Pentru plăcerea unui prinț
SABRINA JEFFRIES

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „BASTARZII REGALI"

Lady Regina Tremaine a refuzat atâția pretendenți încât a ajuns să fie poreclită La Belle Dame Sans Merci – frumoasa fără milă. Deși în adâncul sufletului ea tânjește după o căsnicie, un secret rușinos o determină să ia hotărârea de a nu se căsători niciodată. Asta nu înseamnă că fratele ei, Simon Tremaine, ducele de Foxmoor, are vreun motiv să nu facă acest pas. De aceea, Regina își dorește să-l ajute în demersul lui de a câștiga inima tinerei Louisa North.

Vicontele Marcus North, fratele Louisei, este respins de înalta societate londoneză, fiind considerat un adevărat monstru, care ține femeile captive în temnița castelului său întunecat pentru a profita de ele.

Când Lady Regina îi calcă pragul temutului viconte și îi cere acordul ca fratele ei să-i curteze sora, cei doi ajung să încheie un târg: Simon o poate curta pe Louisa atâta vreme cât Marcus îi poate face curte Reginei – dar numai pentru a-și proteja sora de vicleanul duce de Foxmoor.

Poate Bestia respinsă de aristocrație să facă o curte cuviincioasă Frumoasei adorate de societate, atunci când pasiunea cu totul necuviincioasă care se naște între ei amenință să provoace scandalul secolului?

„Oricine iubește poveștile de dragoste
trebuie să o citească pe Sabrina Jeffries!"
LISA KLEYPAS

Sabrina Jeffries este autoarea a peste 40 de romane, vândute în aproape 10 milioane de exemplare și traduse în 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3190-9
9 786063 331909

Alma

SABRINA JEFFRIES

Pentru plăcerea unui prinț

To Pleasure a Prince
Sabrina Jeffries
Copyright © 2005 Deborah Gonzales
Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pentru plăcerea unui prinț
Sabrina Jeffries

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA
Pentru plăcerea unui prinț / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3190-9

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

Pentru plăcerea unui prinț

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA
2018

Irascibilului meu soț, care îmi e alături de douăzeci de ani. Această carte este pentru tine. Te iubesc exact așa cum ești!

Deb Dixon, mulțumesc pentru toate sfaturile legate de această carte!

Prolog

Londra, aprilie 1814

Protectorul de la curtea regală al unei tinere lady trebuie să se poarte ireproșabil. Dacă cei din familia ei nu o fac, aceștia ar trebui să aibă o judecată sănătoasă și să nu ia parte la ceremonii.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală, un ghid pentru guvernante, însoțitoare și tutori ai tinerelor domnișoare*

Nu putea vedea absolut nimic de acolo.

Marcus North, cel de-al șaselea viconte de Draker, se ridică de pe banca de marmură și traversă terasa ca să inspecteze sala de bal prin ușa de sticlă. Așa era mult mai bine. Însă nu putea să stea acolo fiindcă putea fi văzut. Nu ar fi vrut să fie prins furișându-se ca un spion francez.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă o voce în spatele său.

Marcus se întoarse și îl văzu pe fratele lui vitreg încruntându-se la el în timp ce urca treptele din grădina noii sale case de la oraș. Suficient ca să nu fie prins.

Alexander Black, contele de Iversley, păși pe terasă.

– Am crezut că ai plecat acasă, la Castlemaine, cu câteva ore în urmă.

– Așa este. Întorcându-se la banca de marmură, Marcus ridică paharul cu vin de Madeira pe care îl lăsase acolo. Dar, pe la jumătatea drumului spre Hertfordshire, am decis să mă întorc, continuă el.

– De ce?

Sorbi din vin.

– Să mă asigur că totul merge bine.

– Și dacă nu merge bine? Ce vei face, vei da buzna înăuntru și te vei ocupa de asta?

– Foarte amuzant.

Marcus se uită prin ușile de sticlă în sala de bal a lui Iversley. Oaspeții intrau, iar în mijlocul lor se afla sora lui vitregă.

Își ținu respirația. Tot ce putea vedea din prețioasa lui Louisa era capul ei, dar, cu părul strâns într-o coafură la modă, împodobită cu o pană mare de struț, arăta minunat. Și al naibii de matură. Cu ochii ca tăciunele și părul negru, era imaginea leită a răposatei lor mame, iar ăsta nu putea fi un lucru bun.

Marcus bău cu sete. Ce știau cu adevărat Iversley și soția lui despre felul în care trebuia să fie prezentată o tânără în societate? Mai ales una al cărei frate proscris era menționat numai în șoapte răutăcioase?

Își luă privirea de la uși.

– Cum a mers prezentarea Louisei la curte?

– A mers foarte bine. Nu s-a împiedicat de trena aceea ridicol de lungă pe care fetele sunt obligate să o poarte. Iar după spusele lui Katherine, aceasta este cea mai mare temere a tinerelor.

Când mulțimea se împrăștie destul cât să se poată vedea decolteul adânc al Louisei, Marcus blestemă ziua în care fusese de acord să o lase să vină în oraș. La naiba, arăta mai degrabă ca o femeie de 25 de ani măritată, nu ca o fecioară de 19 ani.

– Urăsc rochia aceea de gală! Dezvăluie prea mult.

– Ah, dar le place ca fetele să poarte rochii de gală decoltate până la buric, spuse un glas familiar din spatele lui Iversley. Al Louisei este chiar modest.

– De ce naiba te afli *tu* aici? întrebă Marcus când celălalt frate vitreg, Gavin Byrne, urcă ținând în mână un pahar de șampanie. Este sora mea, nu a ta.

Byrne ridică din umeri.

– Debutul Louisei a făcut parte din târgul pe care l-am încheiat când am înființat Frăția Regală a Bastarzilor. Măcar atât puteam face, să particip la balul ei. Îi aruncă lui Marcus o privire ușor disprețuitoare. Din moment ce propriul ei frate nu dorește să o facă...

– Știi al naibii de bine că nu pot... Asta ar ruina totul.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai da târcoale! Dacă nu vrei să intri, deși ești un idiot exagerat de protector, du-te acasă și lasă lucrurile în seama mea și a lui Iversley!

Marcus izbucni în râs.

– În Iversley pot avea încredere, dar în *tine*...

– Haideți, domnilor, îi întrerupse Iversley, toți avem nervii întinși la maximum. Ce a fost mai greu a trecut, așa că nu mai avem pentru ce să ne facem griji.

Ce știa el? Întotdeauna erau lucruri pentru care să îți faci griji atunci când aveai o soră.

Marcus aruncă o privire în sala de bal și se încruntă când o văzu pe Louisa zâmbind timid unui diavol chipeș căruia îi era prezentată.

– Cine este ticălosul *acela*?

– Liniștește-te, zise Iversley. Este cât se poate de respectabil și e o partidă foarte bună, din câte mi s-au spus. Simon Tremaine, ducele de Fox...

– Foxmoor? mârâi Marcus. Katherine l-a invitat pe duce?

– De ce nu? Este tânăr, bogat, necăsătorit...

– De fapt, este cel mai apropiat prieten al lui Prinny[1], adăugă Byrne. Se apropie de Marcus. Extrem de interesant!

Iversley îl privi chiorâș.

– Îmi pare rău, nu am știut. Nu acordăm prea multă atenție bârfelor din înalta societate.

Byrne îi aruncă lui Marcus o privire plină de subînțeles.

– Sunt prea ocupați să facă... alte lucruri.

– Nu s-a întâmplat prea des în ultimul timp, mormăi Iversley. Katherine a născut acum două luni, îți amintești?

– Ah, viața bărbatului însurat, zise arogant Byrne. Nu aș da nici o zi din viața de burlac. Nu-i așa, Draker?

– La naiba, ai perfectă dreptate!

Dar în realitate Marcus îl invidia pe Iversley pentru soția care îl adora și fetița lor nou-născută. Și-ar fi dat toată averea să o fi avut pe oricare din ele.

Dar nu putea avea parte de asta niciodată. Trebuia să accepte acest lucru. Marcus își îngustă privirea, văzându-l pe Foxmoor conducând-o pe Louisa pe ringul de dans.

– Prinny a fost astăzi la curte?

Iversley scoase un zgomot de dezgust.

– Am auzit că a fost. Totuși, nu l-am văzut eu însumi pe blestematul nostru tată.

– Nu l-ai întâlnit niciodată? îl întrebă Byrne pe Iversley.

– Nu. Asta nu înseamnă că ar fi contat dacă l-aș fi întâlnit. Nici măcar nu își dă seama că sunt copilul lui nelegitim. Dar tu?

[1] Regele George al IV-lea al Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei (n.tr.)

– L-am văzut o dată la teatru, când eram copil. Mi l-a arătat mama, din culise. Byrne se încruntă. Nu a renunțat niciodată și a tot încercat să-l convingă să mă recunoască măcar în privat, dacă nu în mod public. Desigur, Prinny mai degrabă ar muri decât să admită că a făcut un copil cu o actriță irlandeză de rând. Ce ar crede prietenii lui blestemați? Aruncă o privire spre Marcus. Îi recunoaște doar pe cei ca Marcus, născuți de soțiile așa-zis respectabile ale unor domni.

– Crede-mă, mormăi Marcus, ultimul lucru pe care ți-l dorești este să îl ai pe Prinny în viața ta. De ce crezi că am ținut-o pe Louisa departe de el în toți acești ani?

Iversley îl privi chiorâș.

– Și Louisa este a lui Prinny? Ai spus că ești doar tu, dar dacă avem o soră vitregă...

Marcus se încruntă.

– Sunt doar eu. Louisa s-a născut în anul în care Prinny s-a căsătorit, în timp ce el și mama mea erau certați. Dar, deși fata este categoric fiica vicontelui, Prinny a arătat un interes subit față de ea. Diavolul a trimis un mesager în urmă cu o lună, cerând o întâlnire pentru „a discuta viitorul Louisei". L-am trimis la plimbare.

Byrne ridică o sprânceană.

– Poate că Prinny știe ceva ce noi nu știm... El nu recunoaște nici un copil ilegitim dacă nu este nevoit să o facă.

– Nu este a lui, mârâi Marcus. Anul în care s-a născut ea a fost singurul în care el ne-a evitat proprietatea. Și apoi, dacă ar fi crezut că este a lui, mi-ar fi contestat calitatea de tutore, cum a făcut cu fata aceea, Minney, acum câțiva ani. Vicontele a crezut că Louisa era propria lui fiică, societatea o acceptă ca fiind a vicontelui și ar fi bine să nu vă aud insinuând altceva.

– Dar ea probabil știe că *tu* ești fiul lui Prinny...

– Dacă știe, nu vorbește niciodată de asta. Și nu îți voi permite să trezești întrebări dureroase în mintea ei despre propria origine când nu există nici un motiv să faci asta. Așa că ține-ți închisă gura aia nenorocită, auzi?

– Bine, murmură Byrne. Nu știu de ce ești așa de țâfnos când vine vorba de asta. Nu i-ar prinde rău să fie copilul nelegitim al lui Prinny. Cei pe care i-a recunoscut în particular au ajuns foarte bine ca urmare a legăturii create. La naiba, tu însuți ai fi ajuns bine dacă nu i-ai fi alungat în mod public pe el și pe mama ta din Castlemaine!

Acel singur gest îi pătase reputația în societate, dar răzbunarea mamei lui și minciunile despre el pe care apoi ea le spusese

prietenilor ei îl defăimaseră pentru totdeauna. Și toate se întâmplaseră din cauza acelui prinț desfrânat.

– A meritat ceea ce am făcut. Vechea mânie clocoti înlăuntrul lui Draker. Și mama la fel. Stăteau lungiți unul în brațele celuilalt la numai o săptămână după moartea tatei.

– Și ce dacă? Byrne își goli paharul. Vicontele nu a protestat niciodată. De ce să o faci tu? Era mort, pentru numele lui Dumnezeu, și nici măcar nu era tatăl tău!

– S-a purtat ca și cum ar fi fost. Și merita o urmă de respect din partea lor pentru faptul că m-a tratat ca pe un fiu în toți acei ani.

Byrne izbucni în râs.

– Și-a lăsat soția să-i pună coarne...

– Tu vorbești? scrâșni Marcus. Dacă nu ar fi soți amabili, nu ai avea nici o parteneră în pat.

Ochii albaștri ai lui Byrne îi aruncară săgeți de gheață.

– Ascultă aici, îngâmfat...

– Încetați amândoi! Iversley privea fix pe fereastră. Louisa este cea pentru care trebuie să ne facem griji. Ar fi bine ca Foxmoor să fie ținut departe de ea?

Marcus dădu vinul peste cap.

– Cu siguranță. Nu poate fi o coincidență că prietenul foarte ambițios al lui Prinny îi dă târcoale Louisei.

– În regulă. După seara aceasta, nu va mai fi invitat la recepțiile noastre.

– Nu îl poți împiedica – nici pe Prinny, de altminteri – să o abordeze la alte serate.

Marcus privi lung și trist în adâncul cristalin al paharului.

– Ah, ba da, pot! replică Iversley. Nu voi permite să se apropie nimeni care ar putea să îi facă rău. În lunile în care Louisa a venit aici ca să se pregătească pentru debutul ei, ne-a devenit dragă mie și lui Katherine. Nu am vrea să fie prinsă în uneltirile lui Prinny.

– Probabil că amândoi vă îngrijorați degeaba. Byrne își sorbi vinul. Doar pentru că Foxmoor dansează cu ea, nu înseamnă că Prinny l-a pus să o facă. Este o fată frumoasă, la urma urmei.

– Adevărat. Dar mă face să fiu al naibii de neliniștit.

Pentru prima dată după mulți ani, Marcus își dori să fi putut să intre în înalta societate fără să stârnească comentarii răutăcioase și fără să atragă priviri dușmănoase. Își dori să își fi putut rade barba care îi ascundea cicatricea hidoasă fără să se teamă că avea să audă

vorbe și mai grele. Nu îi păsa ce credeau ori ce spuneau despre el, dar despre Louisa...

Nu îi putea afecta debutul însoțind-o.

Nici nu îi putea cere să rămână exilată alături de el la Castlemaine, oricât de mult și-ar fi dorit asta. Louisa merita ceva mai bun. Și singurul mod ca ea să obțină asta era ca el să aibă încredere în Iversley – și în Katherine –, lăsând-o în grija lor în următoarele câteva săptămâni în care ea urma să locuiască împreună cu ei, trecând de la o petrecere la un bal și apoi la o serată.

Fără el.

Privi din nou pe fereastră.

– Sper că tu și Katherine știți cât de mult apreciez ce faceți pentru ea.

– Măcar atât putem face după tot ce ai făcut pentru noi, zise Iversley cu voce joasă, încărcată de emoție.

– N-a fost mare lucru, bâigui Marcus, neobișnuit să i se mulțumească.

Nu era obișnuit să aibă prieteni – sau frați – care să-i mulțumească.

Urmă o tăcere stânjenitoare înainte ca Iversley să își dreagă glasul.

– Mai bine m-aș întoarce la oaspeții mei. Voi aveți de gând să stați aici, afară, toată noaptea?

– Iar Draker să mârâie de fiecare dată când Louisa dansează cu un bărbat pe care el nu îl place? replică Byrne. În nici un caz. Mergem la Lebăda Albastră.

Marcus îi aruncă lui Byrne o privire întunecată.

– Nu voi sta în soiosul tău local de jocuri în timp ce o gloată de bețivani face speculații legate de barba mea, de trecutul meu și de...

– Este clar că nu ai fost niciodată la clubul lui Byrne dacă într-adevăr crezi că este soios, interveni Iversley. Și sunt sigur că are încăperi private.

– Ca să nu mai pomenim de cel mai bun coniac franțuzesc pe care îl poate oferi un contrabandist, continuă Byrne. Hai, îngâmfatule! Balul ăsta nenorocit o să dureze ore bune, și sigur nu vrei să stai la pândă pe-aici, așteptând să se termine.

Ura să recunoască, dar Byrne avea dreptate.

– Cred că aș putea merge acasă. Dar nu avea chef să se întoarcă la Castlemaine și la pustietatea pe care Louisa o lăsase în urma ei. Ai într-adevăr încăperi private?

– Desigur. Un zâmbet diavolesc apăru pe chipul lui Byrne. Și, dacă dorești, pot cere să ni se aducă o companie feminină. Ba chiar o voi plăti eu însumi.

Marcus era teribil de tentat. Deși nu și-ar fi făcut niciodată o amantă și arareori mergea la prostituate, în noaptea aceea nu era loc de scrupule. Iar Castlemaine ar fi putut părea mai puțin singuratic dacă s-ar fi întors acolo la lumina zilei.

– Hai, Draker, mergi cu el! îl îndemnă Iversley. Noi, frații, trebuie să rămânem împreună când putem.

Frați. Durerea din pieptul lui Marcus se ușură.

– În regulă, voi merge.

– Excelent! Byrne luă sticla cu vin de Madeira și îi umplu paharul lui Marcus, apoi îi dădu sticla lui Iversley și ridică paharul ca să închine: În cinstea Frăției Regale a Bastarzilor!

Închinară și ei, iar Iversley bău direct din sticlă.

Apoi Marcus ridică din nou paharul.

– Și în cinstea Maiestății noastre regale. Să putrezească în iad!

Capitolul 1

Hertfordshire, mai 1814

Încearcă să nu bârfești, dar fii la curent cu cele mai noi zvonuri, ca să poți deosebi oile de lupi.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Trăsura ajunse pe coama unui deal, iar lui Lady Regina Tremaine i se tăie respirația când dădu cu ochii pentru întâia oară de Castlemaine, cuibărită într-una dintre văile dealurilor înverzite din Chiltern. Domeniul se ridica glorios la înălțimea faimei sale. În ciuda lipsei unui șanț cu apă, era imaginea perfectă a unui castel în stil Tudor, cu meterezele, parapetele și ferestrele lui gotice. Cât de ciudat era să îl găsească ridicat acolo, în Hertfordshire, printre bovine și orz, la numai 32 de kilometri de Londra! Era ca și cum ar fi dat peste Camelot în mijlocul districtului Whitechapel.

– Interesant, nu-i așa? spuse Cicely Tremaine, celibatara ei verișoară mai în vârstă și, în același timp, însoțitoarea ei.

– Fascinant! răspunse Regina, deși, după entuziasmul Louisei legat de casa ei, se așteptase la ceva de genul acesta. Dacă nu este prea mohorât pe dinăuntru, continuă ea. Știi cât de umede, reci și întunecate pot fi aceste edificii vechi.

La scurt după aceea, în timp ce un lacheu le conduse înăuntru, descoperi că locul nu era absolut deloc mohorât. Într-adevăr, cineva exagerase în privința decorațiunilor. Se zvonea că, în urmă cu vreo 25 de ani, vicontele precedent cheltuise o avere pe reparațiile capitale; inspirat de vila Strawberry Hill, construită de Walpole, acesta transformase vechea clădire, care stătea să cadă, într-o capodoperă gotică.

Însă fusese minunat finisată. Lemnăria lustruită, de culoare închisă, și obiectele din fier dădeau senzația de putere. În ciuda nuanțelor decolorate ale vechii tapiserii atârnate pe perete, bogatele

draperii de mătase cusute cu aur, precum și roșul și albastrul pline de viață ale vitraliului aflat în capătul magnificei scări de mahon dădeau impresia că predominau culorile vibrante.

Cicely veni mai aproape de ea.

– În interior, nu este chiar așa cum te-ai aștepta.

– Nu.

Regina știa că Lord Draker era bogat, dar, dată fiind izolarea lui notorie, se așteptase să găsească tavane acoperite de funingine și pânze de păianjen ascunse sub fiecare scaun, nu acel foaier imaculat, cu un strălucitor candelabru de cristal și un tablou de Tintoretto care dezvăluia bogăția și bunul-gust al proprietarului.

Dar asta vedeau numai finii cunoscători ai artei. Fie Lord Draker era mult mai sofisticat decât crezuse ea, fie îi plăceau pur și simplu picturile interesante.

Spera să fie vorba despre a doua variantă. Cele mai mari succese le avea în fața bărbaților superficiali ori înceți la minte; cei inteligenți erau o bătaie de cap, dar îi putea încânta cu ușurință dacă își punea mintea la contribuție.

Majordomul se apropie, părând agitat.

– Bună dimineața, doamnelor. Trebuie să fie o greșeală. Domnișoara North se află în Londra și...

– Nu mă aflu aici ca să o văd pe Louisa, zise Regina zâmbind. Sunteți amabil să îi spuneți Excelenței Sale că Lady Regina Tremaine ar dori să discute cu el?

Chipul majordomului căpătă o nuanță interesantă de roșu-închis.

– E-Excelența Sa?

Ea ridică din sprâncene.

– Acesta este Castlemaine, nu-i așa?

– Cu siguranță, milady, dar... Vreți să spuneți că doriți să îl vedeți pe viconte? Pe Lord Draker?

– Desigur.

– Pe Marcus North, al șaselea viconte de Draker?

– Da, da, pe el, spuse ea nerăbdătoare. Am greșit casa?

– Poate că este un moment nepotrivit, șopti Cicely, pălind vizibil.

– E absurd! Regina îi oferi un zâmbet rece majordomului. Îl anunțați pe Excelența Sa că sunt aici ca să-l văd? Adăugă apoi malițioasă: Dacă nu este prea mare deranjul.

Majordomul se înroși din nou.

– Sigur că nu, milady. Iertați-mă, dar doamnele arareori... De fapt, Excelența Sa nu... Glasul i se stinse. Îl voi anunța de îndată de sosirea Domniilor Voastre.

– Sfinte Dumnezeule, ce servitor! îi spuse Regina lui Cicely, când acesta urca grăbit scara principală. După cum se poartă, ai crede că stăpânul lui este un trol.

– Chiar i se spune vicontele Dragon, zise Cicely.

Regina aruncă o privire spre tabloul de Tintoretto care îl înfățișa pe Sf. Gheorghe ucigând dragonul, la blazonul familiei Draker cu agresivul dragon negru și la coloana de mahon cu un dragon încolăcit în vârf.

– Nu pot să îmi dau seama de ce, zise ea sec.

Cicely îi urmări privirea.

– Nu doar din cauza asta. Am auzit că anul trecut l-a făcut să plângă pe un vânzător de cărți din Strand din cauza unei cărți vechi și mucegăite, pe care bărbatul i-o promisese, dar i-a vândut-o lui Lord Gibbons. Iar luna trecută chiar l-a lovit pe unul dintre mesagerii Maiestății Sale.

– Și eu am auzit că Lord Maxwell ține o capră în dormitorul său, dar nu mă vezi trimițând pe cineva să o mulgă. Nu trebuie să lași ca bârfa neîntemeiată să îți guverneze acțiunile.

– Nu sunt doar zvonuri despre Excelența Sa. Cicely respiră greu din cauza problemelor ei obișnuite, pricinuite de plămânii bolnavi. Cum rămâne cu felul în care și-a tratat mama? Nu îți amintești de lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus Lady Draker când îi vizita pe părinții tăi?

– Îmi amintesc că Lady Draker avea tendința de a exagera peste măsură. Și apoi Excelența Sa nu putea să fie așa îngrozitor cum pretindea ea și să crească o soră așa minunată ca Louisa care, întâmplător, spune că mama ei a mințit în privința comportamentului abuziv al fiului ei.

Cicely afișă o expresie de răzvrătire.

– Domnișoara North este probabil prea înspăimântată de fratele ei ca să spună altceva.

– Nu se poartă ca și cum ar fi înspăimântată, te asigur. Pare să creadă că el pășește pe apă.

Într-adevăr, era intrigată de nepotrivirea dintre descrierea Louisei și cea a înaltei societăți cu privire la Lord Draker. Chiar dacă nu ar fi fost nevoită să facă acea vizită, poate că ar fi venit doar ca să îi evalueze caracterul.

– Tocmai de aceea Louisa nu acceptă atențiile fratelui meu fără permisiunea Excelenței Sale. Pentru că respectă opinia lui Lord Draker.

– Da, dar...

– Sst! o întrerupse Regina. Ascultă!

Vocea tânguitoare a majordomului pluti pe scări.

– D-dar, milord, ce să le spun?

– Spune-le că sunt indispus, răspunse o voce bărbătească groasă. Spune-le că sunt în India. Nu îmi pasă ce dracu' le spui atât timp cât le gonești!

– Da, milord, veni răspunsul slab al majordomului.

Regina se încruntă. Așadar, Lord Draker refuza să îi asculte punctul de vedere? Nu și dacă ea putea să împiedice asta. Observând în capătul holului scara servitorilor, porni într-acolo.

Cicely o apucă de braț.

– Ce faci? Nu poți să...

– Stai aici și ține-l ocupat pe majordom. Regina se smulse din strânsoarea slabă a verișoarei sale. Într-un fel sau altul, voi vorbi cu Lord Draker.

– Dar, draga mea...

Regina nu stătu să audă alte reproșuri. Dacă Excelența Sa credea că ea călătorise 32 de kilometri de la Londra doar ca să fie respinsă ca un creditor insistent, urma să aibă o surpriză.

Sus, pe coridorul lung, după ce aruncă o privire în fiecare dintre încăperile aflate în spatele ușilor masive de stejar, îi luă doar câteva minute să o găsească pe cea care trebuia să o ducă la biroul Excelenței Sale. Ezită doar cât să se privească într-o oglindă înrămată în lemn de mahon din apropiere. Avea obrajii îmbujorați în mod plăcut în urma călătoriei. Noua pălărie de Bourbon era prinsă bine. Pelerina liliachie asortată se deschidea doar cât să dezvăluie puțin din sâni. Lord Draker nu avea nici o șansă.

Înainte de a-și pierde curajul, deschise ușa și se strecură înăuntru, direct în grota dragonului. Doar că aceasta nu era acoperită cu pietre înnegrite mirosind a sulf, ci cu piele aurită cu iz de cerneală. Cărți. Mii de cărți înșirate de-a lungul pereților în diferite nuanțe de maro și albastru-închis, dezvăluind încă o dată educația și bogăția proprietarului lor.

Încăperea era enormă, întinzându-se probabil pe întreaga lungime a casei. Cum putea să aibă o persoană atât de multe cărți, darămite să le mai și citească?

Dumnezeule! Se afla la mare ananghie. Nu numai că vicontele era probabil un om deștept, ci era și un om inteligent cu o grămadă de informații la îndemână. Alungă gândul acela neliniștitor. Era bărbat, la urma urmei, unul chiar studios, care nu cunoștea prea multe despre înalta societate, despre evenimentele actuale și despre... șiretlicurile unei femei. Cu siguranță, farmecul ei obișnuit și un zâmbet atrăgător aveau să fie de ajuns.

Asta dacă putea să-l găsească pe individul acesta afurisit. Biblioteca părea să fie goală. Închise ușa în urma ei mai tare decât și-ar fi dorit, și o voce baritonală profundă pluti până la ea din ceruri.

– Înțeleg că ai scăpat de sora lui Foxmoor.

Tresări, apoi ridică privirea și văzu un raft exact deasupra capului. Înaintând în încăpere, se întoarse și îl văzu chiar pe Dragon. Acesta se afla sus, într-o galerie mică, întinsă de-a lungul părții laterale a încăperii cu tavan înalt și care avea și mai multe rafturi de cărți. Spatele lui impresionant de lat era întors către ea, în timp ce el scotea un volum și îl deschidea cu o grijă aproape părintească.

Era singurul lucru îngrijit la el. Toate celelalte erau haotice: părul tuns neglijent, ce îi cădea fără eleganță peste guler, costumul pompos murdar de praf și cizmele zgâriate.

În plus, părea imens. Nu era de mirare că toată lumea credea zvonul că era într-adevăr fiul lui Prinny. Avea, cu siguranță, înălțimea și statura mare a acestuia, dar fără corpolența care îl chinuia pe Maiestatea Sa.

Uriașul cu părul vâlvoi se întoarse la raftul lui cu cărți, apoi se aplecă pe vine ca să ia altă carte, aflată mai jos, dându-i ocazia de a-i vedea spatele bine conturat și mușchii impresionanți ai coapselor scoși în evidență de pantalonii prost croiți. I se uscă gura. Chiar și ea putea aprecia silueta bine făcută a unui bărbat atunci când vedea una.

– Ei? întrebă el. Sora lui Foxmoor ți-a dat bătăi de cap? Am auzit că e genul de femeie dificilă.

Vorbele acelea o aduseră brusc cu picioarele pe pământ.

– Nu mai dificilă decât oricare lady evitată de un gentleman prost crescut.

El înțepeni, apoi se ridică pentru a o înfrunta. Ea trase aer în piept.

Până la urmă, nu era absolut deloc așa cum se zvonea. Întâi de toate, purta o barbă din cale-afară de demodată. Maiestatea Sa mai degrabă și-ar fi mâncat unghiile decât să-și lase mustăți atât

de lungi. Însă prințului nu i-ar fi displăcut, cu siguranță, să fi avut trupul acestui bărbat – umerii cărnoși ai unui pugilist și pieptul vânjos, care se îngusta către o talie surprinzător de subțire. Până și gambele păreau să fie elegante, deși șosetele lui...

Clipi și îl privi din nou. Șosetele nu erau din aceeași pereche.

– Ați terminat? se răsti el.

Ea tresări.

– Ce să termin?

– Să mă analizați.

La naiba, nu avusese intenția să se holbeze! Își ridică privirea către barba stufoasă a bărbatului.

– Nu mă puteți învinui din cauză că sunt curioasă. Puțini oameni apucă să vadă Castlemaine, cu atât mai puțin pe proprietar.

– Există un motiv pentru asta. Îi întoarse spatele pentru a pune cartea la loc, pe raft. Acum, dacă mă scuzați...

– Cu siguranță, nu. Doresc să vă vorbesc.

El scoase alt volum.

– Așa frate, așa soră, după cum văd. Nu puteți accepta un refuz drept răspuns.

– Nu atunci când refuzul vine fără nici o explicație.

– Sunt ocupat. Aceasta ar trebui să fie o explicație destul de bună.

– Nu sunteți ocupat, sunteți un laș.

El se răsuci ca să o privească în față, încruntarea lui potopind-o cu o furie de dragon.

– Cum m-ați numit?

„Excelent, Regina! De ce nu îi arunci pur și simplu mănușa în față?"

Dar, naiba să îl ia de bărbat, chiar îi stârnise mânia!

– Un laș. Sunteți perfect pregătit să îmi defăimați familia în fața surorii dumneavoastră, dar ferească Dumnezeu să ne spuneți direct care vă sunt obiecțiile.

Un râset răsună în bibliotecă.

– Credeți că îmi este teamă de dumneavoastră și de fratele dumneavoastră?

Enervarea ei crescu.

– Simon a spus că ați refuzat să discutați cu el.

– Știe foarte bine de ce prefer să comunic prin familia Iversley. Și dacă insistă să îmi ademenească sora...

– Să o ademenească? protestă ea. Fratele meu nu ar ademeni niciodată pe nimeni!

– Atunci voi fi mai mult decât bucuros să-l întâlnesc față în față. Lord Draker o țintui cu privirea lui aspră. Așa că spuneți-i lui Foxmoor că sosirea surorii lui aici nu mă înduioșează deloc.

– El nici măcar nu știe că am venit. Nu mă aflu aici în locul lui. Sunt aici ca să o susțin pe Louisa.

Nu îi scăpă îmbunarea vagă de pe chipul lui.

– Louisa v-a trimis?

– A spus că nu ați asculta-o niciodată, din moment ce este atât de lipsită de experiență când vine vorba de înalta societate. Dar speră că veți asculta pe cineva care cunoaște aristocrația destul de bine încât să vă poată arăta care sunt avantajele unei alianțe între ea și fratele meu.

Mai ales că familia Iversley susținea refuzul lui Lord Draker de a-l lăsa pe Simon în preajma bietei fete.

Chipul lui se încruntă din nou.

– Louisa se înșală. Sunt hotărât.

– Ce ați putea avea împotriva lui Simon? Este unul dintre cei mai eligibili gentlemeni din Londra.

– Sunt sigur că este, zise el fluturând nerăbdător din mână. Acum vă rog să mă scuzați, am treabă.

Regina nu era obișnuită să fie respinsă ori ignorată. Iar ca acel diavol nesuferit să facă asta era dincolo de orice imaginație.

– Nu plec până ce nu aud un motiv pentru refuzul dumneavoastră. Pentru că, fără îndoială, nu văd nici unul cu adevărat întemeiat.

– Normal.

O studie din cap până-n picioare, de la pălăria liliachie până la vârfurile pantofilor ei scumpi, din piele de căprioară. Regina putea jura că văzuse admirația scăpărând în privirea lui. Până în momentul în care el adăugă batjocoritor:

– Genul dumneavoastră niciodată nu vede.

Se crispă. Obosită să stea cu gâtul lungit către creatura aceea enervantă, se apropie de scara ce ducea la galerie.

– Și care ar fi genul acesta?

– O lady de rang înalt, bogată și care se învârte în cele mai selecte cercuri ale aristocrației.

Începu să urce scările înguste. Dacă el nu avea de gând să asculte, ea intenționa să urce în galerie și să-l facă s-o asculte.

– Sora dumitale este o lady de rang înalt, bogată și care se învârte în cele mai selecte cercuri ale aristocrației.

El se încruntă.

– Va sta acolo doar până când își va găsi un soț decent. Îmi doresc pentru ea o viață mai bună decât aceea a unei persoane lipsite de importanță din înalta societate. O măsură cu o privire plină de dispreț. Genul care își petrece zilele întrebându-se ce culoare să aibă rochia de bal pe care o s-o poarte.

Presupunerea lui fățișă crescu și mai mult furia Reginei. Păși în galerie și se îndreptă spre el.

– Bănuiesc că ați prefera să se mărite cu un pustnic cu fața acoperită de o barbă stufoasă, ca dumneata. Atunci își poate petrece toate zilele ascultându-l cum îi respinge categoric pe toți vizitatorii ei.

El îi aruncă o privire arzătoare. Dumnezeule, avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată în viața ei – un maroniu adânc, de culoarea coniacului, cu gene lungi, dese și cu o nuanță mai închisă decât părul.

Păcat că ochii aceia ardeau, vrând parcă să-i facă o gaură în țeastă.

– Mai bine așa decât să și-o petreacă la cheremul lui Prinny și al celor de-o teapă cu el.

Brusc, ea înțelese.

– Ah, nu sunteți de acord cu Simon din cauza prieteniei lui cu Maiestatea Sa. Nu doriți ca sora Excelenței Voastre să se afle în preajma tatălui dumneavoastră după ce ați trecut prin atâtea chinuri ca să îl alungați de aici cu atâția ani în urmă.

– Bineînțeles că nu doresc asta, la naiba! Ba, mai mult...

Tăcu dintr-odată. Încruntarea îi dispăru, încrețindu-și suspicios colțurile superbilor lui ochi.

– Vă dați seama că tocmai m-ați numit bastard.

– Ba nu!

– În ochii legii, tatăl meu a fost cel de-al cincilea viconte de Draker. Și, din moment ce, în mod clar, nu v-ați referit la el...

O prinsese, la naiba! Domnii deștepți erau o mare bătaie de cap!

El continuă îngâmfat:

– Fiica unui duce ar trebui să știe că nu se cuvine să răspândească zvonuri obscene despre obârșia unui bărbat și să i le arunce direct în față. Își așeză mâna pe balustrada galeriei. Dar, pe de altă parte, știm amândoi cât de subțire este fațada aceasta a manierelor pe care cei de teapa dumneavoastră pun atât de mult preț.

– Ascultă, bădăran imatur, mi-au ajuns ideile tale puerile despre mine și cei de teapa mea! Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre

scară. Dacă vrei să-i obligi pe Simon și pe Louisa să se ascundă de tine, atunci eu nu am nimic împotrivă. Cui îi pasă dacă sunt prinși într-o situație compromițătoare și târâți într-un scandal? Pur și simplu, îi voi spune fratelui meu să înceapă să își aranjeze întâlnirile secrete...

– Ajunge! urlă el.

Ea se opri lângă scări, cu un zâmbet jucăuș pe buze.

El veni în spatele ei.

– Ce naiba îndrugi acolo?

– Ah, nu, nu vă voi deranja cu asta, sunteți mult prea ocupat! Continuă să se îndrepte foarte încet spre scară. Este limpede că deja v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră prețios. Așa că îmi voi vedea de drum.

Ea deja ajunsese la scară când o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

– Nu înainte de a-mi spune ce se petrece, la naiba!

Reținându-și un zâmbet, îi înlătură mâna de pe brațul ei.

– Sunteți sigur că aveți timp de pierdut? spuse ea mieroasă. Nu știu dacă ar trebui să vă deranjez.

El înaintă, obligând-o să coboare pe scări.

– Insinuările cu privire la întâlnirile secrete ar fi bine să fie mai mult decât rodul imaginației dumneavoastră. Pentru că, dacă aveți impresia că o păcăleală meschină îmi va atrage atenția...

– Păcăleală? Cu siguranță, nu credeți că o femeie care își petrece timpul gândindu-se ce rochie de seară să poarte ar putea păcăli un domn inteligent ca dumneavoastră.

El înjură printre dinți.

„Așa îți trebuie, bădăranule!" Fu atât de preocupată să se felicite în sinea ei încât nu fu atentă și păși greșit. Se împiedică și fu cât pe ce să cadă pe spate la podea când el o prinse de mijloc.

Rămaseră nemișcați preț de o clipă, cu brațul lui lat pe spatele ei, ținând-o să nu cadă. Slavă Domnului că era puternic!

Și surprinzător de curat, cu tot cu șosetele lui desperecheate și aspectul neîngrijit. Un miros amețitor de colonie și săpun îi răscoli simțurile, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva el nu era chiar atât de bădăran cum părea.

Apoi el își coborî privirea acolo unde pelerina ei îmblănită era deschisă și îi lăsa la vedere corsajul decoltat, rămânând cu ochii ațintiți în acel loc.

Bărbații se holbau deseori la sânii ei, iar uneori Regina se folosea de acest lucru. Dar, din nu se știe ce motiv, privirea lui lungă o tulbură. Arăta ca și cum ar fi dorit să îi devoreze sânii, iar pe ea să o facă să îi placă să fie devorată.

Sânii i se înroșiră sub privirea lui, iar ea deschise gura pentru a-l respinge, dar observă marginea cicatricei care urca de deasupra bărbii până pe obraz. Auzise că avea o cicatrice, dar nimeni nu părea să știe cum o căpătase ori cât era de gravă. Barba lui grea o ascundea aproape complet, dar partea care se vedea părea destul de urâtă.

El își ridică ochii spre chipul ei. Observând unde era fixată privirea ei, se încruntă.

– Aveți grijă pe unde mergeți, doamnă! Nu v-ați dori să cădeți de-a rostogolul.

Amenințarea lui subtilă îi dădu fiori pe șira spinării. La urma urmei, ce făcuse el de căpătase o cicatrice așa îngrozitoare? Se cutremură gândindu-se la asta.

Mutând-o de pe un braț pe celălalt, o ridică de parcă ar fi cântărit mai puțin decât nimic și o lăsă cu fermitate pe podea.

– Acum, Lady Regina, veți explica exact ce doriți să spuneți prin faptul că sora mea și fratele dumneavoastră au întâlniri secrete. Pentru că nu veți pleca nicăieri până ce nu o veți face.

Tunetul vocii lui adânci stârni un tremur ciudat în pântecul ei. Se părea că trezise un dragon adormit.

Iar acum trebuia să își dea seama cum să se descurce cu el.

Capitolul 2

Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat tânăr, fie el un domn sărac ori un gentleman cu titlu și avere, și să nu-l lași singur cu cea pe care o ai în grijă.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

În vreme ce sora lui Foxmoor se îndrepta cu pași ușori către centrul bibliotecii, Marcus o urmă, încercând din greu să nu se holbeze la ea.

Era imposibil. Femeia se mișca la fel de dulce ca o sonată și trecuse al naibii de multă vreme de când el nu mai ascultase una. Nu își putea lua ochii de la fundul ei frumos, acoperit, fără îndoială, cu ceea ce era ultima modă. Și-ar fi dat jumătate din avere ca să aibă fundul acela la modă așezat la el în poală. Să o aibă pe ea în poala lui, ca să atingă, să smulgă și să devoreze fiecare centimetru de muselină plisată cu parfum de miere.

Se încruntă. De parcă o femeie arogantă ca ea l-ar fi lăsat să se apropie la mai mult de zece pași. Chiar și după ce o salvase când fusese cât pe ce să cadă, ea îl privise ca și cum s-ar fi temut că el o putea silui chiar acolo.

Își dorise asta. Cine nu și-ar fi dorit, când sânii minunați ai unei femei îi erau serviți astfel, rugându-l să se afunde și să se înfrupte?

Și să-și împrăștie creierii pe stânci. Nu putea fi o coincidență faptul că frumoasa soră a lui Foxmoor venise să se certe cu el, indiferent ce pretindea ea. Pentru a liniști un dragon, întotdeauna era trimisă o frumoasă tânără virgină.

Dar virgina aceasta era mai curajoasă decât majoritatea. Puține domnișoare din înalta societate ar fi dat buzna direct în biblioteca lui, fără nici o introducere, mai ales având în vedere bârfele care circulau despre el. Iar femeia era destul de sofisticată încât înalta societate să o poreclească La Belle Dame Sans Merci – femeia fără milă –, după poemul lui Chaucer despre o frumusețe fără inimă.

Tocmai de aceea o trimisese fratele ei. Marcus trebuia să țină minte asta. La ea se refereau poeții când vorbeau despre moartea din dragoste.

Ea însemna necaz.

– Ei bine? se răsti el, disperat să o scoată pe afurisita femeie din biroul lui înainte ca aceasta să îl farmece. Ce-i cu toate aceste întâlniri secrete?

Ea se întoarse curajoasă cu fața către el. Dumnezeule, de ce trebuia să fie blondă, marea lui slăbiciune? Cârlionții aurii care se iveau de sub pălăria împodobită cu pene practic implorau să fie mângâiați, alintați și...

La naiba cu Regina și cu cei fandosiți, de-o teapă cu ea! Nu avea nevoie de asta acum.

Regina îl privea cu un calm rece.

– Sora dumneavoastră și fratele meu sunt hotărâți să se vadă. Dacă nu veți fi de acord cu relația lor, se vor strecura prin spatele vigilenților ei tutori. Atunci, vor fi cu siguranță prinși într-o situație

compromițătoare, care o va răni pe Louisa mai mult de cât pe fratele meu.

– Motiv pentru care ea nu ar trebui niciodată să se poarte cu atâta nesăbuință.

– Nu? Lady Regina îi înfruntă privirea. Mă aflu aici tocmai pentru că ea nu își dorește să facă nimic pe la spatele Excelenței Voastre până ce nu este sigură că nu puteți fi înduplecat.

El se alarmă.

– Ați vorbit cu Louisa despre asta?

– Am convins-o să nu facă asta. Era gata să accepte planurile fratelui meu, dar am convins-o că nici măcar un duce nu este fără de cusur în astfel de chestiuni și că, dacă ar fi fost prinși, scandalul care ar fi urmat...

– La naiba cu scandalul! Pur și simplu, nu doresc ca ea să se afle nicăieri în apropierea fratelui dumneavoastră și a blestematului său de cerc de prieteni!

Ochii ei gri deveniră duri ca oțelul.

– Este limpede că Louisa nu vă împărtășește aversiunea față de Maiestatea Sa.

Tocmai aceasta era problema. Louisa nici măcar nu înțelegea. Avea 10 ani când mama lor îi părăsise. Tot ce își amintea despre Prinny era că îngăduitorul unchi George îi aducea uneori bunătăți. Marcus încercase din răsputeri să o împiedice să audă zvonurile legate de adevărata natură a prieteniei mamei lor cu acel bărbat.

El însuși nu le auzise decât abia când se dusese la Harrow, la vârsta de 11 ani. Un nemernic îl numise bastardul lui Prinny încă din prima zi. Atunci, descoperise genul acela de monstruozitate despre care oamenii făceau glume – un afront adus valorilor respectabilei înalte societăți. Iar la scurt timp după aceea, atunci când se născuse Louisa, își jurase să facă orice putea ca ea să nu fie stigmatizată. Cu atât mai mult cu cât sângele ei nu era pătat ca al lui.

Încă de atunci se ținuse de jurământ. Iar acum harpia aceasta seducătoare și fratele ei amenințau să o expună pe Louisa la toate lucrurile de care el încercase să o apere. Nu avea să accepte una ca asta!

– Cu siguranță, vă dați seama că Louisa nu este destul de înțeleaptă în ceea ce privește normele înaltei societăți pentru a fi o soție bună pentru fratele dumneavoastră.

– Va învăța. Îl face fericit – asta este tot ceea ce contează.

El râse cu amărăciune.

– Ciudate sentimente venind din partea dumneavoastră, doamnă!

Ea își înălță cu mândrie capul, făcându-și penele de struț să tremure.

– Ce vreți să spuneți? Nici măcar nu mă cunoașteți.

– Știu câte ceva despre dumneavoastră. Cine nu a auzit de Lady Regina Tremaine care, în ciuda faptului că a refuzat nenumărați domni, primește și mai multe propuneri odată cu trecerea fiecărui an? Nu găsiți pe nici unul care să vă facă fericită, doamnă? Ori, pur și simplu, nu găsiți nici unul destul de bogat încât să se potrivească cu descendența de vază a familiei dumneavoastră și a înaltelor lor așteptări?

Două pete îi colorară obrajii frumoși.

– Văd că ați dat ascultare bârfelor fără temei.

– Nu mi se mai par chiar fără temei acum, după ce v-am cunoscut.

– Aș putea spune același lucru despre bârfele la adresa dumneavoastră.

– Da? Ce se mai spune despre mine zilele acestea?

Se aștepta ca ea să se fâstâcească – nimeni din înalta societate nu bârfea vreodată un bărbat pe față.

Dar îl străpunse cu pumnalul îndulcit al unui zâmbet.

– Se spune că sunteți un bărbat dur, cu un temperament mizerabil. Că aveți secrete prea întunecate ca să poată fi rostite cu glas tare și că veți face orice pentru a le păstra.

El izbucni în râs.

– Despre dumneavoastră se spune că vă face plăcere să îi puneți la locul lor pe parveniți. Că limba dumneavoastră ascuțită v-a transformat în răsfățata societății noastre corupte în cei șapte ani de când v-ați făcut debutul.

– Șase, îl corectă ea înțepată. Și se mai spune că îi intimidați pe comercianți, iar pe nefericiții mesageri îi luați de urechi și îi aruncați afară fără nici un motiv.

Înaintă amenințător spre ea.

– Se spune că nu știu ce poet idiot scrie un poem închinat lipsei dumneavoastră de inimă.

Trăsăturile ei deveniră de piatră.

– Se spune că acel William Blake, artistul acela nebun, a fost inspirat de dumneavoastră pentru unul dintre îngrozitoarele sale tablouri cu dragoni.

Se întâmpla ca el să aibă unul dintre acele tablouri îngrozitoare cu dragoni. Blake însuși, una dintre cunoștințele lui Katherine, i-l dăduse. Dar crezuse că fusese o glumă a lui Blake. Până acum.

Încruntându-se, se aplecă până când fu nas în nas cu obraznica femeiușcă.

– Se spune că sunteți o frumusețe de scorpie arogantă care crede că soarele răsare și apune pentru ea pentru că este fiică de duce.

Când privirea ei scăpărătoare o întâlni pe a lui, i se păru că vede durere în ochii ei. Dar era absurd. Femeile ca ea nu sufereau.

– Se spune că mâncați copii mici la micul dejun, ripostă ea. Cu gem.

Absurditatea deliberată a ultimelor vorbe îl luă prin surprindere. Și nu îi plăcea să fie surprins. Se uită urât la ea.

– Vi se spune La Belle Dame Sans Merci.

Își aduse fața atât de aproape de a lui încât pana ei de struț îi atinse fruntea.

– Dumneavoastră vi se spune vicontele Dragon. Dar numai pentru că înalta societate se distrează dând nume incitante celor de care se teme, pe care îi invidiază ori îi admiră. Asta nu spune nimic despre caracterul nici unuia dintre noi, lucru pe care dumneavoastră ar trebui să-l știți.

Această abilă apreciere la adresa înaltei societăți îl puse pe gânduri. Retrăgându-se, spuse ursuz:

– Ați omis cea mai rea bârfă în ceea ce mă privește. Și anume că mi-am abuzat mama și am obligat-o să se bazeze pe bunătatea prietenilor – precum părinții dumneavoastră, de exemplu. Că am refuzat să respect termenii testamentului tatălui meu. Că obișnuiam chiar să o bat. Sau nu ați auzit despre toate acestea?

– Am auzit.

– Atunci de ce nu le-ați menționat? Doar dacă nu cumva... Le credeți, nu-i așa?

Ea ridică bărbia.

– Ar trebui? Este adevărat?

Asta îl uimi. Nimeni nu se deranja vreodată să-l întrebe.

– Oricum credeți ce doriți, așa că nu prea contează ce spun.

– Pentru mine contează.

Spusese acele cuvinte cu atâta sinceritate, încât aproape că o crezu. Iar asta îl înfurie.

– Atunci credeți ce doriți, mormăi el. Nu are nici o importanță.

– Foarte bine, asta voi face.

Când ea nu mai spuse nimic, o blestemă pentru că nu îi dăduse nici un indiciu despre ce alesese să creadă. Nu că îi păsa ce credea ea. Nu îi păsa câtuși de puțin. Chiar dacă era cea mai atractivă femeie care intrase vreodată în biblioteca lui.

Apoi ea avu îndrăzneala de a-i trimite un zâmbet senzual ce îi făcu pulsul să bubuie.

– Dar nu știu cum ne-am îndepărtat așa de mult de subiect, spuse ea. Nu este vorba de dumneavoastră ori de mine. Ci despre Louisa.

Louisa, într-adevăr. Naiba să o ia, Lady Regina îl făcea să o ia razna cu declarațiile ei nebunești despre fericirea fratelui ei! Era o mică ipocrită. O ipocrită periculos de seducătoare, pe deplin ispititoare cu un trup făcut anume pentru...

Scrâșni din dinți. Reacția aceasta era probabil exact cea la care sperase Foxmoor când o trimisese acolo, fir-ar să fie!

– Da, spuse el scurt. Discutam despre modul în care dumneavoastră și fratele dumneavoastră mi-ați corupt sora. Altfel, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte să se împotrivească dorințelor mele. Poate fi încăpățânată, dar nu este proastă.

Ea ridică o sprânceană delicată.

– Este limpede că nu ați fost niciodată îndrăgostit, altfel ați înțelege că nu se poate ca doi oameni îndrăgostiți să se poarte rațional.

– Îndrăgostiți, ha! După vreo două dansuri la petrecerea ei de ieșire în societate?

Un fior neașteptat îl îngheță. Ocolind-o, se îndreptă spre cămin.

– Nu se poate să se fi văzut mai mult de atât.

– Fetele se mai plimbă pe balcoane în timpul petrecerilor, să știți. Îl privi cum ia vătraiul. Iar domnii înamorați de ele le urmează în grădini. Atracția poate înflori și se transformă în dragoste după doar câteva întâlniri.

El înfipse vătraiul în foc.

– Poate că sora mea își închipuie că este îndrăgostită, dar fratele dumneavoastră nu cred că are intenții nobile.

– Dacă într-adevăr credeți că fratele meu încearcă să-i fure virtutea surorii dumneavoastră...

– Nu, asta cu siguranță nu i-ar fi de folos.

Nu și dacă faptul că o curta avea de-a face cu Prinny, așa cum bănuia Marcus.

Ea clipi.

– Cu siguranță, nu credeți că îi dorește averea. O are pe a lui.

– Bun. Puse vătraiul deoparte și se întoarse cu fața spre ea. Pentru că, dacă se mărită cu el, o voi dezmoșteni. El nu va căpăta nici un ban de la mine.

Când Lady Regina îl privi de parcă ar fi fost un vierme, vru să-și retragă minciuna sfruntată. O spusese doar pentru a o face să se răzgândească în privința ajutorului dat cuplului.

– O astfel de amenințare nu va reuși să-l împiedice pe fratele meu să o curteze pe sora dumneavoastră, zise ea liniștită. Nu va face decât să-i încurajeze să se ascundă de dumneavoastră. Și să mă facă pe mine mai mult decât bucuroasă să le fiu de ajutor.

– Poftim? Și să riscați un scandal? Râse batjocoritor. Nu ați face niciodată una ca asta.

Ea îl cercetă rece.

– Dacă ei sunt gata să rişte un scandal pentru a fi fericiți, atunci cu siguranță voi fi dornică să îi ajut.

El își înghiți un blestem. Poate că era vremea ca Lady Regina să afle care era adevăratul caracter al lui Foxmoor. Pentru că, dacă ea chiar credea toate prostiile acelea despre dragoste, putea să nu fie de acord cu uneltirile lui.

Dar dacă ea știa deja care erau adevăratele planuri ale lui Foxmoor? Atunci ar fi fost mai bine să își pună cărțile pe masă.

– Nu v-ați întrebat de ce fratele dumneavoastră, care ar putea să se însoare cu orice femeie dorește, ar curta o fată a cărei familie și ai cărei prieteni îi sunt împotrivă?

Ea ridică bărbia.

– Este îndrăgostit.

El pufni.

– Este îndrăgostit, cum să nu. De ideea de a fi prim-ministru. Își alese cu grijă vorbele, nedorind ca ea să afle despre revendicarea lui Prinny legată de obârșia Louisei. Vedeți dumneavoastră, Prinny – prietenul fratelui dumneavoastră – a prins drag de sora mea în anii în care s-a jucat de-a unchiul George. Este deranjat de faptul că acum nu îi îngăduie să stea în preajma ei...

– Nu îi permiteți Maiestății Sale să o vadă pe Louisa? Iar Maiestatea Sa îngăduie asta?

– De ce nu ar face-o? Știe că nu poate forța lucrurile – nu are nici o legătură cu ea. Nu este decât fiica fostei lui amante. Dar asta nu îl împiedică să își bage nasul acolo unde nu-i fierbe oala. Uitați-vă doar la ce i-au făcut el și doamna Fitzherbert acelei biete fete, Minney, după moartea mamei ei, amanta lui. Toată lumea știa că fata nu era

a lui, dar el s-a luptat cu familia ei pentru custodie și a câștigat doar făcând abuz de puterea lui. El îi aruncă o privire tăioasă. Din fericire, știu prea multe din secretele prințului ca el să îndrăznească vreodată să îmi facă un astfel de lucru. Tocmai de aceea încearcă să ajungă la Luisa prin fratele dumneavoastră, un bărbat care ar face orice ca să avanseze în cariera politică – inclusiv să pună la cale aducerea Louisei în cercurile lui Prinny împotriva voinței mele.

Albindu-se, ea se dădu înapoi din calea lui.

– Credeți că fratele meu... că prințul îl folosește pe fratele meu...

– Cred că fratele dumneavoastră o folosește pe sora mea. La ordinele lui Prinny. Fratele dumneavoastră este mai mult decât dornic să îi ofere lui Prinny ceea ce acesta își dorește, în schimbul sprijinului său de îndată ce Prinny devine rege.

Când îl privi din nou în față, ochii ei scânteiau.

– De ce oare Louisa nu a menționat niciodată suspiciunile dumneavoastră?

– Pentru că nu le cunoaște. Nu i-am vorbit niciodată despre interesul lui Prinny în ceea ce privește viitorul ei. Ori despre țelurile fratelui dumneavoastră. Nu vreau să o rănesc.

– Nici eu. Și, cu siguranță, nu m-aș afla aici, susținându-i cauza, dacă aș fi știut că fratele meu are astfel de intenții. Vă asigur că, dacă ar fi dorit să se căsătorească cu ea în scopuri politice, ar fi spus asta fățiș.

– Nu sunt sigur că adevărata lui intenție este să se căsătorească. Faptul că o curtează este o scuză suficientă pentru a o aduce pe sora mea în preajma prințului...

– Cum îndrăzniți? Simon nu ar folosi niciodată o femeie într-un mod atât de ascuns și de necinstit, profitând de sentimentele ei doar pentru niște avantaje politice! Se lumină la față. Și apoi, dacă își dorea numai asta, i-ar fi spus despre intenția prințului prima dată când au dansat. Totuși ea nu a menționat asta niciodată. Este limpede, vă înșelați cu privire la intențiile lui.

– Nu mă înșel. Nu știu de ce nu i-a spus fratele dumneavoastră, dar vă asigur că nu a făcut-o dintr-o mare dragoste față de ea. Și toată vorbăria asta despre furișat are ca scop apropierea ei de Prinny, ca acest om să o poată flata și să-mi conteste autoritatea.

– Nu credeți că ea ar trebui să știe despre interesul prințului față de viitorul ei?

– Absolut deloc. Este destul de tânără ca să fie orbită de ideea de a se învârti în cercurile de la curte, fără a fi destul de înțeleaptă pentru

a înțelege cât de periculos poate fi Prinny. Pășind mai aproape, își coborî glasul. Și, să mă ajute Dumnezeu, dacă îndrăzniți să îi spuneți ceva...

– Nu sunt o pârâcioasă, domnule, replică ea cu o înclinare rebelă a bărbiei. Și, de altfel, nu îi voi spune niște aiureli nefondate despre un complot între Maiestatea Sa și fratele meu.

Loialitatea față de fratele ei era demnă de laudă, însă neîntemeiată.

– Dacă nu mă credeți, întrebați-l pe Foxmoor de ce o curtează! Vedeți ce spune.

O umbră de incertitudine apăru în ochii ei înainte ca ea să se îndepărteze cu un surâs batjocoritor.

– Nu este nevoie. Îmi cunosc fratele. Nu este diavolul calculat pe care îl descrieți. Arcui o sprânceană elegantă. Nici măcar nu îi acordați surorii dumneavoastră destulă încredere. Este o fată minunată. Orice bărbat ar fi fericit să se căsătorească cu ea.

– Sora vicontelui Dragon, a cărei mamă a fost la fel de rău famată ca Dalila pe vremea ei? Se sprijini de un raft din apropiere. Când am introdus-o pe Louisa în societate, am sperat să găsească un baron tânăr și frumos ori un comerciant cu suflet bun, care să îi poată trece cu vederea manierele provinciale și legătura cu mine, care să se însoare cu ea pentru ea și dulceața ei. Apoi, ce să vezi, trezește interesul unui duce bogat, cu un viitor strălucitor în față. Mă puteți învinui pentru că sunt suspicios?

– Vă asigur, fratele meu este doar unul dintre admiratorii ei.

Observația aceasta îl irită. Ura faptul că obrăznicătura aceasta blestemată din înalta societate știa mai multe decât el despre perspectivele surorii lui.

– Atunci lăsați-l pe unul dintre ei să o curteze! Pentru că nu voi aproba niciodată legătura dintre fratele dumneavoastră manipulator și sora mea. Știu că prințul este cumva implicat în treaba asta și nu voi accepta.

– Dacă l-ați întâlni pe fratele meu, știu că v-ați schimba părerea proastă...

El râse aspru.

– La naiba, nu prea cred. Spre deosebire de idioții aceia din parlament, eu nu sunt influențat de talentul oratoric al unui cățeluș insolent și mincinos.

Ea se mânie – obrajii îi fură cuprinși de valuri stacojii, iar sânii îi tremurau. Dumnezeule, Lady Regina scoasă din sărite era o imagine

impresionantă! Ce nu ar fi dat să o fi avut sub el, dezlănțuindu-și tot focul și pasiunea aceea...

– Îi veți determina să fugă cu refuzul dumneavoastră încăpățânat! se răsti ea.

El își ascunse stăvili gândurile neașteptate.

– Mă îndoiesc că el dorește să fugă. Dar acum, când știu ce are de gând, o voi aduce înapoi aici, departe de el.

– I-ați ruina șansele de a face orice partidă doar ca să o țineți la distanță de fratele meu?

El ridică din umeri.

– Poate să aibă un sezon nou la anul. Până atunci, va vedea situația mai rațional.

– Până atunci, vă va urî și mai mult pentru încăpățânarea dumneavoastră, fapt care îi va da dreptul de a vă trăda la orice pas. Îi aruncă o privire ucigătoare. Asta dacă nu cumva intenționați să o încuiați în peștera pe care se presupune că o aveți dedesubt.

– Nu fiți absurdă! Odată ajunsă acasă, o voi face să vadă că am dreptate...

– Ori măsurile dumneavoastră draconice o vor obliga să fugă. Și vă spun de pe-acum: dacă va căuta vreodată refugiu în căminul meu, îl va avea.

– Blestemat fie totul! Dacă o ajutați, voi... Eu voi...

– Ce veți face? Mă veți calomnia în înalta societate? Credeți că vă va da cineva crezare dumneavoastră, nu mie și fratelui meu?

Marcus își încleștă pumnii. Ducele avea prieteni în poziții înalte. El avea doar bani și un temperament grosolan.

Și pe frații lui vitregi.

– În regulă, o voi lăsa să rămână în înalta societate. Dar dumneavoastră și fratelui dumneavoastră vi se va interzice să o vedeți.

– În acest caz, Simon va găsi altă femeie care să-l ajute să o strecoare afară, o femeie pe care nu o cunoașteți. Iar Louisa va fi de acord bucuroasă.

– Să vă ia naiba! răcni el. Ce vreți de la mine? Nu îmi lăsați nici o cale de scăpare. Nu vreau ca ei să se furișeze, dar refuz să îl las pe fratele dumneavoastră să o curteze dacă o face doar ca să o aducă în ghearele lui Prinny!

– Atunci ar trebui să aflați singur care îi sunt motivele.

Asta îl făcu să se oprească.

– Ce vreți să spuneți?

– Dați-le voie să se vadă, dar supravegheați dumneavoastră înșivă modul în care o curtează. De ce să nu intrați în societate și să vedeți cum stau cu adevărat lucrurile cu sora dumneavoastră și fratele meu? Odată ce îi veți vedea împreună, este imposibil să continuați cu suspiciunile acestea ridicole. Iar dacă se va întâmpla să fiți în continuare convins de duplicitatea lui, veți avea un control mai bun asupra situației dacă ieșiți dumneavoastră înșivă în societate.

Printre cei care lansează zvonuri și în disprețuitoarea lume mondenă? Marcus se cutremură.

– Nu știți ce îmi cereți. Detest înalta societate. Iar ea mă detestă pe mine, vă asigur.

– Din cauza unei vechi bârfe? Mă îndoiesc. La început, vor exista unele cârcoteli, dar se vor stinge destul de iute când toți vor fi martorii grijii față de sora dumneavoastră.

Lady Trufie era nebună dacă ea credea că avea să fie așa de simplu. Totuși, ar fi putut să aibă grijă de Louisa mult mai bine decât până acum.

– Fără furișări pe la spatele meu? Fără întâlniri secrete?

– Aveți cuvântul meu. Dacă le veți da o lună în care să se curteze cum se cuvine, ca fratele meu să poată dovedi că intențiile îi sunt onorabile.

Onorabile, ha! Foxmoor nu cunoștea înțelesul acestui cuvânt. Dacă Marcus putea dovedi că motivele bărbatului de a o curta pe Louisa erau suspecte, oare Lady Regina nu avea să condamne purtarea fratelui ei?

Nu și dacă făcea parte din acest complot. Dar, dacă era așa, ar fi trebuit să își dea seama că amestecul lui Marcus avea să fie în detrimentul planurilor fratelui ei. Ieșit în societate, el chiar l-ar fi putut împiedica pe Foxmoor să facă tot ce plănuia.

O privi încruntat.

– Sperați să vă refuz propunerea, nu-i așa? Apoi dumneavoastră și fratele dumneavoastră îi puteți spune Louisei cât de nerezonabil sunt și îi veți oferi o scuză pentru a nu mă asculta.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu fiți absurd!

– Dacă stau să mă gândesc, este un plan inteligent. L-ați pus la cale dumneavoastră, de una singură, ori v-a ajutat fratele să îl coaceți?

Ochii ei gri-argintii îl înjunghiară.

– Asta este ceea ce faceți aici, la țară, toată ziua: Vă imaginați intrigi și comploturi împotriva dumneavoastră? Îmi pare foarte rău să vă dezamăgesc, domnule, dar nu doresc decât fericirea Louisei și a fratelui meu.

El nu o crezu nici o clipă și avea să dovedească faptul că era o minciună, chiar dacă asta avea să îl ucidă.

– Foarte bine, vă accept provocarea. Voi merge în societate și îi voi observa pe sora mea și pe fratele dumneavoastră împreună. Voi îndura bârfele și speculațiile, dacă de asta este nevoie ca să o fac să își vină în fire.

– Este tot ceea ce îmi doresc, spuse ea pe un ton scorțos. Ca dumneavoastră să le dați o șansă.

– Atunci nu vă veți supăra dacă vă cer să fiți de acord cu o neînsemnată condiție.

Ea deveni precaută.

– Oh?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea să îi placă mai tare ideea pe care o avusese. El îi zâmbi de sus.

– Eu îmi asum toate riscurile în aranjamentul acesta. Doriți să intru în societate, unde voi îndura bârfe vechi și întâlniri publice pe care le detest, iar tot ce aș putea obține în schimb ar fi să alung sentimentul de afecțiune al surorii mele pentru fratele dumneavoastră. În regulă. Îi voi înfrunta pe cei care dau naștere bârfelor, dar numai dacă îi veți înfrunta cu mine. Îl voi lăsa pe Foxmoor să o curteze pe Louisa dacă... mă lăsați să vă curtez pe dumneavoastră.

Se holbă la el cu gura căscată.

„Te-am prins acum, Lady Trufie!", se gândi el plin de mândrie.

La Belle Dame Sans Merci să se lase văzută primind cu bucurie atențiile dezgustătorului viconte Dragon? Niciodată! Nu ar fi riscat prejudiciile pe care lucrul acesta l-ar fi adus reputației ei de răsfățată a înaltei societăți. Atunci, îi putea arăta Louisei o dată pentru totdeauna cât de superficiali erau noii ei prieteni.

În vreme ce pe buzele lui stăruia un zâmbet, ochii ei deveniră duri.

– Acum credeți că voi refuza.

– Bineînțeles că nu, spuse el prefăcut. Doar aveți cele mai bune intenții legate de sora mea. Așa că veți îndura cu bucurie compania mea doar pentru a-i uni pe cei doi iubiți.

– Aș putea. Dacă aș ști de ce ați dori să curtați pe cineva *de teapa mea.*

El ridică din umeri.

– Dacă trebuie să ies în înalta societate, de ce să nu o fac cu o femeie frumoasă la braț?

Își lăsă privirea să cutreiere obraznic pe trupul ei, așteptând până când obrajii ei se îmbujorară, înainte să adauge:

– În locul potrivit, chiar și compania unei femei ca dumneavoastră poate fi plăcută.

Ea mijii ochii.

– Sunteți sigur că nu doriți să mă curtați doar ca să îl enervați pe fratele meu?

– Sunt sigur, deși admit că asta face ca lucrurile să fie puțin mai atrăgătoare. Alungă primul motiv care îi veni în minte, știind că ea avea oricum să îi refuze condițiile. Este timpul să îmi găsesc o soție. De ce să nu încep căutarea de la vârful societății?

– Cât de flatant! remarcă ea rece.

– Nu vă cer să vă căsătoriți cu mine. Vreau doar să îmi acordați compania dumneavoastră în mod exclusiv, așa cum îl las pe fratele dumneavoastră să o aibă pe a surorii mele. Dacă o femeie de rangul dumneavoastră luptă pentru mine, drumul meu în înalta societate va fi mai ușor.

Îl privi îndelung cu atenție, apoi își ridică bărbia.

– Foarte bine, vă accept propunerea, domnule.

Zâmbetul lui păli. Nu putea vorbi serios!

– Poate că nu m-am făcut înțeles. Nu m-am referit la o curtare în particular, să vă duc la plimbare la țară ori să vă însoțesc la o piesă într-un teatru întunecat. Trebuie să dansați cu mine în public și să călătoriți în trăsura mea pe Rotten Row[1]. Pentru a atenua cu adevărat lovitura dată de întoarcerea mea în societate, trebuie să participați la brațul meu la cel puțin două sau trei evenimente publice.

Ochii ei scăpărară.

– Asta este tot? Eu propun să fie o lună întreagă de evenimente. Le îngăduiți lui Simon și Louisei o lună de curtare, deci și noi ar trebui să avem la fel.

– Credeți că glumesc...

– Nu, nicidecum. Nu păreți genul care face glume.

– Nu sunt, la naiba!

Dar chiar își dorea să meargă până la capăt?

[1] Loc popular de întâlnire pentru londonezii din înalta societate, aflat în partea sudică a Hyde Park. (n.tr.)

Oh, da! Când venea vorba de Louisa, putea înfrunta orice. Deși statutul surorii lui ar fi putut avea de suferit în urma apariției lui în public, găsirea ei într-o poziție compromițătoare alături de duce i l-ar fi distrus. Iar ca Prinny să își croiască drum spre afecțiunea ei ar fi fost un lucru dezastruos. Marcus știa din proprie experiență cât de ușor putea ruina o viață manipulatorul său tată. Ei bine, bărbatul acela nu avea să o ruineze și pe a Louisei.

Iar dacă Foxmoor o putea folosi pe sora lui, atunci cu siguranță și el o putea folosi pe sora lui Foxmoor. Avea să se asigure că ieșirile lor în societate aveau să o facă pe Lady Regina să simtă ce însemna să-i fie apropiat. Atunci Lady Trufie avea să îl implore pe fratele ei să înceteze să o mai curteze pe Louisa.

– Atunci ne-am înțeles, zise el. Simon o curtează pe Louisa, eu vă curtez pe dumneavoastră.

Ea nici măcar nu clipi.

– Este în regulă, din partea mea.

– Foarte bine. Familia Iversley organizează o serată mâine-seară, pentru a face cunoscut talentul muzical al Louisei. La ora 19, voi fi la casa dumneavoastră din oraș ca să vă iau.

Se gândi că ea avea să dea înapoi, însă Lady Regina nu făcu decât să coopereze.

– Și pe Simon. Eu am fost invitată, dar el nu a fost din moment ce familia Iversley se pare că vă împărtășește dezaprobarea în ceea ce privește interesul lui față de Louisa. Nu voi merge nicăieri dacă el...

– Mă voi ocupa imediat de asta. Merse la o măsuță de scris și scrise un bilet. Din moment ce vă place atât de mult să faceți vizite, puteți merge după-amiază la Lady Iversley pentru a-i înmâna asta. Îi dădu biletul. Citiți-l dacă nu aveți încredere că am scris cum trebuie!

O panică ciudată i se văzu pe chip înainte să apuce să ascundă acest lucru.

– Sunt sigură că este bine.

– Atunci vă voi vedea mâine.

Se îndreptă din nou spre scările ce duceau la galerie, sperând că ea înțelegea că vizita se încheiase. Își găsise singură drumul înăuntru, așa că, la naiba, la fel de bine putea să găsească drumul spre ieșire.

– Încă un lucru înainte să plec, Lord Draker, spuse ea. Ar trebui să vă radeți barba până mâine. Bărbile nu mai sunt considerate la modă.

El îi întoarse o privire de gheață.

– Nici femeile impertinente, dar asta nu pare să vă împiedice. O zi bună, doamnă!

– M-am gândit doar că v-ar face plăcere să știți...

– O zi bună, doamnă, repetă el cu fermitate.

Ea păru că voia să răspundă, apoi pufni și se întoarse spre ușă.

El izbucni în râs, în timp ce ea ieși plutind din încăpere, într-un vârtej de muselină albă. Firește, să își radă barba. Oare de aceea fusese de acord cu propunerea lui? Pentru că avea impresia că îl putea transforma într-un gentleman exemplar?

Atunci urma să aibă parte de o surpriză. El nu era unul dintre admiratorii care leșinau în urma ei, ca să poată fi înfășurat în vârful degetului ei mic pentru propriul amuzament. Nici o fiică de ducesă cu limba ascuțită nu avea să îi spună lui cum să se aranjeze.

Să își etaleze ea zâmbetul cuceritor, să își afișeze sânii aceia minunați, care cereau să fie sărutați, mângâiați și...

Sudoarea îi apăru deasupra sprâncenelor, făcându-l să blesteme. Putea să își strunească atracția aceasta blestemată. Putea. Trebuia doar să rămână concentrat asupra scopului său. Și apoi, chiar dacă ar fi dorit să își dea viața peste cap pentru femeiușca aceasta arogantă – iar el nu voia –, nu i-ar fi fost de folos. Cu cât avea să jignească mai tare sentimentele lui Lady Trufie, cu atât mai iute ea avea să își roage fratele să încheie legătura cu Louisa.

Lucru pe care Marcus îl aștepta cu nerăbdare.

Capitolul 3

Datoria ta este față de cel în slujba căruia te afli, nu față de cea pe care o ai în grijă, pentru că, dacă ea dă greș, toți te vor învinui pe tine, nu pe ea.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

– Te simți bine? o întrebă Cicely pe Regina când se urcară în trăsură. Pari îmbujorată.

– Sunt bine, minți Regina.

Cine nu ar arăta îmbujorată după o jumătate de oră petrecută sub insinuările clocotinde și privirile fierbinți ale vicontelui Dragon? Nu era de mirare că îndrăznețul nemernic nu avea nici un prieten.

Cicely nu păru convinsă.

– Nu a țipat la tine? Nici... nici nu te-a atins?

Regina privi în gol pe fereastră, încercând să nu își amintească brațul lui puternic în jurul taliei ei ținând-o suspendată în aer.

– Am avut o conversație rezonabilă. Este un gentleman, să știi.

Încăpățânat și cu un milion de prejudecăți spinoase...

Și o minte ascuțită, naiba să îl ia! Nu ar fi trebuit niciodată să fie de acord cu târgul lui. Să îi permită vicontelui Dragon – un bărbat la fel de imprevizibil ca un taifun – să o curteze? Trebuia să fie nebună.

Dar ce altceva ar fi putut face după toate afirmațiile răutăcioase și ridicole pe care acesta le făcuse la adresa lui Simon? Calomniase onoarea familiei. Dacă i-ar fi respins târgul, bădăranul acela arogant i-ar fi considerat gestul drept dovadă a lipsei de caracter a familiei ei. I-ar fi folosit refuzul împotriva fratelui ei.

Și canalia avusese curajul să spună că Simon era calculat! Simon nu urla la o lady, nici nu îi întorcea spatele. Nu făcea propuneri scandaloase pe care orice lady cu un gram de minte le-ar fi refuzat.

„Dacă trebuie să ies în înalta societate, de ce să nu o fac cu o femeie frumoasă la braț?"

Respirația i se acceleră fără să vrea. Mai mulți bărbați decât putea să numere îi spuseseră că era frumoasă. Dar puțini îndrăzniseră să facă asta cu o privire fierbinte și avidă, care să o măsoare din cap până în picioare atât de insolent, într-un mod atât de nerușinat...

– Ești sigură că ești în regulă? o întrebă Cicely. Obrajii îți sunt destul de roz.

– Este din pricina căldurii, atâta tot.

Regina își deschise săculețul, căutând evantaiul. Nu erau de vină privirile arzătoare ale vicontelui. Nicidecum.

Când își scoase evantaiul, în poală îi căzu un bilet. Fir-ar să fie, uitase! Aruncând pe furiș o privire către Cicely, care cobora jaluzeaua ca să nu pătrundă razele necruțătoare ale soarelui de după-amiază, Regina despături hârtia. Se uită cu mare atenție la ea, rugându-se ca de data aceasta să fie în stare, ca prin magie, să poată da sens literelor despre care alți oameni pretindeau că formează cuvinte.

Dar, ca de obicei, magia o ocoli și nici un cuvânt pe care să îl poată înțelege nu luă formă. Un d, apoi un p, apoi un l... ori poate un e.

Ce cuvânt era ăsta? Întoarse biletul într-o parte – ori cel puțin așa crezu. Însă nu putea face ca literele să formeze cum trebuie cuvinte – pentru numele lui Dumnezeu, cum să poată înțelege mâzgălelile acelea?

Când capul începu să îi zvâcnească, aruncă biletul deoparte, blestemând. Ridicându-și privirea, o văzu pe Cicely urmărind-o cu îngrijorare.

– Ce este acela? o întrebă verișoara ei.

Regina ridică din umeri.

– Un bilet pe care ar trebui să i-l duc lui Lady Iversley. Excelența Sa nici măcar nu l-a sigilat, mi l-a arătat ca să-l aprob.

Cicely făcu ochii mari.

– Vai de mine, ce ai făcut?

– M-am prefăcut că îl citesc și a părut să fie de ajuns.

Cicely își puse ochelarii.

– Atunci să ți-l citesc?

Scrâșnind din dinți, Regina i-l întinse.

– Dacă nu te superi.

– Sigur că nu, draga mea.

În timp ce Cicely cercetă biletul, Regina se simți dintr-odată ca la 6 ani, privindu-și verișoara și pe tutorele din copilărie citind cu ușurință ceea ce ea nu reușea nici cu un foarte mare efort.

– Chiar am încercat, să știi, spuse ea.

– Aha, murmură Cicely, absorbită de bilet.

Apoi vorbele Reginei își găsiră ecoul în mintea ei și ridică privirea.

– Nu trebuie să încerci. Îmi face întotdeauna plăcere să citesc pentru tine.

– Știu, dar mă tem că nu încerc destul de mult. Dacă m-aș strădui cu adevărat...

– Vai, dar nu trebuie! Cicely se alarmă. Nu ți-a dat durere de cap?

– Da, dar...

– Dacă îți vatămi creierul definitiv? Cine știe ce se poate întâmpla? Amintește-ți ce a spus doctorul – nu merită să încerci să citești dacă îți soliciți creierul atât de mult încât îl rănești. Chiar vrei să îți pierzi abilitatea de a vorbi și de a gândi?

Regina privi în gol pe fereastră.

– Sigur că nu.

În ciuda afirmațiilor medicului privat pe care Cicely îl consultase când Regina era mică, nici una din ele nu avea idee ce se putea

întâmpla dacă ar fi îndurat durerile de cap. Nimeni altcineva nu părea să aibă dureri numai pentru că se uita la câteva cuvinte. Nimeni altcineva nu vedea literele pe dos ori cu susul în jos.

De ce era creierul ei atât de diferit? În general, înțelegea cuvintele rostite și de fiecare dată când cineva îi citea – și devenise foarte iscusită la a-i convinge pe alții să o facă – înțelegea totul. Îi plăcea să asculte o poveste bună și era extraordinar de încântată să meargă la teatru.

Așadar, de ce o lăsa baltă creierul ei de fiecare dată când deschidea o carte ori încerca să citească partituri muzicale? De ce literele și notele arătau întotdeauna greșit?

Cicely credea că asta se întâmpla din cauza febrei teribile pe care o avusese Regina la vârsta de 2 ani. Reginei i se spusese că dădaca ei aproape că își pierduse nădejdea că avea să supraviețuiască. Și îi luase mai mult timp decât altor copii să învețe să vorbească.

– Ei, ce spune? întrebă ea, când Cicely continuă să privească hârtia.

– Excelența Sa nu are cel mai citeț scris din câte am văzut, dar, dacă citesc corect – îi aruncă un zâmbet Reginei –, atunci ai reușit să îl faci să se răzgândească în ceea ce îi privește pe domnișoara North și pe fratele tău. Cere ca Lady Iversley să îl invite pe Simon la o serată la ea acasă, mâine-seară. Cicely îl privi mai de aproape, încruntându-se. Scrie că va participa și el. Cu tine? Cu siguranță, nu citesc bine.

Regina își îndreptă spatele.

– Da, am fost de acord ca el să mă... însoțească.

Nu îndrăznea să îi spună lui Cicely adevărata natură a aranjamentului dintre ea și Lord Draker. Verișoara ei ar fi leșinat și ar fi murit.

Chiar și așa, capul lui Cicely țâșni în sus atât de iute încât aproape că părea desprins de gât.

– Vai de mine, ești sigură că ar trebui să faci asta?

– Nu, zise sec Regina. Dar nu prea am avut de ales. Era singura modalitate de a-l face pe Lord Draker să fie de acord ca Simon să o curteze pe sora lui.

Cicely se sprijini de spătar și își făcu furioasă vânt cu evantaiul.

– Vai de mine, vai de mine... Tu și vicontele Dragon... Se opri din a-și face vânt pentru a-și scoate ochelarii și a-i înapoia biletul Reginei. Ești sigură că Simon va îngădui asta?

Regina strecură biletul înapoi în săculeț.

– O va face dacă dorește să își vadă iubita. Zâmbi cu îngâmfare. Și apoi nu va afla înainte ca Lord Draker să își facă apariția la noi acasă, iar atunci va fi prea târziu. Simon nici măcar nu știe că am fost la Castlemaine să vorbesc cu omul acesta. Când Cicely se albi la față, ochii Reginei se îngustară. Nu i-ai spus, nu?

– Nu! Adică... Ei bine, i-am lăsat un bilet. Dar mă îndoiesc că va sosi înaintea noastră și, de îndată ce ajungem acasă, îl voi lua de pe biroul lui. Când Regina se încruntă, Cicely adăugă în grabă: Voiam doar să mă asigur că știa cineva unde ne aflam în cazul în care ni se întâmpla ceva acolo.

Regina își dădu ochii peste cap.

– Ce credeai că va face Lord Draker? Că ne va închide în faimoasa lui temniță?

Cicely se apropie de ea, cu ochii strălucind febril.

– Glumești, dar am auzit că înlănțuie femei acolo jos și le face niște lucruri de nedescris.

Regina își înăbuși un zâmbet.

– Ce fel de lucruri de nedescris?

– Regina! zise Cicely, în mod clar îngrozită.

– Te tachinam doar, draga mea.

Deși nu era convinsă de asta. Pentru că gândul la Lord Draker făcând lucruri de nedescris unei femei înlănțuite în temnița lui îi provocă o palpitație ciudată în piept.

Își putea imagina tabloul: o femeie legată și neajutorată, supusă tulburătoarei lui priviri care îi scruta lacom trupul sumar acoperit de haine. Apoi mâinile lui aveau să urmeze locurile în care fusese privirea lui, atingând și mângâind până când femeia ofta de plăcere...

Pufni. Plăcere! Cum putea măcar să creadă că un astfel de lucru ar fi fost plăcut? Și, pe deasupra, din partea acelui nemernic arogant. Absurd! Gândea la fel de rău precum Cicely din pricina imaginației ei bogate.

– Chiar trebuie să încetezi să mai citești fițuicile acelea cu bârfe, mormăi către verișoara ei. Îți dau cele mai nebunești idei.

„Și mie, din păcate."

Cicely tresări.

– Le citesc doar ca să te țin pe tine la curent cu ce se petrece în societate.

Regina fu imediat cuprinsă de remușcări.

– Știu, draga mea, știu. Și apreciez sacrificiile pe care le faci pentru mine. Ce m-aș face fără tine?

Asta păru să o îmbuneze pe Cicely, care își scoase lucrul de mână cu un zâmbet ezitant.

Regina vorbea foarte serios. Dacă nu ar fi fost Cicely, întreaga lume ar fi aflat despre fiica ducelui al cărei creier era atât de vătămat încât nu putea citi. Oamenilor le-ar fi fost milă de ea și de fratele ei. Ar fi răscolit toate poveștile lipsite de importanță despre familia ei și ar fi căutat defecte la Simon, la Cicely și...

Nu, ar fi fost insuportabil. Nimeni nu trebuia să afle vreodată secretul ei.

Slavă Cerului că Cicely era isteață! Din clipa în care descoperise slăbiciunea Reginei, se străduise să o ascundă chiar și de părinții fetei. Cicely știa chiar de pe atunci ceea ce Reginei îi luase ani întregi să afle: faptul că ducesa cerea perfecțiune de la copiii ei. La urma urmei, onoarea familiei trebuia respectată.

Din fericire, așteptările mamei se concentraseră asupra talentelor femeiești, nu asupra celor intelectuale. Din moment ce Regina învățase să cânte la harpă după ureche și cânta bine vocal, mama fusese mulțumită până la moartea sa, care avusese loc cu puțin înainte de debutul în societate al Reginei.

Reginei nu îi lipsea cititul. Mergea la piese de teatru, iar Cicely îi citea ziarele. Și, dacă uneori ardea de curiozitate să afle la ce se refereau oamenii când discutau de vreo poezie – Cicely ura poeziile, așa că nu îi citise niciodată vreuna –, renunța repede. Nu era ca și cum putea să schimbe situația.

Dar era un inconvenient care devenea tot mai supărător cu fiecare zi care trecea. Ca să nu mai menționăm povara pe care o punea asupra verișoarei ei. Cicely avea de două ori vârsta Reginei, iar vederea îi slăbea. Nu fusese niciodată foarte sănătoasă, iar acum devenise de-a dreptul bolnăvicioasă. În curând, avea să fie prea greu pentru ea să rămână însoțitoarea Reginei.

– Cum e vicontele? întrebă Cicely de pe cealaltă banchetă a trăsurii. E la fel de înfricoșător cum spune toată lumea?

– Deloc.

Nu avea nici un rost să o alarmeze și mai mult pe Cicely.

– Am auzit că era chipeș înainte de accidentul de călărie.

Remarca îi trezi curiozitatea Reginei.

– Așa a căpătat cicatricea de pe față?

– Asta i-a spus mama lui ducesei.

– Ce fel de accident de călărie a fost?

Degetele vioaie ale lui Cicely continuară să împletească în același ritm.

– Lady Draker a fost vagă în ceea ce privește detaliile, dar s-a petrecut în perioada în care a murit tatăl lui, imediat după ce el a ajuns la majorat. Probabil că vicontele era prea îndurerat ca să fie atent pe unde călărește, așa că a căzut. Nimeni nu știe cu siguranță.

Gândul la Lord Draker lovit de durere și rănit întunecă imaginea pe care Regina și-o formase despre el. Întotdeauna își închipuise că acesta căpătase cicatricea de la vreun individ care nu apreciase comportamentul lui respingător.

Preț de câteva clipe, nu se auzi decât huruitul trăsurii.

– Păcat că are cicatricea, zise Cicely în cele din urmă. Presupun că acum este hidos.

– Nu, chiar nu e, replică iute Regina.

Curiozitatea lumină chipul lui Cicely.

– Atunci este încă chipeș?

– Nu tocmai.

Era captivant. Puternic. Un bărbat din cale-afară de fascinant.

Dar nu chipeș, nu cu toată blana aia pe tot chipul. Pe de altă parte, dacă ar fi fost proaspăt bărbierit și îmbrăcat ca un domn, nu ca un pustnic plin de praf...

– Nu prea contează cum arată, nu-i așa? zise ea țâfnoasă. Trebuie să suport să mă curteze doar cât timp Simon o curtează pe Louisa.

– Curte? țipă Cicely. Te curtează?

Fir-ar să fie, nu dorise să spună asta!

– Păi, cam așa ceva...

Pe drum se auzi un strigăt, iar trăsura se opri brusc, zgâlțâindu-se și aruncând-o în față, peste Cicely.

– Ce naiba... mormăi Regina chinuindu-se să se ridice de pe verișoara sa.

– Excelență! se auzi glasul îngrijorat al vizitiului. Ați cerut...

– Îmi cer sora! bubui o voce care o făcu pe Regina să geamă.

Apoi ușa trăsurii se deschise și se ivi singura persoană pe care nu dorea să o vadă în clipa aceea.

Fratele ei.

Simon o privi încruntat prin ușa deschisă, cu părul auriu ciufulit și ochii albaștri strălucind.

– De data asta, ai mers prea departe!

Se aruncă în trăsură alături de Cicely, apoi ordonă vizitiului să continue drumul.

În timp ce trăsura zvâcni înainte, Regina aruncă o privire afară și îl văzu pe însoțitorul lui Simon întorcând faetonul acestuia. Dumnezeule, Simon venise după ea în cel mai rapid faeton al lui, pe care îl folosea doar în situații de urgență extremă ori pentru călătoriile cu Maiestatea Sa!

Asta nu putea să însemne decât bucluc, așa că Regina nu îi dădu șansa de a se lansa într-o tiradă.

– Cât de amabil din partea ta să vii până aici ca să ne însoțești, Simon. Nu trebuia să te deranjezi.

El se încruntă.

– Nu încerca să mă duci cu zăhărelul! Știi foarte bine că nu aveai ce căuta la Castlemaine.

– Ce este greșit în a-i face o vizită fratelui prietenei mele?

– Ți-ai riscat reputația mergând în casa unui bărbat necăsătorit...

– Cicely a fost cu mine. Și apoi nu m-a văzut nimeni acolo. De când îți pasă de reputația mea? Doreai să mi-o risc ajutând o tânără să se furișeze de lângă tutorii ei ca să te întâlnești cu ea în particular.

Simon o măsură suspicios din ochi.

– Nu i-ai spus asta lui Draker, așa-i?

– Ceea ce am făcut a fost să îl conving să te lase să o curtezi pe Louisa timp de o lună.

O privi chiorâș.

– Cred că glumești.

– Nu, nicidecum, interveni Cicely. Regina are un bilet din partea lui, pe care trebuie să i-l ducă lui Lady Iversley, în care îi cere să te invite la serata care are loc acasă la ea mâine-seară.

Părând pus în încurcătură, Simon se lăsă pe perne.

– Cum dracului ai reușit să faci asta?

Când Cicely vru să răspundă, Regina îi aruncă femeii mai în vârstă o privire de avertizare înainte de a-i flutura un zâmbet fratelui său.

– Este un bărbat foarte plăcut odată ce îl faci să asculte de glasul rațiunii.

– Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Simon privi pe fereastră cu o expresie meditativă.

– Așadar, care sunt termenii acestei curtări? O pot vizita pe Louisa la familia Iversley? Și să o însoțesc la baluri?

– Desigur.

– Presupun că o pot scoate la plimbare cu faetonul.

Regina înghiți în sec.

– Excelența Sa probabil s-ar aștepta să vă însoțească și, dacă nu dorești să călărească în urma voastră, nu cred...

Privirea i se întoarse către ea.

– De ce s-ar aștepta Draker să ne însoțească?

– Pentru că aceasta a fost condiția pentru a îngădui acest lucru – să îl lași să vă supravegheze când îi faci curte.

– Nu doresc ca el să ne supravegheze! Ce fel de curtare e asta?

– Cea potrivită.

– Dar nu îl pot lăsa să se învârtă pe lângă noi când sunt cu Louisa. Asta va strica totul.

Ea mijii ochii.

– Cum adică?

Privirea întunecată a lui Simon o făcu pe Regina să ezite. „Cred că fratele dumneavoastră se folosește de sora mea." La urma urmei, putea blestematul acela de bărbat să aibă dreptate în privința motivelor lui Simon?

Fratele ei o surprinse privindu-l lung și păru încordat.

– Draker își va petrece timpul aducându-mi critici vehemente și voi fi obligat să mă apăr, lucru care sigur o va supăra pe Louisa. Cum pot curta o femeie când fratele ei mă insultă la fiecare pas?

Cercetă chipul lui Simon, dar cuvintele lui aveau sens.

– Spune-mi ceva: de ce dorești să o curtezi pe Louisa? Ai întâlnit-o cu doar două săptămâni în urmă și abia dacă o cunoști.

– Știu destule. Este o fată foarte bună – citită, interesantă, instruită...

– Așadar, dorești să te căsătorești cu Louisa pentru că o apreciezi, îl împunse Regina, ignorând faptul că *citită* se afla la începutul listei lui.

Slavă Domnului că Simon nu îi cunoștea slăbiciunea!

El o privi direct în ochi.

– Desigur. Draker a spus altceva?

Nu avea rost să îi ațâțe mânia lui Simon dezvăluindu-i suspiciunile vicontelui. Cu atât mai mult cu cât sigur erau nefondate.

– Nu, doream doar să fiu sigură.

„Aha! Lord Draker, ți-am spus că te înșeli în ceea ce îl privește."

– Așadar, chiar nu îți pasă că familia ei este asociată cu un scandal. Și că nu este chiar atât de sofisticată.

– Ție îți pasă? ripostă el.

– Nu. Dar eu nu mă gândesc să mă căsătoresc cu ea.

Regina însă avea să locuiască împreună cu orice soție avea să își aleagă Simon, din moment ce ea însăși nu avea de gând să se căsătorească. Tocmai de aceea intenționa să aibă un cuvânt de spus în alegerea lui, chiar dacă el știa sau nu asta.

Avea nevoie ca Simon să găsească pe cineva care să o ajute pe Cicely să-și îndeplinească îndatoririle, pentru ca biata lor verișoară să nu fie surmenată. Și atât ea, cât și Cicely o plăceau pe dulcea Louisa. Fata nu ar fi încercat să le schimbe modul de viață ori să își dea aere precum femeile cochete pe care Simon părea să le placă. Louisa ar fi fost o prietenă căreia i-ar fi putut încredința secretul ei, iar Regina nu avea nici o prietenă.

De fapt, avea prietene, dar acestea credeau în imaginea ei cultivată cu grijă, sofisticată. Dacă ar fi renunțat la această fațadă, ar fi devorat-o de vie. Mama ei nu era singura persoană din înalta societate care cerea perfecțiunea.

Dar Louisa nu ar fi făcut-o. Și, odată ce avea să se căsătorească cu Simon, fata ar fi fost loială familiei, slavă Domnului!

Acesta era motivul pentru care Regina trebuia să îl facă pe afurisitul frate al fetei să se răzgândească.

– Din moment ce dorești să te căsătorești cu Louisa, îi spuse ea lui Simon pe un ton plat, vei avea nevoie de consimțământul tutorelui ei ori va trebui să vă căsătoriți pe ascuns. Iar acum, că am găsit o cale de a-i obține acceptul, de ce să nu profiți? Ce se poate întâmpla dacă îi arăți că intențiile tale sunt onorabile?

Un mușchi se încordă în maxilarul lui Simon, în timp ce se așeză mai bine pe perne.

– Cred că ai dreptate. Nu e ca și cum ar trebui să petrecem mult timp cu individul acela afurisit. O petrecere ici și colo. O pot vedea în continuare pe Louisa în privat, așa cum am discutat.

Regina se încordă.

– Categoric nu! În primul rând, Louisa nu o va face acum, când fratele ei a acceptat să o curtezi oficial. Iar o parte din înțelegerea pe care am făcut-o cu Excelența Sa a fost să îi faci curte numai în mod public și așa cum se cuvine.

Ochii lui Simon se îngustară.

– Pentru cât timp?

– O lună.

– Regina! exclamă Cicely. Ai fost de acord să îl lași pe diavolul acela să te curteze timp de o lună?

– Diavol? întrebă Simon. Pe cine să curteze? Despre ce vorbiți?

Oh, Doamne, uneori Cicely era mult prea protectoare! Regina îi aruncă verișoarei sale o privire exasperată înainte de a se întoarce către Simon.

– Eu și Excelența Sa am făcut un târg. În schimbul promisiunii sale de a-ți permite să o curtezi pe Louisa, am fost de acord să îi permit să mă curteze și el pe mine.

– Ai înnebunit? urlă el. Ai fost de acord ca vicontele Dragon să te curteze? Un bărbat care te-ar silui imediat ce te-ar vedea?

– Nu fi absurd! O fi el grosolan, dar este un gentleman.

Presupunând că definiția cuvântului gentleman avea un sens destul de larg.

– Omul nu poate face o femeie nici măcar să se uite la el și, cu toate astea, tu promiți să îi suporți atențiile vreme de o lună? De ce, Regina?

– Pentru că practic m-a provocat să o fac. Este atât de sigur că tu, că noi suntem niște creaturi perverse care o vor corupe pe Louisa! Nu îi puteam refuza provocarea și astfel să îi confirm punctul de vedere.

– Chiar dacă asta înseamnă să ți se interzică să iei parte la petreceri pentru că îl ai pe notoriul viconte Dragon după tine?

– Fleacuri și aiureli. Sper că propriul meu statut este destul de sigur încât să îmi permită din când în când câte un pretendent excentric. S-ar putea chiar să îi schimb statutul de marginalizat. Gândește-te ce lovitură ar fi! Întreaga aristocrație ar vorbi despre asta.

– Despre asta este vorba? Te-ai plictisit de voluntariatul de la Spitalul Chelsea și ai nevoie de un nou proiect? Te gândești să îl ferchezuiești și să îl înveți câteva reguli de bună purtare în societate?

– Nu, dar cu un pic de putere de convingere subtilă...

Simon izbucni în râs.

– Nu prea cred. Draker nu este ca unul dintre amărâții aceia neghiobi care se închină la picioarele tale. Pe el nu îl vei dresa să se poarte cum se cuvine doar cu reproșurile tale reci. O privi gânditor. Dar ar fi amuzant să te privesc încercând. În regulă, află dacă îl poți civiliza pe Excelența Sa! Dacă îl poate îngenunchea cineva, tu ești aceea.

– Mi-aș dori să nu spui asta.

Era destul de neplăcut faptul că vicontele și toți ceilalți o considerau o femeie arogantă. Trebuia ca fratele ei să facă la fel?

– De fapt, hai să facem încercarea și mai interesantă! Pariez că nici măcar o lună din așa-zisa ta convingere subtilă nu îl poate

transforma pe Excelența Sa într-un gentleman potrivit pentru înalta societate. Iar dacă eu câștig pariul, vei fi de acord să nu te mai amesteci în modul în care o curtez pe Louisa.

Avusese de gând să refuze pariul lui detestabil, până la auzul ultimelor lui cuvinte. De ce nu își dorea ajutorul ei? Trebuia să fie recunoscător.

„Nu sunt sigur că adevărata lui intenție este să se căsătorească."

Se încordă.

– Dacă eu câștig, atunci vei fi de acord să ceri în mod oficial mâna Louisei de la Lord Draker. Și să îi respecți răspunsul.

Cu respirația tăiată, așteptă răspunsul lui. Dacă Simon îi accepta condițiile, chiar avea de gând să se căsătorească cu Louisa, iar Lord Draker se înșela.

Simon ridică o sprânceană.

– De acord. Dar nu vei câștiga. Omul își încearcă norocul curtându-te, dar nu va deveni niciodată unul dintre cățelușii tăi lingușitori gata să-ți îndeplinească dorințele.

Ea îl privi încruntată.

– De ce presupui că asta vreau de la el? Aș putea fi interesată de bărbatul din el.

Simon izbucni în râs.

– Nu ai arătat niciodată interes față de vreun bărbat care nu era un prostănac orbitor de chipeș, pe care să îl poți face să danseze după cum îi cânți.

Era adevărat. Dar asta se întâmpla din cauză că bărbații inteligenți îi puteau descoperi rușinosul secret. Cel puțin prostănacii nu ghiceau niciodată că ea nu putea citi.

Însă, pe de altă parte, nici nu le păsa, motiv pentru care probabil nu făcuse niciodată mai mult decât să le îngăduie să o însoțească la petreceri. Nu se putea hotărî să se căsătorească vreodată cu un prostănac.

Ori cu altcineva. Chiar dacă soțul ei i-ar fi acceptat defectul, nu îndrăznea să riște să aibă copii. Dacă aceștia o moșteneau, iar creierul copiilor ei avea să fie și mai vătămat decât al ei? Nu își putea asuma riscul.

– După cum spune toată lumea, continuă Simon, Draker este urât...

– Ba nu este urât.

Simon arcui o sprânceană.

– Dacă spui tu... Dar este un bărbat cu carte și inteligent, înconjurat de zvonuri scandaloase. Cu siguranță, nu este genul tău.

– Poate că mi-am schimbat gusturile.

– Ai decis să îți înfigi dinții în ceva mai cărnos? Fii cu băgare de seamă, fată dragă! Este un țel admirabil să ai ambiții înalte, dar e o nebunie să începi cu cei de teapa lui Draker.

– I-am spus asta, interveni Cicely. Pur și simplu nu ascultă.

Pentru că nu putea suporta ca acel bărbat să continue cu suspiciunile arogante când stătea în puterea ei să îi dovedească faptul că se înșela.

– Crezi ce vrei, dar voi accepta pariul și îl voi câștiga.

Chiar și numai ca să se asigure că Simon o curta cum se cuvine pe Louisa.

El râse.

– Foarte bine, distrează-te! Iar când vei da greș, iar diavolul va continua să se opună relației noastre, Louisa, în sfârșit, îi va întoarce spatele și vom face ce ne place.

Regina scrâșni din dinți.

– Nu voi da greș. Fratele meu nu se va furișa prin oraș cu iubita lui ca un ticălos iresponsabil. Mă voi asigura de asta!

Capitolul 4

Cea mai bună armă împotriva pețitorilor nedoriți este o privire fioroasă. Folosește o oglindă ca să-ți exersezi privirile dezaprobatoare.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Plimbându-se în susul și în josul foaierului spațioasei și extravagantei case de la oraș a lui Foxmoor, Marcus se încruntă. Majordomul îi spusese că Lady Regina avea să coboare imediat, dar aceasta deja îl lăsase să aștepte mai mult de 15 minute. Probabil făcea parte din încercarea ei de a-l face să se supună.

Foarte bine, să își facă jocul, fiindcă nu avea să-l afecteze. Poate că ea era sirenă, dar el era la fel de neclintit ca Ulise legat de catarg.

Și, la fel ca Ulise, avea să își îngăduie să asculte periculosul ei cântec fără să cedeze vrăjii.

– Dumneata trebuie să fii Draker, zise o voce venind din spatele lui.

Se întoarse și îl văzu pe un bărbat care se apropia – tânăr, blond și îmbrăcat într-un costum frumos din mătase bleumarin. Dacă Marcus nu l-ar fi știut pe duce de la balul de debut al Louisei, l-ar fi recunoscut după asemănarea izbitoare cu Lady Regina. Cu siguranță, bărbatul era mult prea chipeș ca să facă fericită o fată drăguță precum Louisa.

Marcus îl urî instantaneu.

– Bună, Foxmoor.

Bărbatul se opri brusc.

– Ne-am mai întâlnit?

– Nu chiar, dar știu cine ești.

– Excelent.

Ducele întinse mâna, dar Marcus o ignoră. După câteva clipe, Foxmoor lăsă mâna jos.

– Așadar, te afli aici ca să îi faci curte Reginei?

Marcus îl privi cu băgare de seamă.

– Ți-a spus despre...

– Târgul vostru? Da. Foarte ciudată treaba asta. Afișă o expresie aspră. Nu sunt întru totul de acord, dar Regina are tendința de a face numai ce îi place, indiferent ce spun eu. E una dintre încercările de care te lovești când ai surori, bănuiesc.

– Eu însumi nu am avut genul acesta de probleme. Marcus schiță un zâmbet. Sora mea are destulă minte încât să nu facă nimic fără permisiunea mea.

Ochii lui Foxmoor se îngustară.

– Nu aș fi așa de sigur de asta. Domnișoara North are propria rațiune, lucru pe care îl vei afla destul de curând dacă o vei obliga să aleagă între noi doi.

– Louisa nu te va alege niciodată dacă am un cuvânt de spus.

Foxmoor zâmbi larg.

– Nu vei avea.

Marcus se încruntă.

– Ascultă aici, trădător intrigant...

– Încetați amândoi!

Se răsuciră către scară în același timp. Însă, în timp ce Simon începu să se încrunte la vederea surorii lui în rochia de gală, Marcus rămase mut de uimire.

O crezuse frumoasă înainte? Nu fusese întreg la minte. Aceea fusese Lady Regina cea obișnuită, care le făcea vizite domnilor retrași la țară. Aceasta era Lady Regina în ținută de gală, La Belle Dame Sans Merci în toată gloria ei. O imagine a frumuseții în crep roz și perle.

Iar el crezuse că nu putea fi îngenuncheat. Dacă nu avea să fie atent, urma să sară curând în apă și să se înece la picioarele ei de sirenă.

O privi coborând scările, cu pelerina scurtă plutind în jurul rochiei de gală albe, care îi aluneca peste curbele bine proporționate. Părul auriu îi era împodobit de o pălărie din satin roz cu doi ciucuri albi atârnați, care abia tremurau în timp ce ea se îndrepta lunecând spre ei. Nu știuse că o femeie se putea mișca atât de lin ori atât de senzual. Nici măcar privirea aspră a Reginei nu putu calma accelerarea pulsului lui Marcus la vederea ei.

– Fii cuminte, zise ea și, preț de o secundă, Marcus crezu că vorbea despre căldura care se ridica din vintrele lui. Dar nu, ea i se adresa lui Foxmoor. Refuz să îmi petrec seara văzând cum îl hărțuiești pe Excelența Sa, îi spuse fratelui ei cu o voce mătăsoasă, care îl făcu pe Marcus să simtă că i se înfierbântă sângele.

– Eu? protestă Foxmoor.

– A fost destul de amabil încât să nu îmi refuze rugămintea de a-ți da o șansă și nu îți voi permite să te repezi la el cu pumnalul scos. Fie te porți civilizat, fie te vom lăsa aici și va trebui să îți iei propria trăsură.

– O idee grozavă, murmură Marcus.

Asta nu făcu decât să atragă privirea ei paralizantă asupra lui.

– În ceea ce vă privește, milord, bănuiesc că voi fi nevoită să trec cu vederea hainele dumneavoastră de seară deplorabil de demodate.

În timp ce un lacheu se grăbi să o ajute să își pună o pelerină îmblănită, îl privi chiorâș pe Marcus.

– Bănuiesc că nu ați avut timp să vă cumpărați o ținută de seară nouă pentru intrarea dumneavoastră în societate...

– Nici timpul și nici cheful de a cheltui bani cu atâta frivolitate, replică el. Mai ales că am deja o haină potrivită.

– Iar eu credeam că sunteți bogat. Se pare că m-am înșelat.

Înainte ca el să apuce să răspundă acestei insulte, ea continuă cu o voce dulceagă:

– Dar lamele de ras nu sunt scumpe. Așadar, ce motiv ați fi putut avea pentru a-mi ignora sfatul de a vă rade barba?

Avea intenția de a-l mustra fără să fie pedepsită? La naiba, nu!

– Ce se ascunde sub barba mea nu este o priveliște potrivită pentru o doamnă. Mai ales dumneavoastră ar trebui să înțelegeți asta, dată fiind importanța pe care o acordați aspectului fizic.

Dacă ea își dăduse seama că o insultase, nu o arătă.

– Asta înseamnă ca ar trebui să mă lăsați să judec dacă ceea ce se ascunde sub barba dumneavoastră este sau nu o priveliște pentru doamne.

– Ah, dar apoi, dacă fugiți înspăimântată, mi-ar lua săptămâni întregi să o las să crească din nou, timp în care aș fi lipsit de compania dumneavoastră.

Ea zâmbi.

– Și asta ar fi o pierdere mare pentru dumneavoastră?

– Am făcut un târg și am de gând să vă fac să îl respectați. Își întinse brațul, ignorând felul în care zâmbetul ei se stinse. Mergem?

În timp ce îl luă de braț, din stânga lui auzi un râset înăbușit, care îl făcu să arunce un ochi și să îl vadă pe Foxmoor care încerca să nu râdă.

Ea se uită chiorâș către fratele ei.

– S-a întâmplat ceva, Simon?

– Nu, nimic, răspunse acesta amuzat. Mă duc să o chem pe Cicely. Este în salon.

Când el se îndepărtă, cu umerii scuturându-se de râs, Marcus o privi pe Lady Regina.

– Este din cauza a ceea ce am spus?

– Fratele meu crede că sunteți incapabil să vă purtați ca un gentleman. Și dovediți că are dreptate cu fiecare cuvânt ce vă iese din gură.

Își reprimă iritarea.

– Din câte îmi amintesc, târgul nostru nu includea nici un fel de asigurări că mă voi purta ca un gentleman.

– Adevărat. Dar nu mi-am dat seama că aveați de gând să petreceți timpul în care vom fi împreună încercând să mă faceți să mă simt prost.

O țintui cu privirea.

– Am de gând să fiu eu însumi. Dacă asta vă face să vă simțiți prost...

– Nu este nevoie să deveniți un dragon țâfnos. Vă asigur că este foarte greu să mă faceți să mă simt prost.

– Nu, punctul dumneavoastră forte este probabil să îi faceți pe alți oameni să se simtă prost.

Ea tresări, apoi își feri privirea.

– Desigur. La asta excelează cei de teapa mea. Cât de inteligent din partea dumneavoastră să ne dați de gol!

La naiba! Oare chiar îi rănise sentimentele?

Nu, una ca asta era imposibil. Cei de teapa ei se mândreau cu faptul că puteau jigni pe cineva cu un singur cuvânt. Era doar supărată că el i-o luase înainte cu insulta.

Câteva momente mai târziu, fratele ei reveni cu o femeie după el. În timp ce Foxmoor făcu prezentările, Marcus o cercetă pe domnișoara Cicely Tremaine, care era în mod clar dama de companie a Excelenței Sale. Nici chiar măreața Lady Regina nu se putea aventura în public fără o însoțitoare.

Dar domnișoara Tremaine, care se apropia de vârsta de 50 de ani, deși palidă și subțire, părea destul de vigilentă încât să-l țină la distanță chiar și pe cel mai hotărât pretendent. În mod limpede, dorea să își facă datoria, lucru care lui îi convenea. Marcus nu era nevoit să o insulte pe Lady Regina cu avansuri fizice. Simpla lui apariție la serată alături de ea avea să fie destul să o facă să se mai gândească la orice asociere între familiile lor.

Într-adevăr, lecția ei deja începuse, pentru că, în mod evident, dama de companie îl găsea respingător. Când urcară în trăsura lui, iar el și Foxmoor se așezară în fața celor două doamne, domnișoara Tremaine nu îl putu privi fără să se încrunte. Iar când Marcus încercă să se facă mai comod în trăsura înghesuită și o atinse cu piciorul, privirea ei îngrozită fu aproape comică.

Aproape.

Scrâșnind din dinți, își aminti că își dorea această reacție. Voia ca Lady Regina să fie martora modului în care îl priveau întotdeauna oamenii din afara domeniului Castlemaine: cu teamă, repulsie, suspiciune ori dispreț.

Desigur, în afara doamnei în discuție. Dar probabil că învățase să își ascundă reacțiile.

Când trăsura porni, privirea îi fugi către locul în care ea stătea în fața lui. Era, într-adevăr, pricepută în a-și ascunde sentimentele. Era singura persoană căreia nu îi putea citi impresia despre el.

Un motiv în plus să nu aibă încredere în ea.

Când îl surprinse privind-o, ea îi zâmbi.

– Aud că Louisa va cânta în această seară la pian și la harpă. Nu aveam nici cea mai vagă idee că este harpistă.

– Nu este. Doar cântă foarte bine. Dar, de fiecare dată când spun asta, ea insistă că nu cunosc destul muzica la harpă ca s-o pot aprecia.

– Domnișoara North cântă la harpă ca un înger, rosti Foxmoor.

Marcus îl privi chiorâș.

– Da, arată exact ca un înger când cântă la harpă. Păcat că muzica pe care o produce este la fel de angelică precum țipătul strident al unei bufnițe.

Lady Regina izbucni în râs.

– Simon nu are de unde să știe – practic, este afon. Țipătul unei bufnițe ori trilul unei privighetori sunt același lucru pentru el.

– Dar dumneavoastră? o întrebă Marcus pe Lady Regina. Dumneavoastră aveți ureche pentru muzica bună, cântată cum trebuie?

– Mi s-a spus că am. Deși sora dumneavoastră s-ar putea să nu cânte foarte bine la harpă – trebuie să fiu rezervată în aprecieri din moment ce încă nu am auzit-o –, are o voce minunată și este foarte bună la pian.

El pufni.

– Ar trebui, luând în considerare cât de mult i-am plătit pe profesorii ei de muzică.

– Credeam că nu cheltuiți banii pe frivolități, glumi ea.

– Să îți protejezi urechile nu este un lucru frivol.

Un zâmbet reținut stărui pe buzele ei frumoase.

– De aceea pictează Louisa atât de frumos în acuarelă? Pentru că ați luat măsuri ca să vă protejați ochii?

– Cei mai buni profesori de artă pe care îi pot cumpăra banii.

– Dumnezeule, toată protecția aceasta trebuie să vă coste foarte scump! Ochii ei sclipiră spre el din partea opusă a trăsurii. Maeștri de dans ca să vă protejați picioarele, maeștri de călărie ca să vă protejați caii pursânge...

– Ca să nu menționez profesorii care să îmi protejeze judecata de atacurile zilnice. Îi aruncă o privire dezaprobatoare. Ah, probabil că dumneavoastră nu considerați că e important să educi mintea unei femei. Ferească Dumnezeu să știe operele lui Shakespeare ori să citească din Aristotel ca să-și îmbunătățească judecata. Atât timp cât este frumoasă și cultivată în artele feminine, nu contează că este proastă, nu-i așa?

Zâmbetul ei dispăru.

– Sigur că nu. Privi pe fereastra trăsurii. Am ajuns la destinație – ce păcat pentru dumneavoastră! Acum va trebui să așteptați să trecem de uși înainte de a continua să îmi enumerați defectele.

Bărbia lui se încleștă. Nu știa cum reușise, dar de data aceasta era sigur că o rănise.

Foarte bine. Asta avea să o învețe să nu se joace cu dragonii, nu?

După ce coborâră din trăsură, iar Lady Regina trecu înaintea lui, braț la braț cu domnișoara Tremaine, Foxmoor rămase în urmă ca să-l însoțească pe Marcus.

– Frumos spectacol, bătrâne – excelentă tehnică de curtare toată treaba asta cu insultele. Va fi a ta numaidecât.

Cum Foxmoor o luă înainte grăbit cu un zâmbet satisfăcut, Marcus fu cât pe ce să-i strige că nu voia ca ea să fie a lui. Dar i-ar fi dat un avantaj inamicului și nu avea de gând să facă asta.

Cu toate acestea, nici măcar vederea Louisei așteptându-i nerăbdătoare în cadrul ușii nu reuși să îi alunge neliniștea.

– Marcus! strigă Louisa când se apropie de ea. Chiar ai venit! Lady Iversley a spus că vei veni, dar nu am îndrăznit să o cred.

I se puse un nod în gât când o privi, minunându-se din nou de cât de matură părea.

– Cum aș putea pierde marele spectacol al surorii mele? zise el răgușit, aplecându-se să o sărute pe obraz.

Ea îl lovi cu evantaiul peste braț.

– Prostii! Ai pierdut prezentarea mea la curte și balul de ieșire în societate. Mă îndoiesc că ai venit aici pentru mine. Cu ochii scăpărând, aruncă o privire înăuntru, unde Lady Regina și Foxmoor erau întâmpinați de familia Iversley. Dar nu mă deranjează.

Nodul din gât îi alunecă în stomac, ca o piatră. La naiba, nici măcar nu se gândise la cum avea să reacționeze Louisa la sosirea lui acolo însoțit de Lady Regina! Louisa credea că era vorba de o curtare adevărată, lucru care nu putea fi bun.

– Nu îți face speranțe, îngeraș, îngăimă el. Să îți înmoi degetele în apă nu este același lucru cu a înota.

– Ar fi posibil, zise ea senină. Dacă descoperi că apa este bună.

El nu se aștepta ca apa să fie bună. Dar nu îi putea spune ei asta.

Nu fu nevoit să o facă. Când o conduse în foaierul plin de oameni, zgomotul pălăvrăgelilor se stinse. În afara conversației care continua între gazdele lor și Lady Regina, se așternu o liniște totală, iar toate privirile se întoarseră spre el.

Preț de o clipă, fu purtat din nou la primul lui bal, în urmă cu mulți ani. Un tânăr stângaci, în vârstă de 17 ani, încercase să fie gentleman, așa cum își dorise mama lui, dar fusese prea solid și neîndemânatic ca să facă altceva în afară de a o pune într-o situație stânjenitoare.

Pe atunci însă, privirile îndreptate asupra lui fuseseră doar de milă și dispreț. Acum, erau de-a dreptul ostile.

Reacționă așa cum o făcea mereu. Rău.

– Am venit să devorez virginele, mârâi el. Dorește cineva să îmi spună unde se află?

Replica lui rupse tăcerea, în mare parte pentru că oamenii părăsiră foaierul într-o grabă zgomotoasă. Ici și acolo, le auzi șoaptele:

– Obrăznicia acelui om!

– Cum au îndrăznit să îl invite?

– Vicontele Dragon...

– Văd că nu s-a schimbat nimic în înalta societate în ultimii nouă ani, îi spuse Marcus Louisei. Îmi pare rău, îngeraș, nu am avut intenția să îți stric petrecerea.

Ea strâmbă din nas.

– Nu ai stricat-o, dar dacă vei continua să fii posac...

– Nemernic? o ajută el.

– Uite, la asta mă refer. Spui toate lucrurile acestea grosolane, deși știi că nu ar trebui. Dacă le-ai da oamenilor o șansă și măcar ai încerca să fii politicos...

– Lord Draker! Katherine veni în grabă. Ce bine că ai venit!

– Nu e nevoie să strigi, zise el. Am gonit deja pe toată lumea.

Katherine păli.

– Îmi pare rău, Marcus, voiam să te prind la ușă, dar am crezut că tu și Louisa încă erați afară. Trebuia să fiu mai atentă...

– E în regulă.

Nu dorise să o supere pe Katherine, pe care o respecta enorm.

– Sunt obișnuit cu reacțiile oamenilor. Trec direct pe lângă spinarea mea solzoasă.

Cel puțin era vorba de o singură noapte. Lady Regina nu avea să reziste mai mult. După serata aceasta, avea să se răzgândească în ceea ce privea legătura fratelui ei cu sora lui. El avea să se asigure de acest lucru.

Hotărârea i se întări când Foxmoor spuse:

– Mergem?

Apoi îi întinse brațul Louisei, care plecă de lângă fratele ei ca să se alăture diavolului.

Marcus sfredeli cu privirea spinarea bărbatului, apoi se întoarse către Lady Regina.

– Să înfruntăm și noi mulțimea, doamnă?

Îi oferi brațul, așteptând să audă o scuză din partea ei.

Ea însă nu făcu decât să zâmbească și să îl ia de braț. Să zâmbească, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă nu ar fi știut ce puneau la cale ea și fratele ei, zâmbetul acela l-ar fi făcut să cadă în genunchi. Dar nu avea de gând să îngăduie asta. Era și așa destul de rău că simpla atingere a mâinii ei pe brațul lui stârnea niște gânduri foarte... nedemne de un gentleman.

Mergând de-a lungul coridorului, ea murmură:

– Bănuiesc că remarca aceea despre virgine a fost o glumă.

– Nu am făcut decât să rostesc ceea ce gândea toată lumea. Îi aruncă o privire vicleană. De ce? Ați decis că până la urmă sunteți capabilă să vă simțiți prost?

– Nu, dar Louisa da.

Mârâi. La naiba, femeia știa exact cum să îl atace! Dar Louisa era motivul pentru care îndura acea tortură, chiar dacă ea deocamdată nu aprecia gestul lui.

– Voi face tot ce îmi stă în putință să nu o fac de rușine.

Sigur, avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să o despartă pe sora lui de diavolul acela de Foxmoor. Iar dacă asta însemna să o supună pe Louisa unei mici umilințe publice și să își înăbușe atracția fizică nedorită față de Lady Trufie, atunci așa avea să fie. În cele din urmă, Louisa avea să îi mulțumească.

Capitolul 5

O lady se poate bucura de orice petrecere la care cei care îi țin companie sunt manierați, veseli și prietenoși.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

După 15 minute petrecute la serată, Reginei îi venea să mustre aproape fiecare persoană prezentă. După o jumătate de oră, îi venea

să îi strângă de gât. Iar aceștia erau cei mai drăguți oameni ai înaltei societăți – ar fi trebuit măcar să îl tolereze pe Lord Draker, ca acesta să poată fi politicos. Însă ei fie îl ocoleau, ca și cum ar fi avut vărsat de vânt, fie îl insultau ca să fie auziți, ca și cum ar fi fost invizibil.

Nici el nu era de ajutor. Cu cât ei erau mai reci, cu atât el devenea mai malițios. Dacă ticălosul nu ar fi fost atât de masiv, i-ar fi ars una peste degete cu evantaiul. Probabil că uriașul bădăran nici măcar nu ar fi simțit.

Ca și cum lucrurile nu ar fi fost destul de rele, acum el stătea alături de notoriul domn Byrne, presupusul său frate vitreg. Excelența Sa nu se mulțumea să își vâre înfățișarea neîngrijită în fața oamenilor – ah, nu, trebuia să le amintească faptul că doar indulgența fostului viconte îl salvase de soarta de a fi un bastard în adevăratul sens al cuvântului. Ferească Dumnezeu ca Lord Draker să nu dezgroape morții – ar fi fost prea ușor!

Fiind doar pe jumătate atentă la marchiza de Hungate care se afla lângă ea și îi tot povestea despre nu se știe ce atrocitate, Regina le aruncă o privire. Când Lord Draker îi oferi un zâmbet satisfăcut, ea miji ochii. Chiar se bucura de efectul apariției și purtării lui necioplite. De ce nu înțelegea că nu făcea decât să înrăutățească lucrurile pentru el însuși?

Îi murmură ceva fratelui său vitreg, apoi se îndreptă către ea, iar Regina își luă privirea de la el. Minunat. Acum venea la ea ca să provoace haos. Exact ce îi trebuia ca să i se îmbunătățească starea de spirit – acra Lady Hungate și posacul Lord Draker sărind unul la celălalt.

– Ce se întâmplă cu tinerii din ziua de azi? se plângea Lady Hungate. Nu dau nici un pic de atenție uzanțelor. Pe vremea mea, fetele nu puteau ieși cu tineri la plimbare cu trăsura înainte de debutul în societate. Și totuși, am auzit că săptămâna trecută domnișoara Spruce chiar a fost văzută în parc cu domnul Jackson. Încă nu a debutat, nu?

– Nu, spuse absentă Regina, conștientă de apropierea vicontelui.

Lady Hungate aruncă o privire în spatele Reginei, apoi își ridică lornionul ca să îl studieze pe Lord Draker cu o grimasă de dezgust.

– Iar pe vremea mea, o îngrijire cumsecade era pentru oricine o condiție pentru a ieși în societate.

Înainte ca Regina să poată replica, Lord Draker spuse:

– Pe vremea dumneavoastră, cei care bârfeau erau biciuiți în piața mare. Ar trebui să vă bucurați că nu mai suntem pe vremea dumneavoastră, doamnă.

Lady Hungate se smiorcăi.

– Vai, niciodată nu...

– Nu, nu ați fost niciodată, păcat!

Asta îi puse capac. Marchiza plecă iute, în căutarea unei companii mai bune, aruncându-i Reginei o privire care parcă spunea: „Cum îndrăznești să ne aduci pe cap această persoană?"

Regina nu știu dacă se simțea impresionată de modul eficient în care el o redusese la tăcere pe iritanta Lady Hungate ori deranjată de metoda nepoliticoasă în care alesese să o facă.

– Cred că vă face plăcere să fiți ursuz ca un urs.

– Orice vânătoare de urși are nevoie de un ursuz. Nu fac decât să le ofer ceea ce-și doresc – pe cineva de care să își ascută ghearele. O cercetă îndeaproape. Nu îmi spuneți că vă face plăcere să ascultați cum se plânge cucoana aia bătrână!

– Chiar dacă nu-mi face plăcere, spuse ea strâmbând din nas, nu sunt atât de nepoliticoasă încât să...

– Să îi amintiți că este la fel de nepoliticos să bârfești? Nu, se pare că eu sunt singurul pe care îl mustrați. Văd că lor nu le arătați că se poartă nepoliticos.

– Sunt nepoliticoși doar pentru că dumneavoastră sunteți astfel.

– Nu, ei sunt nepoliticoși pentru că sunt ignoranți și superficiali și nu au nici un gând în capetele lor în afară de cele mai noi zvonuri și cea mai sofisticată modă.

Fără îndoială, o includea și pe ea în aprecierea aceea, la naiba!

– Poate. Dar felul potrivit de a le face față oamenilor ignoranți este de a le zădărnici bârfele cu remarci spirituale, nu cu insulte răutăcioase. Dacă ați întoarce zvonurile în avantajul dumneavoastră făcând glume pe seama lor, oamenii ar înceta să vă mai hărțuiască.

El ridică o sprânceană.

– Încercați să mă țineți în frâu, doamnă?

Ea izbucni în râs.

– Cu siguranță, glumiți. Sunteți bărbatul cel mai greu de ținut în frâu pe care l-am întâlnit vreodată. Încerc doar să fiu de folos.

Ochii lui o săgetară.

– Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră, la naiba!

Anunțul lui Lady Iversley că avea să înceapă concertul o împiedică să îi dea replica. Nu că el ar fi ascultat. Lord Draker era cel mai

încăpățânat bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Și cum avea ea să îi redea statutul în înalta societate când el se împotrivea fiecărei încercări pe care ea o făcea? Spusese că voia ca ea să îi facă drumul mai lin, iar acum îi refuza toate sugestiile. Nu îl înțelegea.

Regina își ocupă locul. Spre surprinderea ei, el se așeză pe scaunul de alături. Însă, atunci când el se lăsă cu toată greutatea pe el, se abținu cu greu să nu îi amintească faptul că nu era nevoie să se arunce pe scaun ca un dragon care se prăbușește și nu e în stare să își țină coada dreaptă. Nu că el ar fi ascultat-o. Nu-i plăcea să i se dea indicații. Uneori, chiar îl admira pentru asta. Păcat că nimeni altcineva nu o făcea.

Cel puțin nu avea să provoace necazuri în timp ce Louisa cânta. Era limpede că își iubea nespus de mult sora. Oare de ce nu încerca mai mult să se poarte cuviincios la petrecerea ei?

De îndată ce muzica începu, Regina se relaxă. Muzica era plăcerea ei cea mai mare. Apela la harpa ei de fiecare dată când avea nevoie de alinare, deși nu putea să cânte decât după ureche din moment ce nu putea citi partiturile. Din fericire, avea un talent înnăscut de a prinde melodiile. Și îi plăcea foarte tare să asculte orice fel de cântec, mai ales atunci când interpretul cânta atât de frumos ca Louisa.

După cea de-a doua piesă, Regina se uită pe furiș la Lord Draker și îl văzu zâmbind mândru către sora lui. Simți o împunsătură în inimă. În clipa aceea, nu arăta absolut deloc respingător. Părea surprinzător de tânăr.

Făcu niște socoteli în minte. Nu putea avea mai mult de 31 de ani – doar șapte ani mai mult decât ea. Chiar avea de gând să putrezească la Castlemaine pentru tot restul vieții sale? Ce pierdere!

O surprinse privindu-l, iar ceva străluci în ochii lui – ceva sălbatic și atât de brutal, încât simți un fior nefamiliar și ciudat de delicios de-a lungul șirei spinării. Cine spusese că muzica alina sufletele sălbatice nu îl întâlnise niciodată pe Lord Draker.

Felul în care el o privea era cu siguranță sălbatic. Nici un bărbat nu îndrăznise vreodată să o răvășească astfel cu privirea. Și totuși, ei nu i se păru jignitor. Dimpotrivă, o făcu să se întrebe...

Îmbujorându-se, își luă privirea de la el. Dar conștientizarea puternică a prezenței lui în apropierea ei nu făcu decât să crească pe măsură ce trecea timpul. Fiecare murmur de apreciere ca răspuns la interpretarea surorii lui răsuna adânc în pântecul Reginei. De fiecare dată când el își schimba poziția pe scaunul șubred, își amintea

cât de incredibil de masiv era – spate lat, umeri impresionanți, coapse exagerat de musculoase.

Nu era de ajutor nici faptul că el bătea ritmul odată cu muzica, lovind cu degetele exact coapsele acelea. Ori că acele coapse întindeau în mod impresionant materialul uzat al demodatei lui ținute de seară, făcând-o să se întrebe cum ar fi fost să se atingă de ele în timpul unui dans. Ori poate în timpul unei îmbrățișări. Ori în timpul unui sărut pasional pe gură, pe gât și...

O îmbujorare fierbinte îi inundă obrajii. Era absurd – ce fel de femeie era dacă avea astfel de gânduri despre un bărbat pe care abia îl cunoscuse? Ar fi fost bine să acorde mai multă atenție cântecului minunat al Louisei.

Când ajunseră la partea în care Louisa trebuia să cânte la harpă, Louisa se ridică în picioare în fața mulțimii și zâmbi.

– Sper că mă veți ierta că mă abat de la program, dar seara aceasta este prea specială pentru a putea să mă împotrivesc. Vedeți dumneavoastră, un membru foarte drag al familiei mele are, de asemenea, o voce minunată. Sper să mă ajutați să îl conving pe fratele meu să mi se alăture într-un duet.

Cum Louisa începu să aplaude, câteva aplauze vagi răsunară în jurul lor. Lord Draker mormăi:

– La naiba cu fata asta nesăbuită!

Regina îi aruncă o privire piezișă.

– Să nu îndrăzniți să o dezamăgiți!

O privi încruntat.

– Să vă ia naiba pe amândouă! replică el, dar se ridică și păși în față.

Regina se așeză din nou pe scaunul ei, curioasă să vadă dacă talentul lui Lord Draker era real ori rezultatul imaginației unei surori iubitoare. Când cântecul începu, iar un sunet profund, baritonal răsună în încăpere, Regina zâmbi în sinea ei. Măi să fie, minunile nu aveau să înceteze? Dragonul chiar putea să cânte!

Fusese foarte inteligent din partea Louisei să folosească asta în favoarea lui. Cum să înduioșeze oaspeții dacă nu dezvăluind talentele lui Lord Draker?

Ba chiar tânăra alesese un cântec potrivit pentru el – *Ultimul trandafir al verii*. Tunetul care îi făcea ca glasul să îi sune ca un mormăit amenințător când vorbea dădea profunzime melodiei tânguitoare atunci când cânta, iar expresia lui sumbră părea perfectă pentru versurile triste despre moarte și bătrânețe.

Era limpede că audiența apreciase spectacolul; era deosebit de atentă. Chiar și Regina, care se considera oarecum o cunoscătoare a muzicii, era mișcată, mai ales atunci când vocea lui cobora, vibrând prin sângele ei și amintindu-i cum o privea el uneori cu admirație.

Așa cum o făcea în acea clipă. Respirația i se opri în gât. Când el cântă despre „amintirea îmbujorării ei", Regina simți un nou val de îmbujorare invadându-i obraji. Iar când el încheie cu versul îndurerat „Oh, cine ar locui singur în această lume pustie!", îi veni să sară în sus ca să-i aline singurătatea.

Sfinte Dumnezeule, ce spectacol! Nu fu singura impresionată. În timp ce ultima notă se stingea, audiența își ținu respirația un moment dureros, înainte de a izbucni în aplauze entuziaste.

Spre încântarea ei, Lord Draker chiar păru încurcat de reacția lor. Bălmăjind un mulțumesc morocănos, dădu să se întoarcă la locul lui.

Dar sora lui, care strălucea, îl opri.

– Nu pleca încă. Trebuie să mai cânți unul.

El clătină din cap.

– Nu dorește nimeni să mă asculte din nou, îngeraș, dar poate că una dintre celelalte doamne îți va face pe plac. Privirea îi alunecă spre Regina. Poate că Lady Regina ar dori să ne onoreze cu un cântec.

Când o explozie de aplauze răsună în jurul Reginei, ea nu putu decât să îl privească lung pe Lord Draker, cu inima tremurându-i de emoție. Oare chiar își dorea să o audă cântând ori căuta o cale de a scăpa de interpretarea altui cântec?

– Da! o îndemnă Louisa. Lady Regina trebuie să cânte.

Aplauzele crescânde făcură imposibil refuzul ei, ca și privirea arzătoare cu care o învălui Excelența Sa.

Când se ridică pentru a merge în față, Louisa adăugă:

– Voi doi trebuie să cântați un duet. Oh, interpretați *Crezi că astfel mă necăjești!* Lady Regina are glasul potrivit. În plus, este cântecul meu preferat.

Regina șovăi. Știa pe dinafară cele mai multe dintre piesele obișnuite, dar cântecul pe care îl dorea Louisa avea peste 25 de versuri pe care ea nu le memorase. Și Dumnezeu știa că nu le putea citi!

Continuă să înainteze mai încet.

– Nu, nu acela, Louisa, te rog! Ce ai spune de *Castitate, tu, înger luminos?*

Louisa o privi ciudat.

– Dar acela nu este un duet!

– Într-adevăr. Atunci... Poate ce zici de...

De ce nu îi venea în minte nici măcar un singur duet pe care să îl știe pe dinafară?

– Nu sunteți de acord cu alegerea cântecului surorii mele? întrebă rece Lord Draker în timp ce ea își răscolea înnebunită mintea goală. Ori cu alegerea partenerului?

Peste audiență se așternu tăcerea, încărcată de tensiune. Panica Reginei crescu.

– Nu, vreau să spun că nu...

– Deci este vorba de ambele. Adăugă batjocoritor către mulțime: La Belle Dame nu ar cânta niciodată un duet, pentru că asta ar însemna să împartă atenția primită. Și ferească Dumnezeu să o împartă cu un bărbat, mai ales cu unul care...

– Lord Draker, a sosit un mesaj urgent pentru dumneavoastră! strigă o voce din spate.

Cu toții se întoarseră și o văzură pe Lady Iversley afișând un aer amenințător.

El își îngustă privirea.

– De la cine?

– De la moșie. Necesită atenția dumneavoastră imediată. Aruncă o privire liniștitoare asupra mulțimii care începuse să murmure. Dar nu este un motiv pentru care restul Domniilor Voastre să nu se bucure de spectacol. Te rog, Louisa, interpretează ceva pentru ca Lady Regina să cânte. Sunt sigură că toată lumea ar dori foarte tare să o asculte.

Când vicontele păru că e gata să vorbească din nou, gazda adăugă cu asprime:

– Dacă mă veți urma, domnule, vă voi conduce la mesager.

Lord Draker o privi încruntat pe Lady Iversley, dar ieși din salon rostind un „Scuzați-mă!" de gheață și lăsând-o pe Regina să tremure din cap până în vârful picioarelor de rușine.

Rușinea se transformă iute în mânie. Ce naiba era în neregulă cu omul acela? Nu avea nici cea mai mică idee despre comportamentul adecvat în public? Sigur, nici ea nu făcuse față situației. Dacă ea nu ar fi intrat în panică, nici el nu ar fi ripostat la gafa ei. Dar de ce era nevoie ca el să spună mereu astfel de lucruri îngrozitoare?

Privi mulțimea – erau cu toții șocați. El tocmai distrusese ce câștigase Louisa în acea seară. Nici măcar intervenția rapidă a lui Lady Iversley nu putea îndrepta lucrurile.

Totuși, refuză ca eforturile femeii să fie în zadar. Merse la pian, unde îi murmură Louisei:

– Știi să cânți *Castitate, tu, înger luminos?*

Louisa aprobă dând din cap, apoi spuse pe un ton rece:

– Iartă-mă, dar nu mi-am dat seama că nu vei fi de acord să cânți cu Marcus.

– Nu este asta. Ci pur și simplu nu știu celălalt cântec destul de bine încât să îl cânt.

Deși Louisa păru sceptică, nu spuse nimic și începu piesa la pian. Regina începu să cânte, dar nici măcar melodia ei preferată nu reuși să îi schimbe starea de spirit. Dacă Louisa nu îi crezuse explicația, atunci fratele ei cu siguranță nu avea să o creadă. Ca de altfel nimeni altcineva. Aveau să presupună că ea l-a insultat în mod deliberat.

Adevărul era că nu fusese doar vina ei. El nu îi dăduse nici măcar șansa de a se gândi la altceva.

Frustrarea i se făcu nod în stomac. De vreme ce refuza să renunțe la ajutorul dat lui Simon și Louisei, se vedea nevoită să lupte cu acest nobil înțepat. Undeva în capul acela mare al lui, trebuia să știe cum să se poarte ca un gentleman. Trebuia doar ca ea să facă apel la latura lui sensibilă. Știa că exista; nici un bărbat nu putea cânta atât de sentimental fără să aibă suflet.

Capitolul 6

Din când în când, lasă-ți protejata să facă așa cum o duce mintea. Asta o va învăța să îți prețuiască mai mult opiniile.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Marcus se luptă să își țină cumpătul în timp ce traversă holul în urma lui Katherine. Acordurile vocii dulci de soprană a lui Lady Regina îl urmară, un glas de sirenă care să se potrivească sufletului ei rece de sirenă.

Să o ia naiba!

– Și unde este mesagerul acesta? întrebă el printre dinți.

Katherine se opri brusc și se întoarse cu fața spre el.

– Știi foarte bine că nu este nici un mesager. A trebuit să te scot de acolo înainte să o faci și mai mult de râs pe Louisa.

– Eu? izbucni în râs. Scorpia aia de prietenă a Louisei este cea care o face să se simtă prost.

– Pentru că nu a dorit să cânte cu tine? O poți învinui? Ai fost un monstru întreaga seară. Lady Regina nu a făcut decât să...

– Să plănuiască împreună cu fratele ei să o ruineze pe Louisa.

Katherine îl privi încruntată.

– Poftim?

– Nu cunoști situația, așa că nu te băga! Se întoarse către salon. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă întorc...

– A, nu, nu o vei face! Katherine înaintă pentru a-i tăia calea. Nu vei intra înapoi acolo.

Era ca și cum un șoarece înfrunta un urs. Îi venea să râdă. Dar era neliniștitor ca soția fratelui său să fie supărată pe el.

– Încerci să mă trimiți la culcare fără cină, mamă Katherine? încercă el să glumească.

Ea se îmbujoră.

– Nu fi caraghios! Nu vreau decât să stai departe de salon până când ia sfârșit concertul. Apoi poți veni să insulți oamenii la cină, dacă dorești. Cel puțin acolo te vei limita la oamenii care îți stau aproape.

– Bine. Nu îi venea să creadă că scumpa Katherine îi ținea partea lui Lady Regina. Voi sta în biroul lui Iversley până la cină. Asta, dacă are ceva decent de băut acolo.

Se îndreptă într-acolo.

Ea îl urmă.

– Dacă te abțiguiești, doar vei înrăutăți lucrurile, să știi. Lady Regina crede deja că ești un bădăran – vrei să o faci să creadă că ești și bețiv?

El îi aruncă o privire de gheață.

– Nu dau nici un sfanț pe ce crede Lady Trufie. La naiba, mă voi ameți cât de tare doresc! Așa că dă fuga înapoi la oaspeții tăi înainte să mă răzgândesc și să mă hotărăsc să le fac de râs pe scorpiile alea!

Ea păru gata să răspundă. Apoi, strângându-și buzele într-o linie subțire, se roti pe călcâie și merse hotărâtă înapoi în salon.

El intră în biroul lui Iversley și se îndreptă direct către carafa de whisky. După ce își turnă un pahar generos, îl bău, savurând arsura fierbinte.

Vocea lui Lady Regina pluti până la el din salon, pură și înaltă, pe cât de joasă și guturală era a surorii lui. La naiba cu femeia aceea afurisită! Noaptea nu era nici la jumătate, iar ea deja se sustrăgea de la înțelegerea pe care o făcuseră.

Trebuia să fie entuziasmat. Planul lui mergea de minune. Lady Regina deja nu mai dorea să aibă de-a face cu el. Chiar îl respinsese în fața Louisei, lucru care cu siguranță că o mâniase pe sora lui. Era exact ceea ce își dorise. Atunci de ce era supărat?

Pentru că îi văzuse privirea când Louisa propusese ca ea să facă un duet cu el. Pe deasupra, un cântec de dragoste – ce iluzii își făcuse sora lui? Groaza pe care o simțise Lady Regina fusese clară. Încercase iute să o mascheze, dar fusese prea târziu. Putea doar să își imagineze ce gândea ea: „Să interpretez un cântec de dragoste cu necioplitul viconte dragon? Ce va zice lumea?" Oamenii puteau crede că îi făcea curte, iar ea nu avea să îngăduie niciodată asta.

Dar de ce îi păsa lui? Nu o curta cu adevărat. Pur și simplu, era un târg. Și cu cât prezența lui o umilea mai mult, cu atât era mai bine pentru planul lui.

În spatele lui, se deschise ușa bibliotecii. Marcus se încruntă. Fără îndoială, cumnata lui se întorsese ca să se asigure că nu bea prea mult.

– Ai spus deja ce aveai de zis când mi-ai interzis să mă întorc în salon, Katherine. Sfidător, își turnă din nou whisky. Îți pierzi timpul dacă vei continua cu mustrările.

– Da, nu acceptați mustrări din partea nimănui, așa-i? răspunse din dreptul ușii o voce caldă de femeie.

Un nod i se răsuci în stomac. La naiba, la naiba, la naiba!

Se întoarse încruntat către Regina.

– Cu siguranță, nu le voi accepta din partea dumneavoastră. Așa că, dacă ați crezut că îmi veți da o lecție cu mica dumneavoastră demonstrație din salon...

Reginei îi tremură bărbia.

– Nu încercam să vă dau nici o lecție.

Aruncă o privire de-a lungul holului, intră și închise ușa.

– Sunteți sigură că este înțelept să fiți singură cu mine în spatele ușilor închise, doamnă?

Încercă să nu bage de seamă cât de frumos i se îmbujorau obrajii și cum îi sclipeau ochii atunci când era supărată.

– Ce ar crede oamenii?

– Nu îmi pasă. Și, oricum, nu m-a văzut nimeni intrând aici.

El izbucni într-un hohot de râs aspru.

– Sigur că nu. Nu sunteți deloc proastă atunci când trebuie să vă protejați imaginea de regină încoronată a înaltei societăți.

Nu ar fi fost atât de nepăsătoare dacă ar fi știut că simpla ei vedere, arătând ca o zeiță în rochia aceea diafană din mătase, îl făcea să își dorească să o ia de gât și să o scuture.

Ori să o sărute până când ea și-ar fi pierdut cunoștința.

Când se apropie de el, Marcus se încordă.

– Dacă nu ați reușit să scăpați de mine pe căi ocolite, spuse el, ce vă face să credeți...

– Nu am vrut să scap de dumneavoastră, spuse ea cu dârzenie.

– Sigur.

Înghiți o gură sănătoasă de whisky.

– Pur și simplu nu doream să mă fac de râs bâlbâindu-mă într-un cântec pe care nu îl știam.

Naiba să o ia dacă avea impresia că lui îi păsa. Și naiba să îl ia pe el pentru că îi păsa!

– Cum spuneți dumneavoastră, doamnă. Înțeleg cum merg lucrurile acestea.

– La dracu', încerc să vă explic!

– Nu este nimic de explicat. Am uitat deja.

– Eu nu, zise ea cu tonul acela dulce, care arunca o vrajă asupra oricărui bărbat care îl auzea. Nu am avut intenția de a vă răni sentimentele.

El văzu roșu înaintea ochilor.

– Nu vă lăudați. Nu sunt unul dintre lingușitorii dumneavoastră băloși, care geme și amenință că se sinucide atunci când îi aruncați una dintre privirile dumneavoastră mustrătoare. Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce credeți despre mine. Întoarceți-vă la prietenii dumneavoastră! Nu mă interesează să ascult cum mă pedepsiți pentru că v-am demascat adevărata natură în fața mulțimii.

– Natura mea? Ea se încruntă. Ascultă aici, nătărău grosolan, singura natură pe care ai demascat-o în salonul acela a fost a ta. Nu ai făcut decât să dovedești că nu ai absolut deloc simțul decenței ori al discreției demne de un domn. Ceea ce ai spus despre mine nu era deloc adevărat, iar toată lumea o știe.

– Da? Așadar, ți-ai căpătat porecla printr-o întâmplare, La Belle Dame Sans Merci?

Tresărirea ei îi spuse că o rănise. Ar fi trebuit ca asta să îl mulțumească. Nu fu așa.

– Poți să spui ce dorești despre mine, replică ea, dar ar trebui ca măcar să îți pese de felul în care reputația ta de bădăran o afectează pe Louisa. Este singurul lucru care îi pătează statutul în înalta societate.

– Dacă aceasta este înalta societate, atunci îi este mai bine în afara ei.

– Da? Îi este mai bine să lâncezească la țară cu nimeni altcineva în afară de tine care să îi țină companie? Cu tine, care ai prefera să te îngropi într-o carte decât să ai o conversație civilizată cu o persoană reală?

– Și ce este greșit în asta? Cu paharul de whisky, făcu semn către multele cărți ale lui Iversley. Nu sunt singura persoană care își găsește refugiul în cărți. Doar pentru că ție nu îți plac...

– Nu am spus asta niciodată. Păru surprinzător de defensivă. Cred doar că viața înseamnă mai mult. O persoană nu poate găsi totul într-o carte.

– Ah, dar te înșeli! Pot găsi orice doresc în biblioteca mea.

– Muzică? Ea se apropie de el. Nu poți găsi muzică.

El puse paharul jos și se întoarse către rafturile de cărți ale lui Iversley. Căută până ce găsi volumul potrivit, îl deschise și citi cu glas tare:

– *Somn de aur să îți sărute ochii/ Zâmbete să te deștepte atunci când te trezești.* Este un poem scris de Thomas Dekker, folosit acum în mod obișnuit ca un cântec de leagăn. Probabil ai auzit în minte melodia când am citit.

– Nu este același lucru cu a-l auzi cântat. De exemplu, să citesc cuvintele operei mele favorite nu m-ar satisface, cu siguranță.

– Dar nu poți merge întotdeauna la operă. Însă poți oricând deschide o carte.

Ea scoase un sunet frustrat.

– Cum rămâne cu lucrurile fizice, cum ar fi dansul? Nu există dans în cărți.

– Nu? Scoase o altă carte. Iată una care explică modul în care se dansează. O răsfoi și îi arătă diagramele. Vezi? Poți găsi dans în cărți.

Ea clătină din cap.

– Să citești despre dans nu este același lucru cu a dansa.

– De fapt, este mai bine. Dacă citesc despre dans, nu trebuie să am de-a face cu săli de bal în care este prea cald ori sunt călcat

pe degetele de la picioare. Îi aruncă o privire rece. Ori cu femei superioare care se cred prea bune pentru a dansa cu mine.

„Și să cânte cu mine."

Ea se îmbujoră, dar nu renunță la argumentul ei.

– De asemenea, nu poți cunoaște bucuria de a atinge o altă ființă umană. Se apropie de el, iar el începu să respire greu. Ori fiorul pasiunii. Să nu îndrăznești să îmi spui că poți găsi asta într-o carte, fiindcă știu că nu e așa.

– Chiar așa? Aș fi crezut că o doamnă bine-crescută ca tine nu a avut parte de fiorul pasiunii.

O îmbujorare vagă îi făcu obrajii și mai roz decât înainte.

– Știi foarte bine că nu la asta m-am referit.

– Ah, da! O cercetă cu o privire disprețuitoare. Din câte am auzit, nu le îngădui sclifosiților tăi admiratori nici măcar să îți sărute mâna.

– Cel puțin dansez cu ei. Singurele femei pe care tu le îngădui în preajma moșiei tale sunt servitoarele, pentru numele lui Dumnezeu! Asta dacă nu cumva chiar sunt femei în temnița ta.

– Despre ce vorbești?

Îmbujorarea ei se înteți.

– Bârfele spun că... că legi femei în lanțuri în temnița ta ca să... îți faci de cap cu ele.

„Ah, pentru numele lui Dumnezeu!"

– Și tu crezi asta?

Își ridică bărbia către el.

– S-ar putea. Mai ales dacă țin seama de cât de greu îți e să le faci pe plac femeilor care nu sunt în lanțuri.

Merse apăsat și se aplecă amenințător spre ea, dar se dovedi a fi o greșeală, căci simți mirosul seducător al apei cu miere pe care îl emana și văzu cârlionții aurii care îi atingeau ușor gâtul. Arcuirea aristocrată a unui gât pe care dorea să...

Își târî privirea către chipul ei.

– Știu destul de bine cum să fac pe plac unei femei atunci când îmi pun în minte asta.

– Chiar așa? Arcui o sprânceană. Am văzut foarte puține dovezi.

– Asta nu înseamnă că nu pot.

– Nu? Atunci dovedește-o! Dovedește că poți satisface o femeie!

Undeva în cotloanele ascunse ale creierului său înfierbântat, își dădu seama că ea se referea la alt fel de satisfacere decât cel la care se gândea el – complimente, curtoazie și purtare manierată. Dar

în clipa aceea nu îi păsa. Îi ajunseseră minciunile și ironiile ei. Avea să îi arate o dată pentru totdeauna ce pățea orice femeie care era destul de nesăbuită încât să îl momească.

– Bine. Din moment ce insiști...

Și, fără a-i da vreo șansă să se împotrivească, își aplecă capul și o sărută direct pe gura aceea roșie și voluptuoasă, care îi chinuise visele noaptea trecută.

Ea se smulse, dându-se înapoi, cu ochii mari.

– Ce faci?

– Mi-ai spus să dovedesc că pot satisface o femeie.

– Nu m-am referit la genul acesta de satisfacere!

– Dar eu, da.

Nu îl plesni, ceea ce îi dădu curaj să adauge:

– Se pare că nu am fost convingător, așa că voi fi nevoit să încerc din nou.

Întinse o mână și îi cuprinse bărbia.

În ochii ei scăpără panica.

– Este inacceptabil! Află că aici nu suntem în temnița ta!

– Ce păcat! Își încolăci brațul liber în jurul taliei ei. Ți-ar fi prins bine să fii prinsă în lanțuri.

Ea își strânse pumnii, împingându-i pieptul.

– Nu ai îndrăzni niciodată. Iar eu nu aș îngădui niciodată!

– Da? Ce vei face ca să mă împiedici? Îmi pare rău să te anunț că micile tale umilințe publice nu vor funcționa în temniță.

– Nu te-am umilit în...

Îi acoperi vorbele cu un sărut mai sălbatic, mai îndrăzneț. Nu dorea să îi asculte minciunile. Nu voia să se gândească la nemernicii aceia din salon. Dorea doar să o sărute din nou.

Ea păru că se împotrivește, împingându-i ușor pieptul. Dar nu își retrase buzele de pe ale lui, iar curând palmele i se deschiseră și se lipiră de el. Asta îl făcu să o sărute cu adevărat, să zăbovească pe gura ei, condus de impulsul de a-i dovedi că se înșela în ceea ce îl privea, de a o face să îl vadă și altfel, nu doar ca o bestie grosolană.

Dar el nu voia doar atât. Își dorea să o devoreze, să o pătrundă, să afle de ce îl înnebunea cu o singură privire.

Dumnezeule! Se așteptase să se simtă ca și cum ar fi sărutat o Venus de marmură, cu buze reci și neclintite, cu trupul țeapăn lipit de al lui. În schimb, buzele ei erau calde și fremătau, iar trupul ei se topea în brațele lui tot mai mult, cu fiecare clipă ce trecea.

Când ea îl strânse cu adevărat de reverul hainei, el fu cuprins de un sentiment de triumf. Se retrase ca să o privească arogant.

– Acum spune-mi din nou că nu știu să satisfac o femeie!

Pleoapele ei închise se întredeschiseră rătăcite și dezveliră ochii gri de porumbiță încețoșați de dorință.

– Știi să fii impertinent, zise cu voce guturală. Recunosc asta.

– Nici măcar nu am început să fiu impertinent.

Cuprinzându-i ceafa în mâna lui, o trase aproape pentru un alt sărut. De data aceasta, îndrăzni să îl adâncească, împingându-și limba pe buzele ei întredeschise, până intră în căldura amețitoare a gurii ei.

Dumnezeule, ce gură seducătoare avea, la fel de dulce și de fascinantă ca a unei sirene! Nu era atât de idiot încât să se întrebe de ce îl lăsa Lady Trufie să o sărute așa de scandalos. Profită doar de faptul că îl lăsa, savurând geamătul sincer pe care ea îl scoase ca răspuns al incursiunii lui îndrăznețe.

Ea își ridică brațele pline de grație ca să-i înlănțuie gâtul, iar asta îl încurajă și mai mult, făcându-l să îi prade buzele moi iar și iar, sorbindu-i fiecare respirație bogat parfumată. Câte șanse avea un bărbat să o guste pe alunecoasa Belle Dame? Să se îngroape în mătasea fierbinte a gurii ei și să îi mângâie contururile clare ale taliei și ale șoldurilor ei cu mâinile lui lacome?

Nu își smulse gura de pe a ei decât atunci când simți că ea se înmuie complet în brațele lui.

– Asta înseamnă impertinent.

Ea respira sacadat.

– Cu siguranță, replică, dar fără ranchiună.

– La fel ca asta, zise el și îi atinse obrazul îmbujorat cu un sărut. Și asta.

Îi exploră cu gura alte părți ale trupului ei – pleoapele fragile, pulsul care zvâcnea la tâmple, curba delicată a urechii. Dar, când își trecu limba de-a lungul urechii, respirația ei se opri.

– Lord Draker...

– Marcus, o corectă el. Dacă ne curtăm, ar trebui să îmi spui Marcus.

Ezită, dar apoi șopti „Marcus" cu vocea aceea seducătoare care îl înnebunea. Nu mai avea ce face decât să o sărute din nou.

Împingând-o cu spatele spre rafturile de cărți, îi posedă gura așa cum dorea să îi posede trupul, până când gustul ei îi umplu atât de mult simțurile, încât chiar se gândi să îi ridice fustele și să...

Ea îi împinse pieptul cu putere. Doar atunci încetă să o sărute.

– Nu ar trebui să facem asta, Marcus. Cineva ar putea să ne găsească aici.

Frustrarea îl făcu să mormăie:

– Și nu ar fi un lucru potrivit, milady, nu-i așa?

– Dacă fratele meu ne-ar descoperi, nu ar fi bine nici pentru tine.

El râni.

– Ba ar putea fi. Foxmoor ar cere satisfacție pe câmpul de duel, iar eu aș putea...

– Nici măcar să nu te gândești la un astfel de lucru! strigă ea, acoperindu-i buzele cu degetele.

Rămaseră nemișcați preț de o clipă. Apoi ea îi urmări conturul gurii cu o blândețe cu care el nu era obișnuit din partea nimănui. Inspiră sacadat, dar nu o opri. Până când ea își trecu un deget de-a lungul cicatricii lui.

– Nu, îngăimă el.

Curiozitatea licărea în ochii ei, dar schimbă direcția explorării sale, alunecându-și degetele în jos, ca să îi mângâie falca.

– Barba ta este moale. Mă așteptam să fie țepoasă.

Blândețea ei îl tulbură.

– Nu este cu nimic mai diferită decât oricare alt păr, spuse el țâfnos. Este țepoasă numai după ce o rad. Dar sunt surprins că o femeie elegantă ca tine atinge barba unui bărbat.

Ea îl privi sfioasă.

– Crezi sau nu, uneori femeile elegante încearcă lucruri pe care nu ar trebui să le facă.

– Desigur.

Acesta era motivul pentru care îl lăsase să o sărute. Se părea că însăși La Belle Dame ducea uneori lipsă de aventură și nu putea avea parte de ea alături de pretendenții ei idioți. El își aplecă încet capul ca să îi muște ușor lobul urechii.

– Încearcă tot ce vrei cu mine, șopti. Nu voi spune nimănui.

Ea se dădu brusc înapoi, cu fața în flăcări.

– Nu mă refeream la...

Se întrerupse la auzul sunetului făcut de răsucirea clanței, apoi reuși să se smulgă din brațele lui exact în momentul în care ușa se deschise.

Iversley păși înăuntru, apoi înlemni. Privirea i se plimbă de la Marcus la Regina.

– Scuze de întrerupere, spuse el scurt.

Când Regina se întoarse cu fața spre Iversley, expresia rezervată pe care o avea de obicei era la locul ei, alungând tandrețea afișată cu numai câteva clipe în urmă. Lui Marcus îi veni să urle de frustrare.

– Nici o problemă. Vocea ei era la fel de imperturbabilă, ca și cum nu făcuse decât să bea un ceai. Eu și Excelența Sa doar discutam.

Marcus știa că ea avea tot dreptul să își apere reputația. Dar, pentru că sângele încă îi fierbea sălbatic, reacționă la calmul ei ca și cum ar fi fost un atac:

– Da. Nu putu alunga sarcasmul din glas. Lady Regina îmi explica de ce preferă duetele în particular în locul celor publice.

Privirea pe care i-o aruncă Regina era atât de rănită, încât el își dădu seama că expresia ei rezervată fusese doar o fațadă. În ochii ei, se aprinse mânia și îl plesni cu putere.

– Du-te dracului! îi spuse cu glasul sugrumat.

Apoi fugi.

De îndată ce dispăru, Iversley închise ușa.

– Ai meritat-o.

– Bănuiesc că da.

Marcus își frecă falca. Pentru o femeie elegantă, avea o lovitură puternică. Și un temperament destul de vulcanic.

– Dar nu am făcut decât să spun adevărul.

Iversley clătină din cap.

– Orice altă femeie pe care pui ochii ar putea să îți accepte nemulțumirile și insultele, nu și Lady Regina, încoronata înaltei societăți...

– Nu am pus ochii pe ea.

Marcus merse la masa pe care se afla carafa de whisky și își luă paharul pe care îl lăsase acolo.

– Mincinosule. Am văzut felul în care o privești.

– Nu este cu nimic mai diferit față de felul în care privesc orice altă femeie atrăgătoare. Mâna îi tremură când își turnă whisky. Sunt sigur că o privesc exact la fel și pe soția ta.

– Dacă ai face-o, ne-am duela la apus, zise sec Iversley. Pentru că te uiți la Lady Regina ca și cum ai dori să te culci cu ea.

Dumnezeule, așa era!

– Orice bărbat care ar privi-o ar vrea să se culce cu ea. Dădu whisky-ul peste cap. Și ce-i cu asta?

– Fii cu băgare de seamă, este tot ce îți spun. Ea nu e...

– De teapa mea? Ne înțelegeam de minune până să ne întrerupi tu.

„Și până când am insultat-o eu."

Nu, nu avea să își reproșeze asta și nici să se învinovățească pentru faptul că ea păruse să se simtă trădată. Experimentase sărutul cu vicontele Dragon, apoi făcuse cale întoarsă și se așteptase ca el să pretindă că nu se întâmplase nimic pentru că era rușinată. La naiba cu ea!

– Oricum, de ce te afli aici? își întrebă el fratele.

– Katherine a spus că te îmbeți. Nu am crezut că este înțelept. Desigur, dacă aș fi știut că te dedai unui alt viciu...

– Nu ai auzit-o pe Lady Regina? Nu s-a întâmplat nimic. Așadar, mergi înapoi la oaspeții tăi și trimite pe cineva după mine când se servește cina.

– În regulă. Iversley deschise ușa. Dar ascultă-mi sfatul: data viitoare când te vei avânta să nu faci... nimic cu Lady Regina, poate vei dori să încui ușa.

În timp ce fratele său plecă râzând, Marcus scrâșni din dinți. La naiba cu rudele băgăcioase! Louisa cu duetele ei matrimoniale, Katherine cu prelegerile și Iversley cu observațiile lui enervante. Toți erau orbi în fața adevărului, și anume că Foxmoor și sora acestuia reprezentau tot ce era rău în societatea civilizată pe care Marcus își petrecuse întreaga viață evitând-o. Foxmoor era un intrigant, iar Regina...

Ei bine, pe ea încă nu o înțelegea. Nimeni nu o obligase să vină acolo ca să-i dea explicații. Așadar, de ce s-a deranjat? Chiar îi părea cu adevărat rău că a refuzat să cânte cu el sau avea alt motiv?

Oricum, nu avea importanță. După palma pe care i-o dăduse, cu siguranță, ea nu avea de gând să meargă mai departe cu târgul lor. Urma să clarifice asta mai târziu, iar el, la rândul lui, putea să ceară ca Foxmoor să stea departe de Louisa. Deci el avea să câștige.

Și nu mai aveau să fie sărutări. Fără mângâieri tandre, fără...

Înjurând, trânti paharul de whisky pe masă. Oricum, nu ar mai fi fost alte sărutări. Cu siguranță, Lady Regina aflase din mica ei aventură ceea ce deja știa – că nu erau potriviți unul pentru celălalt în nici un fel.

Păcat că tânjea să o sărute din nou.

Capitolul 7

Dacă privirile tale fioroase și reproșurile grave nu au efect, nu dai niciodată greș aducând în peisaj rudele de parte bărbătească ale doamnei.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Mitocanul! Bădăran nerușinat! Diavol cu inima neagră. El și duetele lui în particular – avea să îl facă să își regrete insultele, să vadă el!

Dacă el avea să insiste că ea îl insultase în public și să nu asculte când ea urma să îi explice, atunci avea să își ia mâinile de pe el. Să își petreacă noaptea mârâind la oricine îi ieșea în cale. Ea nu voia să mai îndure.

O șuviță de păr îi căzu pe gât, iar ea gemu. Fără îndoială, diavolul acela îi desprinsese pălăria Platoff cu felul brutal în care se purtase cu ea. Și probabil că o făcuse înadins, ca toată lumea să vadă că ea făcuse ceva scandalos.

Strecurându-se într-un alcov care avea oglindă, își examină ținuta. Din fericire, pălăria îi era bine prinsă, cu excepția șuviței care i se eliberase din agrafele de la spate. Și-o prinse repede la loc. Dacă nu ar fi fost obrajii care îi erau la fel de roz ca pelerina, nimeni nu ar fi putut bănui că tocmai se dedase la cea mai scandaloasă purtare cu acel... bărbat necioplit.

Iar el credea că știa cum să satisfacă o femeie. Ha, nu avea nici cea mai mică idee!

Își zări buzele nefiresc de roșii și tresări. Bine, poate că totuși știa câte ceva. Săruta bine. Foarte bine. Mai mult decât bine. Putea face o femeie să își uite numele, reputația și tot ce se întâmpla după ce o trăgea în brațe ca să își apese gura fierbinte peste a ei...

Să îl ia naiba pe bărbatul acesta, de ce trebuia să o afecteze astfel? Ar fi trebuit să îl plesnească mult mai devreme, în secunda în care îi dăduse primul sărut nepoliticos pe buze.

Ori poate când a tras-o în îmbrățișarea lui îndrăzneață. Și, cu siguranță, după ce îndrăznise să își împingă limba în gura ei atât de delicios, încât ea își dorise să afle cum ar fi fost dacă l-ar fi lăsat să o sărute un pic mai mult...

Genunchii îi cedară și se îndreptă brusc. Ce era în neregulă cu ea? O făcuse să se poarte ca o desfrânată nerușinată, făcându-i lucruri păcătoase și divine, iar ea nici măcar nu protestase!

Dar se întâmplase din cauză că o sărutase cu atât de multă îndrăzneală, încât alungase din ea toată dorința de a se împotrivi.

Până când devenise din nou răutăcios. Regina se încruntă. Acesta era necazul cu vicontele Draker. Într-o clipă o săruta tandru și îi cerea să îi spună Marcus; în următoarea arunca insulte.

Iar ea nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i facă față. În general, bărbații nu se purtau cu ea în felul acesta. El de ce o făcea? Iar ea de ce îi permitea să scape basma curată?

Temându-se să răspundă acelei întrebări, își verifică pentru o ultimă oară rochia și pălăria, apoi porni mai departe la luptă. Concertul părea să fi luat sfârșit, iar acum oamenii mișunau în jurul Louisei în salon. Fratele ei, desigur, era unul dintre aceștia.

Se apropie de ea zâmbind.

– Văd că ni te-ai alăturat din nou. Unde ai fost: I-ai ținut una dintre faimoasele tale predici lui Draker? Bănuiesc că te aștepți să reacționeze corespunzător după ce l-ai umilit.

– Nu l-am umilit! țipă ea. Apoi, dându-și seama că oamenii îi priveau, coborî glasul. Și nu, nu i-am ținut o predică. Dar îți voi spune un lucru: când tu și Louisa veți fi căsătoriți, ai face bine să mă tratezi bine, ținând cont de toate cele prin care trec ca să vă aduc împreună.

– Desigur. Vei avea recunoștința mea veșnică, fată dragă.

– Și încetează să îmi mai spui *fată!* protestă ea. Sunt femeie matură de câțiva ani. Știi că urăsc să îmi spui astfel.

Desigur, tocmai de aceea o făcea. Lord Draker nu era singurul care era încântat să o enerveze.

Înainte ca Simon să poată răspunde, fu anunțată cina. Regina scoase un oftat din toată inima. Uitase complet de cină. Numai Dumnezeu știa în ce fel de bucluc avea să se angajeze Lord Draker în timpul acelui eveniment.

Cel puțin nu avea să fie nevoită să stea alături de el. Ca oaspete cu cel de-al doilea rang dintre domnii invitați, vicontele era așezat în stânga gazdei, în timp ce Regina stătea în dreapta lui Lord Iversley, la capătul celălalt al mesei.

Își făcu curaj, așteptându-se ca gazda să spună ceva despre ce văzuse în biroul lui. Când trecură câteva minute, iar el nu menționă nimic, ea mulțumi Cerului că gazda era un adevărat gentleman.

Discutară despre moșia lui din Suffolk, despre dragostea pentru cai a tatălui ei și despre interesul pentru poezie al lui Lady Iversley. Trecu repede peste cel din urmă subiect de discuție, din moment ce putea număra pe degetele de la o mână poezüle pe care le știa.

Din când în când, arunca priviri furișe către celălalt capăt al mesei, acolo unde Lord Draker stătea de o parte a gazdei lor, Simon șezând exact de cealaltă parte, fiind oaspetele de parte masculină cu cel mai înalt rang. Oare Lord Draker avea să fie nepoliticos cu fratele ei? Avea să încalce și mai mult eticheta? Putea cel puțin să cineze cum se cuvine?

Se părea că putea. Folosea furculița în loc să mănânce de pe cuțit, cum făceau alți oameni de la țară, nu acapara cele mai bune mâncăruri și, în ciuda temerii sale date de mirosul de whisky din respirația lui, nu bău peste măsură. Doar niște vin, iar asta cu moderație.

Singurul lucru care o deranjă fu plăcerea lui evidentă de a discuta cu Lady Iversley, căreia i se adresa foarte familiar pe numele de botez. Regina nu dorea ca lucrul acesta să o deranjeze. Dar o deranja.

O dusese vreodată pe Katherine jos, în faimoasa lui temniță? Probabil că nu. Cumva, Regina nu și-o putea imagina pe Lady Iversley, iubitoarea de poezie, în extazul unei pasiuni nebune în temnița vicontelui. Mai ales când era proaspăt căsătorită cu un bărbat chipeș, care era limpede că ținea foarte mult la ea.

Lord Iversley se cufundase în tăcere, așa că se aventură și făcu un comentariu impertinent:

– Soția dumneavoastră și Lord Draker sunt prieteni buni, nu-i așa?

– Draker ne-a fost un bun prieten amândurora în ultimul an. Adăugă, cu o urmă de ironie: Este ca o parte din familia noastră.

– Acesta este motivul pentru care ați fost de acord să ajutați la debutul Louisei în societate?

– Da, dar e o fată atât de drăguță, încât ne bucurăm să o facem.

– Mărturisesc că nu mi-am dat seama că Excelența Sa avea vreun prieten, din moment ce iese atât de puțin în societate. Iar când o face, este atât de...

– Prost-crescut și prost îmbrăcat?

– Aș fi spus necizelat, dar ați nimerit-o. Este foarte norocos că a găsit un prieten ca dumneavoastră, care să îi treacă cu vederea comportamentul.

El se jucă cu furculița.

– Adică așa cum am făcut mai devreme? Prietenul meu a făcut ceva în biroul meu pentru care ar trebui să îl trag la răspundere?

Zâmbetul ei îngheță.

– Nu, sigur că nu. Sunt capabilă să mă descurc cu bărbați care... nu știu să se poarte.

Lord Iversley chicoti.

– Mi-am dat seama. Deși mă tem că va fi nevoie de mai mult decât o palmă pentru a-l învăța pe Draker cum să se poarte cuviincios. Are tendința de a fi încăpățânat.

– Serios? zise ea sec. Nu observasem.

– Dar a avut multe de îndurat de-a lungul anilor, așa că sper că veți fi răbdătoare cu el. Ori aștept prea multe de la venirea dumneavoastră cu el aici?

Ea se îmbujoră.

– Da... nu... Este greu de explicat.

El o cercetă îndeaproape.

– Eu și soția mea speram că, la un moment dat, ceva – ori cineva – îl va scoate din gaura pe care și-a săpat-o în Castlemaine. Acum, că a făcut-o cineva, mi-ar părea foarte rău să îl văd dispărând din nou în peștera lui înainte de a avea șansa de a se acomoda cu lumea.

– Și mie.

Lord Draker putea fi enervant, arogant și hotărât să urască tot și pe toată lumea, dar locul său nu era în peștera din Castlemaine, indiferent de ceea ce spunea el.

Mai devreme, zărise latura mai sensibilă a Excelenței Sale – a lui Marcus. Putea fi tandru și chiar vulnerabil. Experimenta viața doar prin cărțile lui, pentru că nimeni nu îndrăznea să se împotrivească temperamentului său destul de mult încât să îl scoată la lumină.

Oare ea îndrăznea? Putea măcar să o facă?

Își îndreptă umerii. Sigur că putea. Făcuse un pariu și, la urma urmei, dorea să îl câștige, chiar și numai pentru a-l vedea schimbându-și viața. Avea să se ridice la înălțimea renumelui ei și nu voia să îi arate pic de milă. Avea să îl târască pe arțăgosul viconte Dragon în societatea decentă, lovind și urlând, indiferent cât de nepoliticos devenea ori câte insulte avea să arunce în ea.

Din fericire, acesta nu făcu nimic în timpul cinei pentru a-i pune la încercare noua hotărâre. Restul serii trecu iute și, spre marea ei ușurare, petrecerea luă sfârșit la scurt timp după desert, nelăsându-i lui Marcus nici o șansă de a crea alte necazuri. Nu că ar fi contat prea mult pentru oaspeți. Toată lumea prezentă îl trata deja ca și cum ar fi avut ciumă – cu greu ar fi putut înrăutăți această situație.

Cu toate acestea, el rămase până la sfârșit, probabil pentru că dorea să petreacă fiecare clipă cu sora lui. Reginei i se puse un nod în gât când îi privi pe el și pe Louisa luându-și la revedere. Dragostea neștirbită față de sora lui era o trăsătură salvatoare a temutului dragon.

Dar, de îndată ce urcară în trăsură, purtarea arțăgoasă a lui Marcus reveni. Își fixă privirea sumbră asupra ei în timp ce Cicely se foia, iar Simon vorbea despre cum fusese seara.

Când Simon făcu o pauză, Marcus vorbi, în cele din urmă:

– Mă gândeam ca următoarea noastră întâlnire să fie la operă, Lady Regina. Adăugă convingător: Din moment ce vă place atât de mult muzica.

Ea se crispă, nu doar din pricina aluziei subtile la duetul lor anulat, ci și a faptului că rosti acele vorbe ca și cum ar fi fost o provocare. Numai că ea nu era prea sigură care era provocarea.

– Aveți o operă și un teatru anume în minte? îl întrebă.

O privi cu ochii îngustați.

– Mă gândeam că am putea merge mâine-seară la Opera Italiană din Haymarket. Este spectacolul caritabil al domnului Naldi în *Nunta lui Figaro*. Am auzit că este fenomenal. Înclină capul către Simon. Fratele dumneavoastră și domnișoara Tremaine sunt bine-veniți să ne însoțească, desigur. Louisa a spus deja că i-ar face plăcere să meargă.

– Aveți o lojă la operă?

Tonul șocat al lui Cicely fu vag insultător.

Ochii lui Marcus scânteiară.

– Nu, dar familia Iversley a fost amabilă și mi-a oferit-o pe a lor. Aruncă o privire către Simon. Asta, doar dacă nu cumva Foxmoor are una pe care ar prefera să o folosim...

– O poți folosi pe a mea dacă dorești, zise Simon, dar eu va trebui să mă retrag. Am promis... unui prieten că voi merge la el la cină mâine-seară.

Regina își ținu respirația. Uitase că Prinny îi invitase pe amândoi la Carlton House. Și, din moment ce se discutase despre această cină mai devreme, la serată, nu se putea ca Marcus să nu știe unde trebuia să meargă Simon.

Un surâs amar atinse buzele vicontelui.

– Ah, desigur. Iar Lady Regina va merge cu tine.

Deci din acest motiv era țâfnos. Credea că ea avea de gând să refuze din nou, să nu respecte târgul pe care îl făcuseră.

– Aș prefera să merg la operă, replică ea, mâhnită că el o credea așa de ușor de descurajat.

Pe chipul lui se citea scepticismul.

– Mâine-seară. Cu mine.

– De ce nu? Mie și lui Cicely ne place foarte mult opera.

– Dar milady, prințul... începu Cicely.

– Va înțelege, încheie Regina.

Sau cel puțin se rugă ca el să o facă.

Privirea lui Marcus se întâlni cu a ei, iar pe chipul lui apăru o schimbare care îi trimise fiori delicioși de-a lungul spinării. Ochii lui mocneau de promisiuni desfrânate, amintindu-i de timpul petrecut împreună în biroul lui Lord Iversley. Când privirea lui fierbinte căzu asupra gurii ei, ea își feri iute privirea.

Dumnezeule, cu ce fusese de acord? O lojă la operă putea fi foarte intimă chiar și cu alți oameni de față, mai ales când se stingeau luminile. Înghiți în sec. Fu cât pe ce să se răzgândească, dar nu era o lașă.

– Vorbind de muzică, interveni Simon, ce părere ai despre interpretarea la harpă a domnișoarei Tremaine, Regina?

– Ah, nu am auzit-o. Își aminti prea târziu motivul pentru care pierduse reprezentația aceea. Eu eram... Ei bine...

– Îi arătam biroul lui Iversley, interveni Marcus.

Privirea îi zbură spre el, dar expresia lui era întunecată și greu de citit în lumina slabă a luminii din trăsură. Fu cuprinsă de panică. Era nebun, intenționa să o defăimeze? Dacă doar făcea aluzie la ceea ce se petrecuse între ei doi...

– Iversley are o colecție vastă de cărți pe care Regina dorea să o vadă, continuă Marcus, fluturându-i un zâmbet vag, așa că i-am făcut turul de onoare.

Regina răsuflă ușurată. Slavă Cerului că omul avea o urmă de minte!

Cicely se încordase alături de ea, dar Simon nu făcu decât să izbucnească în râs.

– Regina a dorit să vadă cărți? Nu îmi pot imagina una ca asta. Nu am văzut-o niciodată să deschidă o carte.

– Nu? Marcus rămase cu privirea ațintită asupra Reginei. Pare mult prea deșteaptă ca să fi evitat cărțile toată viața.

Inima ei fremătă. El chiar o credea deșteaptă?

Nu, sigur că nu. Prin deșteaptă voise să spună calculată. Marcus nu i-ar fi făcut niciodată un compliment.

– Ah, din când în când, îndură să i se citească o poveste, spuse Simon, dar Regina nu este prea interesată de lucruri care nu îi pot cânta, nu o învârt pe ringul de dans, nu o plimbă prin parc ori nu o duc la cumpărături.

Umilința îi inundă chipul cu fierbințeală. Cicely îi așeză o mână pe braț, dar ea se scutură, pregătindu-se să îi dea fratelui ei o replică ascuțită.

Marcus vorbi primul.

– Poate că sora ta nu este genul contemplativ, dar în seara asta a arătat că are, într-adevăr, interese mai profunde. Cum ar fi muzica, de exemplu.

Regina se încordă și îl privi sfidătoare, provocându-l să menționeze scena aceea îngrozitoare din salon.

– Cântă minunat, continuă el, și în mod limpede a apreciat reprezentația Louisei. Am auzit că și la harpă cântă foarte bine. Regret doar că nu am putut-o asculta în seara aceasta.

Ea rămase cu gura căscată. Acesta era cu siguranță un compliment. Se părea că putea fi un gentleman foarte bine-crescut atunci când voia. Uimitor!

Acum, când se gândea la asta, de ce alesese el să meargă tocmai la operă? Nu părea să fie genul căruia să îi placă opera, dar mai devreme ea menționase că îi plăcea. Să fi dorit el cu adevărat să facă un lucru care îi plăcea ei? Ori era o capcană?

Dumnezeule, nu știa niciodată ce să creadă! Schimbările stării lui de spirit ar fi înnebunit orice femeie normală. Marcus avea câteva atuuri: bogăție, un titlu nobiliar și o minte ageră. Ar fi putut ajunge într-o o poziție respectabilă în înalta societate dacă s-ar fi purtat cum trebuia. Atunci de ce insista cu purtarea lui grosolană, chiar și în prezența surorii lui?

Trăsura încetini, iar ea aruncă o privire pe fereastră și își dădu seama că ajunseseră acasă. Domnii coborâră primii, iar Regina rămase în urmă, astfel încât Simon fu nevoit să o însoțească pe Cicely pe trepte, lăsând-o pe ea în grija lui Marcus.

Cu luminile casei de la oraș a familiei Foxmoor în spatele său, chipul îi era umbrit în timp ce o ajută să coboare, dar ea îi putu simți privirea ațintită asupra ei, sfredelind-o până în adâncul sufletului. Iar când îi luă brațul și se întoarseră către trepte, inima îi bubui. Chiar și după toate cele petrecute, el avea efectul acesta tulburător asupra ei, ca și cum se legăna pe marginea unei stânci, iar el aștepta să o împingă.

Ori să o prindă. Încă nu se decisese.

În timp ce urcau treptele, el murmură:

– Dacă preferi, putem merge în altă seară la operă.

– Nu, nicidecum, spuse ea pe ton relaxat. M-ai acuza că nu respect târgul nostru.

El ridică din umeri.

– Dacă fratele tău nu merge, atunci nici tu nu ești nevoită să mergi, așa cum am convenit.

Auzindu-l vorbind atât de direct, tresări.

– Așadar, nu dorești să merg?

– Nu am spus asta.

Ea își ascunse zâmbetul.

– Deci vrei să merg.

Brațul i se încordă sub mâna ei.

– Nu am spus nici asta. Dacă dorești, rămâi acasă. Nu îmi pasă câtuși de puțin dacă mergi ori nu cu mine.

– Atunci de ce te-ai oferit să mă duci în altă seară? îl tachină ea.

Când el nu îi răspunse imediat, riscă și îl privi pe furiș.

Lămpile cu gaz aflate în capul scării îi luminau expresia iritată.

– Ești o pacoste pentru bărbați, știi asta?

– De ce? Pentru că îndrăznesc să aștept răspunsuri rezonabile din partea vicontelui Dragon în locul unui nor de fum și al unei respirații de foc?

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar Regina văzu în ochii lui o urmă de admirație.

– Pentru că ai un braț drept puternic. Își coborî glasul. Și știi să îl folosești.

Roșind, își aruncă iute privirea în sus, acolo unde fratele ei și Cicely dispăreau în interiorul casei.

– Nu voi ezita să îl folosesc din nou dacă mă insulți.

Ajunseseră în capătul scărilor, dar el o luă prin surprindere și o trase în spatele coloanelor din colțul îndepărtat al largilor trepte de marmură. Până să își dea ea seama ce avea el de gând, gura lui era peste a ei, fierbinte, posesivă, lacomă. Nu se grăbi și o sărută atât de meticulos și de scandalos, încât degetele ei de la picioare se încovoiară în pantofii de satin.

Când el se retrase, ea abia mai putea respira, iar ochii lui o priveau licărind în întuneric.

– Consideri asta o insultă? spuse el ca un timbru seducător.

Ar fi trebuit. Dar nu o făcu.

– Intenționezi să continui cu vreun comentariu răutăcios despre preferința mea pentru duetele în particular?

Un mușchi zvâcni în falca lui.

– Pe moment, nu mă pot gândi la nici unul.

– Ce păcat, zise ea glumeț, străduindu-se să își ascundă reacția la sărutările lui. Mi se par atât de amuzante!

Cicely își făcu apariția în cadrul ușii și se încruntă când îi zări pe cei doi ascunși în spatele coloanei.

– Lord Draker, ce faceți? Regina, trebuie să vii înăuntru!

Cu un zâmbet zeflemitor, Marcus prinse mâna înmănușată a Reginei și o ridică la buze. Sărutul prelungit pe care îl apăsă pe mâna ei îi făcu trupul să freamăte precum coarda unei harpe ce tocmai fusese ciupită.

– Bună seara, doamnă, zise el. Mai bine plec înainte ca doamna voastră de companie să mă arunce pe scări din cauza impertinenței mele. Apoi adăugă cu o șoaptă ispititoare: Mâine-seară voi face ca impertinențele mele să fie mai discrete.

Încă încerca să își revină după remarca lui impertinentă când el sări treptele și se îndreptă spre locul în care îl aștepta trăsura. Apoi observă că vizitiul lui și toți lacheii o priveau cu zâmbete pline de subînțeles. Cerule, probabil ghiciseră ce făcuseră ea și Marcus în spatele coloanei!

Chipul i se aprinse și se grăbi să intre în casă în urma lui Cicely. De ce bărbatul acesta reușea întotdeauna să o dezarmeze? Părea hotărât să facă din ea o desfrânată publică. Dacă nu avea să fie cu băgare de seamă, el urma să-i distrugă reputația.

Păcat că săruta atât de bine.

În clipa în care fură înăuntru, Cicely murmură:

– Iartă-mă că nu mi-am dat seama ce punea la cale bestia aceea. Dacă aș fi avut vreo idee că bărbatul acela încerca să...

– Este în regulă, Cicely. Nu a făcut nimic.

Mulțumită lui Marcus, în ultimele două zile îi zisese lui Cicely mai multe minciuni decât spusese în întreaga ei viață.

Cicely tuși.

– Nu înțeleg de ce insiști cu acea curtare nebunească.

– Să îi ajut pe Louisa și pe Simon, desigur. Întorcându-se ca să își ascundă îmbujorarea, Regina îi dădu pelerina lacheului. Doar nu crezi că am vreun interes romantic față de Lord Draker.

– Sper că nu! Nu este un pretendent potrivit pentru tine.

Regina se crispă și se întoarse din nou către Cicely.

– Dacă te referi la purtarea lui...

– Mă refer la iubirea lui față de cărți. Aruncând o privire lacheului, adăugă discret: O iubire pe care tu nu o împărtășești.

„Din moment ce nu poți citi."

Reginei i se puse un nod de plumb în piept. Desigur, Cicely avea dreptate.

– Atunci este un lucru bun că voi ieși cu el în oraș doar ca să îmi ajut fratele, nu-i așa?

Când Cicely se încruntă și deschise gura să răspundă, Regina schimbă subiectul:

– Și, dacă tot veni vorba, unde este fratele meu? Eram sigură că Simon mă va aștepta aici ca să mă necăjească.

– Vă cer iertare, milady, interveni majordomul, dar Excelența Sa este în salonul său privat alături de un oaspete special.

Regina se tensionă.

– Mulțumesc, John.

Oaspete special era codul servitorului pentru Maiestatea Sa. De ce venise prințul acolo în seara aceea, când oricum avea să îl vadă pe Simon la cina de a doua zi? Puteau fi întemeiate bănuielile lui Marcus legate de prinț și de fratele ei?

Nu, desigur că nu. Nu îi venea să creadă. Pe de altă parte...

Aruncă o privire de-a lungul coridorului care ducea spre aripa de est. Ar fi putut să meargă să vadă ce puneau la cale. La urma urmei, trebuia să îi ceară scuze prințului pentru faptul că nu avea să poată participa la cina Domniei Sale și ar fi fost bine să o facă personal.

Îngăimând un noapte bună verișoarei sale, se îndreptă spre aripa de est. Era o prostie să se gândească măcar că Marcus putea avea dreptate în ceea ce îl privea pe Simon. Fratele ei era ambițios, desigur, dar nu era genul care să se folosească de o tânără într-un mod atât de viclean.

Marcus făcea astfel de afirmații îngrozitoare doar pentru că avea o părere foarte proastă despre toată lumea. Drept dovadă era ce credea despre ea.

Deși, dacă era să fie sinceră, nu mai era sigură ce credea el despre ea. La început, fusese convinsă că el o curtase doar ca să îi provoace pe ea și pe Simon. Iar după ce o sărutase atât de pasional în biblioteca lui Lord Iversley, remarcile lui insultătoare păruseră să confirme faptul că nu avea nici un interes real față de ea.

Apoi însă o apărase în trăsură. Îi lăudase talentul de a cânta. Ba chiar spusese că era deșteaptă. Nimeni nu o numise vreodată

astfel. Frumoasă, da. Sofisticată, mai mult ca sigur. Dar deșteaptă? Nici măcar o dată.

Îi plăcea să i se spună că era deșteaptă. Din nefericire, Marcus nu ar considera-o deloc deșteaptă dacă ar fi știut adevărul despre ea.

Cuvintele lui Cicely o urmăreau. Dacă Marcus avea să afle că ea nu știa să citească, ar fi crezut-o proastă și chiar mai superficială decât o credea deja. Ori ar fi crezut-o bolnavă, fără speranța de a se vindeca. Cu siguranță, atunci nu ar mai fi dorit-o.

Nici un bărbat cu capul pe umeri nu ar fi dorit o soție care i-ar fi putut dărui un moștenitor cu probleme. Nu ar fi contat cât de bogată ori de frumoasă era ori ce femeie desăvârșită era, fiindcă trebuia să îndeplinească anumite îndatoriri. Ce se întâmpla dacă nu o putea face?

Posibilitatea aceasta o deprimă.

Din fericire, ajunsese la salonul lui Simon, acolo unde putea uita de enervantul viconte. Înainte de a bate la ușă, își lipi urechea de ușă pentru a vedea ce ar fi putut descoperi. Dar auzi doar șoaptele a doi bărbați angajați într-o discuție pe care doreau să o păstreze privată.

La naiba cu toate! Cu un oftat, bătu la ușă și conversația încetă imediat. Simon mârâi o invitație de a intra.

De îndată ce alunecă în încăpere, ambii bărbați se ridicară, iar Maiestatea Sa fu primul care o întâmpină. În timp ce ea făcu o plecăciune adâncă, acesta spuse:

– Nu este nevoie să fii atât de ceremonioasă cu mine, draga mea. Își așeză trupul mare pe canapeaua rezistentă pe care Simon o cumpărase special pentru astfel de vizite și bătu brocardul de alături. Vino să ședi lângă mine și să îmi spui ce mai faci.

Încruntarea lui Simon avea scopul de a o descuraja să rămână, dar ea nu îl băgă în seamă.

– Mă bucur atât de mult că sunteți aici, Maiestate! zise ea, mergând să se așeze alături de prinț. Se pare că nu voi putea lua parte la cina Maiestății Voastre mâine-seară. Sper să mă iertați.

– Depinde de motiv. Prințul o prinse de bărbie. Și din moment ce nu pari bolnavă...

– Lord Draker a rugat-o pe Regina să îl însoțească la operă mâine-seară, interveni Simon înainte ca ea să apuce să-i explice.

Interesul de pe chipul Maiestății Sale fu de netăgăduit.

– Asta este o cu totul altă problemă, nu-i așa? Nu aș dori să stau în calea unei curtări.

La auzul cuvintelor lui, Regina aruncă o privire întrebătoare către fratele ei.

Simon se sprijini cu șoldul de o masă de scris.

– I-am spus Maiestății Sale despre noul tău amorez. M-am gândit că va găsi amuzant să audă cum s-a descurcat Lord Draker la prima incursiune în societatea civilizată.

– De când ai devenit bârfitor? se răsti Regina, prea enervată de felul în care își imagină că descrisese fratele ei toată situația pentru a întreba de ce discutau despre ea și despre Marcus.

– Fratele tău știe că îmi plac astfel de pălăvrăgeli.

Maiestatea Sa îi luă mâna și i-o frecă între palmele lui mari. Dar nu îți bate capul tău drăguț cu asta. Foxmoor a avut de spus doar lucruri bune despre tine.

Nu îi păsa ce spusese Simon despre ea. Ce spusese despre Marcus? Și de ce trebuia să își bată ea capul cu asta? O fi fost prințul tatăl lui Marcus, dar Marcus nu se purta deloc ca și cum dorea ca acesta să aibă o părere bună despre el. Așadar, de ce ar fi dorit ea asta în locul lui?

Nu știa de ce.

Pur și simplu o dorea.

– Simon a menționat ce voce bună are Lord Draker? întrebă ea.

Prințul o cercetă suspicios.

– Nu, dar nu sunt surprins.

Probabil că își auzise fiul cântând când Marcus era mai mic. Ah, cât de mult își dorea să îl fi putut întreba cum fusese Marcus pe vremea când era doar un tânăr! Dar nu îndrăznea.

– Și altfel, ce părere ai despre viconte? întrebă prințul. E limpede că îl găsești atrăgător din moment ce ai de gând să uiți de cina mea ca să i te alături la operă.

Blestemă îmbujorarea care îi cuprinsese obrajii, mai ales atunci când Maiestatea Sa întări strânsoarea mâinilor.

– Cred că e destul de atrăgător, zise ea, încercând să pară neutră.

– Regina are de gând să îl transforme într-un gentleman, rosti tărăgănat Simon.

Maiestatea Sa miji ochii spre ea.

– Dacă o poate face cineva, Regina este aceea.

Slavă Domnului că Simon nu menționase pariul!

– Nu vreau să îl transform, ci să îi ușurez drumul spre înalta societate. Urăsc să văd un bărbat cu atâtea calități petrecându-și zilele pe moșia lui.

– Draker are calități? glumi Simon. Trebuie să-mi fi scăpat.

– Atunci nu ești chiar atât de perspicace cum te credeam, se răsti prințul.

Judecând după expresia supărată de pe chipul lui Simon, acesta uitase pentru o clipă care era relația dintre Marcus și Maiestatea Sa.

– Sunt destul de perspicace încât să observ că bărbatul are un interes față de sora mea, pe care ea nu i-l împărtășește.

Încercarea lui de a distrage atenția prințului funcționă, pentru că privirea pătrunzătoare a Maiestății Sale se îndreptă spre ea.

– Este adevărat?

– Simon înțelege greșit natura interesului lui Lord Draker față de mine, ocoli ea răspunsul. Omul nu dorește decât să îmi dovedească faptul că societatea este atât de coruptă precum crede el. Suntem implicați într-un fel de dispută, dacă doriți.

– Și, cu siguranță, el nu este genul pe care sora mea îl găsește atrăgător, adăugă Simon.

– Nu este adevărat. Regina se înroși când Maiestatea Sa ridică o sprânceană. Dar lucrurile care ne interesează sunt prea diferite. Nu prea îi place societatea civilizată. Și nu cred că mă place prea mult. Uneori, chiar pare să mă disprețuiască.

– Prostii, spuse prințul cu amabilitate. Cine ar putea disprețui o făptură așa minunată ca tine, draga mea?

„Marcus ar putea."

– Cu toate astea, mă îndoiesc că este interesat să se căsătorească cu mine.

Se părea că Simon se plictisise de discuție, pentru că se îndepărtă de masa de scris și se apropie de canapea.

– Îl poți delecta pe Maiestatea Sa altă dată cu povești despre curtarea ta, fată dragă. Am câteva probleme de stat importante de discutat cu el în particular în clipa asta și se face târziu.

De când discuta Maiestatea Sa probleme de stat cu fratele ei în salonul lui Simon, nu la Carlton House?

Trăgându-și mâna din mâinile prințului, se ridică.

– Foarte bine, vă voi părăsi.

Maiestatea Sa se ridică.

– Bucură-te de seara ta la operă, draga mea.

Plecă, încă arzând de curiozitate să afle despre ce discutau. Oare Marcus avea dreptate în legătură cu intențiile lui Simon? Nu era o coincidență ciudată faptul că Maiestatea Sa venise acolo cbiar în seara în care lui Simon îi fusese permis să o curteze pe Louisa?

Pe de altă parte, dacă Maiestatea Sa chiar dorea să influențeze viitorul Louisei, atunci avea sens să-l îndemne pe Simon să o curteze. Asta nu însemna că puneau la cale ceva necinstit.

Poate chiar discutau despre afaceri de stat. Obsesia ridicolă a lui Marcus față de intrigi pur și simplu o făcea să își imagineze ea însăși o intrigă. Acesta era necazul pe care i-l adusese faptul că îl lăsase pe bărbatul acela să o sărute – o făcuse să gândească ca el.

Cu siguranță, îl găsea atractiv pe Marcus, iar faptul că el era atras fizic de ea era destul de evident. Dar nu era de ajuns pentru o curtare adevărată între doi oameni atât de diferiți.

Însă, atunci când gura lui i-o prăda pe a ei, avea tendința să uite acest lucru. Așa că, de acum înainte, trebuia pur și simplu să îl țină la distanță. Nu trebuia să îl lase să o sărute din nou, indiferent cât de strașnic o făcea.

Avea să încerce în continuare să civilizeze bestia și să încurajeze căsătoria dintre Louisa și Simon, dar avea să fie prietenoasă și doar atât. Pentru că nu putea ieși nimic bun dacă îl lăsa pe Marcus – Lord Draker – prea aproape.

De îndată ce Regina dispăru, prințul se întoarse către Simon.

– Ești sigur că nu știe ce ai de gând să faci? Sora ta este mai isteață decât pare.

– Sunt conștient de asta.

Simon spera doar că Draker, noul ei proiect caritabil, avea să o țină prea ocupată ca să cerceteze propriile lui activități.

– Poate că Draker a dat glas propriilor suspiciuni, dar asta nu înseamnă că ea le crede.

– Atunci de ce a fost de acord cu târgul lui nebunesc?

– Ca să-i dovedească faptul că toate presupunerile lui sunt greșite, exact așa cum a spus și ea.

Nu avea nici un rost să îi menționeze pariul. Se îndoia că Maiestatea Sa avea să aprobe un astfel de pariu care îl includea pe fiul său nelegitim.

– Atât timp cât Regina înclină să fie de partea mea, suntem în siguranță.

Maiestatea Sa își ridică trupul voluminos de pe canapea.

– Nu chiar atât de în siguranță, aș zice, dacă fiul meu are de gând să petreacă fiecare moment alături de tine și de Louisa. Cum aș putea să îmi văd fiica și să discut cu ea despre viitorul ei?

– Poate că ar trebui să îmi permiteți să îi spun ce sunteți pentru ea...

– Bineînțeles că nu. Natura secretoasă a lui Draker și insistența lui încăpățânată că ea nu este a mea au fost în favoarea noastră până acum, pentru că l-au împiedicat să îi dezvăluie niște detalii destul

de sordide despre aventura mea cu mama lui. Dacă îi spui adevărul, ea va fugi imediat să-i confirme, iar Draker o va otrăvi împotriva mea înainte ca măcar să am șansa să îi spun propria versiune.

Detalii sordide? Simon își înfrână curiozitatea. Secretul succesului de a deveni confidentul Maiestății Sale era să nu pună prea multe întrebări.

– La timpul potrivit, continuă prințul, îi voi spune că este fiica mea. Dar mai întâi trebuie să o prind singură, iar tu ar trebui să te ocupi de asta.

– La naiba, încerc! Nu înțeleg de ce nu îi puteți cere familiei Iversley să o aducă în vizită la Carlton House.

– Pentru că, dacă îi presez pe cei din familia Iversley, cu siguranță Draker va dezvălui lucruri care aș prefera să nu fie cunoscute, mai ales în vremurile acestea tumultuoase.

– De ce nu le-a dezvăluit Draker mai demult?

Maiestatea Sa flutură din mâna plină de bijuterii.

– Bănuiesc că îi face plăcere să mă aibă la mână, ticălos obraznic! Iar acum caută să mă împiedice umblând creanga prin oraș cu Lady Regina și nelăsându-mă să îmi văd fiica, la naiba!

– Răbdare, Maiestatea Voastră, răbdare! Au fost de acord să își facă curte timp de o lună, iar Lord Draker nu va rezista mai mult de o săptămână alături de Regina.

Cel puțin așa spera. Simon nu avea să supraviețuiască niciodată o lună în care îi făcea curte Louisei. O lună în care să o vadă în satin albastru și perle, dar imaginându-și-o într-o cămășuță din dantelă, care îi îmbrățișa sânii și abdomenul, și...

Blestemă printre dinți când pulsul i se mări de trei ori. Dumnezeule, era minunată! Avea să fie o soție al dracului de bună.

Din nefericire, nu a lui. Ca prim-ministru, avea nevoie de o soție educată să fie gazdă în înalta societate, nu de una căreia i se îngăduise să crească sălbatică, la țară. De o femeie sofisticată și elegantă, care știa unde îi era locul. Louisa era prea naivă și prea încăpățânată ca să fie o soție potrivită pentru el.

Totuși, o dorea mult. Îi găsea inocența extraordinar de atrăgătoare, iar limba neîngrădită – înviorătoare. Se deosebea foarte mult de domnișoarele calculate pe care le întâlnea de obicei în societate. Dacă nu ar fi fost cunoștințele ei și viitorul pe care Prinny îl punea la cale pentru ea, Simon ar fi făcut-o amanta lui într-o clipită. Toată bogăția aceea de bucle negre împrăștiate pe perna lui, buzele acelea seducătoare șoptind promisiuni obraznice, brațele acelea albe și zvelte deschizându-se pentru îmbrățișarea lui...

Gemu, căci pantalonii îi deveniseră strâmți. Nu avea nici un rost să se gândească la asta. Nu o putea avea niciodată ca amantă. Dacă ar fi încercat, Draker i-ar fi mâncat ficatul la micul dejun. Iar prințul i s-ar fi alăturat.

– Curtarea aceasta ar putea funcționa în favoarea noastră numai dacă veți lăsa totul în seama Reginei, continuă Simon. Îi dau cel mult o săptămână să îl facă pe Draker să îi mănânce din palmă. Apoi va face tot ceea ce îi cere Regina, inclusiv să îmi permită să o curtez pe sora lui. Încă veți avea o șansă cu Louisa.

– Ar fi cazul. Charlotte și William se vor căsători în curând și trebuie să am pe cineva care să o supravegheze pe prințesă de fiecare dată când ei vor călători în Olanda.

După îngrijirea îndoielnică pe care o primise prințesa Charlotte, singura fiică legitimă a lui Prinny, alături de soția lui înstrăinată, Maiestatea Sa nu își asuma nici un risc. Dorea ca nimic să nu strice căsătoria aceasta avantajoasă din punct de vedere politic dintre prințesa Charlotte și prințul William de Orania. Mama lui Charlotte se purtase deja cu o nerușinată lipsă de considerație față de poziția sa. Prinny nu dorea nici o urmă de scandal asociat cu Charlotte din moment ce era următoarea moștenitoare a tronului.

Prințul se plimbă prin fața lui Simon.

– Spui că Louisa are o inimă bună și bun-simț. Cu siguranță, va fi dornică să îi servească surorii sale vitrege ca damă de companie. Și voi avea pe cineva de încredere care să fie ochii și urechile mele în casa lui Charlotte, o persoană pe care să o pot modela.

Simon bănuia că era vorba de ceva mai mult decât simpla dorință de a o pune pe Louisa să o servească pe prințesă. Dar, dacă era așa, Maiestatea Sa nu o arăta. Asta îl neliniști.

– Presupuneți că Louisa va fi de partea Maiestății Voastre, nu a lui Draker, pe care îl adoră. S-ar putea să nu fie tocmai încântată să audă că sunteți tatăl ei.

– Prostii! Nu a avut tată ani întregi – ce fată nu își dorește un tată care să aibă grijă de interesele ei?

Simon atinse un alt subiect delicat.

– De asemenea, s-ar putea să fie nemulțumită să audă că... nu plănuiesc să mă căsătoresc cu ea.

Maiestatea Sa îl cercetă îndeaproape.

– Nu ai făcut nimic nesăbuit, nu-i așa? I-ai făcut promisiuni pe care nu ai de gând să le duci la îndeplinire? Ori ai sedus-o ca să se îndrăgostească de tine? Se aplecă ușor. Ori ceva și mai rău?

– Nu, nicidecum, răspunse în grabă Simon.

Prefera să își țină mădularul ataşat de trup. Deşi nu era sigur cât mai putea să își stăpânească dorința de a o săruta. Doar o dată. Să guste gura aceea inocentă...

– Am discutat asta încă de la început – că ar fi mai bine pentru ea să fie căsătorită cu un bărbat al cărui interes față de ea nu este unul politic, îl avertiză Maiestatea Sa.

– O încurajați pe Charlotte să se mărite din motive politice.

– Da, și eu, la rândul meu, m-am căsătorit cu mama lui Charlotte din astfel de motive; uită-te cât de rău s-a dovedit a fi! Dar eu și Charlotte avem îndatoriri, așa că nu ne putem căsători cum ne comandă inima. Din fericire, Louisa este liberă să își urmeze inima. Când se va îndrăgosti, doresc să se întâmple cu un bărbat care îi împărtășește sentimentele, un bărbat capabil să vadă în ea mai mult decât un mijloc de a-și atinge scopul. Și amândoi știm că tu nu ești acela.

Nu era întru totul adevărat. Simon putea vedea în ea cu ușurință mai mult decât un mijloc de a-și atinge scopul... în dormitor. Dar nu putea admite asta în fața tatălui ei.

– Acum va trebui să sperăm că Lady Regina îl distrage într-adevăr pe fiul meu suficient ca să ne ofere deschiderea de care avem nevoie. Altfel, nu voi fi deloc mulțumit.

Iar dacă Maiestatea Sa nu era mulțumit, Simon pierdea orice șansă de a avansa în guvern.

– Nu vă faceți griji, vă puteți baza pe Regina. Nu i se spune La Belle Dame Sans Merci degeaba.

Capitolul 8

Însoțitoarea potrivită ar trebui să nu își pună niciodată nevoile mai presus de cele ale protejatei sale, nici măcar când participă la distracțiile sale preferate.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

„La Belle Dame Sans Merci este cu siguranță într-o formă de zile mari în seara asta", se gândi acru Marcus când ajunseră la Opera Italiană. Ca o gazdă la o petrecere din înalta societate, fu amabilă,

preocupată și... distantă. Ca și cum nu s-ar fi topit în brațele lui în spatele coloanei aceleia cu o seară în urmă.

Să o ia naiba! Nu se putea gândi decât la asta, să îi sărute din nou gura moale, supusă...

Blestemă printre dinți. Își pierduse mințile? Așa îi ademenise pe ceilalți fraieri, făcându-i să se lupte să o guste și apoi amenințându-i cu un dispreț rece.

Foarte bine, să își folosească trucurile! Dar avea și el câteva. Dovedise seara trecută că micuței ipocrite îi plăceau sărutările și mângâierile lui. Avea să îi amintească asta. În mod repetat. Să îi amintească ce presupunea curtarea, ce avea dreptul să aștepte un pretendent. Dacă asta nu avea să o facă să țipe după el, atunci nimic nu avea să o facă.

Ajunseră la loja familiei Iversley ca să descopere că aceasta era situată în mod vizibil la primul nivel. Bun – Regina nu putea evita ca întreaga lume să o vadă în brațele lui.

Mai mult, *lojă* se dovedi a fi un termen generos pentru dulapul pe care îl închiriase Iversley. Regina nu păru deloc mulțumită când se opri chiar la intrare.

– Poate că ar trebui să folosim loja lui Simon. Este mai spațioasă.

– Mi se pare că aici e foarte bine. Marcus își lăsă privirea să zăbovească pe trupul ei. Foarte confortabil.

– Este adevărat că are o priveliște minunată asupra scenei, spuse vioaie Louisa.

– Din câte înțeleg, zise Marcus, priveliștea lojelor din alte loje este tot ceea ce contează pentru doamne când merg la operă.

– De unde știi? Louisa ridică vocea ca să se facă auzită peste zarva făcută de ceilalți spectatori. Nu ai fost niciodată la operă.

– Asta nu l-ar împiedica pe fratele tău să își exprime opinia, spuse maliții os Regina. De ce să nu adune date înainte de a se pronunța despre înalta societate?

– De fapt, am fost la operă, zise Marcus. În anii tinereții mele, eram la fel de nerăbdător să mă holbez la dansatoarele de la operă ca orice alt novice necioplit. Așa că, dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat de atunci, mă îndoiesc că se află cineva aici ca să asculte muzica.

El cu siguranță nu voia. Îi plăcea un cântec bun la fel ca oricărui bărbat, dar opera era de-a dreptul caraghioasă.

– Stăm sau nu în loja lui Iversley?

– Da, hai! Făcându-i cu ochiul fratelui său, Louisa o luă de braț pe verișoara Reginei.

– Haideți, domnișoară Tremaine, vom sta în față.

Marcus își reținu un zâmbet când văzu cât de abilă fusese sora lui când aranjase ca el și Regina să se așeze în spatele însoțitoarei acesteia. Așteptă până când Regina își ocupă locul în rândul din spate, se așeză confortabil, apoi trase celălalt scaun mai aproape de al ei și se așeză și el.

După postura ei țeapănă, putu să își dea seama că lucrul acesta nu îi făcu plăcere. Bun. Doar ca să îi dea un motiv să fiarbă în suc propriu, își puse brațul pe spătarul scaunului ei.

Ea ridică o sprânceană, dar el zâmbi. Regina scăpă săculețul pe podea.

– Vai de mine, spuse ea destul de tare încât să fie auzită de toată lumea, mi-a căzut săculețul. Lord Draker, dacă sunteți amabil...

El nu avu de ales decât să îl ridice, ceea ce însemnă să își ia brațul de pe spătarul scaunului ei. Când se îndreptă să îi dea nimicul acela incrustat cu perle, ea își mutase scaunul, lipindu-l de perete.

Femeiușcă vicleană! Desigur, găsea că un flirt în particular nu era nepotrivit, dar părea hotărâtă să ascundă legătura lor în fața prietenilor ei.

Nu avea să îi permită asta.

– Iartă-mă, minți el în timp ce se apropie aplecându-se. Am uitat de promisiunea de a fi mai discret în privința impertinențelor.

Îi luă mâna în mod voit.

La fel de voit, ea și-o smulse înapoi, o urmă de îmbujorare atingându-i obrajii.

– Aș prefera să nu fii deloc impertinent.

– Credeam că te deranja doar posibilitatea de a-mi vedea cineva impertinențele.

Își puse mâna pe piciorul Reginei, iar când ea întinse mâna ca să i-o dea la o parte, el i-o prinse în mâna lui. Ea încercă să și-o tragă ca să se elibereze, dar Marcus o strânse cu fermitate.

Regina îl săgetă cu privirea enervată, apoi chibzuită.

– Aveți copia traducerii mele, domnule?

– Știi foarte bine că o am. Mi-ai dat-o în trăsură.

Opera vindea traduceri ale libretelor la spectacole, dar se părea că ea reușise să și-o cumpere mai din timp. Spusese că voia să o citească înainte, pentru a nu pierde muzica. El bănui că motivul era doar

ca să poată strâmba din nas în fața celor care erau nevoiți să o cumpere la operă.

– Ei bine, spuse ea, cu ochii scăpărând, atunci o pot vedea?

Era prinsă între scaunele lor, acolo unde o pusese când se așezaseră. Și doar dacă devenea contorsionist putea ajunge să o ia fără să-i dea drumul la mână. Lucru pe care se pare că ea îl știa foarte bine, la naiba!

– Unde este copia pe care am cumpărat-o eu? ripostă el.

– Louisa și Cicely o folosesc. Așa că dacă aș putea să o văd pe a mea...

Încruntându-se, el îi eliberă mâna. Scoțând broșura ieftin legată, dădu să i-o înmâneze, dar ea i-o smulse și se ridică printr-o mișcare lină și merse să stea în picioare sub lampa din colțul lojei.

Orchestra începu să își acordeze instrumentele. Muzica avea să înceapă în curând. Își ridică privirea spre ea.

– Ai de gând să stai acolo întreaga seară, citindu-ne cu glas tare?

Lumina lămpii pâlpâi peste obrajii ei îmbujorați.

– Sigur că nu. Doream doar să verific ceva în actul al treilea.

Din moment ce nu dăduse decât o singură pagină, nu se afla nici pe departe la actul al treilea. El zâmbi.

– Este mult mai în spate – adu-l aici și îl voi găsi eu.

O panică neașteptată i se aprinse în ochi.

– Sunt capabilă să caut singură, mulțumesc.

Regina ridicase glasul destul de tare pentru a acoperi gălăgia și a fi auzită de însoțitoarele lor. Domnișoara Tremaine se întoarse ca să le arunce o privire îngrijorată. Marcus o privi stăruitor, până când, în cele din urmă, ea tuși, apoi își întoarse privirea către scenă.

– Vino și ia loc, îi spuse el Reginei, iritat de hotărârea ei de a-l împiedica să o atingă. Trebuie să înceapă.

Ușa din spatele lor se deschise, iar un glas de bărbat spuse:

– Mi s-a părut mie că ești aici, în loja familiei Iversley. Nu ți-am spus că Regina este cea pe care am văzut-o, Henry?

– Într-adevăr, așa este, Richard.

Henry și Richard se dovediră a fi doi bărbați cam de vârsta Reginei. După întâmpinarea ei prietenoasă, aceștia se înghesuiră în lojă împreună cu un tânăr căruia îi spuneau Tom.

Când Marcus se ridică în picioare, Regina îi prezentă pe domni cu obișnuita ei grație senină. Henry se dovedi a fi Lord Whitmore, moștenitor al contelui de Paxton. Ceilalți doi îi erau frați. Se părea

că toți trei erau, de asemenea, verii Reginei. Niște veri care o adorau, judecând după felul în care o priveau.

Novici obraznici. Acum se îngrămădeau în jurul ei, plângându-se de locul strâmt și îndemnând-o să li se alăture în loja lor. Ca și cum Marcus ar fi fost invizibil.

Când ea refuză, iar ei continuară să insiste, Marcus se ridică în picioare cât era de înalt.

– Doamna a spus nu, așa că, dacă țineți la căpățânile voastre, o veți asculta!

Louisa se ridică iute.

– Ei, Marcus, zise ea cu glas împăciuitor, sunt sigură că domnii nu au nici o intenție ascunsă.

– Hai, Draker, ciripi cel numit Richard, suntem doar preocupați de confortul doamnei. Cum se poate bucura de operă în loja aceasta minusculă?

– I-ar plăcea mai mult fără o grămadă de idioți flecari care să roiască în jurul ei, replică Marcus.

Whitmore îl înfruntă.

– Ascultă aici ...

– Henry, interveni iute Regina, punându-i o mână pe braț. Aș dori ceva de băut înainte să înceapă opera. Mă însoțești până la parter?

Triumful străluci pe chipul lui Henry.

– Aș fi onorat, verișoară, zise el, zâmbindu-i batjocoritor lui Marcus.

Cei patru părăsiră loja, lăsându-l pe Marcus să clocotească.

De îndată ce ușa se închise în urma lor, acesta se răsuci către domnișoara Tremaine, care stătea liniștită în scaunul ei.

– Ei bine? Sunteți însoțitoarea ei. De obicei, o lăsați să plece singură cu orice persoană necunoscută?

Domnișoara Tremaine ridică din umeri.

– Sunt din familie. Va fi în perfectă siguranță cu ei. Îl fixă cu o privire răutăcioasă. De asemenea, sunt niște gentlemeni.

Da, își dădea seama ce fel de gentlemeni erau măgarii aceia.

– Bine, atunci voi merge eu.

Ieși în grabă pe ușă, nebăgând în seamă protestele Louisei și ale domnișoarei Tremaine.

În regulă, se purta ca un idiot, dar nu voia ca Regina să fie singură cu cei trei. Ura felul în care ei o priveau. Detesta felul în care îi vorbeau. Și, la naiba, nu-i plăcea că ea preferase să plece cu ei ca să nu petreacă un minut în plus în prezența lui.

Făcuse un târg, la naiba, iar acum voia să încalce regulile fugind cu niște nătângi! Dacă dorea să pună capăt înțelegerii lor, trebuia să i-o spună în față, ca să poată auzi și Louisa. Altfel, nu avea de ce să ascundă de ceilalți faptul că se curtau.

Cutreieră prin teatru preț de câteva minute, fără succes. Apoi, trecând printre o mulțime de oameni care stăteau în picioare lângă niște stâlpi, auzi un glas de partea cealaltă spunând:

– Dumnezeule, Regina, nu pot să cred că îl tolerezi pe diavolul acela!

Îngheță, recunoscând imediat cravata de la Eton a unuia dintre verii ei blestemați.

Bărbatul continuă cu glas prefăcut:

– Am fost șocați să te vedem acolo cu bărbatul acela. Ce spune Foxmoor despre asta?

– Fratele meu nu are nimic de spus în ceea ce privește persoana căreia îi îngădui să mă însoțească la teatru, spuse ea. Și nici tu ori frații tăi, Henry.

Marcus se încruntă. Ea nu folosise cuvântul *curte*.

– Suntem verii tăi, ne îngrijorăm!

– Lord Whitmore are dreptate, Lady Regina, interveni o voce de femeie. Bărbatul este înspăimântător. Nu ești pur și simplu îngrozită să fii alături de el? Știi ce se spune...

– Sunt numai prostii. Crede-mă, poate fi extrem de amabil atunci când dorește.

Marcus încremeni. Ea îl apăra? În fața prietenilor ei?

– Draker probabil că nu a dorit să fie amabil când noi am fost sus, zise unul dintre verii ei, pentru că acela a fost cel mai nepoliticos bădăran pe care l-am întâlnit vreodată.

– Și i-ai văzut părul? adăugă una dintre femei. Dumnezeule, ai crede că nici măcar nu a auzit vreodată de foarfecă!

– Ori de lamă de ras. Sau de un croitor. Ori de un cizmar decent.

Râseră cu toții, iar el se crispă. Bufoni caraghioși! Măgari frivoli! Iar Regina nu-l mai apăra acum? Probabil că râdea împreună cu ei.

Ieși de după stâlp, cu o remarcă batjocoritoare pe buze, care însă se stinse când își dădu seama că Regina dispăruse. Undeva între apărarea lui și râsete, plecase. Iar unul dintre verii ei dispăruse și el.

Se mânie și mai tare. Ignorând strigătul scos de una dintre femei în clipa când îl văzu, cercetă parterul. Descoperi capul acoperit de dantelă al Reginei alături de cel perfect coafat al lui Whitmore chiar în momentul în care aceștia dispărură pe scări în sus.

Naiba să o ia și să o ducă la pierzanie! Nu avea să o lase în compania unui alt individ când ea trebuia să se afle lângă el. Trecu îmbrâncind prin mulțime, pierzându-și cumpătul cu fiecare pas pe care îl făcu. Era vremea să îi amintească lui Lady Regina de termenii târgului pe care îl încheiaseră.

Capitolul 9

De fiecare dată când îți pierzi protejata din ochi, inviți diavolul să provoace dezastrul pe care l-a premeditat.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

„Din lac în puț", se gândi Regina, în timp ce Henry o conduse în sus, pe scările aglomerate. Ar fi trebuit să insiste ca și ceilalți veri să-i însoțească, dar fusese prea grăbită să scape de așa-zișii ei prieteni și de felul în care aceștia vorbeau despre Marcus. Dacă Henry nu ar fi intervenit când îl rugase pe Richard să o ducă înapoi la loja ei! Henry era ultima persoană alături de care ar fi dorit să fie singură.

Bineînțeles, ajunși în capul scărilor, acesta o trase spre dreapta.

Ea îl trase spre stânga.

– Loja este în partea aceasta.

– Vreau să vorbesc cu tine. Singur. Loja fratelui tău este goală deocamdată, iar noi doi nu am apucat niciodată să terminăm ultima noastră discuție.

Ea oftă. Ba terminaseră. Pur și simplu el refuza să accepte, iar de atunci ea îl evitase. Trebuia să pună capăt presupunerilor lui o dată pentru totdeauna.

Îl lăsă să o conducă în loja spațioasă a lui Simon, dar îl opri când vru să închidă ușa.

– Nu este nevoie.

Odată cu stingerea luminilor în incintă, avea să fie foarte întuneric acolo cu ușa închisă. Prea întuneric.

Se întoarse cu fața spre ea cu o expresie mohorâtă.

– Ai spus că vei lua în considerare oferta mea.

– Nu, am spus că nu aș putea să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl privesc ca pe un frate.

– Este ridicol! Sunt ani întregi de când ne zbenguiam în parcul de căprioare al familiei tale ca niște mici sălbatici. Dumnezeu știe că nu mă gândesc la tine ca la o soră!

– Poate că a sosit vremea să o faci.

– De ce? Am tot ceea ce ai putea cere din partea unui soț, inclusiv o avere substanțială. Nu ai nici un motiv rațional pentru a mă refuza.

Cu excepția faptului că îl găsea înfumurat și plictisitor. Ideea lui Henry despre o seară captivantă era de a bârfi despre toți pe care îi cunoștea. Probabil că o bârfea și pe ea când nu se afla în preajmă.

– Îmi pare rău, Henry, pur și simplu nu am astfel de sentimente față de tine. Și nu voi avea niciodată.

– Nu mi-ai dat nici o șansă, asta-i tot.

Luând-o prin surprindere, închise ușa lojei și o trase în brațele lui.

– Dar dacă m-ai lăsa să îți arăt...

O sărută înainte ca ea să îl poată opri. Regina nu se opuse, mai întâi de uimire, apoi de curiozitate, să vadă dacă sărutul lui avea să o afecteze la fel de profund precum cel al lui Marcus. Dar, ca și ceilalți câțiva bărbați care îndrăzniseră să o sărute, își perfecționase abilitățile cu multe femei frumoase, iar talentul lui calculat o lăsă rece.

Își smulse gura de pe a lui.

– Ajunge, Henry! Nu sunt interesată de tine în felul acela.

– Prostii! O apucă astfel încât să nu poată scăpa din îmbrățișarea lui. Încearcă!

Panica o făcu să tremure când nu se putu elibera.

– Dă-mi drumul în clipa asta, fir-ar să fie!

Chipul lui se urâți.

– Au dreptate în privința ta, îi șuieră el în ureche, în timp ce ea se zbătea în strânsoarea lui. Ești o cățelușă rece, nu-i așa? Tachinezi și flirtezi, dar când un bărbat îți arată o afecțiune reală...

– Dă-i drumul, ori te voi face să regreți! mârâi o voce.

Marcus! Trupul lui masiv umplea cadrul ușii. Henry îi dădu drumul cu o viteză care ar fi fost insultătoare dacă ea nu ar fi știut cât de laș era. Bărbatul îl înfruntă pe Marcus cu băgare de seamă.

– Asta nu vă privește, domnule, așa că dacă ne veți lăsa...

– Doriți să plec, Lady Regina? întrebă Marcus, fără să își ia privirea de la Henry.

Iată dragonul! Pumnii strânși, glasul puternic și chipul arzător erau imaginea perfectă a furiei unui dragon, o forță ținută cu greu

în frâu și care aștepta cuvântul ei pentru a-și lua zborul și pentru a distruge totul în cale.

Și alți bărbați se juraseră că aveau să lupte pentru ea. Acesta era primul bărbat despre care ea credea că ar fi făcut-o cu adevărat. Un fior îi traversă șira spinării.

– Te rog să rămâi, Lord Draker. Henry tocmai pleca.

Henry se răsuci către ea.

– Regina, nu poți spune că preferi...

– Ai auzit-o. Marcus păși în lojă. Cred că prietenii tăi te caută la parter.

Henry ezită. Din fericire, creierul idiotului chiar funcționa din când în când. Cu o plecăciune mică și scurtă, ieși din lojă, lăsându-i pe Marcus și pe Regina singuri.

Acum, când Henry plecase, nu știa dacă trebuia să fie încântată că Marcus își făcuse apariția ori să fie deranjată de faptul că hotărâse de unul singur să intervină.

– Cum m-ai găsit?

– Te-am urmărit. Nu am avut încredere în verii tăi.

– Ori în mine, se pare. M-aș fi descurcat singură cu Henry, să știi.

Aruncă o privire către celelalte loje din teatru, apoi închise ușa și păși mai aproape de ea.

– Am văzut cât de bine te descurcai cu el.

– Nu mi-ai dat ocazia. Când ai intrat eram gata să îmi folosesc puternicul meu braț drept asupra lui. Asta l-ar fi oprit.

– Pe mine nu m-a oprit să te sărut aseară în pragul ușii tale, murmură el în întuneric.

Era mult mai aproape acum.

Ea tremură delicios, dar nu schiță nici o mișcare. Avea două alegeri. Cea înțeleaptă era să îl respingă la fel de prompt cum o făcuse cu Henry. Cea nechibzuită era să vadă unde avea să ducă totul.

Mai devreme, ar fi făcut alegerea chibzuită. Dar sărutul patetic al lui Henry îi arătase adevărul. Niciodată nu fusese atrasă de un bărbat atât de puternic precum Marcus. În ciuda cârcotelilor lui. În ciuda bărbii și a manierelor lui grosolane și a felului în care continua mereu să o tulbure.

Ori poate că faptul că o tulbura o atrăgea.

– Aș fi putut să te opresc aseară dacă aș fi dorit, recunoscu ea.

– Și de ce nu ai făcut-o?

– Nu mi-am dorit asta.

Ochii lui scânteiară periculos în semiîntuneric.

– Dar în seara asta ai vrut să mă împiedici. Nu m-ai lăsat nici măcar să te țin de mână.

– Pentru că am dorit să te învăț niște maniere, minți ea.

– Sunt cam greu de cap uneori.

Dintr-odată, mâinile lui fură pe talia ei, trăgând-o după draperiile din spatele lojei, oferindu-i șansa de a se opune.

– Poate că ar trebui să repetăm lecția.

Cuvintele răgușite trimiseră un fior de anticipare, ce îi făcu ei sângele să se înfierbânte rapid. Cu respirația întretăiată, își alunecă mâinile peste brațele puternice care o cuprindeau.

– Poate că ar trebui.

Doar de asta fu nevoie ca el să o sărute. Și fu exact așa de minunat cum își amintea – fierbinte, dulce și mătăsos. Gura lui o devoră pe a ei, luând totul cu acea îndrăzneală uimitoare pe care o arăta în tot ceea ce făcea. În timp ce îndrăzneala lui Henry o îngrozise, cea a lui Marcus o făcu doar să dorească mai mult.

Se agăță cu ardoare de umerii lui vânjoși. Cât de bine era să îți pierzi controlul măcar o dată! Iar acum își pierduse controlul complet. Se aflau singuri în întuneric; nu îi putea vedea nimeni în spatele draperiei. Cu siguranță, nimeni nu îi putea auzi, cu tot zgomotul făcut de spectatorii care vorbeau peste interpreți. Dacă cineva i-ar fi auzit, probabil că și-ar fi imaginat că vreo prostituată și însoțitorul ei se foloseau de o lojă goală.

În momente ca acesta, își dorea să fi fost prostituata lui, mai ales atunci când el îi invada gura ca un jefuitor, posedând-o atât de profund, încât se simțea contopită cu el precum ceara de fitil, amândoi izbucnind împreună în flăcări.

Gura lui o părăsi pe a ei ca să ardă o cărare de foc de-a lungul maxilarului ei.

– Mi-ai luat apărarea în fața lor acolo, jos. De ce?

– Ne-ai auzit? șopti ea, blestemându-și prietenii pentru limbile lor malițioase.

– I-am auzit purtându-se ca niște măgari. Pe tine te-am auzit luându-mi apărarea.

– Ei nici măcar nu te cunosc, spuse ea cu glasul gâtuit, deși era greu să vorbească când el o mușca ușor de lobul urechii și îi scălda urechea cu limba lui fierbinte.

– Nici eu nu te cunosc pe tine, îi șopti el la ureche. Credeam că te descifrasem. Credeam că doar natura publică a asocierii noastre te deranja. Credeam că acesta era motivul pentru care te-ai purtat

ca și cum nu m-ai fi plăcut. Dar apoi mi-ai luat apărarea în fața prietenilor tăi.

– Nu îmi displaci. Niciodată nu mi-ai displăcut.

Își băgă nasul în gâtul ei, barba lui mângâindu-i carnea sensibilă.

– Atunci de ce ai fost atât de rece cu mine astă-seară?

– Pentru că nu este înțelept... tu... și eu.

– Bineînțeles că nu este înțelept, dar ce contează asta?

Gura lui deschisă îi mângâie umărul dezgolit, iar ea fu străbătută de un fior.

– Pentru mine contează. Încerc ca întotdeauna să mă port cu înțelepciune. „De cele mai multe ori."

– Eu, nu. Nu am făcut-o niciodată.

Ea zâmbi în părul lui.

– Știu. Preferi să faci praf totul și să insulți oamenii.

El îngheță.

– Vrei să spui că nu mă comport așa cum ți-ar plăcea ție. De asta crezi că nu este înțelept să te sărut? Și să te doresc?

Inima ei începu să bubuie.

– Nu mă dorești cu adevărat. „M-ai disprețui dacă ai ști că nu știu să citesc prețuitele tale cărți." Tocmai de aceea nu este înțelept.

Retrăgându-se, o fixă cu o privire întunecată atât de intens, încât păru să o înghită cu totul.

– Bănuiesc că în felul acesta îi faci pe toți bărbații să se târască în genunchi la picioarele tale, pretinzând că nu știi ce le faci. Privirea îi cercetă gâtul, umerii și sânii. Pentru că este imposibil să nu știi că bărbații te doresc.

Ea se mânie. El era la fel ca toți ceilalți.

– Adică trupul meu. Da, știu că bărbații îmi doresc trupul. Deci ce mai contează încă unul care să se târască la picioarele mele?

Împingându-l, se răsuci și se îndreptă spre ușă, dar el o prinse de talie și o trase cu putere, lipind-o de zidul tare al pieptului lui. Fu străbătută de un fior când fundul ei se lipi de coapsele lui musculoase.

– Te aștepți să nu îți doresc trupul? îi murmură el la ureche. Cred că nu este posibil. Și dacă acesta este motivul pentru care ești furioasă...

Urma de amuzament din tonul lui nu făcu decât să o înfurie și mai mult.

– Sunt furioasă pentru că îmi dorești doar trupul. Ai arătat limpede iar și iar că mă crezi superficială și frivolă, așa că este imposibil

să mă dorești pentru firea mea blândă, bunul meu simț ori caracterul meu!

– Dacă ți-aș fi dorit doar trupul, mârâi el, nu m-aș afla aici, suportându-ți limba ascuțită. Pot cumpăra o frumusețe serviabilă în orice bordel scump din Londra.

Ea se crispă.

– Dacă ai impresia că o afirmație atât de grosolană va fi de ajuns ca scuză...

– Nu îți cer scuze. Nu voi cere scuze pentru că îmi doresc orice parte din tine. Știu că sunt grosolan, necivilizat și nu merit să îți sărut mâna. Doar că nu îmi pasă.

Își desfăcu palma peste abdomenul ei, mototolind satinul în timp ce o potrivi mai ferm la adăpostul pieptului, taliei și coapselor lui, fiecare centimetru din el fiind rigid și la fel de neînduplecat ca vorbele lui. Ea ar fi trebuit să i se împotrivească. Să își înfigă unghiile în brațul lui, să îl lovească în fluierul piciorului, să facă orice ca să-l determine să îi dea drumul. Nici măcar nu ar fi trebuit să îi asculte vorbele.

Pentru că o afectau. Și pentru că, deși era grosolan și necivilizat, toate acele lucruri pe care credea că le urăște la el nu o deranjau. Ah, ce perversiune era aceasta?

El își lipi buzele de urechea ei și continuă cu un ton ușor mânios.

– Crezi că îmi face plăcere să o doresc tocmai pe sora omului pe care îl disprețuiesc? O femeie care îmi tolerează sărutările doar pentru că are nevoie de o aventură care să îi anime viața?

– Nu este adevărat, șopti ea.

– Nu? Am despicat firul în patru de nenumărate ori în mintea mea și nu mă pot gândi la nici un alt motiv pentru care mi-ai îngădui să te iau în brațe. Ori să fac asta. Împrăștie sărutări de-a lungul bărbiei ei. Și asta. Îi supse gâtul, lucru pe care ea îl găsi ciudat de senzual. Și chiar asta...

Mâna îi alunecă și îi acoperi sânul.

La început, fu atât de șocată încât nu putu să vorbească. Nici un bărbat nu îndrăznise, nici măcar nu încercase vreodată... Credea că ea avea să îi îngăduie...

Vru să îl oprească, dar mâna lui începu să se miște sub degetele ei încet, carnal, mângâind-o prin rochia de gală ca și cum ar fi fost o...

Prostituată.

Capul îi căzu pe pieptul lui. Dumnezeule, poate că el avea dreptate, iar ea chiar își dorea o aventură! Ori poate că trecuse atât de mult

timp de când lăsase un bărbat lângă ea încât obosise să îi țină pe toți la distanță.

Nu, nu pe toți bărbații. Doar pe el. El era singurul pe care îl dorea aproape. Dar de ce? Pentru că era atât de departe de societate? Ori pentru că pur și simplu își pierduse mințile?

– Dacă îți dorești aventură, iubito, murmură el, sunt bucuros să îți stau la dispoziție.

– Nu... Nu știu de ce te las... să îmi faci asta.

– Nu mă plâng. Îi pișcă lobul urechii, ceea ce făcu ca un fior erotic să zumzăie de-a lungul trupului ei. Mă rog doar să nu mă trezesc prea curând.

– Nu dormi.

Altfel, și ea ar fi dormit.

– Aș putea să fi adormit. Nu ar fi pentru întâia oară când te-aș visa.

Ținând-o încă strâns cu spatele lipit de vintre, o trase și mai mult în spatele draperiei, în cele mai negre adâncimi ale lojei.

Merse de bunăvoie, tentată de gândul că el o visase. Când el continuă să îi mângâie sânul, întrebă cu glas sugrumat:

– Ce fel de vise?

Îi mângâie și celălalt sân, smulgându-i un oftat îndelung de pe buze.

– Azi-noapte am visat că te-am auzit cântând. Am mers prin Castlemaine urmând vocea aceea de sirenă și te-am găsit în temnița mea. Toată vorbăria ta despre cum aș lega femei în lanțuri trebuie să fi dus la asta. Pentru că, în ciuda a ceea ce se bârfește, nu merg în temnița mea decât atunci când am o stare de spirit prea rea ca să fiu în preajma oamenilor și am nevoie să îmi descarc furia.

– Eram... în lanțuri?

– Nu. Dar eu eram. După ce am intrat.

– Atunci ce făceam eu acolo?

– Nu vrei să știi.

Șoapta mârâită nu făcu decât ca respirația ei să devină și mai rapidă.

– Ba da.

– Ședeai cu o harpă legănată între picioare. Și erai goală din cap până în picioare, doar cu harpa care te acoperea.

I se tăie respirația la imaginea surprinzător de provocatoare care îi veni în minte.

– În clipa în care am intrat, lanțurile s-au înfășurat singure în jurul încheieturilor mâinilor mele, trăgându-mă înapoi, împiedicându-mă

să te ating, continuă el cu glas gutural. Stăteam acolo neputincios, fiind gelos pe afurisita aceea de harpă pentru că se afla între coapsele tale și îți atingea exact locurile pe care eu îmi doream să le ating, cum ar fi sânii... Își băgă mâna înăuntrul corsajului ei ca să îi mângâie carnea goală. Sânii tăi mătăsoși.

Când îi ciupi sfârcul ca și cum ar fi fost coarda unei harpe, plăcerea i se împrăștie prin trup. O mânui abil, calmând-o și apoi provocând-o. Gemu când mângâierea lui deveni mai îndrăzneață, mai scandaloasă, dar nu îl putu opri. Cerule, așa era când te atingea intim un bărbat? La asta renunța dacă nu se căsătorea niciodată?

– Doream să îți mângâi pântecul...

Lunecând mâna liberă în jos, își desfăcu degetele pe pântecul ei, apoi le coborî mai jos și mai jos, până când...

– Și asta.

Ajunse între picioare, exact în locul în care se simțea dintr-odată strâmtă și fragilă.

– Doamne, cât am dorit să te ating aici!

Dumnezeule! El o frecă tare acolo jos, iar ea aproape că simți că nu mai are loc în propria piele. Mângâierea lui o făcu să simtă dorințe necunoscute. Își așeză obrazul pe umărul lui, fără ca măcar să încerce să îl oprească. Chiar dacă era cel mai scandalos lucru pe care i-l făcuse vreodată cineva.

Și cel mai minunat.

Când mângâierea lui o făcu să geamă, îi spuse cu glas răgușit:

– Îți place, nu?

– Nu știu...

– Simt că îți place. Vocea îi deveni aspră. Dar numai pentru că nu ești obligată să te uiți la mine. Pentru că îți poți imagina că este altcineva...

– Niciodată. Se răsuci ca să-l privească. Nu am îngăduit aceste libertăți nici unui bărbat, te asigur.

– Nu?

Ochii lui luciră în întuneric în timp ce o trase mai aproape, cealaltă mână cuprinzându-i sânul prin corset.

– Nu.

Rămase fără aer când el o mângâie și o frământă, privind-o cu ochi arzători.

– Marcus, nu ar trebui...

– Sst, scumpo!

Luând-o prin surprindere, se lăsă pe un genunchi și o prinse de talie.

– Lasă-mă să te gust, îi șopti el, sărutând-o între sâni. Un gust care să îți intensifice aventura...

– Nu am spus niciodată că aș dori... o aventură.

Nu una atât de scandaloasă, oricum. Gura lui era atât de înfometată, atât de îndrăzneață! Mersese prea departe – nu îl putea lăsa, nu trebuia... Îi cuprinse capul, dorind să îl îndepărteze, dar părul lui des îi înghiți mâinile într-o masă mătăsoasă pe care ea nu se putu împotrivi să o mângâie, îngropându-și degetele în pletele lui.

Iar acum el îi trăgea corsetul în jos, ca să dezvăluie un sân privirii lui avide. Exaltarea îi vibră de-a lungul fiecărui nerv, făcând-o să își crească strânsoarea degetelor în părul lui.

– Marcus, ce...

Își pierdu șirul vorbelor când gura lui îi captură sânul la fel de îndrăzneț cum îi devorase mai devreme buzele. Ah, Cerule, cât era de delicios!

Și ce îi făcea cu limba sfârcului ei, Dumnezeule!

– Dumnezeu să mă ajute, murmură el smulgându-și buzele de pe sânul ei. Chiar și aici miroși a soare și a miere. Atât de caldă, atât de dulce!

Se întoarse să îi sugă sânul în timp ce mâna îi mângâia celălalt sân aflat sub rochie. Îi ciupi un sfârc și îl linse pe celălalt până când sângele ei începu să pulseze sălbatic.

Apoi ea îi apăsă capul pe pieptul ei, dorind mai mult din fiorii erotici care îi galopau prin tot trupul, coborându-i de-a lungul pântecului, ca să pulseze nebunește în locul acela secret pe care îl mângâiase el mai devreme.

Își luă mâna de pe sânul ei doar ca să o tragă pe genunchiul lui îndoit. I se opri respirația când coapsa lui fermă apăsă exact punctul acela dintre picioarele ei, făcându-i fiecare nerv să se înfioreze.

De data aceasta, gura lui prinse celălalt sân, sugându-l lacom. Bubuitul nebun al inimii ei înecă vocea stinsă a conștiinței.

Dar nu și muzica. De dincolo de draperie se auzea o arie melodioasă, ce se înălța spre cer, un contrapunct potrivit limbii lui fierbinți, care îi lingea sfârcurile, și pulsului dintre picioarele ei, pe care părea să nu îl poată domoli decât legănându-se pe coapsa lui.

– Da, scumpo, așa, șopti el lipit de sânul ei. Asta va face ca aventura ta să fie cu atât mai palpitantă.

– Aș dori să încetezi să o mai numești astfel...

Frecarea de el părea cu adevărat delicios de aventuroasă. Delicios de plăcută. Cu cât se legăna mai tare, cu atât mai mult nevoia ei părea să se concentreze în acel unic punct dureros, precum coarda unei harpe acordate până când nota ei se arcuia mai sus, mai dulce și mai pur...

O explozie neașteptată de aplauze tunătoare izbucni în jurul lor, zgomotul risipindu-i întreaga plăcere. Clipind, se retrase de lângă el. Cerule! Îl trase de păr cu putere.

– Marcus, trebuie să ne oprim.

– Da, mârâi el, continuând să îi scalde sfârcul cu limba, ignorând felul în care ea îl trăgea de cap. Curând, scumpo, curând...

– Acum! spuse ea ferm. Primul act trebuie să fie pe terminate.

El ridică capul.

– Nu a trecut destul timp, crede-mă!

Nu avea idee cât timp trecuse. Când el o sărutase și o mângâiase, pierduse noțiunea timpului.

– Sunt sigură că luminile se vor aprinde din clipă în clipă și nu putem fi văzuți ieșind din lojă împreună și neînsoțiți.

Când el nu făcu decât să o privească lung, cu ochii arzând ca focul și înfometați și cu mâinile prinse de talia ei, adăugă în șoaptă:

– Te rog, nu permite să mi se distrugă reputația!

Mâinile lui se înmuiară.

– La naiba!

Nu încercă să o oprească când ea se chinui să se ridice de pe genunchiul lui.

– La dracu' cu toate!

Dacă nu plecau în curând, aveau să fie prinși împreună. Dar, pe de altă parte, nici o femeie respectabilă nu cutreiera holurile singură.

– Hai! strigă ea, trăgându-l de braț ca să îl facă să se ridice. Trebuie să mergem!

El se ridică țeapăn, dar aplauzele încetară, și muzica reîncepu.

– Era doar sfârșitul ariei. Încă avem timp, slavă Domnului!

Aruncă un ochi pe după draperie către scenă, dorindu-și să își fi putut aminti ce îi citise ieri Cicely din traducere.

– Dar, cu siguranță, primul act va lua sfârșit în curând. Îndreptându-și hainele, se blestemă pentru că lăsase lucrurile să meargă atât de departe. Trebuie să părăsim loja cât timp nu este nimeni pe hol ca să ne vadă.

– Eu nu pot. Crede-mă, dacă ies cu tine la lumină în clipa asta, vei fi compromisă în clipa în care mă zărește cineva.

Se holbă la el fără să înțeleagă.

Îi flutură un zâmbet jalnic.

– O femeie își poate ascunde excitarea, scumpo! Un bărbat nu poate.

Îmbujorarea îi invadă obrajii, amintindu-i de informația nerușinată pe care o smulsese de la prietenele ei despre bărbați și actul iubirii. Se împotrivi impulsului scandalos de a-și coborî privirea.

– Nu poți... Flutură mâna vag spre vintrele lui. Chiar nu poți să faci ceva?

Fața lui luă foc.

– Aș putea face dragoste cu tine pe podea, dar mă îndoiesc că la asta te referi.

– Cu siguranță, nu!

– Atunci va trebui să așteptăm să treacă, zise pe un ton ironic. Povestește-mi despre vărul tău Whitmore. Asta îmi va scădea... ardoarea numaidecât.

Cererea o luă prin surprindere.

– Ce vrei să știi?

– De ce te deranja?

Oh, Doamne! Își feri privirea, ridicând din umeri.

– Vrea să se însoare cu mine. Am spus nu. Din nou.

– Din nou?

– M-a mai cerut și am refuzat. A ales să nu îmi accepte refuzul.

– Cam câte propuneri de căsătorie ai refuzat, apropo? Patru? Cinci?

– Nu are importanță.

– Câte, Regina? Spune-mi adevărul sau o voi întreba pe domnișoara Tremaine, care sigur îmi va zice doar ca să îmi facă în ciudă.

Să îl ia naiba cu tot cu întrebările lui! Era din cale-afară de dificil să discute astfel de lucruri cu un bărbat care cu doar câteva momente mai înainte o tentase să păcătuiască.

– 11, se răsti ea. Dacă îl pui la socoteală și pe Henry.

– Bineînțeles, să îl punem la socoteală pe Henry. Și ce e așa de rău la Whitmore de l-ai refuzat de două ori?

Aplauzele care răsunară în teatru îi dădură o scuză să nu răspundă.

– Hai, nu mai putem aștepta, indiferent ce îți face... ardoarea.

– Crede-mă, replică el, în timp ce ea deschise ușa, ardoarea mea este cât de domolită poate fi pasiunea unui bărbat.

Când Regina privi pe furiș și găsi coridorul pustiu, aproape că se prăbuși de ușurare.

– Repede, acum, murmură în timp ce îl trase afară. Le vom spune lui Cicely și surorii tale că am vizitat loja bătrânei Lady Montgomery. Contesa este atât de uitucă, încât dacă o întreabă cineva va spune că am fost acolo. Îi aruncă un zâmbet. Mă place.

– Toată lumea te place, Regina, mârâi el.

– Chiar și tu?

Nu apucă să răspundă, pentru că, imediat după colț, se treziră față în față cu Henry. Și frații lui erau cu el, blocându-le drumul și obligându-i pe ea și pe Marcus să se oprească.

– Dă-te la o parte, Whitmore, îi ordonă Marcus.

Henry aruncă o privire pe lângă ei spre coridorul gol, iar pe față îi apăru o pete roșii.

– Voi doi ați fost în loja familiei Foxmoor în tot timpul acesta?

– Nu fi ridicol! îi spuse rece Regina. Am vizitat-o pe Lady Montgomery în loja ei.

– Mincinoaso! spuse Henry pe un ton vulgar. Ai fost cu netrebnicul ăsta. Mie nu îmi îngădui nici măcar un minut singur cu tine, dar îl lași pe vicontele Dragon...

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș ține gura, îl întrerupse Marcus. Vorbești despre o doamnă cu o reputație impecabilă.

– Nu va mai fi impecabilă când oamenii vor auzi despre asta, replică Henry.

– Nu fi prost, Henry! interveni Richard.

Înainte ca altcineva să mai apuce să spună vreo vorbă, Marcus îl apucă de gât pe Henry și îl lipi pe tânărul lord de un perete, cu picioarele atârnând deasupra podelei.

– Nu vei spune nimic nimănui, șuieră Marcus în fața lui Henry, care se înroșise tot, încercând să respire.

La naiba cu bărbații și temperamentele lor! Rugându-se ca, pentru încă o clipă, coridorul să rămână gol, Regina apucă brațul lui Marcus.

– Lord Draker, puneți-l jos!

Era ca și cum ar fi tras de un stâlp pentru că Marcus nu păru să observe. Îl scutură pe Henry la fel de ușor cum ar fi putut frânge gâtul unui pui.

– Nu vei scoate o vorbă, Whitmore! Pentru că, dacă aud că ai făcut-o, îți voi tăia limba și ți-o voi vârî pe afurisitul ăla de gâtlej al tău. M-ai înțeles?

Celorlalți doi bărbați li se opri respirația, atât din cauza faptului că Marcus rostea vulgarități în prezența unei femei, cât și din pricina amenințării cu violența.

– Marcus! Obrajii Reginei luară foc. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-l jos!

– Înțelegi, ticălos mic? Marcus îl lovi de perete pe Henry. Înțelegi?

Henry reuși să dea din cap, iar Marcus îi dădu drumul brusc. Henry se prăbuși la podea ca un balon cu aer cald în cădere. În timp ce frații lui se grăbiră să ajungă lângă el, vărul ei se ridică singur în picioare și bolborosi:

– Nu lupți ca un domn, Draker.

– Nu, nu o fac, mârâi Marcus. Vezi să îți amintești de asta data viitoare când vei avea de gând să târăști prin noroi reputația unei doamne.

Bărbatul își pierduse mințile – chiar credea că astfel de tactici aveau să rezolve ceva? Avea noroc că Henry era prea laș ca să-l provoace la duel. Și, deși Henry poate că avea să păstreze tăcerea în ceea ce îi privea pe ea și pe Marcus, sigur avea să vorbească despre manierele brutale și vorbele grosolane ale lui Marcus.

Marcus îi dădu brațul.

– Mergem?

Ușile lojelor se deschiseră brusc, oamenii împrăștiindu-se pe coridor pretutindeni în jurul lor. Nu avea ce face decât să îi permită să o ia de lângă verii ei, care încă stăteau cu gura căscată. În timp ce traversară holul, se mânie. Marcus tocmai făcuse ca totul să devină de un infinit de ori mai rău. Chiar nu avea habar cum să se poarte în public? Nu înțelegea absolut deloc regulile?

Fie nu le înțelegea deloc, fie alegea să le ignore. Dar de ce? Nu îi venea să creadă că mama lui nu îi insuflase nici un fel de cunoștințe despre comportamentul adecvat. Așadar, de ce își ignora buna-creștere la fiecare pas?

Practic, îi invita pe oameni să îl insulte. Dar era limpede că insultele lor îl deranjau, altfel de ce ar fi fost atât de malițios seara trecută, când crezuse că ea îl respinsese? Era un bărbat mândru și, cu toate astea, se purta într-o manieră care sigur atrăgea disprețul și condamnarea.

Apoi era purtarea lui față de ea. Preț de o clipă o privea batjocoritor, apoi în următoarea o săruta și o mângâia cu o pasiune tandră,

care îi făcea sângele să fiarbă doar când se gândea la ea. Nici una dintre acțiunile lui nu avea sens.

Intrară în loja familiei Foxmoor și o găsiră pe Cicely plimbându-se de colo-colo și pe Louisa părând absolut disperată.

– Unde naiba ați fost? Louisa se grăbi spre Regina. Unul dintre verii tăi a venit să te caute și a spus că ai dispărut cu Lord Whitmore. Apoi a bălmăjit ceva despre Marcus și ne-am gândit că s-a întâmplat ceva...

– Fratele tău a fost ocupat să îi îngrozească pe spectatori, spuse Regina printre dinți.

Marcus îi aruncă o privire suspicioasă.

– Te apăram pe tine.

– Aproape sugrumându-mi vărul?

– O merita. Avea de gând să...

– Prostii, îl întrerupse ea. Dacă mi-ai fi dat ocazia, i-aș fi amintit lui Henry că bârfa este o sabie pe care și eu o pot mânui. Nu ar fi îndrăznit să mă vorbească de rău știind că aș fi ripostat spunându-le oamenilor că am refuzat să mă curteze. Asta l-ar fi umilit foarte tare.

– L-ai refuzat pe Lord Whitmore?

Privirea Louisei zbură de la Regina spre Marcus cu un interes clar.

– Fără îndoială, nu a reușit să se ridice la standardele înalte ale Excelenței Sale, mormăi Marcus.

– Ori Regina s-a gândit, pur și simplu, că nu s-ar potrivi, spuse Louisa împăciuitoare.

Marcus pufni.

– Nu îmi pot imagina de ce. Are tot ceea ce Lady Regina caută la un soț: titlu, bogăție, maniere binevoitoare.

– Nu asta caută ea.

Louisa îi aruncă Reginei o privire nesigură.

– Spune-i că nu asta cauți!

– Ah, nu îți bate capul cu fratele tău! Furia Reginei se aprinse. Spune aceste lucruri doar ca să mă enerveze.

Și ca să o tulbure pe sora lui. În ultimele două zile, Louisa se îndoise de Regina mai mult decât o făcuse în tot timpul prieteniei lor, iar asta se întâmplase din cauza insultelor pe care înverșunatul ei frate continua să...

Totul deveni clar. De aceea se purta el astfel, făcând tot ce îi stătea în putință ca Regina să îl disprețuiască. Dumnezeule, acum totul

începea să aibă sens – comportamentul lui contradictoriu, insultele, manierele meschine.

El credea că ea era superficială, lipsită de suflet și capricioasă și dorea ca și Louisa să o vadă așa. Pentru că, dacă Louisa putea fi determinată să se îndoiască de caracterul Reginei, ar fi putut, de asemenea, să se îndoiască de cel al lui Simon.

Apelase la toate trucurile meschine! Nu era vorba de dorința lui de a o curta – tocmai de aceea nu încerca să o impresioneze făcându-i complimente ori îmbrăcându-se adecvat ca să îi facă pe plac. Iar ea credea că el chiar o dorea!

Lacrimile îi umplură ochii; clipi cu furie ca să le alunge. Ce proastă fusese! El probabil se gândise să dovedească că era o depravată, poate chiar să îi distrugă reputația. Fusese prea orbită de stupida atracție fizică ca să își dea seama. Trebuia să se considere norocoasă că el nu îi spusese în față lui Henry ce se petrecuse între ei doi.

Dar în clipa aceea nu se simțea grozav de norocoasă, ci folosită și manipulată de un bărbat mai priceput la asta ca oricare altul dintre membrii înaltei societăți pe care el o disprețuia.

Ei bine, nu și de acum încolo. Dacă dragonul intenționa să devoreze o virgină înainte de a înceta să terorizeze ținutul, avea să descopere cât de neplăcută putea fi această virgină.

Capitolul 10

Un domn nepoliticos nu ar trebui tolerat niciodată.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Marcus știa că se afla la ananghie. Nu ar fi trebuit să o atingă niciodată pe Regina, nici să o guste ori să o lase să îl prindă în mrejele ei. Altfel, de ce gândul că Whitmore îi putea distruge reputația îl transformase într-o fiară băloasă? Chiar și un bădăran ca el putea să își dea seama că își pierduse controlul, iar un bărbat nu trebuia niciodată să își piardă cumpătul în mijlocul inamicilor săi.

Marcus se uită pe furiș în partea cealaltă a trăsurii, acolo unde Regina ședea țeapănă, privind în gol pe fereastră, în timp ce doamna ei de companie îi arunca priviri piezișe de lângă ea, cu o satisfacție

evident răuvoitoare. Fără îndoială, domnișoara Tremaine era bucuroasă că el se certase cu verișoara ei.

La naiba cu ea! La naiba cu amândouă!

Regina îl ignorase tot restul operei, conversând doar cu Louisa ori cu domnișoara Tremaine, fără să arunce vreo privire în direcția lui și tratându-l ca și cum ar fi fost singura notă discordantă în simfonia ei socială.

Nu avea să o lase să scape basma curată. Da, întrecuse măsura cu Whitmore, dar ea trebuia să fie mulțumită că nu îl bătuse măr. Asta dorise în momentul în care nemernicul acela amenințase să o insulte în societate.

Înăbușindu-și o înjurătură, privi pe fereastră. Dacă ar fi gândit și cu altceva, nu doar cu mădularul, ar fi putut folosi acuzațiile lui Whitmore în avantajul lui. Regina ar fi pus capăt târgului făcut cu Marcus dacă el ar fi confirmat măcar o mică parte din afirmațiile idiotului ei văr.

În schimb, îl intimidase pe bărbat ca să tacă. De ce? Din cauza unui impuls cavaleresc la fel de nepotrivit ca gestul curtenitor de a-ți arunca mantia peste o baltă de nămol. Pentru că, după ce îi gustase carnea dulce, nu putea privi cum reputația îi era făcută zdrențe din cauza asta.

Iar ea îl răsplătea cu răceală. Ca un prost, o lăsase pe Regina să afle cât de mult o dorea, iar acum ea avea de gând să îl facă să plătească scump.

Pe naiba, nu avea să facă asta!

– Mâine-seară vom merge la teatru cu Foxmoor și Louisa, îi spuse el cu fermitate. Individul acela nou, Edmund Kean, joacă la Drury Lane.

Sora lui, care îi stătea alături în trăsură, se înveseli.

– Ar fi minunat. Nu crezi, Regina?

– Îmi pare rău. Regina rămase cu privirea ațintită pe fereastră. Mâine-seară merg la balul de la Hungate. Dar eu și Simon vă vom căuta acolo pe tine și pe Louisa.

El simți o furie arzătoare în capul pieptului.

– Nu am fost invitat. „La naiba, ea sigur știe!" Asta înseamnă că nici Louisa nu va merge.

– Dar, Marcus... ripostă Louisa.

– Totuși, putem merge cu trăsura a doua zi, continuă el. Dacă Foxmoor este liber.

– S-ar putea ca el să fie liber, însă eu nu sunt, adăugă ea pe un ton atât de ferm, încât îl înfurie. Am fost deja de acord să iau parte la petrecerea unei prietene. Dar sunt sigură că Louisa și Simon ar fi încântați să te însoțească.

– Vai, da... începu Louisa.

– Atunci ce spui de următoarea zi? mârâi el, devenind din ce în ce mai iritat.

– E duminică. Regina îl privi cu asprime. Merg la biserică.

– Cât de pios din partea ta, răbufni el.

– Mă rog pentru sufletele celor care se desfată în ticăloșia lor, zise ea dulce.

– Ca verii tăi, poate?

Își strânse buzele.

– Ca anumiți domni pe care îi cunosc, da.

Louisa îi puse o mână pe braț. Marcus se feri, căci iritarea îi creștea.

– Atunci ce spui de luni seară? Kean va fi încă la Drury Lane.

Fir-ar să fie, nu dorise să pară o rugăminte! Nu voia să o roage. Îl făcuse să îngenuncheze o dată în seara aceea și nu avea să o facă din nou.

– Luni seară am alt angajament. La fel și marți.

Când el deschise gura, ea adăugă pe cel mai dulce ton:

– Miercuri seară, particip la adunarea de la Almack. Presupun că nu ai bilet.

El pufni.

– Mai degrabă mi-aș tăia mâna dreaptă decât să cer un bilet de la grupul acela de vulturi.

– Ce păcat, pentru că ai nevoie de mâna dreaptă ca să sugrumi domni.

– La naiba, Regina... începu el, ajungând la capătul răbdării.

– Serios, programul meu social este atât de aglomerat în perioada aceasta a anului, încât nu știu când vom mai reuși să ne întâlnim din nou toți patru. Voi trei trebuie să continuați fără mine. Dar îmi voi verifica programul când ajung acasă ca să văd dacă te pot strecura cândva peste două săptămâni.

Zâmbetul ei tensionat îl făcu să își dorească să o scuture.

Voia să îl pedepsească pentru că nu se purtase ca un domn. Dar încerca, de asemenea, să se retragă din târgul pe care îl făcuseră? Lovitura neașteptată pe care o simți în stomac îl făcu să își piardă și mai tare cumpătul. Ar fi făcut bine să nu încerce. Regina fusese de acord

să o curteze și, la naiba, avea să își țină cuvântul ori să îl respingă în fața surorii lui, astfel fiindu-i oarecum de folos.

Trăsura se zgâlțâi și se opri. În timp ce lacheul se grăbea să deschidă ușa, Marcus spuse:

– Rămâi aici, Louisa, câtă vreme le conduc pe doamne înăuntru. Nu voi întârzia mult.

Apoi sări din trăsură înainte ca Regina să poată protesta.

După ce le ajută pe cele două doamne să coboare, le însoți sus, pe scările lungi. Felul din cale-afară de subtil în care Regina se sprijinea de brațul lui îl irită. Acum abia suporta să îl atingă, dar cu numai o oră în urmă se topise sub sărutările și mângâierile lui. Să o ia naiba de femeie!

De îndată ce fură înăuntru, se întoarse către verișoara Reginei.

– Aș dori o vorbă singur cu Lady Regina, domnișoară Tremaine.

Asta o făcu pe domnișoara Tremaine să tremure.

– Vai, nu știu, eu...

– Este în regulă, Cicely, interveni Regina. Eu însămi aș dori să discut ceva cu Excelența Sa. Va dura numai o clipă.

După afirmația aceea scurtă, porni furioasă de-a lungul coridorului cu grația regală a unui adevărate aristocrate. El merse după ea, dureros de conștient de statura lui dizgrațioasă și de mersul greoi.

De ce dracului moștenise trupul mare al lui Prinny în loc să aibă manierele de prinț ale acestuia? Era al naibii de neplăcut.

Se gândi cât de bine se potrivise Regina în brațele zvelte ale lui Whitmore – doi oameni eleganți împletiți într-un sărut elegant. Până când ea începuse să se lupte cu nemernicul.

Sărutările lui Marcus fuseseră mai degrabă ca atacul unui lup flămând. Și apoi mărimea lui supărătoare îl forțase să îngenuncheze doar ca să îi poată suge sânii...

Nu că ea s-ar fi împotrivit. Răspunsul ei zelos față de săruturile lui nu făcuseră decât să îi stimuleze și mai mult foamea. Mai ales că ea arăta atât de atrăgătoare cu părul blond cârlionțat și coafat și carnea ei de femeie atât de dulce, încât ar fi făcut orice bărbat să plângă numai ca să o guste. Sfinte Dumnezeule, cum s-ar fi putut abține?

Încă îi putea auzi gemetele ușoare de excitare, încă își amintea sfârcurile întărite ca pietricelele sub limba lui. Cum îndrăznea ea să renunțe la târgul făcut după ce îi primise avansurile...

– Ei? Se întoarse cu fața spre el. Despre ce doreai să îmi vorbești?

Surprins, aruncă o privire împrejur. Nici măcar nu observase că ajunseseră într-un salon, probabil al ei. O urmase orbește, ca un cățel salivând.

„Fii atent, omule!" Probabil că îl dusese dinadins în refugiul acela plin de zorzoane spumoase și scaune fusiforme, care s-ar fi frânt în clipa în care și-ar fi lăsat trupul masiv pe ele. Dorea să îi amintească faptul că ea nu era făcută pentru bădărani neîndemânatici ca el, ci pentru gentlemeni rafinați.

– Dorești să mă pedepsești cu răceala asta, nu? spuse el scrâșnind.

– Nu știu la ce te referi.

– Pe dracu' nu știi! Chiar din clipa aceea de pe coridor când am...

– Mi-ai strâns vărul de gât? Ai folosit un limbaj incredibil de grosolan? Ai încercat să îmi ruinezi pe vecie reputația?

El se revoltă.

– Whitmore era cel care încerca să te ruineze, și tu știi. La naiba, ar trebui să fii recunoscătoare că m-am îngrijit de asta!

– Recunoscătoare? Purtarea ta barbară te-a transformat nu doar în dușmanul lui, ci și al fraților lui. Dacă ai fi dat dovadă de un pic de reținere... Se opri, apoi trase adânc aer în piept ca să se liniștească. Tocmai de aceea doream să discut cu tine.

Asta era. Avea să se despartă de el. Era exact lucrul la care el se așteptase. Atunci de ce îi era dintr-odată atât de greu să respire?

– Se pare că ți-am înțeles greșit motivele pentru care mă curtezi.

Asta îl puse în gardă.

– Ce vrei să spui?

– Ai zis că voiai pe cineva care să îți ușureze intrarea în societate. Am crezut că doreai să o sprijini pe Louisa. Totuși, de fiecare dată când te afli în societate, ești nepoliticos cu toți cei pe care îi întâlnim.

– De ce să fiu politicos cu indivizii ăia? Mă vor disprețui indiferent de ceea ce fac.

– Este ridicol! Dacă te disprețuiesc, o fac doar din cauza felului în care te porți. Și nu îi pot învinui. Ne insulți pe mine și pe ei la orice pas, nu încerci deloc să te porți ca un domn și te îmbraci de parcă ai merge la treierat de grâu, nu în înalta societate.

– Nu fac decât să fiu eu însumi. Știai cum sunt când m-ai întâlnit.

– Am presupus că atunci ai fost nepoliticos cu mine din cauza fratelui meu. Nu m-am gândit niciodată că îți lipsesc cu desăvârșire manierele în societate.

El se încruntă.

– Nu îmi lipsesc. Recunosc că am exagerat atunci când Whitmore a făcut amenințări, dar asta nu îți dă dreptul să te retragi din târgul încheiat între noi.

– Cine a spus ceva despre retragerea din târgul pe care l-am încheiat?

– Asta înțeleg când refuzi să te însoțesc undeva.

Îi aruncă unul dintre zâmbetele ei reci.

– Ai înțeles greșit. Nu fac decât să amân până când putem rezolva situația asta.

O privi cu băgare de seamă.

– Da?

– Dacă începem lecțiile de îndată, ar trebui să fii pregătit.

O privi chiorâș.

– Pregătit pentru ce?

– Să te întorci în societate. Dacă noi doi continuăm să ne facem curte, nu poți să bâjbâi de colo-colo, insultând oamenii pe nepusă masă. Am o reputație de menținut.

Căscă gura la ea, în timp ce Regina se plimba în sus și în jos prin încăpere, bifând lucrurile pe degete.

– Din moment ce îți plac atât de mult cărțile, te voi îndruma către cele mai recente publicații despre conduita domnilor. Ne vom consulta cu Lord Iversley în privința unui croitor și sunt sigură că Simon va fi dornic să îți explice toate regulile purtării corecte ale unui gentleman...

– Nu voi fi instruit de afurisitul tău de frate! explodă el. Nu este nimic în neregulă cu hainele mele și mă port așa cum îmi place. Toate astea nu au legătură cu necunoașterea regulilor.

Ea se întoarse ușor cu fața spre el, cu sprâncenele foarte ridicate.

– Vrei să spui că alegi să nu urmezi regulile purtării manierate?

– La naiba, da! mârâi el.

– Dar nu înțeleg. Ai insistat să ne curtăm cum se cuvine, să nu fie o curtare privată și să fiu văzută în public cu tine. Am presupus că, în schimb, aveai de gând să mă tratezi așa cum face în mod normal un bărbat care curtează o femeie – cu respect și politețe. Dar se pare că doar pentru mine este o curtare cuviincioasă. Pentru tine ce este? Încerc să înțeleg.

Oh, nu așa dorea el să decurgă discuția!

– Este...

– Cu siguranță, știi că proasta ta purtare ne rușinează atât pe mine, cât și pe sora ta. Atunci de ce o faci? Ochii i se îngustară. Poate că nu îmi faci curte cu adevărat? Pentru că este doar felul tău murdar de a încerca să mă determini să renunț la Louisa și la Simon?

Lui îi îngheță sângele în vene. Îi ghicise intenția?

– Este absurd!

– Și toată vorbăria ta despre dorința de a avea o femeie frumoasă la brațul tău? Și aia a fost o minciună? Și sărutările tale, și faptul că mă dorești?

Reginei îi tremurau și mâinile, și buza de jos.

Marcus își înăbuși o înjurătură.

– Știi al naibii de bine că te-am dorit... Te doresc... E...

Dumnezeule, îl îmbrobodea!

– Mă dorești. Totuși, nu vrei să îmi faci pe plac.

– Nu am spus asta, mârâi el.

– Cu siguranță nu ai spus și nu ai făcut nimic care să mă facă să gândesc altfel. Așadar, cum mă poți învinui dacă mă gândesc că te jucai cu sentimentele mele pentru propriile scopuri murdare? Așa cum pretinzi că Simon se joacă cu ale Louisei?

Comparația îl lovi ca un pumn în piept. Ceva mersese prost în timpul acestei conversații, dar al naibii să fie dacă își putea da seama ce anume!

„La Belle Dame Sans Merci este obișnuită să întoarcă bărbații pe dos, îți amintești?"

– Nu prea cred că mă pot juca cu o femeie care a refuzat 11 propuneri în căsătorie, îi replică el, disperat să își recapete echilibrul în mocirla care se adâncea pe neașteptate în jurul lui.

Mânia scânteie în ochii ei.

– Așadar, ai decis că faptul că am avut pețitori în trecut îți dă dreptul să te joci cu mine.

– La naiba, nu mă jucam! Vreau să spun...

Scoase o înjurătură îngrozitor de vulgară.

– Îmi răstălmăcești cuvintele. Știi ce părere am despre înalta societate. De ce ar trebui să le urmez regulile ridicole?

– Pentru că mă curtezi pe mine! Când el se încruntă, adăugă disprețuitoare: Nu are importanță. Cred că înțeleg acum.

El se încordă.

– Ce înțelegi?

– Dacă nu ai plănuit de la început să te joci cu mine... Făcu o pauză ca să-i arunce o privire nervoasă. Asta pretinzi, nu?

– Desigur, spuse el printre dinți, din ce în ce mai neliniștit.

– Atunci trebuie să fie cum am spus la început: nu știi să te porți în public. Oftă din greu. Ar fi trebuit să îmi dau seama mai demult. Ești pur și simplu prea mândru ca să recunoști. Toate bombănelile și protestele tale... Exact așa se poartă un bărbat care nu se simte în largul lui și vrea ca nimeni să nu afle.

– Nu se simte în largul lui? repetă el agitat.

– Bănuiesc că nu ar fi trebuit să înrăutățesc lucrurile dezvăluind necesitatea de a lua lecții de bune maniere.

– Nu am nevoie de lecții de bune maniere! urlă el.

– Nu este nevoie să urli, zise ea pe un ton înțepat. Este în regulă. Nu trebuie să te rușinezi față de mine.

Pe chipul ei se citea doar milă.

Milă, la naiba!

Un milion de nuanțe de roșu îi explodară în creier. Nimeni nu îl privea cu milă: nici ea, nici sora lui, nimeni. Poate că bâjbâia un pic când se afla în societate, dar numai din cauza felului în care îl tratau nemernicii aceia. Se aștepta ca el să fie amabil cu ei? Când ei erau nepoliticoși? Să zâmbească, să facă plecăciuni și...

Pe dracu'! Nu avea să o facă. Se apropie și o înfruntă drept în față.

– Nu am nevoie de nici o afurisită de lecție. Pur și simplu, aleg să nu îți satisfac toanele nebunești și să nu dau curs regulilor prostești ale înaltei societăți.

– Iartă-mă, dar asta spun întotdeauna indivizii incompetenți când nu știu să danseze ori să se poarte cum se cuvine ori să spună lucrurile potrivite. Dar sunt foarte bucuroasă să te ajut să înveți...

– Nu am nevoie de ajutorul tău! Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

Dându-și seama că se afundase atât de adânc în nămol încât era posibil să nu mai iasă vreodată, hotărî că retragerea era cea mai potrivită.

– Mi-au ajuns toate prostiile astea. Bună seara, doamnă!

În timp ce el se îndrepta spre ușă, ea strigă:

– Lord Draker?

– Poftim? se răsti el, continuându-și drumul.

– Din moment ce nu vă puteți purta ca un gentleman și nu păreți dornic să învățați cum să o faceți, mă tem că voi fi nevoită să renunț la plăcerea companiei Domniei Voastre.

El se opri.

– Așadar, refuzi să respecți târgul pe care l-am făcut.

– Am fost de acord să mă curtezi așa cum se cuvine. Și este limpede că dumneavoastră nu știți ce înseamnă asta.

– La naiba cu toate, ba știu... Se întrerupse, dându-și seama că se afundase până peste cap. Bine. Spune-i afurisitului tău frate să se ducă la naiba! Pentru că, dacă eu nu am parte de compania ta, nici el nu o va avea pe a Louisei.

Ieși ca o furtună, aproape ciocnindu-se de domnișoara Tremaine, care trăgea cu urechea dincolo de ușă. Se opri cât să îi arunce o privire întunecată.

– Felicitări! Ați scăpat de mine, în cele din urmă.

Apoi plecă.

Capitolul 11

Tinerele aflate în grija ta pot fi viclene în acțiunile lor. O însoțitoare bună trebuie să anticipeze orice s-ar putea întâmpla.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Marcus se aruncă în trăsură și urlă la vizitiu să pornească. La naiba cu ea, la naiba cu toți! Trebuie să fi fost nebun fiindcă acceptase un târg de coșmar. Lecții! Femeiușca dorea să îi dea lecții de bună purtare, pentru numele lui Dumnezeu!

– Marcus, te simți bine? întrebă Louisa, aflată pe locul din fața lui.

– Sunt în regulă.

Minunat chiar, acum când o alungase pe Lady Trufie din viața lui.

Fără nopți petrecute în casa de la oraș a fratelui său ca să evite lunga călătorie înapoi până la Castlemaine. Fără costuri pentru grajdul cailor săi și al trăsurii. Nu mai trebuia să se îmbrace pentru seară doar ca să îi critice croiala hainei o femeie trufașă.

Nu mai trebuia să se lupte cu vrăjitoarea aceea cu limba ca briciul. Fără conversații cordiale. Fără sărutări fierbinți și înfometate pe întuneric. Fără gustarea interzisă a cărnii ei dulci ca mierea...

S-o ia naiba, de ce îi făcea asta?

Nu avea importanță, acum se terminase. Și ce dacă ea îl credea incapabil să se poarte cuviincios? Asta era ceea ce își dorise el, nu?

Nu, la naiba! Își dorise să dovedească faptul că prietenii ei erau o haită de lupi care ar fi făcut fâșii un domn obișnuit. Că sora lui nu avea să fie niciodată bine-venită printre ei din cauza așteptărilor lor idioate.

Nu pentru că nu putea urma regulile. Putea fi la fel de gentleman ca oricare alt individ dacă ar fi dorit să o facă.

„Asta este ceea ce spun întotdeauna indivizii incompetenți când nu știu să danseze, să se poarte cum se cuvine ori să spună lucrurile potrivite."

Dumnezeule, îl scotea din minți!

– Marcus? zise Louisa în zgomotul făcut de huruitul trăsurii. Ai vorbit serios? Tu, Simon și eu putem merge împreună la plimbare?

La naiba! Acum era nevoit să facă față așteptărilor Louisei.

– Situația s-a schimbat.

Chiar și în penumbra gri a lămpilor de pe stradă și a celor din trăsură, putea vedea încruntarea surorii lui.

– Cum așa?

– Foxmoor nu te va mai însoți nicăieri.

O paloare alarmantă se așternu pe obrajii ei.

– De ce nu?

– Pentru că nu o va face, atâta tot.

Louisa îl privi chiorâș.

– Să înțeleg că i-ai spus ceva îngrozitor lui Lady Regina. De aceea a fost atât de rece cu tine. Vai, Marcus, ce ai făcut?

Nu îi spusese surorii lui despre târgul încheiat cu Regina, dar sora lui nu era proastă. Cu siguranță, știuse că asocierea lui cu Regina avea să afecteze legătura ei cu Foxmoor.

– Ce te face să crezi că eu am făcut ceva? Ea este cea cu standardele înalte, aerul de superioritate și...

– Este absolut încântătoare, iar tu știi. Louisa se lăsă pe perne cu un oftat exasperat. Dar trebuia să strici lucrurile...

– Refuz să curtez o femeie care încearcă mereu să mă transforme în ceva ce nu sunt.

– Adică un gentleman?

Nu și Louisa! Avea să scape vreodată de snobismul acesta feminin?

– Sunt deja un gentleman, la naiba!

– Nu te porți ca atare. Exact cum i-am spus lui Simon...

– Simon?

Lucrurile progresaseră atât de mult încât îşi spuneau pe numele mic?

Ea roşi.

– Da. Ne cunoaştem de mai mult de o lună.

El îşi dădu ochii peste cap.

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce un duce bogat cu legături atât de importante ar curta-o pe fiica mamei noastre, despre care circulă atât de multe bârfe?

– De fapt, m-am întrebat. Aşa că l-am întrebat şi pe el. Şi mi-a spus că a întâlnit-o pe mama noastră când era mic şi i s-a părut că era o persoană bună.

– În comparaţie cu cine? Izabela[1]?

Ea se încruntă.

– Ştiu că mama te-a tratat aspru câteodată, dar putea fi sufletistă...

– Cum ai putea şti tu? Nu a fost niciodată prin preajmă. Nu i-a păsat niciodată de nici unul din noi destul de mult ca să stea acasă.

Louisa tresări, apoi îşi întoarse privirea către fereastră. La naiba! Nu îşi dorise să aducă vorba de asta şi să îi rănească sentimentele.

Când îşi întoarse din nou privirea spre el, ochii îi erau ascuţiţi ca o pereche de ace de pălărie.

– Nu este vorba de mama. Sunt îndrăgostită de Simon – asta este tot ce contează.

Noaptea aceea devenea din ce în ce mai rea cu fiecare clipă ce trecea.

– Dar el este îndrăgostit de tine?

Ea îşi îndreptă umerii.

– Aşa cred, da.

– A spus-o?

– Încă nu. Dar abia am început să ne curtăm. Iar acum tu ai de gând să pui capăt legăturii noastre înainte ca măcar să aflu ce simte.

– Nu este destul de bun pentru tine şi, ca tutore, trebuie să acţionez cum îmi dictează conştiinţa.

– Atunci când o curtai pe Regina credeai că este destul de bun pentru mine.

Alese să fie sincer.

[1] Soţia regelui Ahab, care l-a îmboldit pe acesta să practice cultul păgân. Este sinonim cu *desfrânată, cocotă*. (n.tr.)

– De fapt, nici atunci nu credeam asta. Dar m-am gândit că vei vedea adevărul dacă i-aș fi dat șansa să te curteze.

– Ceea ce îți dădea ție șansa de a o curta pe Regina. Făcu o grimasă. Așa că acum te aștepți ca eu și Simon să ne despărțim doar pentru că tu i-ai rănit ei sentimentele în mod prostesc.

– Ești nebună? I-am rănit sentimentele, cum să nu! Ai văzut cu câtă răceală m-a tratat în seara asta.

– Pentru că te-ai purtat ca un neghiob fără pic de maniere. Nu o condamn. Dacă m-ai fi tratat pe mine vreodată așa, nu ți-aș mai fi vorbit niciodată. Se aplecă în față ca să-i prindă mâna cu expresia aceea serioasă care prevestea întotdeauna necazuri. Când vrei, poți să fii încântător, ca în clipele în care vorbești cu Lady Iversley. Așa că nu înțeleg de ce acum, când ai o femeie interesată de tine...

– Lady Regina nu este interesată de mine.

Își smulse mâna din strânsoarea ei. Louisa ar fi trebuit să o condamne pe afurisita aia de femeie, nu să îi țină partea.

– Mă consideră nedemn de atingerea ei. Dacă nu poți vedea asta, atunci ești oarbă.

– Tu ești cel orb. Nu ai văzut cum te privește?

El făcu ochii mari.

– Ce vrei să spui?

– Regina se uită la tine cu privirile acelea ascunse pe care o lady le are doar pentru un gentleman pe care îl dorește.

Nemilos, își ignoră accelerarea neașteptată a pulsului. Dacă Regina îl dorea, o făcea doar pentru a-și satisface curiozitatea feciorelnică legată de un mascul periculos.

– Mă privește ca să îmi înfiereze multele lipsuri în ceea ce privește purtarea manierată.

– Da? Atunci de ce îmi pune atât de multe întrebări de natură personală despre tine?

El își ținu respirația.

– Cum ar fi?

– Unde ai mers la școală. De ce nu cheltuiești mai mulți bani pe haine. Arcui o sprânceană. Dacă întotdeauna ai fost atât de morocănos.

Faptul că o femeie respectabilă – orice femeie – punea întrebări despre el îl uimi. Da, Regina răspunsese sărutărilor lui, dar el nu își dăduse seama niciodată că ea ar putea fi interesată și altfel

de el. Gândul acela îl surprinse, ceea ce făcea ca lucrurile să devină periculoase.

– Ce i-ai spus?

– Va trebui să o întrebi chiar tu. Nu aș povesti niciodată o conversație privată.

– Tocmai ai povestit... Își înghiți un blestem, împotrivindu-se impulsului de a-și pune sora pe genunchi pentru a-i da bătaie pentru întâia oară în viața lui. Nu contează. Nu îmi pasă ce ați spus voi, femei bârfitoare, pe la spatele meu.

Ea oftă.

– Ah, Marcus, știu că o placi. De ce nu îi ceri scuze? Fă ce trebuie ca să o recucerești!

– Nu îi voi cere scuze acelei harpii!

Nu și dacă putea să evite asta. Nu putea face prea multe în legătură cu Regina, dar, la naiba, își putea controla sora.

– Indiferent cum stau lucrurile între mine și Regina, nu ai voie să îl vezi pe Foxmoor.

Ea ridică bărbia în semn de răzvrătire.

– Nu?

– Nu, răspunse el ferm. Și acesta este ultimul meu cuvânt legat de acest subiect.

– Înțeleg.

Ochii lui se îngustară.

– Mă vei asculta în această privință.

– Desigur. Cum spui tu.

– Fără proteste? zise el neliniștit. Fără obiecții?

– Deloc.

Îi aruncă un zâmbet extrem de asemănător cu cel al Reginei, iar lui îi îngheță sângele în vene.

„Te va urî și mai mult pentru încăpățânarea ta, fapt care îi va da dreptul de a te trăda la orice pas", îi spusese Regina la Castlemaine.

Dumnezeu să îl ajute! Louisa chiar ar fi făcut-o. Ieșirea în societate o făcuse mai îndrăzneață. Dacă avea să nu mai iasă cu ea în Londra, s-ar fi putut baza doar pe cei din familia Iversley – care erau absorbiți de proaspăta lor căsătorie și de noul lor copil și care nu erau pe deplin convinși că îngrijorarea lui în legătură cu Foxmoor era întemeiată?

La naiba, la naiba, la naiba!

Ar fi putut să li se alăture atunci când o însoțeau pe Louisa, dar asta însemna să meargă în societate și să o vadă pe Regina

la fiecare petrecere, cu paraziți ca afurisitul acela de Whitmore cărora să le curgă balele la picioarele ei. Mai degrabă i-ar fi fost smulse unghiile cu cleștele.

Asta nu înseamnă că putea merge neinvitat la petrecerile la care Louisa ar fi dorit să participe. Deși asocierea lui cu Regina îi aduseseră o invitație sau două, acestea aveau să dispară de îndată ce ea urma să îi roage pe prietenii ei să nu-l mai invite.

Ceea ce îl aducea înapoi la faptul că trebuia să se bazeze pe familia Iversley ca să o supravegheze pe Louisa.

Scrâșni din dinți. Păcat că nu își putea încuia sora în temniță! Dar Regina ar fi fost în stare să afle și să pună la cale evadarea ei, apoi să îi ofere fetei adăpost în propria casă. Casa lui Foxmoor. Era mai bine să-și țină dușmanii aproape, pentru a putea sta cu ochii pe ei.

Poate că era timpul să își schimbe tactica. Primul lui plan nu mersese așa cum își dorise. Louisa era în continuare de partea Reginei. Și, dacă Regina i-ar fi spus surorii lui că îl abandonase pentru că era un idiot bălos, care nu cunoștea bunele maniere, Louisa i-ar fi făcut viața un iad. Ori și-ar fi unit amândouă forțele împotriva lui, ferească Dumnezeu!

Să o curteze așa cum se cuvine s-ar fi putut dovedi mai eficient. Îi putea supraveghea mai bine pe Simon și pe Louisa dacă nu încerca mereu să o înfurie pe Regina și, în cele din urmă, rezultatul ar fi fost același. Pentru că, dacă se purta ca un gentleman, iar Lady Trufie ar fi văzut că înalta societate îl condamna oricum, tot avea să se despartă de el.

Dar Louisa nu l-ar mai fi putut blama pe el pentru asta. Odată ce avea să o vadă pe Regina disprețuindu-l nemilos, în ciuda eforturilor lui de a fi plăcut de cei din jur, Louisa urma, cu siguranță, să fie de partea lui. Atunci avea să se despartă și ea de Simon, căci cum ar fi acceptat să o curteze după ce sora lui l-ar fi tratat atât de rău pe Marcus?

– Bine, ai câștigat, spuse el. O voi recâștiga pe Lady Regina.

– Și Simon mă poate curta în continuare?

Expresia ei plină de speranță îl făcu să geamă.

– Deocamdată.

Cu puțin noroc, noul lui plan avea să o aducă în mod fățiș de partea lui. Dacă nu, poate că până la urmă avea să recurgă la folosirea temniței.

Poate că trebuia să o închidă pe Regina în ea, în locul surorii lui. O variație a visului din noaptea trecută îi trecu prin minte – Regina

închisă în temnița lui, oferindu-se să facă orice ca să-i fie pe plac. Regina îngenunchind la picioarele lui, cu părul căzut pe umeri și gura de sirenă implorându-l să o ducă în patul lui. Regina goală, fără o harpă care să stea pavăză privirii lui...

– Și cum ai de gând să te împaci cu ea? întrebă Louisa.

Fantezia lui se evaporă, lăsându-l excitat într-un mod neplăcut. Așezându-și pălăria în poală, se chinui să se concentreze asupra întrebării ei.

– Nu știu.

– Aș putea face o sugestie?

El oftă.

– De ce nu?

– Dacă dorești să o impresionezi pe Regina...

Câteva ore mai târziu, pe o ploaie torențială, Marcus se trezi în pragul clubului Blue Swan, cerând să îl vadă pe fratele său vitreg. După ce o lăsase pe Louisa la familia Iversley, mersese la casa lui Byrne doar ca să afle de la majordom că acesta niciodată nu sosea acasă înainte de ora 4 dimineața. Asta era viața proprietarului unui club de jocuri de noroc.

Și, din moment ce era prima oară când Marcus intra în club pe ușa din față, ușierul îi făcu necazuri.

– Dar nu sunteți membru, domnule, zise bărbatul cu buza superioară curbându-se în semn de dezgust la vederea mantiei demodate a lui Marcus și a bărbii din care se scurgea apa. Nu poate intra nimeni care nu este membru ori oaspetele unui membru.

– Dacă nu îl aduci pe proprietar de îndată, jur că...

– Draker! exclamă fratele său, ieșind pe hol. Ce naiba cauți aici?

– Încerc să te văd, se răsti el.

– Venind pe ușa din față a clubului meu? Byrne îi făcu ușierului semn cu mâna să se dea la o parte. Ce idee stranie!

– Foarte amuzant. Marcus păși înăuntru și lovi podeaua cu picioarele ca să îndepărteze noroiul care se strânsese în călătoria lui prin oraș. Nu am chef de glumele tale în seara asta.

În timp ce ușierul îi luă haina udă leoarcă și pălăria cu o privire plină de dispreț, Byrne chicoti, netulburat absolut deloc. Îl conduse pe Marcus în biroul său.

– Ce s-a întâmplat de te-a făcut să ieși pe o vreme ca asta?

– Nimic din ceea ce extirparea întregii rase femeiești nu ar vindeca.

– Ah. Necazuri cu femeile.

Intrară în birou și Byrne închise ușa.

– Femeile sunt o pacoste pe pământ.

Marcus se îndreptă către foc ca să își încălzească mâinile înghețate.

– Ahia acum descoperi asta?

Marcus îi aruncă o privire respingătoare.

– Tu nu pari să ai probleme cu ele.

– Pentru că le țin la locul lor. În clipa în care una dintre ele încearcă să îmi facă viața mizerabilă, trec la următoarea.

– Eu nu am posibilitatea asta. Una dintre ele care îmi face probleme este Louisa.

– Mă tem că nu te pot ajuta în privința aceasta. Nu am nici o soră, slavă Domnului! Așa că, dacă te afli aici pentru sfaturi...

– Mă aflu aici pentru că am nevoie de o favoare.

Ochii lui Byrne ardeau de curiozitate. Deși Marcus, Iversley și Byrne juraseră să își dea o mână de ajutor oricând ar fi fost nevoie, Marcus nu mai ceruse niciodată până atunci ajutorul lui Byrne.

– Ce fel de favoare? întrebă el.

Marcus rămase cu privirea ațintită în foc.

– Am nevoie de un bilet la Almack.

– I-am spus deja lui Iversley că doamnele care patronează Almack nu se întâlnesc până luni. Deși sunt sigur că cererea Louisei va fi aprobată, nu pot garanta...

– Nu este pentru Louisa. Scrâșni din dinți. Am nevoie de unul pentru mine.

Urmă un lung moment de tăcere. Byrne chicoti, după care începu să râdă, ca apoi să hohotească precum o gloată de copii care o luaseră razna.

Marcus se răsuci cu fața către el.

– Nu este chiar atât de amuzant.

– Oh, ba da este... Byrne se înecă între hohotele de râs. Imaginea ta în locul acela, cu toți nemernicii ăia lipsiți de umor...

– Poți să îl obții ori ba?

Râsul lui Byrne se stinse.

– Dumnezeule, vorbești serios!

– Bineînțeles. Crezi că aș fi venit aici în toiul nopții, aproape de dimineață, doar ca să îți arunc în nas una ca asta? Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

– Cum ar fi să mergi la Almack.

Byrne izbucni din nou în râs.

Lui Marcus îi veni să îl sugrume.

– Dacă nu poți să îmi faci rost de bilet...

– Atunci nimeni altcineva nu o poate face, interveni iute Byrne, căci privirea gravă a lui Marcus îi înăbuși criza de râs. După cum stau lucrurile, voi fi nevoit să apelez la toate relațiile mele ca să reușesc.

– Una dintre fostele tale amante nu este una dintre patroane?

– Ba da, dar nici ea nu le poate convinge pe celelalte.

– Credeam că au tendința să aprobe bărbații cu titlu pentru că sunt partide bune.

Byrne pufni.

– Cumva, mă îndoiesc de faptul că termenul *partidă bună* include bărbații care au porecle ce conțin cuvântul *dragon*. Ori care poartă bărbi dese. Sau se îmbracă în haine mai demodate decât ale celui mai de jos servitor. Ori...

– Destul! Am înțeles ce spui. „La naiba cu toate, omul acesta e la fel de rău ca Regina!" Nu pot face nimic în privința poreclei, dar mă gândeam că mi-ai putea sugera... dacă ai un croitor la care mergi în mod obișnuit...

– Cu siguranță, zise Byrne, oprindu-i, din fericire, restul cuvântării umilitoare. Omul meu te va aranja cât ai zice pește ori se va sinucide încercând să o facă.

– Voi avea nevoie de bilet și de haine pentru adunarea de miercuri.

– Nu ceri deloc mult, oftă Byrne. Nu îți voi putea face rost de bilet până atunci, dar îți pot obține un bilet pentru străini. Presupunând că Louisa își va primi biletul, poți participa ca oaspete al ei dacă treci de inspecție atunci când te vei prezenta în fața celor care patronează.

Să se prezinte? Ca un școlar? Marcus aproape că îi venea să-i spună lui Byrne să uite de întreaga tărășenie. Dar, ca să se împace cu Regina, era nevoit să facă asta așa cum trebuia.

– În regulă.

– Va trebui să promiți că te vei purta conform etichetei.

– Desigur.

– Ești sigur că știi cum?

Nu întru totul. Acum, când furia stârnită de comentariile Reginei pălise, își dădu seama că era o urmă de adevăr în vorbele ei. Trecuseră ani întregi de când nici măcar nu încercase să se poarte cuviincios în societate. Dacă uitase ce trebuia să facă? Dacă se făcea de râs?

Pufni. De parcă lor avea să le pese de felul în care avea să se poarte – indiferent de ceea ce ar fi făcut, aveau să îl evite. Dar trebuia să facă o încercare de dragul Louisei.

– Marcus? îl împunse fratele său.

– Da, conform etichetei. Va trebui să îmi amintești care este aceasta.

Fratele lui zâmbi larg.

– Cu siguranță. Atât cât știu și eu. Zâmbetul i se șterse. Mai este însă ceva. Va trebui să te tunzi.

– Știu.

– Și să scapi de barbă.

La naiba! Își lăsase barbă în ziua în care o servitoare leșinase la vederea cicatricii. Favoriții îi acoperiseră chipul de aproape nouă ani.

– Mi se va vedea cicatricea, zise el încordat în timp ce luă vătraiul ca să atâțe focul.

– Patroanelor le pasă mai puțin de cicatrice decât de modă. Și, cum războiul a luat sfârșit, iar vitejii noștri soldați se întorc acasă, cicatricile sunt un lucru extraordinar.

Se îndoi că a lui avea să fie, dar nu avea de ales.

– În regulă, zise el, privind lung la vătraiul încins. Îmi voi rade barba.

Se lăsă o tăcere lungă înainte ca Byrne să spună:

– Chiar te-a prins, nu-i așa?

Pierdut în gânduri, întrebă:

– Cine?

– La Belle Dame Sans Merci.

Marcus aruncă vătraiul în suport.

– Nu fi absurd!

– Este foarte frumoasă. Și bănuiesc că o știe și ea.

„Îmi dorești doar trupul..."

Se crispă.

– Da, o știe. Dar nu este vanitoasă, dacă la asta te referi.

– Ah. Și este, într-adevăr, atât de lipsită de suflet cum se spune?

– A refuzat 11 cereri în căsătorie, spuse el evaziv. Tu ce crezi?

Fratele său se ridică și coborî glasul.

– Cred că ar trebui să fii cu băgare de seamă, omule. Femeia a fost crescută pentru indivizi mai buni decât tine.

Marcus se întoarse spre el cu o privire piezișă.

– Mai întâi tu, apoi Iversley. Drept ce fel de filfizon smiorcăit mă luați voi doi? Ți-am spus că este doar un târg. O curtez numai ca să-l supraveghez pe Foxmoor.

– Așa zici tu. Dar ea a îngenuncheat mulți bărbați în trecut.

– Știu cum să mă apăr de femeile ca ea, pentru numele lui Dumnezeu! Aveam 22 de ani când am părăsit înalta societate. Înainte de asta, am suportat destul de des glume făcute pe seama staturii mele și a lipsei de interes față de artele fine ale înnodării lavalierei, ale jocului de cărți și ale flatării deșarte. Râse aspru. Apoi mai erau nenumăratele fete care aveau nasul prea pe sus ca să tolereze atențiile unui tânăr cu o cocotă pe post de mamă. Deși legea mă consideră legitim, am fost bârfit în șoaptă din cauza părinților mei de multe dintre aceste fete *rafinate*...

– Ca și mine, îl întrerupse Byrne. Dar am petrecut ani întregi învățând cum să întorc în favoarea mea nefericita mea naștere. Am învățat ce le determină pe acele femei *rafinate* să dorească un bărbat și mă folosesc de asta ca să le fac să se târască la picioarele mele.

– Pe la spatele soților lor.

– Și în fața lor, dacă pot scăpa basma curată. Ochii albaștri ai lui Byrne sclipiră ca safirele. Nu îmi mai spune nimeni în față bastard, poți fi sigur de asta. Cei mai mulți dintre ei nu își permit să se pună rău cu mine. Pentru o clipă, păru mai amenințător decât orice demon plămădit în iad. Apoi zâmbi forțat. Dar tu, dragă frate, ți-ai petrecut ultima treime din viață într-o peșteră. Iar acum o femeie uimitoare a binevoit să te lase s-o curtezi, lucru pe care nu poți decât să îl găsești măgulitor.

– Nu sunt un prost îndrăgostit așa cum mă considerați tu și Iversley! se răsti Marcus. Am situația sub control. Așadar, îmi primesc biletul pentru Almack ori ba?

– Voi face tot ce îmi stă în putință. Un zâmbet larg îi încreți chipul. Dar Dumnezeu să îi ajute pe cei de la Almack dacă reușesc!

Capitolul 12

La Almack ești întotdeauna în siguranță cu protejata ta.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Degetele Reginei zburară peste coardele harpei sale în căutarea notelor care să îi exprime nemulțumirea. Dar harpa pur și simplu nu era făcută pentru genul acela de muzică. Ceea ce îi trebuia era

o vioară sentimentală. Ori talgere. Pe care să le poată trânti în capul unui anumit bărbat.

– Ești sigură că nu vrei niște ceai? se auzi o voce tânguitoare de la masa din partea cealaltă a încăperii.

Cicely mâzgălea în carnețelul acela pe care îl purta întotdeauna cu ea și pe care îl numea jurnal. Regina se întreba, destul de răutăcioasă, ce putea să aibă Cicely de scris în jurnalul ei. Viața ei nu avea nici un pic de emoție reală.

Semăna cu a ei. Se încruntă și atacă piesa ei muzicală favorită cu răzbunare, dorindu-și să sune mai puțin... drăguț.

– Nu am chef de ceai.

– Poate ai dori să îți citesc...

– Nu! Când Cicely tresări, își înmuie tonul. Chiar nu am chef să ascult o carte.

Ori să își amintească de faptul că Marcus le prefera.

Degetele îi căzură moi pe coarde.

– Îți este mai bine fără el, să știi, zise Cicely.

Capul Reginei țâșni în sus și se înroși când o văzu pe verișoara ei cercetând-o din priviri ca și cum i-ar fi putut citi fiecare gând.

– De aceea te răstești la toată lumea în ultimul timp, nu-i așa? Pentru că v-ați certat, iar Lord Draker a pus capăt curtării tale?

– Nu fi absurdă! Nu el i-a pus capăt, eu am făcut-o.

– Pentru că nu avea de gând să facă tot ce doreai tu.

Și fiindcă o mințea pentru propriile lui scopuri îngrozitoare. Ea încercase să îi rănească mândria, să îl facă să admită că o folosise pentru a-i despărți pe Simon și pe Louisa. Dar, în loc să îi rănească lui mândria, și-o făcuse bucăți pe a ei.

Trecuseră patru zile de când el ieșise de acolo ca o furtună. De atunci, nici o vorbă. Cum putuse Marcus să renunțe la înțelegerea lor cu atâta ușurință?

– Nu știu de ce te deranjează atât de tare, continuă Cicely. Nu este destul de bun pentru tine. Ai ignorat domni mult mai buni. Ba chiar, în general, nu te mai gândești nici o secundă la un bărbat după ce acesta nu se mai află în prezența ta.

Era adevărat. Dar, de obicei, acei domni tânjeau după ea. Și asta ar fi trebuit să facă și Marcus, să se târască în genunchi înapoi la ea, implorând-o să îl ierte.

Izbucni în râs. Dragonii nu implorau. Ei mistuiau, devorau și se mișcau greoi pretutindeni, dând foc lucrurilor din simplă plăcere.

Așa cum Marcus îi aprinsese ei pasiunile.

„Stăteam în lanțuri, fiind gelos pe afurisita aceea de harpă pentru că se afla între coapsele tale și atingea exact locurile pe care eu îmi doream să le ating..."

Cum căldura se aprinse în toate acele locuri, se smulse de lângă harpă, aproape răsturnând-o. Bădăran afurisit! Nu era destul că îi invadase somnul, provocându-i vise cu situații nebunesc de imposibile, care se sfârșeau cu el făcându-i lucruri indecente? Acum trebuia să se bage chiar și peste distracția ei preferată?

De fiecare dată când își așeza harpa între picioare, își amintea de mâna lui frecând-o acolo jos, puternic, cald și erotic. De fiecare dată când sânii îi atingeau lemnul aurit, își imagina gura lui sugându-i sfârcurile...

Gemu. Era ridicol.

– Nu m-ar interesa absolut deloc ce face Lord Draker dacă nu ar fi vorba de felul în care acest lucru îi afectează pe Simon și pe Louisa, îi spuse verișoarei sale.

Cicely o studie îndeaproape.

– Nu pare să-i fi afectat deloc. Este adevărat, de fiecare dată când fratele tău i-a făcut o vizită, domnișoara North a pretins că este indispusă în ultimele trei zile. Dar se pare că astăzi i-a fost îngăduit să o vadă.

Era pentru prima oară când auzea asta. Amânase să îi spună lui Simon despre cearta ei cu Draker, așteptându-se ca el să o menționeze din clipă în clipă. Totuși, el nu o făcuse.

– De unde știi?

Cicely ridică din umeri.

– Simon mi-a spus că merge acolo când mi-a cerut sfatul cu privire la un cadou pe care dorea să i-l ducă.

– De ce nu m-a întrebat pe mine?

Cicely își făcu de lucru, aranjând partitura.

– A spus că nu vrea să îți amplifice proasta dispoziție.

– Ei bine, poate că s-a dus să o vadă, dar asta nu înseamnă că a fost lăsat să intre.

– Trebuie să fi fost. Mi-a spus mai târziu că acel cadou a fost un succes.

– Ah...

Căzând înapoi pe scaunul ei, Regina privi fără țintă. Când Marcus ieșise de acolo mânios, spusese că avea să pună capăt oricărei relații între Simon și Louisa. Și totuși, nu o făcuse. Ce însemna asta?

– Ce faceți amândouă aici la ora asta târzie? spuse o voce din pragul camerei de muzică. Este aproape ora 17.

Regina ridică încet capul și îl văzu pe fratele ei sprijinit de tocul ușii. Ignorându-l, se întoarse la harpa ei.

– Bună, Simon, zise Cicely.

El îi aruncă o privire.

– Nu mergeți la Almack în seara asta?

Cicely o privi nerăbdătoare pe Regina.

– Nu, spuse Regina. Nu am chef.

– Nu are chef, repetă înțepată Cicely.

– S-o ia naiba, Ciss, am auzit-o! Intră și se îndreptă către harpă. Regina, întotdeauna mergi la Almack atunci când are loc o întâlnire!

Degetele Reginei zburară ușor peste coarde.

– Sar peste o seară. De ce îți pasă?

– Nu îmi vorbi pe tonul ăsta! Ce dracului am făcut eu?

„Din cauza ta am intrat în bârlogul dragonului și am ieșit pârlită."

Totuși, nu îl putea învinovăți întru totul.

– Îmi pare rău. Nu am chef să ies în seara asta, atâta tot.

Gândul de a vorbi iar și iar despre nimicuri cu oameni cărora nu le păsa decât de modă și de cele mai noi bârfe era mult mai puțin atrăgător decât de obicei.

Simon îi trase harpa în față, lăsându-i degetele să ciupească aerul.

– Simon! protestă ea întinzând mâna după instrument.

El o ridică pentru ca ea să nu o poată atinge.

– Trebuie să mergi. O însoțesc pe Louisa în seara asta.

Cum se putea una ca asta?

– Urăști să mergi la Almack.

– Da, dar ea tocmai a primit biletul și arde de nerăbdare să participe, așa că tu și Cicely trebuie să veniți ca însoțitoare. Lady Iversley este indispusă, probabil cu aceeași răceală care a chinuit-o pe Louisa săptămâna asta. Dar Draker a spus că va fi în regulă atât timp cât veți veni și voi două.

Inima îi bubui.

– Lord Draker a fost la familia Iversley? Ai vorbit cu el?

– Desigur. A fost la fel de nepoliticos ca de obicei, insistând că Louisa poate merge doar dacă mergeți și voi, dar asta nu ar trebui să te surprindă. Face parte din târgul pe care l-ai făcut cu el, nu-i așa?

Nu mai era. De ce nu îi spusese Marcus? Oare se răzgândise în legătură cu Simon și Louisa? Și dacă o făcuse, ce însemna asta? Că abandonase bătălia în favoarea ei?

Imposibil. Bărbatul era prea încăpățânat să facă un asemenea lucru. Dar, dacă avea alt scop pentru această nouă tactică, ea nu își putea da seama care ar fi putut fi acesta.

– Lord Draker intenționează și el să meargă la Almack? întrebă ea, încercând să aibă un ton nonșalant. Mi-a spus că nu are bilet.

– Bănuiesc că așa e. Nu a menționat, așa că probabil nu merge.

Acum era complet derutată. Dacă el nu mergea, le-o încredința pe Louisa ei, lui Cicely și lui Simon, deși nu avea încredere în nici unul dintre ei când venea vorba de sora lui. Ce trebuia să înțeleagă ea din asta?

– Dar a întrebat de tine, continuă Simon. A spus că a fost prea ocupat la Castlemaine ca să vină în oraș în ultimele câteva zile.

– Înțeleg, spuse ea pe un ton plictisit.

Ah, da, înțelegea perfect.

Pur și simplu, se hotărâse să o ignore o perioadă. Mizerabilul refuza să facă ce îi ceruse ea, dar probabil se gândea să îi schimbe decizia cu gestul acesta. Probabil presupusese că vreo câteva zile departe de el aveau să îi înmoaie furia.

Bestie arogantă!

– Așadar, nu există vreun motiv pentru care să nu vii cu noi astă-seară, continuă Simon. Te poți distra fără ca Draker să fie prin preajmă și să strice lucrurile.

– Deși este o perspectivă atrăgătoare, nu am starea de spirit necesară ca să fac față întrebărilor viclene ale oamenilor și comentariilor despre el. Și apoi chiar nu ai nevoie de mine. Cicely este de ajuns pe post de însoțitoare. Și, din moment ce Lord Draker nu va fi acolo, nu îi va păsa că nici eu nu sunt.

– A spus că trebuie să vii.

– Atunci știe ce trebuie să facă pentru a-mi câștiga îngăduința.

Dându-și seama că dezvăluise prea mult, se ridică să își ia harpa.

Simon o cercetă îndeaproape.

– Înțeleg că s-a petrecut ceva serios între tine și Draker la operă.

Ea strânse gâtul harpei.

– Nu știu la ce te referi.

El aruncă o privire către locul în care Cicely sorbea fiecare cuvânt.

– Ciss, mergi și îmbracă-te pentru Almack. Regina va veni într-o clipă.

– Ba nu, protestă Regina, dar verișoara lor se îndrepta deja spre ușă.

Niciodată nu nesocotea un ordin direct.

De îndată ce plecă, Simon se întoarse către Regina.

– L-am văzut pe Whitmore astăzi.

Fu cuprinsă de panică. Se străduí să își păstreze glasul calm.

– Chiar așa?

– M-a încolțit pentru că am lăsat un bărbat ca Draker să petreacă timp cu tine. I-am explicat despre pariul nostru...

– Ce ai făcut? Îi aruncă o privire piezișă. Ce drept aveai să faci asta?

– Ți-am făcut o favoare. Dorește să se însoare cu tine și nu am vrut să îți ruinez șansele, lăsându-l să creadă că te gândești serios să te măriți cu Draker.

– Află că Henry m-a cerut deja de soție de două ori și de fiecare dată l-am refuzat.

– Înțeleg. Simon o surprinse zâmbind. Nu pot spune că sunt dezamăgit. Omul este un idiot caraghios, dar cum de obicei preferi idioții caraghioși...

– Ba nu!

Îmbujorarea îi invadă obrajii. Cum putea fratele ei să nu o înțeleagă?

Dar, pe de altă parte, nu stătuseră mult timp împreună. Până când ea crescuse destul cât să îl cunoască, el plecase deja la Eton. După întoarcerea lui, își petrecuse tot timpul alături de prinț și de prietenii lui. Chiar și după ce tatăl lor murise cu câțiva ani în urmă, iar Simon devenise capul familiei, el presupusese că ea putea să își vadă singură de treburile ei și o lăsase să facă tot ce îi plăcea.

Până de curând.

– În orice caz, continuă Simon, Whitmore a făcut unele afirmații vagi despre faptul că Draker nu ar fi un gentleman demn de tine. Iar când am insistat, nu a dorit să îmi dea nici un detaliu.

Slavă Domnului!

– Este doar gelos.

Simon își arcui o sprânceană.

– Am întrebat-o pe Cicely, iar ea susține că nu știe ce s-a petrecut. Fie minte, fie chiar nu știe. Și, din moment ce Cicely nu mă minte niciodată, trebuie să fie varianta din urmă. Așadar, mă aștept să îmi spui tu.

Luându-și privirea de la el, Regina își trecu degetul peste gâtul aurit și complicat sculptat al harpei.

– Henry l-a insultat pe Lord Draker, iar vicontele a fost nepoliticos ca de obicei. Asta a fost tot.

– Mă îndoiesc. Mergând până la harpă, Simon își așează mâna pe lemnul aurit, alături de a ei. Din moment ce Whitmore va fi la Almack în seara asta, poate ar trebui să vorbesc din nou cu el. Ar putea fi mai deschis și să îmi spună ce s-a întâmplat dacă îl încurajez, promițându-i că îl voi sprijini întru totul în curtarea ta.

Privirea ei zbură către a lui, iar violentul albastru de oțel al ochilor lui o făcu să se cutremure.

– Nu i-ai spune un astfel de lucru – serios, tocmai l-ai numit *idiot caraghios*.

– Adevărat, dar cine știe ce voi spune dacă voi fi plictisit... Fără tine, fără Cicely și fără Louisa la Almack, care să îmi atragă atenția, nu voi avea nimic de făcut în afară de a vorbi cu Henry.

Îl privi chiorâș. Era un șantaj. Un șantaj eficient. Nu era sigură că amenințările cumplite ale lui Marcus aveau să îl împiedice pe gelosul ei văr să dea glas suspiciunilor sale imorale dacă acesta credea că asta i-ar aduce vreun beneficiu.

– În regulă, voi merge la Almack. Dar nu pot promite că voi fi o companie plăcută.

El ridică din umeri.

– Nu am nevoie să fii o companie plăcută. Am nevoie doar să fii acolo.

Când el se întoarse și ieși din încăpere cu siguranța lui obișnuită, plin de încredere că lucrurile mergeau cum dorea el, Regina ceda îmboldului copilăresc de a scoate limba la el.

Să îl ia naiba pe fratele ei! Să îl ia naiba și pe Marcus pentru că o pusese într-o astfel de situație. Nu îi putea îngădui lui Simon să afle despre întâlnirea dintre Marcus și Henry. Aproape sigur ar fi făcut scandal din pricina asta.

Dar, câteva ore mai târziu, în timp ce ea și restul grupului său se apropiau de scara măreață prin foaierul aglomerat, regretă că îl lăsase pe Simon să o intimideze pentru a veni acolo. Ce se întâmpla cu ea? Îi plăceau adunările. Îi făceau plăcere dansul și conversația; era încântată să vadă cine ce purta.

Devenise un pic obositor în ultimii ani doar din cauză că își făcea griji în privința celei pe care Simon ar fi putut să o ia în căsătorie și să o aducă în casa lor. Nu avea nimic de-a face cu plictiseala ei. Nu, chiar nu.

Așadar, de ce deveni atât de lipsită de viață la simpla vedere a sălii de bal lungi și goale cu cele șase ferestre înalte, care se conturau

amenințător ca niște santinele posomorâte deasupra mulțimii? De ce până și orchestra părea mică în seara aceea?

Era absurd! Refuza să-i lase pe Simon, pe Marcus, pe Henry ori pe alt bărbat să își bată joc de viața ei, să îi distrugă bucuria unei seri de dans și muzică. Avea să își rupă picioarele dansând în seara aceea chiar dacă asta avea să o ucidă.

Dansă cu domnul Markham, considerat un bărbat ager la minte, demontându-i fiecare remarcă. Dansă apoi cu Lord Brackley și nu putu ține pasul cu mișcările lui complicate, deși de obicei îl urma pas cu pas.

Trecuse o oră interminabilă până când mierosul Lord Peter, Wilkins o conduse pe ring pentru un cadril. Slavă Domnului că dansul acesta nu îngăduia prea multă conversație! Dacă ar mai fi auzit un singur compliment pompos rostit de încă un domn exuberant dornic să o impresioneze cu inteligența superioară, sigur ar fi urlat.

Ce se întâmplase cu adevăratele conversații? Sau cu onestitatea? Și de ce își dorea dintr-odată un astfel de lucru fără noimă?

– Nu vei crede niciodată cine tocmai a intrat, murmură Lord Peter în timp ce își ocupau locurile și așteptau să înceapă muzica.

– Cine? întrebă ea, deși se îndoia că era cineva de care îi păsa.

– Cel mai nou curtezan al tău. Draker.

Îngheță. Cum putea fi el aici? Louisa nu spusese nimic, iar doamnele care patronau nu i-ar fi acordat niciodată un bilet, chiar dacă el ar fi dorit să ceară unul.

Pe de altă parte, Marcus ar fi fost el destul de nebun încât să pătrundă cu forța la Almack? Aproape fiindu-i teamă să se uite, se întoarse spre ușă, cu inima bubuind. Apoi respirația i se opri în gâtlej. Pentru că bărbatul care se învârtea prin sala de bal nu era Lord Draker pe care îl știa ea.

Bărbatul acesta era fiul unui prinț, regal în maniere, în mers și apariție – mai ales în apariție. Era îmbrăcat după cea mai nouă modă, iar părul neîngrijit și mult prea lung îi fusese tăiat și aranjat în valuri care îi încadrau contururile puternice ale chipului acum bărbierit.

Pulsul i se opinti și căpătă un ritm haotic. El își răsese barba, își cumpărase haine noi și cumva, în mod miraculos, obținuse intrarea la Almack.

Erau toate acestea pentru ea? Din cauza a ceea ce îi spusese? Ori dintr-un alt motiv pe care ea nu și-l putea închipui? Aproape că se temea să creadă că o făcuse pentru ea, fiindcă o dezamăgise amarnic înainte.

Și totuși, își răsese barba, exact așa cum îi ceruse ea. Asta trebuia să însemne ceva.

Mai ales luând în considerare faptul că acea cicatrice groasă care îi traversa obrazul drept era exact la fel de gravă cum susținuse el. În mod surprinzător, era perfect dreaptă, nu precum cicatricea zimțată la care s-ar fi așteptat în urma unei căzături de pe cal. Era lungă, întinzându-se de la curba superioară a obrazului până la marginea bărbiei. Faptul că el expunea de bunăvoie cicatricea despre care spunea că era prea dizgrațioasă pentru o doamnă îi făcu inima să i-o ia la trap.

Acesta nu era singurul lucru care îi făcu inima să bată cu putere. Dacă nu ar fi existat cicatricea, ar fi fost orbitor de chipeș, mai ales îmbrăcat în haine atât de fine. Lavaliera lui albă ca zăpada fusese în mod limpede legată de un expert, iar haina de mătase ca fildeșul îi venea atât de bine, încât numai croitorul lui Beau Brummell ar fi putut să îl egaleze.

Și, Dumnezeule, acei pantaloni până la genunchi! Trase aer în piept. Ghicise că avea picioare frumoase, dar fusese greu să își dea seama din cauza pantalonilor croiți prost. Acum știu că avusese dreptate, căci mușchii bine făcuți de pe coapsele și gambele lui erau puse în valoare de pantalonii și șosetele albe.

Dintr-odată, își aminti cât de minunat fusese să își frece locul ei secret de coapsele acelea ferme și uimitoare...

Mustrându-se pentru astfel de gânduri scandaloase, își ridică cu greu privirea doar pentru a-l descoperi pe Marcus privind-o fix, în timp ce ea căscase gura la el fără rușine, la fel ca restul idioților din jurul ei.

Căldura îi inundă chipul. Dar, înainte să poată face altceva decât să îi zâmbească, începu muzica, iar ea fu nevoită să danseze.

Dacă îl putea numi dans. Fu dificil să acorde atenție pașilor când avea o sută de întrebări fără răspuns. Cum reușise să intre? De ce venise? Era acolo pentru ea?

Privirea îi rătăci spre el mult mai des decât dorea. Acum discuta cu sora lui și cu Simon. Când dansul ei cu Lord Peter luă sfârșit, îl văzu conducând-o pe Louisa pe ring, în timp ce Regina, la rândul ei, fu condusă de un individ plictisitor cu care uitase că trebuia să danseze.

Urmară alte două dansuri plictisitoare cu indivizi anoști, în timp ce el făcu pereche cu Cicely – dintre toți oamenii –, apoi cu o văduvă

notorie pentru nenumăraţii ei amanţi. Mai devreme, Regina o găsise pe femeie interesantă. Acum i se păru mult prea frumoasă.

Când văduva flirtă, zâmbi şi păru să se bucure de compania lui, Regina fu iritată de priveliştea. Intrarea familiei Iversley, câteva momente mai târziu, îi amplifică suferinţa. Aşadar, se spulberase încrederea pe care Marcus o avusese în ea ca însoţitoare a Louisei. Folosise acest truc pentru a o aduce acolo, ca să fie martora apariţiei lui măreţe.

Deci asta era? Marcus se gândise să vină acolo şi să-i dovedească astfel că se înşelase, arătând diavolesc de chipeş şi de maiestuos în timp ce dansa cu fiecare femeie cu ochi de porumbiţă care flutura din gene în direcţia lui?

În regulă. Să se distreze. Nu avea să îi dea satisfacţia de a arăta că îi păsa. Pentru că nu îi păsa. Nu, chiar nu îi păsa. Absolut deloc.

Era atât de ocupată să nu îi pese, încât, până când începu valsul, nu avusese şansa să se adune înainte ca el să îi apară în faţă – un bărbat înalt de doi metri, bine îngrijit şi excelent îmbrăcat. Spre necazul ei, începu să tremure de nerăbdare. Lua-l-ar naiba de bărbat!

Agitaţia ei crescu când Marcus făcu o plecăciune curtenitoare şi spuse:

– Dacă nu ai alt angajament, pot avea onoarea acestui dans?

O cerere rostită curtenitor – oare minunile nu aveau să înceteze? Reuşi doar să dea aprobator din cap.

În vreme ce căutară un loc pe ringul de dans, pulsul ei bătea într-un ritm furtunos. Nu dansase niciodată cu el, în ciuda faptului că îi îngăduise cele mai scandaloase libertăţi.

Un fior delicios îi trecu pe şira spinării când el se întoarse cu faţa spre ea şi îi luă mâna înmănuşată într-a lui. Cu cealaltă mână îi cuprinse talia, lăsând între ei cei câţiva centimetri pe care îi cerea buna-cuviinţă. Doar atunci când îndrăzni să îl privească în faţă văzu că el o studia oricum numai cuviincios nu.

Orice vigoare îi mai rămăsese în şira spinării se scurse, iar toate întrebările îi ţâşniră din gură deodată:

– Ce... Cum ai... Când ai...

– Nu-mi spune că, în sfârşit, am redus-o la tăcere pe La Belle Dame! Un zâmbet şters atinse buzele care păreau mult mai senzuale fără o mustaţă care să le umbrească. Nu credeam că aşa ceva ar fi posibil.

În vreme ce căldura îi invadă obrajii, ea îşi înclină bărbia spre el.

– Am crezut că te-ai transformat într-un gentleman, dar dacă apelezi deja la insulte...

– Tachinări, nu insulte. Zâmbetul lui se lărgi. Ai spus că vrei să mă port ca un gentleman; nu ai spus că trebuie să fiu plictisitor.

De parcă el ar fi putut fi vreodată plictisitor.

Muzica începu, iar el o purtă în ritm de vals cu grația care vine odată cu foarte mult antrenament. Încă o surpriză. Putea înțelege iscusința lui de a se descurca pe ring cu dansurile de la țară, dar valsul intrase recent în Anglia. Nici măcar toți cei de la Almack nu îl învățaseră.

– Cum Dumnezeu ai învățat să dansezi vals la Castlemaine? întrebă ea în timp ce el o rotea cu măiestrie pe ringul de dans.

– Cine crezi că i-a fost partener Louisei la toate lecțiile ei de dans? Se încruntă către mulțimea din jurul lor. Deși mărturisesc că nu am avut niciodată atât de puțin spațiu ca să îl dansez.

Doar atunci băgă de seamă că mulțimea se strânsese, fiecare cuplu străduindu-se să se apropie mai mult, ca să asculte ce se petrecea între La Belle Dame și vicontele Dragon acum, când își făcuse apariția arătând ca un lord.

– Se pare că toată lumea este curioasă, zise ea, și nu sunt singurii. Mor de nerăbdare să aflu ce cauți aici.

Un zâmbet întunecat se ivi pe buzele lui.

– Nu credeai că un individ incompetent ca mine poate intra, nu-i așa?

Tresări când auzi propriile vorbe fiindu-i aruncate în față.

– Am crezut că nu vei încerca. Nu îmi spune că într-adevăr te-ai coborât până la a cere un bilet de la grupul acela de vulturi, cum l-ai numit.

– Nu. Alt bărbat l-a cerut pentru mine, un bărbat care nu ar fi el însuși îngăduit să umbrească aceste holuri sfinte. Din fericire, titlul și numele meu au fost suficiente pentru a-mi câștiga un bilet pentru străini. M-au lăsat să intru ca oaspete al Louisei.

Ceea ce însemna că fusese nevoit să se prezinte în fața patroanelor pentru aprobare. Sângele i se învolbură în vene. Nu putea să fi fost ușor pentru el. Așadar, ce trebuia să înțeleagă ea din asta?

– Asta explică cum ai ajuns aici. Dar nu și de ce.

– Știi foarte bine de ce. Ai lansat o provocare pe care nu am putut să o ignor.

– Ce provocare? zise ea, prefăcându-se că nu știe.

– Să dovedesc că nu sunt un idiot care nu se poate purta cum trebuie în societate.

Făcu semn din cap ca să arate către un cuplu care arunca priviri nu chiar atât de subtile spre ei.

– Nu că ar avea importanță. Este exact cum ți-am spus – aș putea fi îmbrăcat în aur din cap până în picioare, iar ei m-ar privi în continuare cu dispreț.

– Uită-te din nou, zise ea încet. Pe fețele lor nu este dispreț.

Își mută privirea în spatele ei. Ea i-o urmări, întrebându-se dacă el vedea ceea ce vedea și ea. Da, se citea o mare curiozitate pe cele mai multe fețe, dar asta era tot. Doar oamenii care deja îl întâlniseră – și fuseseră insultați de el – îl priveau pieziș, însă și pe chipul acestora era mai multă prudență decât dispreț.

Privirea i se întoarse la ea, iar gura i se strânse într-o linie sumbră.

– Cu toții se uită fix la fața mea. La cicatricea mea.

Ea ezită. Dacă ar fi spus că cicatricea lui era lipsită de importanță, el nu ar fi crezut-o. Era mai bine să fie sinceră.

– Sigur că da. Este splendid de îngrozitoare.

El arcui o sprânceană.

– Nu e chiar cum aș fi descris-o eu.

– Pentru că tu ești obișnuit cu ea. Dar noi, ceilalți... Își lăsă privirea să zăbovească pe cicatricea lui. Nu ne putem abține să nu ne uităm la ea. Este ca un însemn care deosebește un pursânge de o mulțime de gloabe. Te diferențiază.

Strânsoarea mâinii lui pe a ei se întări.

– Un însemn? Interesantă alegerea cuvintelor.

Ea o examină, observând cum se încrețea.

– Nu chiar. Când am văzut-o, mi s-a părut că seamănă cu o arsură gravă. Am auzit că ai căpătat cicatricea în urma unui accident de călărie, dar nu arată astfel.

Judecând după postura lui dintr-odată rigidă, ghicise adevărul.

– De unde știi cum arată o cicatrice dintr-un accident de călărie?

– Din când în când, fac voluntariat la Spitalul Chelsea. Am văzut destule răni vindecate ca să știu care e diferența dintre o arsură și genul de tăietură pe care ar căpăta-o cineva în urma unei căzături.

– Tu? Voluntar la un spital? zise el pe un ton sceptic.

– Fii cu băgare de seamă! îl avertiză ea. Te apropii periculos de mult de un teritoriu necuviincios. Asta, după ce te-ai descurcat atât de bine.

Marcus se încordă la încercarea ei voită de a-l provoca, iar Regina aşteptă răspunsul inevitabil nepoliticos.

Acesta însă nu veni. Inspiră ca şi cum se pregătea pentru o sarcină apăsătoare.

– Atunci poate că ar trebui să schimbăm subiectul.

Un zâmbet surprins apăru pe chipul ei.

– Da, poate că ar trebui.

Nu că şi-ar fi dorit. El nu confirmase modul în care căpătase cicatricea. Ea era convinsă că fusese o arsură, dar cum reuşea cineva să fie ars atât de rău doar acolo?

– Deci înseamnă că, până la urmă, ai de gând să îi laşi pe Louisa şi pe Simon să se curteze? întrebă ea.

– Atâta vreme cât îmi permiţi să te curtez şi eu pe tine. Cred că am dovedit că pot fi destul de gentleman ca să mă potrivesc gusturilor tale alese.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Încă nu, nu ai dovedit-o. Faptul că te îmbraci bine şi dansezi un vals fără să mă insulţi nu dovedeşte prea multe.

– Atunci va trebui să mă descurc mai bine, nu? Mâna îi mângâie talia, făcându-i inima prostuţă să bată mai repede. Şi poate că mai târziu mă poţi răsplăti pentru eforturile mele.

– Virtutea este propria sa răsplată, zise ea pe un ton afectat.

El izbucni în râs, tunetul adânc creând un nou val de dorinţă în pântecul ei.

– Nu discutăm despre virtute, scumpo! Discutăm despre condiţii fără sens pe care voi, doamnele, ni le impuneţi nouă, bărbaţilor, ca să fim demni de compania voastră. Şi, dacă le îndeplinesc, mă aştept la ceva în schimb. Se aplecă spre ea. Dacă ştii la ce mă refer.

Pulsul ei o luă la trap.

– Ştiu că eşti impertinent.

El zâmbi larg.

– Din câte îmi amintesc, îţi face plăcere puţină impertinenţă din când în când. Ochii îi ardeau înăbuşit. La locul potrivit, desigur.

Înghiţind în sec, ea îşi coborî privirea spre lavaliera imaculată de la gâtul lui. Nu trebuia să-i încurajeze obrăzniciile. Dar cele cinci nopţi în care retrăise fiecare mângâiere a mâinilor lui obraznice, a gurii şi a limbii lui îi treziseră apetitul pentru şi mai mult. Mai multe sărutări. Mai multe mângâieri.

Avansuri mai scandaloase.

Acum, el o ținea mult prea aproape. Îi putea mirosi loțiunea de după ras și săpunul. Simpla dimensiune a bărbatului o subjuga, o făcea să se simtă protejată, în siguranță... dorită. Periculos de dorită.

– Nu ar trebui să mă ții atât de aproape.

– Probabil că nu, murmură el.

– Oamenii vor vorbi.

– Lasă-i!

Slavă Cerului că valsul luă sfârșit înainte ca ea să se fi topit în brațele lui! Dar cuvintele lui persistară în timp ce el o conduse în afara ringului de dans, cu mâna înmănușată caldă și posesivă peste a ei. „Poate că mai târziu mă poți răsplăti pentru eforturile mele." Cerule, simplul gând îi făcu simțurile să o ia razna!

Motiv pentru care probabil nu observă apropierea lui Lady Hungate până când cicălitoarea femeie nu fu lângă ei.

Marchiza îl cercetă pe Marcus prin lornion.

– Nu știu la ce se gândeau doamnele care patronează când ți-au dat voie la Almack, domnule.

Regina se tensionă.

– Aș putea spune același lucru despre dumneavoastră, doamnă, replică Marcus tărăgănat. Dar, chiar în clipa în care sprânceana lui Lady Hungate se coborî într-o încruntare, adăugă: Suntem amândoi prea deștepți pentru genul celor de la Almack. Slavă Domnului că au fost orbiți de celelalte farmece ale noastre pentru a-și da seama!

Regina își ținu respirația, privind ciudata etalare de emoții de pe chipul lui Lady Hungate: mai întâi neîncredere, apoi precauție. Dar, din moment ce Lady Hungate se mândrea cu istețimea sa, pe chip i se ivi în cele de urmă un zâmbet rece.

– Așadar, nu mai dorești să mă vezi biciuită, Lord Draker?

Regina își ținu respirația.

El își coborî glasul până la o șoaptă răgușită.

– Nu ați auzit zvonurile despre mine, Lady Hungate? Întotdeauna îmi place să văd doamnele drăguțe biciuite. Dar numai în temnița mea și doar pentru plăcerea reciprocă.

Ah, Dumnezeule! Plăcere reciprocă pentru un astfel de lucru – era nebun bărbatul acesta? Spre uimirea Reginei, marchiza își desfăcu evantaiul, fluturându-l furioasă în timp ce se întoarse către Regina cu o privire malițioasă.

– Fii cu băgare de seamă, draga mea. Nu sunt sigură că ești pregătită pentru gusturile sofisticate ale Excelenței Sale.

Aruncându-i lui Marcus un zâmbet care nu putea fi numit decât sfios, se îndepărtă cu un aer senin ca al unei fătuci de 15 ani proaspăt ieșite din sala de clasă.

Regina își eliberă respirația cu un vâjâit.

– Nu îmi vine să cred că tocmai i-ai spus asta! Și că nu te-a ucis pe loc.

– Nici mie nu îmi vine să cred, admise el trist. Dar mi-ai spus odată să folosesc zvonurile în avantajul meu. Și nu puteam nega că am menționat biciuitul.

– Ai fost norocos că a reacționat atât de bine la... insinuările tale ridicole.

Marcus izbucni într-un hohot scurt de râs.

– Norocul nu a avut nimic de-a face cu asta. Lady Hungate și mama mea au fost prietene bune cândva; amândurora le plăceau obscenitățile și lucrurile scandaloase. În zilele tinereții ei, se zvonea că Lady Hungate ar fi avut un amant cu... să spunem... gusturi *ridicole*.

– Dar cu siguranță că o femeie nu ar... nu ar putea...

– Să guste un astfel de lucru? Unor femei le place, deși nu îmi pot imagina de ce.

– Dar Lady Hungate?

– De ce crezi că a vorbit despre biciuire chiar de la început? Îi făcu cu ochiul. Marcus chiar îi făcu cu ochiul! Am avut o viață înainte de exilul meu la Castlemaine, să știi. Iar mama era o bârfitoare înrăită.

– Ca și a mea, dar...

– Crezi că i-ar fi spus astfel de lucruri inocentei sale fiice? Mă îndoiesc. Dar asta nu înseamnă că ele nu există.

Îl privi cu alți ochi. Nu era atât de rupt de societate pe cât presupusese ea. Se putea descurca singur atunci când alegea să o facă.

– Am avut dreptate, nu-i așa?

– În legătură cu ce?

– Te purtai rău ca să-i desparți pe Simon și pe Louisa. Curtarea mea era doar o tactică pentru a-l provoca pe unul din ei să nu-l mai curteze pe celălalt.

El îi cercetă chipul.

– Să spunem doar că nu am mai considerat că e nevoie să depun acest efort.

Deși era, în sfârșit, cinstit în legătură cu scopurile lui, pe Regina o duru sinceritatea lui.

– Și acum?

Acoperindu-i mâna cu a lui, îi zâmbi.

– Ar trebui să știi răspunsul. Ce bărbat a fost imun pentru mult timp în fața farmecelor tale?

Cuvintele lui semănau prea mult ca lingușeala pe lângă Lady Hungate. Nu era sigură că îi plăcea versiunea aceasta nesinceră a lui Marcus.

– Nu îmi insulta inteligența. Știu că nu ai intenționat niciodată să mă curtezi cu adevărat.

– Tu ai intenționat? Privirea i se îngustă, sfredelind-o pe a ei. Dacă dorești adevăruri, doamnă, poate ar trebui să oferi tu însăți câteva. Singurul tău motiv de a accepta această curtare a fost de a-ți ajuta fratele. Din punctul meu de vedere, ești parte din planul lui de a o aduce pe Louisa sub influența lui Prinny.

– Louisa este prietena mea, nu i-aș trăda niciodată prietenia. Își ridică bărbia. Și dacă acesta ar fi fost scopul meu, cu siguranță nu te-aș fi lăsat niciodată să mă săruți.

– Ai făcut asta ca să-ți satisfaci gustul periculos pentru aventură.

– Acesta nu a fost singurul motiv pentru care te-am lăsat să mă săruți, șopti ea.

Degetele lui se strânseră dureros împrejurul mâinii ei.

– Nu?

Deși obrajii îi luară foc, se forță să-l privească în ochi.

El păru că vrea să mai spună ceva, dar atunci își făcu apariția Cicely și se lansă pe deplin în rolul ei de însoțitoare, lăsând-o pe Regina să se minuneze de propria ei îndrăzneală. Cum fusese atât de nesăbuită încât să admită efectul pe care îl avea el asupra ei? Nu trebuia să îi dea motive să creadă că ea ar fi putut să îi accepte atențiile. Alta era situația dacă într-adevăr el intenționa să o curteze ca să o enerveze pe ea și pe Simon. Dar, dacă schimbarea lui miraculoasă pornea cu adevărat de la dorința lui de a-i face pe plac, dacă el chiar dorea să o curteze...

Se imagină ca soție a lui. În oraș, ar merge la teatru și la operă, sărutându-se în lojă, mângâindu-se pe ascuns în trăsură. Pe moșia lui, ea ar fi doamna casei, luând cina cu el, având grijă de angajații lui, consultându-se cu administratorul cu privire la registrele gospodăriei...

Ca și cum le-ar fi putut măcar citi. Inima i se frânse. Ce fantezie inutilă! Nu putea să aibă niciodată o astfel de căsnicie. Și cum rămânea cu copiii ei? Chiar dacă ar fi fost cruțați de boala ei, cum ar fi putut ea să îndure umilința de a nu le putea citi ori de a fi considerată proastă de propriii copii? De a fi considerată proastă chiar de el?

Nu se putea căsători niciodată cu Marcus ori cu altcineva. Dar, pentru întâia oară în viața ei, își dorea să fi putut.

Capitolul 13

Nimic nu face ca o tânără lady să se poarte cât se poate de cuviincios în preajma tinerilor gentlemeni mai bine ca amenințarea unui frate cu limba slobodă.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

„Acesta nu a fost singurul motiv pentru care te-am lăsat să mă săruți."

Afirmația stărui zgomotos în mintea lui Marcus în următoarea oră. El venise acolo ca să dovedească o dată pentru totdeauna că prietenii Reginei erau prea nemiloși pentru Louisa; acum, totul se risipise. La început, primise aceleași ocheade de sus, remarci viclene șoptite și tratamentul nemilos la care ajunsese să se aștepte de fiecare dată când ieșise în public, dar toate acestea se stinseră în scurtă vreme. Acum, găsea doar curiozitate plină de respect, o recunoaștere reticentă a dreptului său de a aparține acelui loc.

În centru se afla Regina, în dantelă albă și mătase albastră. De data aceasta, părul ei auriu era împodobit cu flori în locul unei pălării. Strălucea ca primăvara în timpul ei cel mai călduros, iar comportamentul ei în public față de el se potrivea cu privirea. Îi arunca priviri lungi și dese pe ringul de dans și la masa cu limonadă. De departe, din cealaltă parte a încăperii. Iar apoi chiar de lângă el, acolo unde rămăsese de când se întorseseră după vals.

Stătea înconjurată de mulțimea obișnuită de admiratori lingușitori, atât bărbați, cât și femei. Totuși, el era cel pe care îl binecuvânta cu zâmbetul ei, el era cel cu care vorbea cel mai mult.

Marcus nu știa ce să înțeleagă din asta. Oare se înșelase nu doar în legătură cu ea, ci și cu restul oamenilor? Poate chiar să se fi înșelat cu privire la Foxmoor și Louisa?

Nu, nu putea crede una ca asta. Poate că Regina nu avea nimic de-a face cu planul lui Foxmoor, dar fratele ei sigur avea.

– Ce părere ai despre război, Lord Draker? întrebă Regina. Boney[1] este, în sfârșit, învins?

Își mută din nou atenția către conversația dintre ea și grupul de prieteni care păreau uimitor de mulțumiți să stea în același cerc cu el.

Primul lui impuls fu de a recunoaște că nu îi păsa de război în nici un fel. Dar se obișnuise deja să se abțină de la astfel de răspunsuri necurtenitoare.

– Boney nu prea poate să evadeze de pe insula Elba din cauza unui grup de soldați englezi care îl păzește.

– Mai ales dacă soldații englezi sunt la fel de mari ca dumneavoastră, milord, zise o tânără cu un puternic accent spaniol, verișoara uneia dintre doamne. Când el îi aruncă o privire, aceasta își coborî ochii sfioasă. Și la fel de puternici.

El o privi pieziș. Dumnezeule, flirta cu el? Nu își amintea când se întâmplase ultima oară una ca asta – dacă se întâmplase vreodată.

– Mă gândesc că o pușcă Purdey ar fi mult mai folositoare să îl țină în frâu pe Boney decât orice brat vânjos al unui englez, răspunse el aspru, nesimțindu-se în largul lui cu o astfel de măgulire.

– Tragi cu arma, Draker? întrebă altă voce, de data aceasta masculină.

Îl cercetă pe individ cu prudență.

– Ocazional. Trebuie să țin sub control populația de prepelițe de la Castlemaine ori îmi vor mânca lâna direct de pe oi.

Spre uimirea lui, râseră la gluma lui. Râseră cu adevărat. Și nici măcar nu încercase să fie spiritual.

– Și ce fel de armă folosești? întrebă alt lord mai apropiat de vârsta lui. James Purdey face o pușcă cu cremene bună, trebuie să recunosc, dar eu îl prefer pe Manton. Puștile lui sunt mai de nădejde când tragi.

– Ai văzut cel mai nou model al lui Purdey? replică Marcus, fiind în largul lui cu acest subiect. Am auzit că este superior celui pe care îl folosește acum armata.

Continuară să discute despre arme de foc până când una dintre doamne întrebă:

– Așa ți-ai căpătat cicatricea, Lord Draker? De la o pușcă?

El se crispă, dar, înainte să apuce să scoată o vorbă, Regina răspunse de lângă el:

[1] Napoleon Bonaparte (n.tr.)

– A fost un accident de călărie, nimic neobișnuit pentru un bărbat activ ca Excelența Sa.

Cu o incredibilă ușurință, ea transformă lucrul de care el se rușinase o viață întreagă într-un semn de onoare. Regina schimbă iute subiectul, vorbind despre opera la care fuseseră, iar spre uimirea lui, nimeni nu păru să fie deranjat.

El îi aruncă o privire amuzată. Regina nu își spusese propria părere despre cum își căpătase el cicatricea, una care era surprinzător de aproape de adevăr. De ce nu o făcuse? Ca să-l protejeze de alte întrebări nepoliticoase?

Conversația continuă să curgă, iar ochii ei îi întâlniră pe ai lui, privirea lui tandră tăindu-i respirația. Așa ar fi fost dacă s-ar fi căsătorit cu ea. Ea l-ar apăra chiar și atunci când nu ar fi avut nevoie. Ar participa la orice întrunire la brațul lui, ar dansa cu el oricând ar avea el chef, ar lua cina cu el în fiecare seară...

Ar fi împărțit patul cu el. Și orice altceva.

Fu inundat de un val ciudat de dorințe. Dacă el ar fi putut face cu adevărat parte din lumea aceasta? Dacă ar fi putut avea un viitor adevărat, o soție, copii și prieteni? Dacă își ocupa locul care i se cuvenea în înalta societate...

Naiba să o ia pentru că îl făcea să aibă astfel de gânduri în minte! Asta trebuia să ducă la necazuri; întotdeauna fusese așa. Totuși, nu se putu împiedica să nu se gândească la acest lucru. Să aibă o viață în afara moșiei de la Castlemaine, o viață ca toți ceilalți... Toate planurile lui de a o folosi pe Regina pentru a-i despărți pe Louisa și pe Simon păleau în comparație cu ideea aceea periculos de atrăgătoare.

„Ușurel acum", se avertiză în sinea lui. Astfel de gânduri erau total premature. La Belle Dame refuzase 11 bărbați, de ce l-ar fi acceptat pe cel de-al 12-lea?

De ce nu? Era destul de potrivit pentru însurătoare – titlul său, averea și originea l-ar fi făcut foarte căutat în societate dacă nu ar fi avut statutul de exilat. Acum, când statutul i se îmbunătățea, lucrurile puteau fi diferite.

Poate că ar fi reușit să facă acest lucru posibil. Reginei îi plăcuseră sărutările lui; știa și el atâta lucru. Și îi putea oferi tot confortul fizic dacă ar fi fost mulțumită să trăiască departe de oraș o anumită perioadă din an. Cu siguranță, putea face în așa fel încât ea să nu își dorească să plece de lângă el. Făcea un copil ori doi și cu siguranță avea să fie legată de el și de Castlemaine.

„Asta nu a funcționat niciodată în cazul mamei."

Nu, dar mama lui fusese atrasă în păcat de însuși diavolul. Dacă Regina devenea a lui, avea să o țină la distanță de astfel de diavoli.

Își îndreptă cu greu atenția la conversația din jurul lui, despre restaurările făcute de un domn pe propria moșie. Comentariile Reginei erau surprinzător de istețe. Nu ar fi ghicit niciodată că ea știa ce era o nișă ori că avea vreo părere despre înclinarea streșinilor. Poate că pasiunile ei erau mai multe decât crezuse.

– Am auzit că tatăl tău a făcut ample renovări la Castlemaine în urmă cu câțiva ani, îi spuse un domn lui Marcus, forțându-l să intre în discuție. A reușit să le facă într-un timp rezonabil?

– De fapt, a durat câțiva ani, răspunse Marcus. Ca băiat, credeam că era normal să ai schele în sufragerie.

Femeia cu accent spaniol, care se apropiase și stătea lângă Regina, îl privi cu o curiozitate necontrolată.

– Castlemaine este căminul dumneavoastră, Lord Draker?

El dădu aprobator din cap.

– Este un castel, nu?

– Nu, Silvia, interveni Lady Amanda, verișoara ei pe un ton de superioritate. Sunt sigură că nu este cu adevărat un castel. Nu te afli de destulă vreme în Anglia ca să înțelegi cum merg treburile – multe lucruri care nu au nimic de-a face cu un castel au acest cuvânt în denumirea lor.

Când fata se înroși ca purpura, o replică acidă sări de pe buzele lui Marcus. Dar înainte să apuce să o pună pe Lady Amanda la punct, Regina zâmbi de sus la străina care se simțea extrem de prost.

– De fapt, este un castel care datează din... de când? Se întoarse către Marcus. De la începutul secolului al XV-lea?

– Aproximativ.

El se relaxă, mișcat nu doar de faptul că ea sărise în apărarea fetei, ci și de interesul Reginei față de căminul lui. Acesta era un semn bun, un semn cu adevărat bun.

Cu ochii sclipind, Regina îi spuse Silviei:

– Are chiar și o temniță.

– Adevărat? zise fata, privirea zburându-i către cea a lui Marcus. O temniță reală?

Entuziasmul femeilor era molipsitor. Marcus zâmbi.

– Mi s-a spus că a fost folosită în acest scop în timpul domniei lui Henric al VIII-lea, dar de atunci a fost utilizată îndeosebi pentru a conserva carne, vin ori ce alege proprietarul actual.

– Și dumneavoastră ce păstrați în temniță, domnule? întrebă Lady Amanda cu o fluturare sfioasă din gene.

Altă femeie care flirta. Uimitor!

Regina pufni.

– Nimic care să te intereseze pe tine, Amanda, sunt convinsă.

Privirea lui Marcus zbură către ea. Nu putea să fie cu adevărat geloasă, nu-i așa?

– Chiar așa? ripostă cu viclenie Lady Amanda. De unde știi dacă nu ai văzut-o? Trebuie să-i fi văzut moșia dacă știi atât de multe despre castelul lui.

Regina se îmbujoră.

– Păi, eu...

– Fratele ei este foarte înamorat de sora mea, zise iute Marcus. Desigur că au vizitat Castlemaine.

În timp ce Lady Amanda și însoțitorii ei schimbară priviri pline de înțeles, el decise că era vremea să pună capăt acelei conversații periculoase.

– Acum, dacă mă scuzați, i-am promis următorul dans lui Lady Regina. Întinse brațul. Mergem?

Îl luă de braț cu un zâmbet recunoscător și se îndreptară către sala de dans. De îndată ce ajunseră destul de departe încât să nu poată fi auziți, ea murmură:

– Mulțumesc.

– Înțeleg că Lady Amanda ar fi încântată să te vadă cu reputația distrusă.

– Amanda este fericită doar când toți ceilalți sunt nefericiți.

El clătină din cap.

– Acesta este genul de femeie pe care o consideri prietenă?

– Acesta este genul de femeie pe care o consider un rău necesar, contracară ea. Spune-mi, ți-a făcut plăcere conversația despre puști pe care ai avut-o cu domnii?

– Bănuiesc că da, ocoli el răspunsul.

– Unul dintre bărbații aceia este fratele Amandei. Este un individ foarte amabil, cu care îmi face plăcere să discut; dar, ca să am parte de compania lui, trebuie să o îndur și pe a ei din când în când, așa că asta fac.

– Nu știu de ce. Nu aș da nici un sfanț pe nici unul din ei.

– Dar cu siguranță sunt oameni pentru care ai da, oameni pentru care, ca să te bucuri de compania lor, le-ai suporta prietenii. Familia Iversley, poate.

– Nu trebuie să le suport prietenii ca să am parte de compania lor. Prietenii lor nu au nimic cu mine.

– Atunci poate că este altcineva la care ții destul de mult ca să-i suporți companionii? Fratele tău, de exemplu?

Privirea îi țâșni către ea.

– Frate?

– Ah, te rog, nu face pe inocentul cu mine! Este limpede că tu și domnul Byrne sunteți prieteni, iar toată lumea știe că sunteți frați vitregi.

– Prinny spune altceva.

– Adevărat. Dar nu trebuie să îl recunoască pe domnul Byrne drept fiul său pentru ca oamenii să știe că este. La fel cum știu și despre tine. Și pun pariu că, dacă oricare din voi ar fi mai deschis și s-ar apropia de Maiestatea Sa, acesta l-ar trata cu aceeași generozitate cu care i-a tratat pe ceilalți copii ai săi naturali.

– Chiar dacă ar fi adevărat – și nu sunt sigur că este –, replică Marcus, orice ajutor ar veni cu niște condiții. Și nu sunt interesat să mă plec în fața afurisitului... condițiilor lui blestemate.

Ea se opri și îl trase lângă masa cu limonadă, lângă care nu mai era nimeni în acea clipă. În timp ce el îi turnă un pahar, ea își ridică cu seriozitate privirea spre el.

– Acesta este motivul pentru care l-ai alungat pe prinț din casa ta în urmă cu atâția ani?

– L-am alungat din casa mea pentru că a transformat-o pe mama într-o târfă.

– Chiar așa?

Aproape că putea să vadă la ce se gândea ea. E nevoie de doi ca să transformi pe cineva în târfă. Era un adevăr dureros pe care încercase să-l ignore jumătate din viața lui.

Și nu era deloc încântat să se gândească la asta acum. Își turnă un pahar de limonadă.

– Nu discutam despre mama mea, mormăi el. Vorbeam despre Byrne. Și nu văd ce treabă are el în toate astea. Ori de ce crezi că eu și el suntem prieteni atât de buni.

Ea ridică din umeri.

– El trebuie să fie cel care ți-a făcut rost de biletul pentru străini. Toată lumea știe că el și o anumită patroană au fost cândva... cunoștințe intime.

– Știi o groază de lucruri pe care o tânără lady nu ar trebui să le știe.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc. Mă străduiesc să fiu la curent cu bârfele.

– Din ce motiv?

– Ca să mă ajute să îmi deosebesc prietenii de dușmani.

– În ce lume minunată trăiești dacă trebuie să faci un asemenea lucru! zise el, ridicând și închinând paharul într-un gest prefăcut.

– Și lumea ta este diferită? Ignori bârfele despre arendașii tăi? Nu știi cine este demn de încredere, cine și-a tratat cum nu trebuie familia sau cine este prea mândru ca să ia doi bani din milă? Nu dai curs unor astfel de informații?

El bău niște limonadă.

– Nu este același lucru.

– De ce? Pentru că ei nu sunt de același rang cu tine? Recunoaște, Marcus, lumea ta nu este chiar atât de diferită de a mea. Este făcută din bine și din rău, din lucruri periculoase și inofensive. Și dacă o persoană cu capul pe umeri vrea să supraviețuiască în oricare din aceste lumi, el – ori ea – trebuie să fie în stare să le deosebească.

El nu gândise niciodată în felul acesta.

– Bănuiesc că da, admise el.

– Pentru că ai făcut ca lumea aceea să fie a ta, o înțelegi și de aceea te simți confortabil în ea. Dar ai putea să o înțelegi și pe asta dacă ai vrea. Acestei lumi îi aparții. Nu înțeleg de ce te împotrivești atât de tare.

– Pentru că nu am aparținut acestui loc niciodată.

– Nu ai încercat niciodată să-i aparții.

– Nu am văzut nici un avantaj în asta. Nici acum nu văd.

– Nu ar fi mai simplu să o căsătorești pe Louisa decât să stai de veghe?

El izbucni într-un hohot de râs.

– Ești prea isteață pentru propriul tău bine, știai asta?

Îl binecuvântă cu un zâmbet strălucitor.

– Nu. Nu până când nu ai spus-o tu.

Zâmbetul ei străpunse solzii care îi înconjuraseră inima de multă vreme, împrăștiind o căldură dulce prin toată ființa lui. O dorea pe această femeie. Nu avea nici un sens, știa că era o prostie, dar o dorea. Și nu doar în patul lui.

O dorea alături de el la Castlemaine și – dacă era nevoie – într-o casă la oraș în Londra. Voia atât de mult să o posede încât îl durea trupul. Îi amintea de femeia învesmântată în soare din propriul lui

tablou cu dragonul de la Blake. Își dorea ca soarele ei să strălucească doar pentru el, doar pentru dragon.

Dar putea dragonul să o posede pe femeie fără să o devoreze? Ori fără a fi mistuit de soarele ei? Asta nu știa.

– Măi să fie, iată plăcuta pereche, zise o voce amară de bărbat din spatele lor.

Zâmbetul Reginei se transformă într-o mască politicoasă când se întoarse ca să-l întâmpine pe noul venit.

– Bună seara, Henry. Ce bine că te văd!

Marcus se întoarse spre idiotul ei văr, străduindu-se să îl bage în seamă pe bărbat cu o înclinare a capului.

– Whitmore. Tocmai mergeam să dansăm.

– Cu paharele pline de limonadă. Nu cred. Whitmore se strecură între ei și se servi cu limonadă. Și apoi, nu este nevoie să vă prefaceți în preajma mea. Restul proștilor acestora poate că vă cred teatrul ridicol, dar eu cel puțin știu ce se petrece cu adevărat între voi doi.

Panica scânteie în ochii Reginei.

– Nu îmi pot imagina la ce te referi. Puse jos paharul pentru a-l lua pe Marcus de braț. Și chiar mergeam să dansăm. Așa că, dacă ne scuzi, Henry...

Îl trase pe Marcus, iar el vru să o urmeze, nedorind ca ea să suporte acuzațiile lui Whitmore din urmă cu câteva seri.

– Și ce ai câștigat din pariul acela, Draker? strigă Whitmore.

Asta îl făcu pe Marcus să se oprească. Mai ales când zări panica din ochii Reginei. Retrăgându-se din strânsoarea ei, care acum era aprigă, îl înfruntă pe Whitmore.

– Ce pariu?

– Dintre ea și fratele ei. Știi, cel prin care Foxmoor a pariat că Regina nu poate să te lustruiască și să te facă prezentabil în fața societății.

Când văzu că Regina nu neagă, Marcus amorți.

– Ah, pariul acela!

Judecând după zâmbetul satisfăcut de pe chipul lui Whitmore, bărbatul ghicise că Marcus nu știa nimic despre pariu. O salută pe Regina ridicând paharul.

– Ia spune-mi, ce ți-a oferit Foxmoor ca să te facă să îl iei pe Draker în proiectul tău caritabil?

– Nu fi ridicol, Henry! zise în grabă Regina. Lord Draker nu este proiectul meu caritabil.

– Pariu, proiect caritabil – este același lucru. L-ai transformat pe Draker într-un gentleman. Și, judecând după ce spune toată lumea despre el în seara asta, ai câștigat pariul de departe.

Cuvintele *pariu* și *proiect caritabil* tunară în urechile lui Marcus în vreme ce privea fix expresia triumfătoare a lui Whitmore.

Henry își sorbi limonada.

– Așadar, ce ai câștigat, Regina?

– Nimic... Adică nu a fost vorba de bani, șopti Regina.

Marcus simți un nod în stomac. Până să răspundă Regina, el sperase că Whitmore se înșela. Dar nu, ea chiar făcuse un afurisit de pariu cu fratele ei legat de el. Totul avea sens. Altfel, de ce ar fi tolerat ea târgul lor nebunesc? Iar el își imagina povești despre ei doi instalați comod la Castlemaine...

Ce idiot fusese! Ar fi trebuit să-și asculte instinctul în loc să o lase să își sufle vraja asupra lui, ispitindu-l să se arunce direct în perfidul ocean. Ar fi trebuit să știe că ea nu ar fi fost niciodată interesată cu adevărat de unul de teapa lui. De ce crezuse asta? Pentru că cedase unui sărut sau două? O lăsase să o mângâie? Aceea fusese probabil doar o tactică pe care o folosise ca să câștige pariul.

Și cu siguranță îl câștigase. Oh, da! Acum toată lumea știa că el era creatura demnă de milă care îngăduise ca remarcile ei viclene și alte tentații să îl transforme într-un cățeluș bălos, la fel ca toți ceilalți. Probabil că Foxmoor se tăvălea pe jos de râs.

„Aparții acestei lumi. Nu înțeleg de ce te împotrivești atât de tare."

Doamne, cum putuse să fie atât de prost?

Ei bine, gata! Dar al naibii să fie dacă avea să îi lase pe ea ori pe Whitmore să afle cât de mult se scufundase!

– Îți voi spune eu ce a câștigat.

Punându-și paharul jos, îi oferi Reginei brațul său, deși ce dorea cu adevărat era să îi frângă micul și sofisticatul ei gât.

– Se pare că Foxmoor nu ți-a explicat totul. Nu a fost de acord să ne curtăm, invocând ca motiv purtările mele neșlefuite. Așa că pariul lor a fost ca, dacă ea reușește să mă *lustruiască*, așa cum spui tu, el să ne dea binecuvântarea lui. Și cum mă puteam împotrivi unui astfel de premiu?

Whitmore păli când Regina luă brațul lui Marcus.

– Să vă curtați? repetă Whitmore, privirea zburându-i de la Marcus la Regina și înapoi.

– Da. Marcus se chinui să zâmbească, deși simți că fața ar fi putut să îi crape. Vezi tu, Regina nu mi-a refuzat cererea în căsătorie.

În vreme ce Whitmore se înnegri la față, iar Regina gemu, Marcus adăugă mieros:

– Acum, te rog să ne scuzi, chiar mergem să dansăm.

Apoi se întoarse și porni mânios către ringul de dans. Din fericire, ea îl urmă de bunăvoie, pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, el ar fi târât-o probabil cu forța.

Și nu dorea să îi dea satisfacția de a ști cât de mult îl afectaseră dezvăluirile lui Whitmore. Deja se felicita, fără îndoială, pentru câștigarea pariului. Aceasta era toată satisfacția pe care avea de gând să i-o ofere.

– Te-ai descurcat foarte bine, zise ea cu glas scăzut.

Lauda ei îl arse în stomac ca acidul fierbinte. Reuși cumva să pară nepăsător.

– Mă bucur să aflu că ești de acord, zise el încordat.

Degetele ei îi strânseră brațul.

– Marcus, nu a fost ceea ce crezi...

Se întrerupse la apropierea unui domn alături de care Marcus o văzuse mai devreme.

– Lady Regina! exclamă individul. Mi-ați promis dansul care urmează.

De data asta, Marcus se bucură că ea era atât de populară. Nu credea că ar fi putut să danseze cu ea în clipa aceea, știind că îi evalua performanța și se felicita pentru eficacitatea muncii ei.

Ea își mută privirea de la tânăr la Marcus.

– Îmi pare rău, domnule Jerrold, dar am uitat și am acceptat să dansez cu Excelența Sa.

– Nici o problemă, spuse Marcus. Ai un angajament anterior. Voi aștepta până la dansul următor.

– Dar...

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva, el îi eliberă brațul, făcu o plecăciune în fața celuilalt domn și se îndepărtă.

Se îndreptă spre ușă, forțându-se să salute din cap ici și colo, să se poarte ca și cum totul era în regulă. Ura prefăcătoria, dar nu avea de gând să arunce ceea ce câștigase în seara aceea. Trebuia să se gândească la Louisa. Și, din moment ce intenționa să nu se mai apropie la mai mult de zece pași de Lady Regina, trebuia să își păstreze calmul. Așa că își înăbuși dorința de a-și urla mânia în fața fiecărui

bărbat, a fiecărei femei și a fiecărui copil din preajmă, chiar dacă asta îi împinse autocontrolul până la limită.

Blestemat să fie dacă avea să rămână acolo ca să o privească cum se bucură de succesul ei strălucitor. Din fericire, putea să plece dacă voia – venise singur, așa că nimănui nu i s-ar fi părut ciudat dacă pleca.

Coborâse treptele măreței scări până la jumătate, când o voce îl strigă din spate. Nu trebui să se întoarcă pentru a o recunoaște. Scrâșnind din dinți, se prefăcu că nu auzise și se grăbi către foaier.

Foșnetul pantofilor ei de bal se grăbi, de asemenea, în urma lui, pe trepte. Din nefericire, odată ajuns în foaier, trebui să aștepte ca lacheul să îi cheme trăsura, iar ea îl ajunse din urmă.

Când se apropie de el, îi spuse:

– Ce crezi că faci?

El își luă pălăria și mantia de la lacheu fără ca măcar să se deranjeze să le îmbrace.

– Nu e treaba ta, dar plec acasă. Am avut parte de tot Almack-ul pe care îl pot înghiți pentru o seară.

– Nu poți pleca până ce nu avem ocazia să discutăm, protestă ea.

– Ai făcut pariu cu Simon că mă poți transforma într-un gentleman?

– Da, dar...

– Atunci nu avem nimic de discutat. Ai câștigat pariul.

Își zări trăsura sosind și coborî treptele să îi iasă în cale.

Ea îl urmă.

– Marcus, ascultă-mă, te rog!

Fără să se deranjeze să răspundă, sări în trăsură și își aruncă mantia și pălăria pe celălalt loc. Dar, înainte ca lacheul să poată închide ușa în urma lui, ea se urcă și se așeză direct pe mantia lui.

El o privi încruntat.

– Te-aș sfătui să cobori din trăsura mea, doamnă. Plec, așa că, dacă nu plănuiești să mergi la plimbare...

– Nu ai porni cu mine în trăsura ta, spuse ea cu dârzenie. Știi că asta mi-ar ruina reputația. Întoarce-te la Almack ca să...

– John! strigă el. Dă-i drumul! Când trăsura porni huruind, o privi încruntat. Acum este șansa ta. Îi voi spune să oprească, dar numai ca să poți coborî.

Ea înghiți în sec și se uită nervoasă pe fereastră la luminile de la Almack, care dispăreau rapid. Apoi o expresie de încăpățânare

i se ivi pe chip și își întoarse privirea către el, săgetându-l. Ridicându-și bărbia în aer, își încrucișă brațele la piept.

– Atunci va trebui să mă arunci. Pentru că nu voi părăsi trăsura aceasta până ce nu vorbim.

La naiba! Faptul că îi păsase destul ca să vină după el îi domolise deja mânia, dar, dacă ea începea să se scuze...

Nu, nu avea importanță ce avea să spună. Dorea să îl îngenuncheze – asta făcuse întotdeauna cu bărbații. Indiferent ce câștigase în urma pariului, avea să fie ultimul câștig pe seama lui. El avea să se asigure de acest lucru.

Capitolul 14

Ai grijă, că bărbații așteaptă să distrugă reputația protejatei tale în clipa în care te întorci cu spatele!

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

– Cum vrei, replică Marcus. Rămâi în trăsură dacă dorești. Nu îmi pasă absolut deloc.

Regina tresări la auzul tonului lui tăios. Actul ei impulsiv avea cu siguranță să i se întoarcă împotrivă, dar, dacă îl lăsa să plece acum, aproape sigur nu avea să îl mai vadă vreodată. Pur și simplu nu putea să îndure acest gând.

După ce fusese martoră a expresiei sentimentului de trădare de pe chipul lui atunci când Henry menționase pariul, refuza să îl lase pe Marcus să creadă că se folosise de el într-un mod atât de crud. Nu îl putea învinovăți pentru reacția lui, dar asta nu însemna că avea să îl lase s-o scoată din viața lui pentru asta.

– Acum putem discuta? întrebă ea.

– Nu avem nimic de discutat, mârâi el, mutându-și privirea către fereastră.

La naiba! Dragonul revenise, protejându-se cu platoșa solzoasă și cu respirația de foc în timp ce se retrăgea în peștera lui.

Ea nu avea timp pentru asta. Nici măcar fiica unui duce nu putea să plece cu trăsura cu un domn neînsoțită. Ar fi fost compromisă

dacă cineva o descoperea, lucru foarte sigur dacă nu rezolva iute situația.

– Cred că sunt destule de discutat. Cumva, trebuia să îl provoace ca să discute. În primul rând, i-ai spus vărului meu că am acceptat o cerere în căsătorie din partea ta. Și amândoi știm că este o minciună sfruntată.

Deși rămase neclintit, cuvintele ei nu avură efectul dorit.

– Poți să îl lămurești pe vărul tău. Nu îmi pasă ce îi spui.

Bărbatul era atât de încăpățânat!

– Și dacă îi spun că a înțeles greșit pariul? Că nu ai fost niciodată *proiectul meu caritabil?*

– Spune-i ce dorești.

– La naiba, Marcus, știi că nu te privesc astfel!

El își încordă maxilarul.

– Știu cum mă privești, doamnă. Doar că nu îmi pasă.

Ah, ba da, diavol bosumflat! Nimic din nou descoperita lui corectitudine formală nu putea ascunde asta.

– Cum poți crede că aș fi de acord să-mi faci curte doar ca să mă pot ocupa de nu știu ce proiect caritabil? Cu siguranță, îți dai seama că am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să încerc să modelez un bărbat atât de încăpățânat și de posac ca tine.

– Ah, dar ai pus pariul ca să faci ca timpul tău să merite, nu-i așa?

Afurisitul acela de pariu!

– Să știi că Simon a fost cel care a sugerat pariul după ce a aflat că am fost de acord să te las să mă curtezi. A presupus că o făceam ca să-ți îmbunătățesc imaginea, așa că s-a gândit să pună anumite condiții. Aproape că refuzasem. Până când a spus care erau termenii și am ales să fac asta pentru a afla dacă intenționa cu adevărat să se căsătorească cu Louisa.

– Această explicație nu este necesară, scrâșni el. Nu îmi pasă de pariul vostru.

– Spui prostii. Crezi că toate acestea au avut legătură cu un pariu prostesc la care nici măcar nu m-am gândit. Nu vrei nici măcar să afli care erau termenii noștri?

Deveni și mai rigid.

– Nu chiar, Lady Regina. Nu are nici o importanță pentru mine dacă ai câștigat o harpă nouă, o rochie de bal ori o bijuterie. Ai zis ce aveai de spus. Să întorc trăsura?

– Nu, nu o vei face!

Era limpede că ticălosul arogant nu crezuse nici o vorbă din ce îi spusese ea.

– Dacă Simon câștiga, trebuia să nu mă mai amestec în legătura lui cu Louisa. Iar dacă eu câștigam, urma să îți ceară în mod formal mâna ei și să îți respecte decizia. Nu era vorba despre o harpă nouă, naiba să te ia! Am făcut-o ca să mă asigur că Simon nu se folosea de Louisa! M-am gândit că, dacă era de acord cu pariul, trebuia să fie sincer. Acesta este singurul motiv pentru care am acceptat.

Pentru o clipă, avu impresia că el se înmuie. Falca păruse să i se relaxeze. Dar apoi inspiră cutremurător și întoarse către ea o privire rece.

– Nu este nevoie să inventezi ceva ce crezi că mi-ar putea alina mândria. Chiar nu îmi pasă din ce motiv ai făcut pariul. Ne-am folosit amândoi unul de celălalt și am obținut ce ne-am dorit. Așadar, acum suntem chit.

– Pe dracu' suntem! Și ce vrei să spui când afirmi că ne-am folosit amândoi unul pe celălalt?

El se întunecă.

– Whitmore avea dreptate – aveam nevoie de o cale prin care să intru din nou în societate, iar tu mi-ai oferit soluția, chiar dacă ai vrut doar să-ți câștigi pariul. Dar acum, când știu că pot intra singur în societate, nu mai am nevoie de tine. Așa că îți mulțumesc, dar nu îmi mai ești de folos.

Vorbele nemiloase îi luară respirația. El chiar se arătase interesat de ea doar pentru că îl putea ajuta să intre din nou în înalta societate?

Nu, nu îi venea să creadă. Mândria lui fusese rănită, iar acum riposta. Nu avea să îl lase.

– Așadar, sărutările și mângâierile noastre nu au însemnat nimic pentru tine, nu au fost decât un mod de a-ți atinge scopul?

El ridică din umeri.

– Erai plictisită și doreai o aventură; ți-am făcut pe plac. Era singura modalitate de a mă asigura că mă vei ajuta în continuare.

– Înțeleg.

Oh, da, înțelegea cu adevărat! Văzu că îl avea la cheremul ei. Dacă el ar fi pretins că își pierduse interesul față de ea, ar fi putut să îi dea crezare. Dar nu credea nici o secundă că nu o dorise niciodată. Nici chiar vicontele Dragon nu reușea atât de bine să-și ascundă sentimentele.

Ea își desfăcu nasturii mănușilor – mai întâi la prima, apoi la cealaltă. Când și-o scoase pe prima, i se păru că îl vede crispându-se.

– Bănuiesc că acum, după ce ai căpătat ceea ce doreai de la mine, nu te mai prefaci că mă dorești. Asta spui?

El ezită o fracțiune de secundă, cu ochii fascinați de mâna ei care îndepărta cealaltă mănușă.

– Exact.

Punându-și mănușile deoparte, se aplecă pentru a-și aranja pantoful, dar în realitate își etală pieptul într-un mod în care i-l scotea în evidență. Încercă să nu își dea ochii peste cap când privirea lui zbură fără zăbavă către decolteul ei adânc. Bărbații puteau fi atât de previzibili!

– Adică nu ești atras de mine absolut deloc.

– Absolut deloc, repetă el răgușit.

Luându-l prin surprindere, se așeză lângă el. Apoi, în timp ce el încă era cu garda jos, ea își așeză mâna dezgolită pe coapsa lui.

– Deci nu ești afectat când fac asta.

El înghiți în sec.

– Nu, deloc.

Ridicând cealaltă mână, îi mângâie obrazul proaspăt ras.

– Și asta nu te mișcă.

– Mă... nu... Nu sunt mișcat.

Își apăsă gura pe urechea lui.

– Nu te cred.

Apoi îi sărută urechea. Și părul tuns scurt. Și obrazul care încă mirosea a loțiune de ras.

El începu să respire sacadat și icnit.

– Doar pentru că tu... nu ești obișnuită ca bărbații să îți reziste.

– Nu te cred pentru că nu este adevărat. Și amândoi o știm.

Continuând să îi mângâie celălalt obraz cu degetele, îl sărută până ce ajunse la gura lui. El înjură printre dinți. Când ea îi mușcă ușor buza de jos, se smulse de lângă ea.

– Încetează! zise cu glas adânc și răgușit.

– De ce? Credeam că nu mă dorești.

– Nu te doream... Nu te doresc. Te faci de râs degeaba.

– Sper din suflet că nu. Cuprinzându-i obrazul în palmă, îi întoarse capul spre ea până când el nu mai putu evita să o privească. Din moment ce probabil voi avea reputația distrusă pentru că am plecat cu tine, mi-ar displăcea profund dacă am făcut-o degeaba.

Îl sărută direct pe gură. Deși fu scuturat de un fior, rămase nemișcat, fiecare centimetru din el fiind încordat și rezistent. Până când ea își trecu vârful limbii peste buzele lui închise strâns, smulgându-i un geamăt de undeva din adâncul gâtlejului.

Se smulse și se dădu înapoi ca să o privească lung, cu trăsăturile sculptate într-o mască de foame pură și absolută și cu ochi fierbinți.

– Naiba să te ia! blestemă el în timp ce o trase în poala lui. Naiba să te ia! spuse printre dinți în timp ce îi prinse capul în mâini. Naiba să te ducă în iad! gemu el, cu câteva secunde înainte ca gura lui să o ia pe a ei.

Fu cel mai splendid sărut din viața ei, atât de puternic, încât ar fi leșinat dacă ar fi fost genul de femeie care făcea asta. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se predă plăcerii îmbătătoare.

În sfârșit, câștigase. Nu era sigură ce câștigase – de acum, nu-l mai putea ține la depărtare cum nu putea înceta să respire. Dar nu îi păsa. Marcus o săruta cu toată pasiunea și fervoarea care o făceau să se simtă vie și nimic altceva nu mai conta.

După clipe nesfârșite în care gura lui o devoră pe a ei și mâinile lui cutreierară liber peste talia și șoldurile ei, el își smulse buzele de pe gura Reginei.

– Acum ești fericită? mormăi el în timp ce îi presăra sărutări fierbinți pe obraji, pe bărbie și pe gât.

– Pentru că am dovedit că încă mă dorești? Își arcui gâtul ca să îl ajute să o sărute mai ușor. Da, nespus de fericită!

Îi supse tare gâtul.

– Vrăjitoare arogantă! Sirenă obraznică! Ridicându-și gura la urechea ei, îi prinse lobul cu dinții. Nu te-ai putut abține până ce nu m-ai redus la aceeași stare de cățel bălos ca pe toți ceilalți pretendenți ai tăi!

– Dacă așa ești în rol de cățeluș, mă cutremur când mă gândesc cum ai fi ca un buldog. Te asigur, nu am îngăduit niciodată vreunui pretendent ca un cățeluș bălos să mă ia singură în trăsura lui.

El se retrase ca să o privească serios.

– Dacă mai stai mult timp aici cu mine, vei fi ruinată.

– Știu.

– Nu îți pasă?

Ciudat lucru, nu îi păsa. Nu în clipa aceea.

– Nu.

– Ai câștigat pariul, să știi. Nu ești nevoită să continui proiectul caritabil.

Ea se dădu înapoi.

– Nu ești un proiect, strigă ea, rănită până în adâncul inimii. Și dacă tu crezi că te văd în felul acesta, nu mai doresc să am de-a face cu tine!

Încercă să se elibereze și să se ridice din poala lui, dar Marcus nu îi îngădui.

– E prea târziu pentru asta, murmură în urechea ei, cu o urmă de amuzament în glas. Acum, că te-am luat, scumpo, intenționez să profit pe deplin de situație.

Alintul lui o liniști. Ca și gândul că voia să profite de ea. Totuși, obrajii i se îmbujorară când el începu cu multă atenție să îi desfacă legăturile corsajului.

– Tu... tu chiar ai de gând să-mi distrugi reputația cu adevărat?

– Nu. Îi trase corsajul în jos ca să-i poată dezlega cămășuța transparentă. Dar, dacă îți amintești, ți-am spus mai devreme că mă aștept la o recompensă pentru eforturile mele de a mă purta manierat. Deschizându-i cămășuța, dezvălui unul din sânii ei privirii lui rapace. Și intenționez să o capăt acum.

Înainte ca ea să apuce măcar să protesteze, îi lăsă ușor spatele pe brațul lui ca să îi poată acapara sânul cu gura. Cerul să o ajute, era exact ca data trecută – din cale-afară de dulce și delicios...

În timp ce ochii i se închiseră încet și mâinile ei îl apucară strâns de brațe, gura lui îi seduse sânul, tachinându-i sfârcul până când se întări într-un nod dureros, pe care doar brazdele limbii lui fierbinți îl puteau alina.

Apoi el își întoarse atențiile păcătoase asuprea celuilalt sân, mângâindu-l atât de priceput cu gura, încât în curând o făcu să se arcuiască sub buzele lui, dorind mai mult, având nevoie de mai mult.

Probabil acesta fusese motivul pentru care nu observase că mâna lui liberă îi ridică rochia pe picioare până ce i-o aduse la jumătatea coapselor, iar degetele lui îi mângâiară pantalonașii.

– Marcus? șopti ea. Chiar crezi că ar trebui să...

– Da, își smulse gura de pe sânul ei ca să-i răspundă răgușit. Dacă nu mă lași să te ating, scumpo, voi înnebuni.

– Iar eu voi înnebuni dacă mă atingi acolo, zise ea cu asprime, luptându-se să se ridice în capul oaselor.

– Sper din suflet.

Îi zâmbi de sus, așezând-o în așa fel încât era pe jumătate în șezut, pe jumătate lungită în poala lui. Mâna lui – mâna lui diavolesc

de pricepută – își continuă explorarea scandaloasă până când găsi fanta din pantalonașii ei.

– Doresc să te înnebunesc la fel de mult cum m-ai înnebunit tu pe mine în ultima săptămână.

Ar fi trebuit să se împotrivească. În schimb, așteptă răbdătoare să vadă cum intenționa el să facă asta. Dând la o parte pânza cu degetele, exploră printre cârlionții ei până când găsi o bucățică mică de piele sensibilă. Când el își apăsă degetul mare pe ea într-o mângâiere dintre cele mai scandaloase, ea aproape că lovi plafonul trăsurii lui.

Deci așa avea de gând să o facă...Dumnezeule! El o mângâie din nou, iar ea sări.

– Dumnezeule!

– Nu încă, zise el, ochii lucindu-i de amuzament. Dar promit că așa va fi.

Se ținu de cuvânt. În timp ce continuă să frece fără milă și să tachineze acel loc sensibil până când ea se zvârcoli sub degetul lui căutând mai mult, el alunecă un deget mai jos ca să-i desfacă faldurile delicate, apoi introduse un deget înlăuntrul ei.

Ea făcu ochii mari din pricina șocului unei intimități atât de păcătoase. Dar, chiar în clipa în care își înfipse unghiile în haina lui și se pregăti să protesteze, degetul lui se retrase. Doar ca să pătrundă din nou în interiorul ei. Și din nou. Și din nou, cu mișcări ferme și mătăsoase care îi tăiară respirația.

Auzise destule despre actul dragostei ca să știe cum funcționa, dar nu aflase niciodată despre asta. Să aibă degetul lui înlăuntrul ei era absolut revoltător. Însă voia să nu se termine niciodată.

Închise ochii ca să se poată concentra asupra mâinii aceleia mișelesc de păcătoase, care îi făcea lucruri uimitoare, provocând-o să se răsucească, să se rotească și să tânjească la mai mult...

– Ce zici de asta ca impertinență? mârâi el.

– Minunată, șopti ea, apoi gemu când își auzi propria depravare nerușinată. Nu asta am vrut să spun...

– De ce nu, dacă este adevărul? Vocea lui joasă era o seducție fumegândă în ea însăși. Nu te rușina niciodată că îți face plăcere. Dumnezeu știe cât de mult îmi place să te privesc bucurându-te de asta.

Respirația lui greoaie îi confirma vorbele. Ca și umflătura de sub fundul ei. Asta ar fi trebuit să o îngrijoreze, dar în clipa aceea era departe de a-și face orice fel de griji. Nu când aceeași excitare pe care o simțise în loja de la operă creștea în ea mai mult și mai mult...

– Spune-mi adevărul, Regina, porunci el în timp ce mângâierile îi deveniră mai rapide și mai îndrăznețe. Alunecă un alt deget înlăuntrul ei, iar ea gemu, arcuindu-se în mâna lui ca o virgină ridicându-se către gloria flăcărilor dragonului. Când Foxmoor a întrebat de ce ai fost de acord cu târgul meu, i-ai spus că eram proiectul tău caritabil?

– Nu. Gemu în timp ce se lupta să ajungă la respirația de foc. Ți-am spus... nu...

– Dar nu ai negat când el a spus că eram, o îndemnă el.

– Nu, șopti ea, atenția fiindu-i împărțită între întrebările lui afurisite și căldura care creștea și tot creștea acolo jos...

Mișcările lui deveniră mai aprige, mai brutale.

– De ce nu?

– Nu doream ca el să ghicească motivul real pentru care fusesem de acord.

– Care era acesta?

– Pentru că, în ciuda bărbii și a manierelor tale nepoliticoase, a încăpățânării tale... Pierdu șirul, nefiind capabilă să vorbească din cauza senzațiilor palpitante care curgeau prin ea, începoșându-i creierul, mistuindu-i simțurile.

Mișcările lui deveniră dintr-odată provocatoare, prea moi, prea blânde.

– Marcus, te rog... îl imploră ea fără rușine, știind instinctiv că un fel de eliberare zăcuse în ea înainte ca el să devină blând.

– Răspunde la întrebare! ordonă el.

O mângâie apăsat, iar un geamăt de plăcere erupse din ea, dar deveni un scâncet de dezamăgire când el nu repetă mișcarea.

– În ciuda bărbii mele și a tuturor celorlalte, ce...? Care era motivul real de a accepta pariul?

– Pentru că te găsesc fascinant! Își împinse șoldurile în mâna lui ca să îl îndemne să continue. Frustrarea ei crescu atunci când mâna lui continuă să stea nemișcată. Se răsti la el: Te doream, în regulă? Acum te rog, Marcus, te rog...

– În regulă, scumpo, murmură el când vorbele ei își găsiră ecoul în cele din urmă. Nu numai că își reluă mișcările, ci își coborî gura peste a ei. În regulă.

Apoi nu mai fură nici întrebări și nici alte vorbe, doar gura lui minunată posedând-o pe a ei în vreme ce degetele lui nemaipomenite dezmierdară, mângâiară și împinseră, atățând flăcările și hrănindu-i nevoia până când o explozie de lumină, de culoare și de căldură albă

o mistui, trup și suflet. El îi sorbi strigătul cu un sărut îndrăzneț și fierbinte.

În vreme ce ea se convulsiona lipită de el, agățându-se de brațul lui puternic și arcuindu-se în mâna lui fermă, el își smulse gura de pe a ei ca să-i presare sărutări peste obrajii în flăcări, pe bărbie și pe gât.

– Vaai, Marcus... șopti ea când reuși să își regăsească glasul. Asta a fost... asta a fost...

– Cerul Sfânt?

– Da. Se strădui să își recapete respirația pe măsură ce flăcările se stingeau într-o strălucire caldă de mulțumire. Așa este... întotdeauna...

Își lipi nasul de gâtul ei.

– Uneori. Nu întotdeauna. Deși ajută dacă bărbatul știe ce face, iar femeia...

– Se poartă ca o desfrânată?

Rușinea o cuprindea pe măsură ce revenea cu picioarele pe pământ, la huruitul calm al roților trăsurii, la adierea aerului la fereastre, la foșnetul mătăsii când Marcus îi coborî fustele peste ciorapi.

– Îl dorește pe bărbat, o corectă el.

Deschise ochii ezitând, fiindu-i întru câtva teamă de ceea ce avea să vadă pe chipul lui. Dacă el dorise răzbunare pentru afurisitul acela de pariu, atunci găsise modul perfect în care să o capete – făcând-o să îl roage să îi ofere plăcere.

Dar pe chipul lui nu văzu triumf, ci doar acea foame prezentă întotdeauna și care părea să nu fie niciodată potolită. Se ridică în capul oaselor în poala lui, cuprinsă de vină atunci când umflătura lui se îngroșă sub fundul ei agitat.

– Este ceva ce pot face ca să... Ei bine... Cum întreba cineva așa ceva? Să te fac să te simți mai confortabil? Știi... acolo jos?

El izbucni într-un râs încordat, apoi îi apăsă un sărut pe tâmplă.

– Nu și dacă nu dorești să fii cu adevărat ruinată.

Ea se retrase ca să se uite mirată la el.

– Un bărbat nu poate găsi satisfacție dacă o femeie îl atinge așa cum tu m-ai atins pe mine?

O dorință violentă îi înflori pe chip.

– Ba poate. Dar nu ar fi înțelept acum. Dacă mă atingi așa, mă îndoiesc că ar exista ceva pe pământul acesta care să mă facă să te duc înapoi la Almack. Și amândoi știm că trebuie să te duc înapoi.

O ridică din poala lui, așezând-o pe locul din față, în timp ce spuse pe un ton resemnat:

– Mă rog doar să nu fi fost plecați prea mult timp.

– Și dacă am fost? întrebă ea.

Privirea lui o întâlni pe a ei, arzătoare și intensă.

– Atunci mă voi căsători cu tine, bineînțeles.

Ei i se opri respirația.

– Te-ai căsători cu mine? Sora dușmanului tău?

– Nu cred că femeile trebuie să plătească pentru păcatele rudelor de parte bărbătească. Știi și tu că nu există altă soluție. Asta, dacă suntem prinși.

– Dacă suntem prinși, repetă ea.

Când ea nu mai spuse nimic, el se încruntă, apoi îi ordonă vizitiului să se întoarcă la Almack. În timp ce vizitiul întoarse trăsura, Regina își făcu de lucru și își aranjă hainele ca să arate cum se cuvenea, încercând să nu se gândească la semnificația vorbelor pe care tocmai le spusese Marcus.

Căsătoria cu Marcus. Preț de o clipă îmbătătoare, gândul de a fi soția lui Marcus o tentă. Apoi se trezi la realitate. Problemele ei nu ar fi dispărut doar pentru că el ar fi făcut-o soția lui. Ba din contră, s-ar fi înmulțit.

El o privi într-o tăcere meditativă. Apoi își drese glasul.

– Dacă această conversație între patru ochi îți ruinează reputația, trebuie să ne căsătorim. Sigur îți dai seama de asta.

– Desigur. Doar că... Ei bine, nu am intenționat niciodată să mă căsătoresc.

El o cercetă sceptic.

– Niciodată? Vorbești serios?

– Cât se poate de serios.

Rămase tăcut pentru o clipă.

– De aceea îi refuzi pe toți petitorii tăi.

– Da.

– De ce ar face o femeie cu poziția ta, care ar putea avea orice bărbat își dorește, o alegere atât de absurdă?

„Pentru că sunt vătămată. Pentru că și copiii mei ar putea fi vătămați. Pentru că nu aș putea îndura să văd dezgustul din ochii tăi când vei descoperi asta."

Se strădui să adauge un pic de voioșie în tonul ei:

– Sunt doar răsfățată, așa cum spui tu. Sunt obișnuită ca lucrurile să fie așa cum doresc eu, iar femeile căsătorite nu au o astfel

de libertate. Doar cei mai îngăduitori dintre soți le-ar permite soțiilor să meargă unde și când doresc, să stea în oraș cât vor și cu orice prieteni aleg.

El se crispă.

– Mă îndoiesc că aș putea fi un soț atât de îngăduitor.

Ea izbucni într-un râs fals.

– Tu nu ești nici măcar un pretendent îngăduitor – ca soț, cel mai probabil ai fi un tiran.

Când el se supără, ea adăugă moale:

– Te necăjesc doar, Marcus. Dar fii cinstit, ai încerca să mă ții tot timpul încătușată alături de tine la țară, nu-i așa?

Când el privi în altă parte, ea știu că acela era adevărul.

– De asemenea, ai încerca să îmi alegi prietenii, continuă ea. Știu că asta ai face. În primul rând, probabil că mi-ai interzice să îl văd vreodată pe Maiestatea Sa ori să merg la petreceri unde el și-ar putea face apariția...

– La naiba, sigur că da. Privirea îi zbură spre ea, extrem de protectoare. Nu l-aș lăsa niciodată pe diavolul acela la mai puțin de zece pași de orice persoană la care țin.

Inima ei începu din nou tropăitul acela prostesc.

– Și tu... ții la mine?

– Chiar trebuie să întrebi?

– Bănuiesc că nu. Își făcu de lucru punându-și mănușile. Dacă mă pot strecura înapoi la Almack fără să mi se fi simțit lipsa, ce se va întâmpla?

– Îți voi spune ce nu se va întâmpla. Dacă nu te vei căsători cu mine, atunci nu ne mai întâlnim singuri, ca acum, niciodată. Nu ne facem curte, nu ne sărutăm. Când privirea ei surprinsă zbură spre el, adăugă: Nu voi suporta asta. Te doresc prea mult ca să dansez cu tine precum toate celelalte cuceriri ale tale când tot ce dorești de la mine este un pic de distracție.

– Nu este adevărat!

– Nu? Nu vrei să te căsătorești și totuși te porți ca o femeie care dorește. Ce să înțeleg din asta? Vorbea cu amărăciune în glas. Doar dacă nu cumva acesta este felul în care îi refuzi pe toți pețitorii tăi inacceptabili, pretinzând că detești căsătoria când, de fapt, nu vrei să te căsătorești *cu ei*.

– Nu aș fi niciodată atât de necinstită.

– În acest caz, mai bine ai spera să nu fii compromisă. Pentru că dacă vei fi, ne vom căsători, obiecțiile tale neavând nici un temei.

Călătoriră restul drumului în tăcere, cu promisiunea aceea atârnând greu între ei. Se gândi să îi spună adevărul, dar era prea rușinos să recunoască, mai ales dacă aveau să se despartă. Și dacă nu se întâmpla asta, urma să treacă de hopul acesta când avea să ajungă acolo.

Când se apropiară de Almack, fu încurajată de lipsa mulțimii de afară. O singură trăsură se afla acolo, luându-și pasagerii. Dar ușurarea ei dură doar până în clipa în care recunoscu blazonul ducal al trăsurii.

Trăsura lui Marcus abia dacă se opri când ușa fu larg deschisă de nimeni altul decât fratele ei. Chipul îi era aprins de mânie.

– Coboară, netrebnicule! urlă el la Marcus.

– O fac bucuros.

În vreme ce cobora, Marcus aruncă spre ea o privire care îi spuse că avea să se țină de cuvânt.

În ciuda tuturor lucrurilor, inima îi sări din piept la gândul acela. Ignorându-l pe fratele ei, care clocotea alături de el, Marcus o ajută să coboare ca și cum nimic nu ar fi fost în neregulă. Asta păru să îl convingă pe fratele ei că ea mersese de bunăvoie.

– Să te ia naiba, Regina! mârâi Simon. Cum ai putut să te comporți atât de prostește?

– A fost singurul lucru pe care îl puteam face în acel moment, replică ea, ciudat de veselă acum, când ce era mai rău trecuse.

Un surâs atinse buzele lui Marcus, dar Simon era livid.

– Nu este de râs...

– Las-o în pace, interveni cu fermitate Marcus. Nu este ea de vină.

– La naiba, bineînțeles că nu! se răsti Simon. Tu ești de vină și tu vei fi cel care va îndrepta lucrurile ori jur că ne vom întâlni la apus la Leicester Fields!

– Nu fi caraghios, Simon... începu Regina.

– Marcus! strigă o voce din spatele lor.

Louisa coborî din cealaltă trăsură și alergă spre ei.

Fu rândul lui Marcus să devină livid.

– Fir-ar să fie, Louisa, de ce pleci singură cu diavolul acesta?

– Nu singură, replică Simon. Cicely?

Cicely scoase capul pe fereastra trăsurii.

– Da?

Simon zâmbi sumbru către Marcus.

– Am avut bunul-simț să iau o însoțitoare.

– Tocmai mergeam să vă căutăm pe tine și pe Regina, zise în grabă Louisa cu respirația întretăiată. Domnișoara Tremaine era îngrijorată și...

– Unde este familia Iversley? o întrerupse Marcus. Ei ar trebui să îți fie însoțitori.

– Nu i-am putut găsi, spuse Louisa. Și, oricum, domnișoara Tremaine era potrivită...

– Pentru nevoile lui Foxmoor, da. Marcus se uită și mai fioros la Simon. Știai că domnișoara Tremaine ar fi închis ochii dacă te-ai fi oprit la... să spunem Carlton House.

– Carlton House? interveni Louisa. Despre ce vorbești?

– Despre nimic, zise în grabă Simon.

Răspunse prea iute. Regina îl cercetă cu suspiciune pe fratele ei. Acesta o ignoră.

– Încetează să distragi atenția de la propria purtare necuviincioasă, Draker! Doresc să știu ce plănuiești să faci în legătură cu insulta aceasta adusă surorii mele.

Marcus luă mâna Reginei.

– Eu și Regina ne vom căsători. Am discutat deja despre asta.

– Minunat! strigă Louisa.

Deși Cicely păru panicată, un zâmbet calculat apăru pe buzele lui Simon.

– Bun. Voi face aranjamentele.

– Eu voi face aranjamentele, replică Marcus. Dacă îmi vei spune numele avocatului tău, voi...

– Așteptați! strigă Regina.

Lucrurile mergeau prea repede. Iar discuția pe care o avusese cu Marcus în trăsură o tulburase mai mult decât se așteptase.

Ambii bărbați o priviră încruntați.

– Ce este? întrebă Simon.

Își trase mâna din cea a lui Marcus, știind că ce avea să spună era scandalos. Bineînțeles, trebuia să se căsătorească cu el; o mulțime se adunase deja în spatele lor și nu avea să dureze prea mult ca oamenii să își dea seama ce se petrecea. Câteva întrebări adresate lacheului, și cu toții aveau să afle...

Nu, nu putea supraviețui unui astfel de scandal. Înalta societate era întreaga ei viață, avea să înnebunească. Dar nu putea nici să îndure să stea încuiată la țară luni la rând alături de Marcus. Mai ales atunci când el avea să afle adevărul despre ea, lucru care era inevitabil.

Ar fi trebuit să îi spună acum. Dacă dădea înapoi și nu se mai căsătorea cu ea? Ar fi fost ruinată, o renegată. Nu voia să îngăduie așa ceva. Prefera să fie o virgină de sacrificiu decât o femeie fără onoare. Și apoi căsătoria cu Marcus nu trebuia să fie un sacrificiu dacă lua măsuri.

– Te căsătorești cu Excelența Sa, zise hotărât Simon. Nu ai de ales.

– Înțeleg, dar... Regina trase adânc aer în piept. Trebuie să fie de acord cu anumite condiții înainte să îmi dau acordul.

– În circumstanțele astea, se răsti Simon, nu poți pune condiții.

– Las-o să vorbească! Marcus o privi cu precauție. Spune-mi ce dorești!

Ea privi în spatele lui, către locul în care Cicely stătea înțepenită din cauza șocului.

– Mai întâi, trebuie să îi îngădui lui Cicely să mă însoțească la Castlemaine. Nu mai poate locui cu Simon în ceea ce va fi de acum casa unui burlac.

În vreme ce ușurarea se citi pe chipul lui Cicely, Simon își dădu ochii peste cap.

– Nu îți face griji pentru Ciss. Mă voi asigura să aibă o poziție confortabilă pe una dintre moșiile mele.

– Nu, o doresc alături de mine.

Un plan începuse să ia formă în mintea ei. Dacă Cicely putea fi acolo ca s-o ajute să citească și să se ocupe de gospodărie, poate că nu era nevoită să îi spună lui Marcus de problema ei.

– Excelența Sa trebuie să o primească.

– Bine, spuse Marcus. Castlemaine este mare. Sunt destule camere pentru verișoara ta. Altceva?

Ea înghiți în sec. Lui avea să îi fie greu să îi îndeplinească următoarea condiție.

– Vreau o casă la oraș. Și libertatea de a locui acolo când doresc, mai ales în timpul sezonului. Când el își coborî sprâncenele, adăugă grăbită: Desigur, poți sta cu mine. Dar, dacă nu mă vei lăsa să ies în oraș, nu mă pot căsători cu tine.

– Pe dracu' nu poți, i-o tăie Simon. Poate că tata ți-ar fi tolerat încăpățânarea, fata mea, dar...

– Este în regulă, îl întrerupse Marcus. Sunt de acord și cu această condiție.

Ea se întoarse cu un zâmbet recunoscător către el. Apoi Marcus adăugă:

– Dar am și eu două condiții.

Ea se încordă.

Simon ridică ochii spre cer.

– Care naiba sunt ale tale?

– Prima este ca sora ta să fie de acord să îmi fie credincioasă.

Regina îl privi chiorâș pe Marcus, insultată profund.

– Bineînțeles că îți voi fi credincioasă!

Marcus se uită fix în ochii ei.

– Credincioasă toată viața, nu până când îmi dăruiești moștenitorul și al doilea copil. Nu voi tolera nici o infidelitate, discretă sau nu. Știu cum văd căsnicia prietenii tăi ușuratici, dar eu o văd altfel. Indiferent cât de mare ar fi scandalul, nu voi ezita să divorțez de tine dacă aflu că ai fost infidelă chiar și o singură dată. Înțelegi?

Ea își ridică bărbia.

– Perfect. Și, repet, sigur voi fi credincioasă.

Îi cercetă chipul și păru satisfăcut de ceea ce văzu, pentru că apoi se întoarse către Simon.

– Cealaltă condiție a mea te privește, Foxmoor.

– Îi voi da Reginei oricât ceri...

– Nu este vorba de bani. Voi fi de acord să mă căsătoresc cu sora ta. Dar numai dacă ești de acord ca tu să nu o mai vezi niciodată pe a mea.

Capitolul 15

Ferește-te de tinerii domni impetuoși!

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Marcus rămase neclintit împotriva încruntării întunecate a lui Foxmoor și a protestelor imediate ale femeilor. Acesta era un risc enorm. Printr-un noroc uimitor, o câștigase pe Regina și dorea să o păstreze. Dumnezeule, cât dorea să o păstreze, în ciuda condițiilor ei afurisite!

Dar, văzându-l pe Foxmoor pregătindu-se să plece cu Louisa, se mânie. Era limpede că ducele se folosea de scuza dispariției Reginei ca să o ducă iute pe Louisa la o întâlnire cu Prinny.

Ei bine, nu avea să se întâmple niciodată una ca asta. Voia să se asigure că Louisa avea să se elibereze de Foxmoor pentru totdeauna.

– Aceasta este condiția mea, Foxmoor, repetă Marcus. O lași pe Louisa în pace ori nu va fi nici o căsătorie între mine și sora ta.

– Du-te dracului! șuieră Foxmoor.

– Nu este negociabil.

– Atunci ne vom întâlni la Leicester Fields la apus.

– Bine, răspunse Marcus. Nu îmi pasă de modul în care scap de tine atâta vreme cât ieși din viața surorii mele.

– Destul! interveni Regina, albă ca varul. Este absurd. Nimeni nu se luptă cu nimeni.

– Marcus, nu ești deloc rezonabil, adăugă Louisa, venind lângă el și așezându-i mâna pe braț. Nu te voi lăsa să te lupți cu Simon.

– Atunci spune-i adio, îngeraș!

– Nu poți crede că aș fi de acord...

– Sunt tutorele tău, se răsti el, așa că vei fi de acord cu orice spun. Iar eu spun că nu îl mai poți vedea pe acest ticălos obscen.

– Asta nu va rezolva nimic, șopti Regina.

El se uită încruntat la ea.

– Eu ți-am acceptat condițiile. Acum fratele tău le va accepta pe ale mele ori jur că nu mă voi căsători cu tine.

Reginei îi tremura bărbia, dar se întoarse către fratele ei:

– Spune-i lui Lord Draker că îi accepți condiția.

– Nu o voi face! Mai întâi, mă voi lupta cu nemernicul ăsta afurisit...

– Ba nu! Îi aruncă fratelui său o privire rugătoare. Nu voi fi ani întregi subiectul unui scandal interminabil doar pentru că tu insiști să lupți într-un duel. Excelența Sa este un idiot, dar asta nu înseamnă că vreau să-l văd cum moare. Ori cum mori tu. Ori cum muriți amândoi!

– Nu poate exista nici un duel, fu de acord Louisa, așa cum Marcus era sigur că va face dacă el aducea în discuție alegerea aceea. Merse lângă Foxmoor. Este în regulă, Simon, acceptă ce îți cere el. Peste doi ani, voi putea să mă căsătoresc cu cine doresc. Te iubesc destul cât să te aștept până când ajung la majorat. Atunci nu va putea face nimic ca să mă împiedice.

Marcus vru să riposteze, dar observă cum sângele se scurge din obrajii lui Foxmoor. Doi ani nu aveau să fie de folos scopurilor ducelui. Din nu se știe ce motiv, Prinny părea hotărât să o aducă pe Louisa în cercul lui acum, nu peste doi ani.

Un zâmbet larg se întinse pe chipul lui Marcus.

– Ai auzit asta, Foxmoor? Te iubește destul cât să te aștepte. Tonul îi deveni sarcastic. Și sunt sigur că o iubești destul cât să faci același lucru. Uite cum procedăm. Pot fi generos. Îmi modific condiția. Dacă voi doi stați departe până când Louisa împlinește 21 de ani, vă voi da binecuvântarea mea. Atunci voi fi sigur că o iubești cu adevărat.

Foxmoor îi aruncă lui Marcus o privire nimicitoare.

– Mie mi se pare rezonabil, Simon, adăugă Regina.

Când auzi tonul tăios al Reginei, Marcus își mută privirea la ea. Aceasta îl privea fix pe fratele ei cu o expresie ciudat de decepționată.

Simți un val de ușurare. Ea știa. Poate că la început nu știuse de intențiile fratelui său, dar acum știa.

– Și, dacă îți amintești, continuă Regina cu aceeași voce obosită, am câștigat pariul pe care l-am făcut, ceea ce înseamnă că trebuie să ceri în mod formal mâna Louisei și să asculți de răspunsul fratelui ei. Cred că tocmai l-a dat.

– Nu am zis că ai câștigat. Nu pot spune că o singură seară de succes la Almack îndeplinește termenii noștri.

Până atunci, Marcus nu crezuse pe deplin că ea spusese adevărul despre termenii pariului. Dar se părea că o făcuse. În mod surprinzător, asta îl înveseli. Dacă ea fusese interesată de la început de binele Louisei, atunci cu siguranță exista speranță pentru ei.

– Ai spus că trebuia să devină un gentleman adecvat înaltei societăți, replică Regina. Și a devenit. Când Foxmoor mormăi, ea adăugă: Și apoi Louisa însăși abia a intrat în societate. Nu i-ar prinde rău să vadă mai multe înainte să devină soție. Așadar, de ce să nu aștepți până când ajunge la majorat?

Foxmoor își mută neliniștit privirea de la sora sa la Marcus, dar știa clar că era încolțit. Dacă ar fi insistat, ar fi trebuit să îi explice Louisei de ce era așa de grăbit. Totuși, schimbând condiția, Marcus se asigurase că Louisa avea să se supună.

– Accepți? îl îndemnă Marcus.

Foxmoor ezită, apoi spuse printre dinți:

– Accept.

– Trebuie să juri pe onoarea ta, îi ceru Marcus.

Ochii lui Foxmoor sclipiră de mânie.

– Jur pe onoarea mea! Poftim, este de ajuns pentru tine?

– Sunt satisfăcut, replică Marcus.

– Mulțumesc, Simon, zise Regina.

Iar atunci Marcus își dădu seama. Obținuse tot ceea ce dorise: căsătoria cu Regina și pe Foxmoor ieșit din viața Louisei.

Un zâmbet îi apăru pe chip.

– Asta merită sărbătorit, zise el, simțindu-se dintr-odată mărinimos. Îi întinse un braț Reginei, iar pe celălalt Louisei. Haideți, doamnelor, am putea la fel de bine să ne întoarcem în sala de festivități și să risipim orice zvonuri răutăcioase care probabil au început să circule. Avem de anunțat o nuntă.

Câteva ore mai târziu, în drumul spre casă alături de Simon și Cicely, Regina privea în gol pe fereastră, cu mintea răvășită.

O parte din ea era ridicol de încântată să se căsătorească cu Marcus. Cealaltă parte nu se putea împiedica să nu se gândească la discuția neplăcută care dusese la asta. Când Marcus amintise de condiția de a pune capăt curtării surorii sale pentru propria lor căsătorie, Reginei îi venise să îl strângă de gât. Cum putuse să o umilească în felul acela?

Apoi văzuse chipul lui Simon, iar o bănuială îngrozitoare începuse să o chinuiască. Pur și simplu nu dispărea. Cu toate acestea, nu îndrăzni să o spună până ce nu aveau să fie singuri, pentru că poate se înșela. Spera din suflet să se înșele.

De îndată ce ajunseră la casa din oraș, Cicely se duse la culcare, iar Regina și Simon merseră în salonul ei. Își alese cu grijă cuvintele, ca să nu îl pună în gardă. Avea nevoie de sinceritate din partea lui, dacă un astfel de lucru exista.

– Aș dori să îți mulțumesc pentru sacrificiul tău, Simon. Îmi pare rău că ești nevoit să îți amâni planurile de căsătorie din cauză că eu m-am purtat prostește. Mă simt atât de vinovată că te pun în poziția aceasta...

– Prostii, fată dragă, mi-ai făcut o favoare.

– Nu văd cum. Neputând să se uite la el, merse la măsuța ei de scris – măsuța ei de scris inutilă, ornamentală – și se prefăcu a căuta o hârtiuță. Acum trebuie să aștepți doi ani ca să o curtezi pe Louisa.

– Chiar crezi că voi înceta să o curtez pe fată pentru că logodnicul tău idiot mă pune să jur că nu o voi face?

Nu, nu credea asta! Din nefericire.

– Atunci plănuiești să o vezi fără știrea lui?

– Este perfect. După căsătoria voastră, veți pleca în luna de miere...

– Luna de miere? scânci ea, distrasă pentru o clipă de la întrebările ei.

– Bineînțeles că veți merge într-o călătorie pentru luna de miere. De ce nu ați face-o?

Dumnezeule, o călătorie doar cu Marcus! Fără Cicely, ca să o ajute.

Își alungă panica. Avea să îl convingă cumva pe Marcus să nu meargă. Iar chiar dacă nu reușea, cât de mult putea să se aștepte din partea ei să citească în luna de miere? Luna de miere era pentru...

Se îmbujoră. Poate că, până la urmă, avea să se descurce fără Cicely.

– După cum spuneam, continuă el, cât timp voi sunteți plecați în luna de miere, eu pot aranja cu ușurință să o văd pe Louisa și să o conving să se împotrivească dorințelor fratelui ei.

Vorbele lui îi treziră din nou bănuielile. Îngrozitoarele ei bănuieli.

– Dacă am acordul ei, continuă Simon, nu va mai avea importanță când vă veți întoarce din moment ce tu îl vei ține ocupat pe Draker la Castlemaine, iar eu...

– Tu aranjezi întâlniri secrete între Maiestatea Sa și Louisa.

Se așternu o tăcere grea. Apoi se întoarse ca să-l înfrunte.

– Acesta este planul tău, nu-i așa?

– Nu am nici o idee despre ce vorbești.

Furia ei explodă.

– Nu mă minți! Din cauza ta m-am încurcat cu Lord Draker, așa că cred că merit să știu adevărul.

El îi aruncă o privire defensivă.

– Maiestatea Sa nu dorește decât o afurisită de întâlnire cu propria fiică...

– Fiica lui? zise Regina. Louisa este fiica prințului?

– Desigur. De ce crezi că vrea să îi ofere un loc la curte?

– Marcus nu a spus nimic despre faptul că este fiica lui. Credeam că mama lui și prințul fuseseră certați în acel an.

– Da, dar îl cunoști pe Prinny. Au avut o întâlnire întâmplătoare și, ca de obicei, el... și-a făcut voia. Iar Louisa s-a născut nouă luni mai târziu.

– Asta nu înseamnă neapărat că este a lui Prinny.

– Mama ei a spus că este, iar el o crede. Dar nemernicul și afurisitul ei frate nu vrea să creadă asta, așa că nu permite nici o întâlnire între ei. Iar Maiestatea Sa insistă să îi spună asta el însuși, personal.

„Nu l-aș lăsa niciodată pe diavolul acela la mai puțin de zece pași de orice persoană la care țin."

– Așadar, tu și prințul ați pus la cale această curtare falsă ca să o păcăliți pe biata fată să...

– Draker al tău nu ne-a dat de ales, fir-ar să fie!

– Nu, zise ea, cu stomacul fierbând. Este prea isteț pentru tine. Mi-a spus de la bun început că acesta era planul tău, dar eu nu l-am crezut niciodată. Nu mi-am putut imagina că ai putea fi atât de fățarnic!

Ochii fratelui ei se îngustară.

– Atunci nu mă cunoști prea bine.

Trădarea o sfâșie. Toate lucrurile pe care le făcuse ea, tot ce pusese la cale fusese doar pentru ca el...

– De ce, Simon? De ce o dorește Maiestatea Sa la curte atât de tare, încât ar recurge la o astfel de înșelăciune?

– Încetează să mai spui asta! Nu este o înșelăciune. Nu i-am făcut nici o promisiune.

– Este ca și cum ai fi făcut-o. Fiecare compliment al tău a fost o promisiune. Spune-mi, Simon, ai sărutat-o?

Chipul lui arăta furtunos.

– Asta nu este treaba ta.

– Deci ai sărutat-o. Și ai făcut-o să creadă că...

– Am făcut ce trebuia pentru regentul meu.

Îi povesti apoi despre prințesa Charlotte și despre iminenta ei căsătorie.

Cu fiecare vorbă, stomacul i se strângea tot mai tare.

– Bănuiesc că primești o recompensă pentru asta.

El se încordă.

– Plănuiesc să fiu prim-ministru, Regina. Acesta a fost țelul meu dintotdeauna, după cum știi.

Palmele ei începură să transpire.

– Așadar, ai avut vreodată intenția să te căsătorești cu Louisa? Ai iubit-o măcar un pic?

El își trecu degetele prin păr.

– Nu este chiar atât de simplu.

– Ba da, este. Se gândi la prietena ei, care își mărturisise atât de inocent dragostea pentru Simon în seara aceea. O iubești sau nu o iubești? Care e adevărul?

Trăsăturile lui se împietriră.

– Nu i-am cerut să mă iubească. Nu făcea parte din planul meu. Nu am ce face dacă ea...

– A crezut în sinceritatea complimentelor tale? A crezut că încercările tale de a o vedea erau motivate de sentimente cu adevărat tandre? Cum ai putut?

– Nu ai nici un drept să mă acuzi. Ai avut vreun sentiment față de Lord Draker atunci când ai acceptat să te curteze? Sau doar te foloseai de bietul om ca să obții ceea ce doreai?

– Singurul lucru pe care îl doream era căsătoria ta. Și apoi eu și Marcus știam că era doar un târg. Cel puțin așa începuse. Louisa nu a știut nimic despre adevăratele tale intenții. Și, oricum, care sunt acestea? Spune-mi cel puțin că din planul tău face parte și căsătoria cu ea.

El se crispă.

– Știi foarte bine că Louisa nu ar fi o soție potrivită pentru un prim-ministru.

– Dumnezeule! Se simți complice la ceva murdar și păcătos, deși nu era absolut deloc implicată. M-ai mințit când ai acceptat pariul. Nu ai avut niciodată intenția de a te căsători cu ea.

– Ai spus că trebuia să îi cer mâna în mod oficial și să respect decizia lui. Din moment ce știam că el nu mă va accepta niciodată, nu eram în pericol.

– Nu, doar inima Louisei era în pericol.

– Dacă s-a amăgit că doream să mă căsătoresc cu ea, asta nu este treaba mea.

– Nu e... Ai dansat cu ea, i-ai făcut complimente, cadouri și Dumnezeu știe ce altceva, în timp ce ai avut întotdeauna intenția ca la sfârșit să îi spui că toate acestea nu au însemnat nimic. Ce fel de creatură malefică ești?

O privi chiorâș.

– Una care își servește viitorul rege cu o loialitate totală. Așa cum ar trebui să facă orice supus. Așa cum și tu ar trebui.

Ea clătină din cap.

– Ești nebun dacă ai impresia că voi închide ochii la treaba asta. Nu te voi lăsa să continui să o înșeli...

– Vei face tot ce spun eu! Păși amenințător spre ea, cu trăsăturile lui frumoase aprinse de hotărâre. Vei păstra tăcerea despre planurile mele, îl vei ține pe afurisitul tău soț ocupat și mă vei lăsa să termin asta fără nici un fel de intervenții. Înțelegi?

– Nu o voi face!

– Ba da. Ori îi voi spune prețiosului tău Marcus că ai făcut parte din planul meu de la bun început.

Ea se albi.

– Nu ai putea fi atât de crud.

– Ba da, crede-mă! Dacă îi zici – lui sau Louisei – ce se petrece, voi spune că știai de la început. Că te-am trimis la el acasă ca să-i distragi atenția și să manevrezi lucrurile în așa fel încât eu să mă pot apropia de ea.

– Nu te va crede, șopti ea.

Simon râse aspru.

– Omul are atât de puțină încredere în tine, încât a făcut din fidelitatea ta o condiție pentru căsătorie. A insistat asupra acestui lucru. Chiar crezi că te-ar crede?

– Da.

Dar nici măcar ea nu credea ce spusese. Nu mai departe de seara aceasta o acuzase că făcuse parte din planurile fratelui ei. Dacă Simon i-ar fi confirmat acele bănuieli, Marcus sigur l-ar fi crezut.

– Dacă ești atât de sigură de el, du-te și spune-i, replică Simon cu răceală. Vezi ce se întâmplă. Amintește-ți doar că, după ce voi dezvălui cum l-ai trădat, va trebui să faci față consecințelor. Dacă îi spui înainte de nuntă, iar el alege să mă creadă, atunci s-ar putea să nu existe nici o căsătorie. Asta ar trebui să îți consolideze cu adevărat poziția în societate. Iar dacă îi spui după aceea... Îi aruncă un zâmbet grav. Chiar sper că toate zvonurile acelea despre temnița lui sunt false.

– Sper că nu, se răsti ea. Pentru că, atunci când va afla ce faci, te va arunca cu siguranță în ea. Și te va înfometa timp de o săptămână!

Preț de o clipă, păru zdruncinat de cuvintele ei amare. Apoi își îndreptă umerii cu un zâmbet de superioritate.

– Hai, chiar nu ar trebui să vorbești astfel. Sângele apă nu se face, fată dragă!

– Să nu îmi mai spui niciodată *fată dragă!* Nu sunt draga ta. Iar tu nu îmi ești frate dacă mă obligi să fac asta.

– Nu te oblig, spuse el obosit. Îți explic doar ce voi fi forțat să fac dacă nu vei coopera. Se apropie de ea și îi puse mâna pe umăr. Dar, dacă vei coopera, jur să nu îi spun niciodată că ai știut despre planurile mele. Te poți preface surprinsă atunci când el va afla că Louisa a ales să trăiască la curte cu tatăl ei.

– Tatăl ei! Îi dădu mâna la o parte. Prințul nu a fost niciodată tată pentru Louisa. Dorește să fie acum doar pentru că vrea

să obțină ceva de la ea. Respirația îi era fierbinte și greoaie. Marcus este de două ori mai bărbat decât vei fi tu vreodată. Mi se rupe inima când mă gândesc să îl dezamăgesc.

– Atunci nu ar fi trebuit să te bagi în treburile mele. Nu ți-am cerut niciodată să faci târgul acela stupid cu el. Și, cu siguranță, nu ți-am cerut să pleci singură cu el într-o trăsură în seara asta.

– Pentru că știai că nu aș fi făcut-o niciodată pentru motive înșelătoare.

Dar o făcuse pentru propriul motiv, așa că era la fel de vinovată ca el.

– Dar ai făcut-o, iar acum trebuie să suporți urmările. Mă susții? Sau ar trebui să am o discuție prietenească cu viitorul meu cumnat?

Sângele i se răci gândindu-se numai la cum ar fi privit-o Marcus dacă ar fi crezut acuzațiile lui Simon.

– Ai jurat pe onoarea ta că vei sta departe de Louisa, zise ea într-un ultim efort de a-l convinge. Ți-ai încălca și cuvântul?

– I-am făcut un jurământ regentului meu, care este mai important. Dacă Draker va cere satisfacție pentru promisiunea încălcată, i-o voi da. O cercetă cu o privire rece. Dar, dacă ții la el, te vei asigura că nu cere satisfacție. Pentru că sunt un țintaș foarte bun.

Da, era. Și, din câte știa ea, Marcus nu putea lovi o clădire de la 20 de pași.

– În regulă. Voi păstra tăcerea. Dar nu te voi ierta niciodată pentru asta. Niciodată!

El nu spuse nimic în timp ce ieși pe coridor. Poate că simțise că era cât pe ce să-i scoată ochii. Ori poate că era mândru de el însuși fiindcă triumfase în fața ei. Oricare ar fi fost motivul, în curând avea să descopere că ea nu era genul care să stea degeaba și să facă sluj doar pentru că el ordonase asta.

Se îndreptă direct spre camera lui Cicely, rugându-se ca verișoara ei să fie încă trează și să accepte să o ajute. În mod normal, trebuia să-i forțeze mâna lui Cicely ca aceasta să facă ceva împotriva lui Simon, dar acum, când el vorbise atât de nepăsător despre exilarea ei la țară, poate că nu avea să mai fie chiar atât de amabilă.

Iar Regina intenționa să folosească asta în avantajul ei. Ea și Cicely puteau să se asigure că Louisa nu urma să devină vulnerabilă în fața uneltirilor lui Simon. Într-un fel sau altul, Louisa putea să aibă întotdeauna pe cineva de partea ei.

Capitolul 16

Nu este nevoie ca nunta protejatei tale să îți ruineze viitorul. O femeie inteligentă poate fi indispensabilă familiei până când protejata ei se căsătorește.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

În timpul ultimilor nouă ani, Marcus considerase că nunțile erau pentru alți oameni. Fiica fermierului căsătorindu-se cu impertinentul tânăr arendaș. Învățătoarea în vârstă căsătorindu-se cu spițerul local. Doamna de la rubrica mondenă căsătorindu-se cu domnul ei din lumea mondenă, al cărui obraz nu era brăzdat de o cicatrice hidoasă.

Și totuși, acum stătea în fața episcopului, cu tot cu cicatrice. Strânse cu putere mâna delicată a celei mai frumoase femei din Anglia. Ba nu, din lume. Și o făcea soția lui.

Uluitor!

Da, nunta era o treabă făcută în goană, cu ajutorul unei dispense speciale. Da, era mică și discretă, fără toată agitația cu care probabil era obișnuită Regina. Cu toate astea, era o nuntă, iar ea fusese dornică. Ori aproape dornică.

În puținele ocazii în care o văzuse în ultima săptămână de pregătiri pentru nuntă, fusese cam formală cu el. Însă își rosti jurămintele fără ezitare.

Dar și fără ardoare. Cine o putea învinovăți? Uluitoarele fete de duci nu se căsătoreau cu bădărani neîndemânatici și retrași ca el, ca apoi să își înceapă bucuroase viețile plictisitoare la țară, departe de înalta societate.

„Trebuie să am libertatea de a veni și de a pleca din oraș după cum doresc."

Se încruntă. La naiba cu toate, avea să o facă să fie fericită cu el! Avea să o satisfacă atât de mult la Castlemaine, în pat și în afara lui, încât urma să uite de oraș. Închiriase deja în oraș casa pe care ea o ceruse, dar al naibii să fie dacă avea să o lase să petreacă vreun pic de timp singură în ea! Refuza să urmeze calea părinților lui, chiar dacă asta însemna să o țină alături de el în fiecare clipă.

Episcopul îi declară soț și soție, dar, când Marcus se aplecă să o sărute, ea își coborî sfioasă genele. Simți un nod în stomac. Regina nu era niciodată sfioasă. Calmă, da. Rezervată, uneori. Dar nu sfioasă. Regreta deja căsătoria lor?

Nu și dacă el avea un cuvânt de spus.

În loc să o sărute politicos pe buze, așa cum probabil se așteptau oaspeții lor, o strânse în brațe și o sărută profund, hotărât să își facă cunoscut dreptul asupra ei cât se putea de public.

Când se dădu înapoi, printre chicoteli politicoase între oaspeți, ea respira întretăiat, iar ochii îi scânteiau din nou. Chiar dacă zări o scânteie de mânie, era mai bună decât neașteptata ei modestie. Nu avea să o lase să fie modestă, nu cu el și nu în acea zi.

După o săptămână în care tânjise după gustul dulce al gurii ei, era hămesit după ea. Și avea de gând să o facă la fel de hămesită după el. În noaptea aceea, urma să fie a lui, total și irevocabil. Soția lui. Și Dumnezeu să o ajute dacă îl respingea!

Se întoarseră cu fața către oaspeți, apoi își croiră iute drum de-a lungul culoarului bisericii Sfântul James.

– Bănuiesc că ești foarte mulțumit de tine însuți, mormăi ea printre dinți. Jur, uneori mă faci să...

– Îți dorești să nu fi venit după mine în seara aceea la Almack?

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Nu. Apoi adăugă: Dar chiar trebuia să le amintești tuturor de ce ne căsătorim în grabă?

Un zâmbet sumbru îi apăru pe buze.

– Voi face tot ce este nevoie ca să le arăt petitorilor tăi smiorcăiți că nu mai ești disponibilă.

– Cu siguranță, nunta a făcut asta, ripostă ea.

Dar tonul ei nu mai era aspru și purta urma unui zâmbet.

Afară, un landou deschis, împodobit luxos, îi aștepta ca să îi ducă la micul dejun nupțial de la reședința Foxmoor. În timp ce le făceau cu mâna oaspeților și spectatorilor, el îi spuse printre dinți:

– Nu putem sări peste masă și să mergem direct în luna de miere?

Ea îi evită privirea.

– Bărbații de mărimea ta sar vreodată peste mese?

El îi ridică mâna ca să îi apese un sărut rapid în palmă.

– Depinde de ceea ce poftesc. Genul de masă pe care îl doresc în clipa asta este unul care se ia cel mai bine în particular.

Îmbujorarea ei trezi fiecare mușchi din trupul lui.

– Poartă-te frumos, îi ceru ea cu o șoaptă guturală.

– Voi încerca. Cel puțin deocamdată.

Din nefericire, micul dejun nupțial era destinat bunelor maniere. Nu avură intimitate din clipa în care ajunseră la casa Foxmoor. Era un număr scandalos de oaspeți pentru o nuntă mică. În afară de domnișoara Tremaine, familia Iversley și Byrne, participară câțiva dintre lorzii și doamnele din grupul obișnuit al Reginei, însă pe jumătate dintre ei el nici măcar nu îi întâlnise vreodată.

Whitmore și frații lui erau și ei prezenți, deși asta nu îl deranjă pe Marcus. În timpul felicitărilor fără sfârșit din partea invitaților, găsi extraordinar de amuzant să jubileze în fața bosumflatului Whitmore. Se asigură că bărbatul îl privește de fiecare dată când se apleca pentru a șopti la urechea Reginei, când o lua de braț ori îi atingea mâna. Până la urmă, Whitmore plecă – mai devreme decât frații săi –, iar Marcus chiar începu să se distreze.

Cu excepția unei neplăceri. Chiar dacă Foxmoor se purta cât putea mai bine, prezența lui la nuntă neputând fi evitată, lui Marcus nu îi plăcea să îl vadă în preajma Louisei.

Când el și Regina părăsiră locul în care își primiseră oaspeții, Marcus o căută pe Louisa și se încruntă când o văzu adâncită în conversație cu domnișoara Tremaine.

– Când au devenit sora mea și verișoara ta prietene atât de bune?

Zâmbetul Reginei păru forțat.

– De ce nu ar fi prietene? Cicely este acum oaspete la familia Iversley, așa că vor fi una lângă cealaltă foarte des.

– Tot nu înțeleg de ce domnișoara Tremaine nu putea rămâne la Castlemaine ori în noua noastră casă din oraș.

– Este bolnăvicioasă, nu voiam să stea singură.

– Servitorii mei ar fi avut grijă de ea.

– Oricum, Lady Iversley nu se supără să o aibă ca oaspete și mă simt mai bine știind că are grijă cineva de ea.

Bănui că trebuia să fie recunoscător că femeia aceasta afurisită nu mergea cu ei în luna de miere. Îi fusese al dracului de greu să o convingă pe Regina să nu o ia cu ea pe post de cameristă.

Totuși...

– Verișoara ta ar face bine să nu îl ajute pe fratele tău să își încalce promisiunea.

– Îmi este loială și știe că nu aș tolera niciodată un astfel de lucru. Chiar dacă el ar încerca.

Se ferea să îl privească, iar asta îl făcu să se simtă agitat.

– Ar încerca, poți fi sigură de asta. Nu am încredere în fratele tău.

Privirea ei îl neliniști.

– Ai încredere în mine? îl întrebă.

„Nu când este vorba de el." Dar nu era atât de prost încât să o spună cu voce tare.

– Sigur că am încredere în tine.

– Atunci crede-mă când spun că verișoara mea este de nădejde. Privirea Reginei se opri din nou asupra Louisei. Dacă ești încă îngrijorat în legătură cu Simon, de ce nu îi vorbești Louisei despre bănuielile tale? Să o pui în gardă.

– Nu m-ar crede. Știe deja cât de suspicios sunt în legătură cu prințul și prietenii acestuia – m-ar acuza că am prejudecăți. Iar ca să o conving, ar trebui să îi spun...

Se întrerupse, blestemându-și limba slobodă.

– Ce să îi spui?

El oftă. Ca soție a lui, putea să afle adevărul.

– Că sunt unele întrebări legate de părinții ei, cel puțin în mintea lui Prinny. El pretinde că este a lui.

Ea în mod ciudat nu fu surprinsă să audă asta.

– Înțeleg că tu nu ești de aceeași părere?

– Nu este fiica prințului, indiferent ce spune el.

– Ești sigur?

– Circumstanțele fac ca asta să fie imposibil. Și Prinny o știe. Dacă ar fi crezut că era a lui, mi-ar fi atacat de mult dreptul de tutelă, așa cum au făcut el și doamna Fitzherbert cu fiica lui Lady Horatia Seymour.

– Dar Minney nu avea o familie directă care să aibă drepturi asupra ei după ce i-a murit mama, doar unchi și veri.

– Dintre care nici unul nu a crezut că Prinny era tatăl ei, chiar dacă mama ei fusese amanta lui. Și totuși, prințul a luptat pentru tutela fetei.

– Poate că nu se luptă cu tine deoarece știe că Louisa se află pe mâini bune.

Marcus o cercetă suspicios.

– El știe cât de mult îl disprețuiesc. Insulta asta adusă mândriei lui ar trebui să fie suficientă ca să îl determine să se lupte cu mine.

Ea rămase tăcută pentru un moment.

– Ar fi atât de groaznic dacă Louisa ar fi fiica Maiestății Sale?

Mânia i se înnodă în stomac.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte din viață știind că eram un escroc – nici moștenitorul adevărat al unui prinț, nici al unui viconte. Știam că sunt copilul ilegal al unei uniuni disprețuite de biserică și detestate de oamenii respectabili. Eram personificarea simbolului a tot ceea ce este greșit în societatea noastră. Nu aș pune povara aceasta asupra nimănui, în nici un caz asupra Louisei.

– Acum este o femeie matură. Poate face față acestei informații.

– Poate? Nu te văd spunându-i că fratele tău este un nemernic care o dorește doar pentru a câștiga pe plan politic.

Pălind, ea își feri privirea.

– Pentru că nu este adevărat. Adăugă în șoaptă: Iar dacă ar fi, i-ar frânge inima.

– Exact. De aceea vreau ca ea să nu afle nimic din toate astea. Aș prefera să îi despart. Pot îndura să fac pe fratele îngrozitor și din cale-afară de protector dacă asta trebuie să fac pentru ca Foxmoor să se satureze de uneltirea aceasta și să renunțe.

– Și dacă nu renunță? Când el ridică o sprânceană către ea, adăugă: Să o curteze, desigur.

– Dacă insistă în oricare dintre situații, îi voi lua capul. Îi aruncă o privire severă. Și dacă îl ajuți pe fratele tău, jur că ți-l voi lua și pe al tău!

– Nu am nici o intenție de a-l ajuta, dacă asta înseamnă să îi facă rău surorii tale. Adăugă apoi cu tristețe: Chiar dacă mă crezi sau nu, nu am dorit niciodată altceva decât binele Louisei.

– Bun.

Dar întreaga conversație îi lăsă un gust amar, care nu fu alungat de mâncărurile scumpe servite la masă. Regina îi ascundea ceva. O simțise. Doar că nu își putea da seama ce anume.

Neliniștea lui persistă și după ce luă sfârșit micul dejun nupțial și apoi urcară în trăsură. Amândoi erau ușor amețiți din pricina șampaniei, iar ea își schimbase rochia diafană de nuntă cu un costum de călătorie grozav. Îmbrăcămintea aceea de culoarea piersicii era închisă până la bărbie de un număr incredibil de ciucuri și se termina cu un guler în mai multe colțuri. Practic, striga: „Nu atinge!"

Poate că nu l-ar fi deranjat atât de mult dacă ea nu s-ar fi așezat pe bancheta din fața lui, în loc să stea lângă el. Asta nu prezicea nimic bun pentru seara aceea.

Încercând să o împace, bagă mâna în buzunar și scoase ce îi dăduse Louisa mai devreme.

– Poftim, zise el, aruncând plicul în poala Reginei când trăsura porni huruind. Louisa mi-a cerut să îți dau asta când pornim. Îmi imaginez că este o prostie femeiască prin care îți urează bun-venit în familie.

Dar gestul lui păru să o îngrijoreze mai mult decât să o liniștească. Cu mâini tremurânde, îl băgă în săculeț.

– Mulțumesc.

– Nu o citești?

– O voi citi mai târziu.

– Nu mă deranjează dacă o citești acum.

– Prefer intimitatea atunci când îmi citesc scrisorile. Atâta tot.

– Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Așa dorea ea să fie căsătoria lor: rigidă, formală și *intimă*? Lui nu îi pică bine. Dar cum putea schimba acest lucru?

O vreme, merseră într-o liniște stânjenitoare înainte ca ea să întrebe:

– Unde mergem?

– Este o surpriză.

Ea înghiți în sec.

– Una care îmi va plăcea?

– Sper din suflet că da. Ne va da ocazia de a fi singuri.

– Pentru cât timp?

– Oricât ne dorim.

Ea trase aer în piept, apoi își fixă privirea asupra mâinilor ei.

– Nu mergem nicăieri... prea departe, nu-i așa?

Asta îl puse și mai mult pe gânduri.

– Ce vrei să spui?

– Vor fi servitori care pot trimite un mesaj pentru mine?

– Dacă dorești. Cui îi vei trimite mesaje?

– Voi dori ca și Cicely să îmi cunoască adresa în caz că are nevoie să dea de mine.

– Bine. Întrebările și dependența ei ciudată față de verișoara Cicely îl exasperau. Atât timp cât nu plănuiește să își facă apariția, trimite-i câte mesaje vrei. O cercetă îndeaproape. Te temi să fii singură cu mine?

Îi aruncă o privire prudentă.

– Nu, sigur că nu.

– Atunci care este problema? Ești mult mai înțepată cu mine acum, când îmi ești soție, decât atunci când nici măcar nu eram logodiți.

Ea se forță să zâmbească.

– Orice femeie este emoționată în ziua nunții.

– Atunci am remediul perfect.

Întinse mâna și o trase spre el, așezând-o în poala lui.

– Marcus! Se zbătu, încercând să se elibereze. Este ziua în amiaza-mare!

– Aproape s-a înserat. Și apoi suntem căsătoriți.

Înainte ca ea să poată protesta, o sărută profund. La început, păru ciudat de timidă pentru a-i răspunde sărutului, dar nu dură prea mult până când senzualitatea ei naturală să își facă apariția.

Când brațele ei se strecurară în jurul gâtului lui, el își mărâi aprobarea și o sărută cu tot dorul adunat într-o săptămână. Nu avea să o posede în trăsura lui ca o bestie necivilizată, dar, la naiba, o putea pregăti pentru ce urma. Aveau să ajungă la destinația lor în doar câteva ore, ceea ce îi lăsa destul timp ca să-i stârnească foamea și să-i alunge îndoielile virginale.

Dacă putea rezista atât. Fiecare sărut ducea la altul și mai fierbinte, până când avu impresia că ar fi putut pieri dacă nu îi gusta curând carnea dulce.

Se aplecă să îi sărute gâtul, apoi aproape că își scoase un ochi.

– Ce dracu'! înjură el retrăgându-se. Atinse cu degetul gulerul ei înșelător din dantelă. Ce sunt chestiile astea ascuțite?

– Este un guler încrețit, zise ea indignată. Cu sârmă în interior ca să stea ridicat.

– Este letal, mormăi el. Ai vrut să nu te ating?

Un râset melodios se revărsă din ființa ei.

– Nici măcar nu m-am gândit la asta când l-am comandat. Revista *La Belle Assemblée* îl numește „cel mai elegant și mai inedit" costum de călătorie care a apărut după o lungă perioadă. Nu ești de acord?

– Este inedit, trebuie să recunosc.

– Am crezut că e foarte atrăgător.

– Atrăgător de draconic, poate.

Ochii ei scânteiară.

– Atunci este perfect pentru soția vicontelui Dragon.

El îi aruncă un zâmbet răutăcios.

– Vicontesa Dragon. Ți se potrivește. Numai tu ai alege haine menite să tortureze un bărbat.

Ea arcui o sprânceană.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ai putea să mă ataci de îndată ce aveam să urcăm în trăsură.

– Atunci nu îți cunoști prea bine soțul. Îi mușcă ușor lobul urechii. Văd că va trebui să te ajut să îți alegi rochiile de acum înainte. Pentru că nu intenționez să sufăr tortura aceasta de fiecare dată când încerc să îmi sărut soția.

– Ah, bietul dragon, îl necăji ea. Zădărnicit de un costum de călătorie! Cum vei reuși vreodată să ții fruntea sus printre ceilalți dragoni?

– Ar fi bine să nu fie nici un alt dragon, îi șopti el la ureche. Intenționez să fiu singurul.

Își dădu seama că spusese ceva greșit când ea tresări și se retrase.

– Am jurat să îți fiu credincioasă. Și la masă ai spus că ai încredere în mine.

– Nu în tine nu am încredere. Ci în ceilalți dragoni.

– Nu m-am căsătorit cu unul dintre ceilalți dragoni. M-am căsătorit cu tine.

– Pentru că ai fost obligată, zise el, dând glas uneia dintre îndoielile sale.

– Am avut și alte variante.

– Nici una dintre ele nu era o alegere bună, zise el printre dinți.

– Adevărat. Dar sunt fericită cu alegerea pe care am făcut-o.

– Ești?

– Stau aici, în poala ta, nu?

– Îmbrăcată în cea mai diabolică ținută care a împodobit vreodată formele unei femei.

Ea chicoti.

– Nu o voi mai purta niciodată.

– Cu siguranță, o vei mai purta – de fiecare dată când te vei afla în preajma unuia dintre ceilalți dragoni, iar eu nu sunt prin preajmă. Te voi îmbrăca eu însumi.

Cu ochii scânteind, ea îi prinse bărbia între mâini.

– Ești absolut adorabil când ești gelos!

O privi pieziș.

– Nu glumesc. Nu te voi împărți cu nimeni.

– Nici eu. Adică să te împart cu cineva.

Căscă gura la ea.

– Nu se poate să crezi cu adevărat că asta ar fi o problemă.

– Nu ai văzut cum flirtau cu tine femeile de la Almack?

– Poate câteva, mormăi el, înmuiat de faptul că ea observase. Și că îi păsase. Dar numai pentru că eram o curiozitate. Dacă ar fi trebuit să aleagă dintre peținorii lor chipeși și un bărbat cu cicatricea mea hidoasă...

– Nu este o cicatrice hidoasă, zise ea cu îndârjire. Își trecu degetele de-a lungul ei. Cred că este mai degrabă elegantă.

Încerca doar să îl înveselească și să îl scoată din starea lui proastă. Deși surprinzător, avu efect.

– Elegant. Sigur.

Mâna ei îi mângâie obrazul.

– Acum, că suntem căsătoriți, îmi vei spune cum s-a întâmplat?

– Sfinte Dumnezeule, de ce ai dori să știi asta?

– Pentru că sunt soția ta. Vreau să știu totul despre tine. Se îndreptă în poala lui. Dacă nu îmi spui, te voi înțepa cu gulerul meu încrețit.

Un zâmbet reticent îi apăru pe buze.

– În regulă. Nu am nevoie de alte cicatrici, mulțumesc.

– Nu ai căpătat-o într-un accident de călărie, așa-i? îl îndemnă ea.

Oftând, o așeză mai confortabil în poala lui.

– Nu. Ai avut dreptate la Almack – e o arsură. De la un vătrai încins.

O încruntare îi umbri sprânceana ei frumoasă.

– Acolo? Pe față?

– Persoana care îl mânuia nu a dorit să mă lovească peste față. Dacă mi-ar fi lovit spatele lat, așa cum intenționa, probabil mi-ar fi pârlit haina și m-ar fi amețit, dar m-am întors în timp ce lovea și m-a lovit cu toată puterea peste obraz.

– Vai, dragul meu! Ea fu cuprinsă de milă. Își trecu degetele peste cicatricea lui ca și cum ar fi dorit să o șteargă cu atingerea ei delicată. Cât trebuie să fi suferit!

„Dragul meu." Îi spusese *dragul meu*. Ar fi trebuit să îi spună despre afurisita lui de cicatrice mai demult.

– A durut o vreme, da, zise el morocănos. Dar ar fi fost mult mai rău dacă nu ar fi fost sora mea precoce. Biata de ea a insistat să o panseze în fiecare zi cu nu știu ce remediu nou despre care citise în *Lady's Magazine*. Orice o fi fost, a ajutat să se vindece rapid.

– Louisa a fost acolo?

– Nu a văzut când s-a întâmplat, iar eu nu i-am spus niciodată exact cum s-a întâmplat. Dar era cu mine acasă pe vremea aceea.

Ea miji ochii.

– Asta s-a petrecut la Castlemaine? Ce persoană îngrozitoare a îndrăznit să îți facă un astfel de lucru în propriul tău cămin?

– Nu dorești să afli asta.

Rușinea îl înghiți. Se cutremură gândindu-se la ce ar fi înțeles ea din asta.

– Ba vreau să știu. Sunt soția ta. Îmi poți spune orice, dragul meu.

Drag. Iată din nou cuvântul acela minunat! Nu se așteptase niciodată să îl audă de pe buzele vreunei femei, cu atât mai puțin de pe ale ei. Îi alungă toată reținerea de a-i răspunde.

– Mama mea a făcut-o.

Pentru o clipă, doar căscă gura la el. Acum avea să își dea seama în ce familie îngrozitoare intrase și să regrete gestul ei pripit.

Dar singura expresie de pe chipul ei fu indignarea.

– Mama ta? Mama ta ți-a făcut asta? Cum a îndrăznit? Jur, dacă ar fi aici în clipa asta, aș... Ei bine, i-aș face ceva cu adevărat îngrozitor! Să își lovească propriul fiu cu un vătrai: Ce era în neregulă cu ea? Era nebună?

Indiguarea ei îl luă prin surprindere.

– Nu chiar. A făcut-o într-o criză de mânie. Nu gândea rațional.

– Nu îmi pasă. Nimic nu justifică faptul că o femeie își lovește fiul cu un vătrai încins.

Se trezi în poziția ciudată de a-și apăra mama.

– Ațâța focul când le-am spus ei și lui Prinny că doream ca amândoi să plece de la Castlemaine pentru că devenisem lord. Asta a înfuriat-o atât de tare încât, atunci când Prinny a protestat, iar eu i-am spus ce gândeam despre... Nu avea de gând să abordeze subiectul acela, nu în noaptea nunții lui. Oricum, a luat-o razna, continuă el. S-a repezit la mine cu vătraiul, Prinny a strigat să mă avertizeze, eu m-am întors și iată! M-am trezit cu cicatricea asta.

– Trebuia să fie împușcată pentru că ți-a distrus chipul frumos, zise ea cu ardoare.

Chip frumos? Soția lui îl credea chipeș? Incredibil!

– Și-a primit răsplata cuvenită. Prinny nu a fost deloc bucuros de asta – nici de faptul că a fost alungat în mod public de pe moșie. Acela a fost începutul sfârșitului legăturii dintre ei. De ce crezi că a răspândit ea acele zvonuri infame despre toate lucrurile rele pe care se presupune că i le-am făcut, cum ar fi că am șters-o din testament, am bătut-o și toate celelalte prostii? Nu m-a iertat niciodată pentru că i-am distrus relația cu Prinny.

– Ea a fost cea care a distrus-o! De ce nu le-ai spus oamenilor?

El se cutremură.

– Să le spun că propria mamă mă urăște atât de mult încât m-a lovit cu un vătrai încins? Nu am dorit să audă nimeni asta. Și apoi ea le-ar fi spus pur și simplu că o băteam și că fusese obligată să se apere ori altă prostie.

– Dar prințul...

– ... i-ar fi susținut afirmațiile. Nu voia să se afle că amanta lui era o femeie atât de îngrozitoare. Scrâșni din dinți. Când a fost vorba de felul în care mă trata mama, el întotdeauna i-a iertat purtarea.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Ideea este că, dacă aș fi spus adevărul despre ea, ar fi născocit minciuni și mai mari despre mine. Rușinea îl copleși. A fost destul de ușor pentru ea să mă descrie ca pe un monstru. Tocmai alungasem un prinț adevărat din căminul meu. Și apoi, la 22 de ani, eram la fel de nepriceput, de ursuz și de puțin dispus să suport proștii, ca și acum de altfel. Eram deja pe cale să mă transform în blestemul bunei societăți. De ani întregi mă băteam cu băieții de la școală din cauza numelor pe care mi le aruncau în față. Simți că i se pune un nod în gât, sufocându-l. Și din cauza tatei.

– Prințul?

– Vicontele! se răsti el.

– Dar prințul este tatăl tău natural, nu? Am auzit că vicontele s-a întors dintr-o călătorie de șase luni în Italia și a găsit-o pe mama ta însărcinată.

El se încruntă.

– Da, eterna umilință a vieții mele este că toată lumea știe că sunt, într-adevăr, un fiu nelegitim. Mama nu a putut să aștepte până dădea naștere moștenitorului și celui de-al doilea copil. Nici nu pleacă bine soțul ei, că ei îi trebuie doar câteva complimente și un cadou ori două ca să ajungă în patul tânărului prinț.

– Nici nu pleacă bine? Timp de șase luni? De cât timp erau căsătoriți?

– De doi ani.

– Și a abandonat-o atâta vreme?

– Nu a abandonat-o, se răsti Marcus. Voia să îi facă pe plac renovând Castlemaine ca să fie potrivit pentru o femeie de rangul și cu frumusețea ei.

Mama lui se trăgea dintr-o familie foarte veche, care își petrecuse ultimii ani îngropându-se într-o criză financiară gravă. O criză pe care vicontele o rezolvase cu propria avere.

– Așa că a mers în Italia pentru a alege marmura și pentru a vinde vilele, genul acesta de treburi.

– Timp de șase luni? Fără soția lui?

Când ea îl cercetă cu suspiciune, își dădu seama pentru întâia oară cât de ciudat suna.

– Ar fi putut merge cu el. Se strădui să găsească o scuză pentru tatăl lui care să aibă sens. Dar ea a preferat să stea în Anglia. În Londra.

– Nu cunosc nici o femeie care s-ar fi bucurat ca soțul ei să fie plecat timp de șase luni, indiferent ceea ce avea el de gând să schimbe în castelul lor.

– Așadar, crezi că a fost îndreptățită să aibă o legătură în afara căsniciei, zise el cu răceală în glas.

– Sigur că nu! Ochii ei îi sfredeliră pe ai lui. Dar, dacă soțul meu ar găsi compania mea atât de împovărătoare încât ar prefera să călătorească prin Italia în loc să fie cu mine, l-aș hăitui până ce aș afla motivul. Nu aș lăsa nici un bărbat să scape după ce m-a ignorat.

În mod surprinzător vorbele ei îl liniștiră.

– Îmi imaginez că nu l-ai lăsa. O sărută ușor pe tâmplă. Și nu am de gând să te pun la încercare.

Un zâmbet răutăcios îi apăru pe buze.

– Ai face bine să nu încerci.

Sărutul lui deveni iute mistuitor. După câteva sărutări dogoritoare, care nu duseră decât la mângâieri frustrante prin materialul gros al formidabilei ei ținute, era pe cale să sfâșie de pe ea lucrul acela afurisit când trăsura se zgudui brusc și se opri, făcându-i să se despartă.

El privi afară, uimit să afle că ajunseseră deja la destinație. Un zâmbet larg îi curbă ușor buzele.

– Am ajuns, scumpo!

Capitolul 17

Învață-ți protejata să fie întotdeauna sinceră cu soțul ei. Asta îi va ușura considerabil viața în căsnicie.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Regina se chinui să se ridice din poala lui Marcus și privi pe fereastră, dar tot ce putu vedea pe partea ei de trăsură fu un pâlc de stejari și de fagi.

– Unde suntem? întrebă ea, devenind din ce în ce mai curioasă.

El își împleti degetele cu ale ei.

– Pe moșia mea. Dar nu la casa principală.

Ea îi aruncă o privire amuzată în timp ce își aranjă ținuta, apoi își duse mâna spre părul ciufulit.

– Ne petrecem luna de miere într-o cabană de vânătoare de pe moșia ta?

– Nu chiar. Vino să vezi!

Un rândaș se grăbise deja să deschidă ușa trăsurii. Când coborâră, ea privi în jur, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Dacă nu ar fi știut, ar fi crezut că Marcus o dusese în afara Angliei ca să o lase în mijlocul Indiei ori al Turciei. Un dom în formă de ceapă se ridica spre cer, flancat de două minarete cu aspect oriental. Totul era împodobit cu modele aurite, ferestre curbate și coloane sculptate în formă de palmieri.

– Dumnezeule, asta da cabană de vânătoare! exclamă ea.

El chicoti.

– Tatăl meu avea gusturi amestecate în materie de arhitectură. După o călătorie în India, a hotărât să construiască un palat oriental în miniatură care să se potrivească astfel cu castelul lui. Îl numim Iliria.

– Ciudat nume!

– Este din Shakespeare. O privi pieziș. Nu cred că citești prea multe piese de teatru.

– Deloc, mă tem, zise ea ironic.

Servitorii se grăbeau în jur, coborând bagajele ca să le ducă înăuntru, în timp ce ea privea în sus spre clădirea impozantă.

– Cât de departe suntem de clădirea principală?

– La câțiva kilometri.

Ce moșie întinsă trebuia să aibă! Cel puțin se aflau destul de aproape de casă pentru ca, dacă era nevoie, Cicely să o poată chema înapoi în Londra. Pe de altă parte, s-ar fi putut dovedi greu să îi dea lui Cicely adresa ei. Regina plănuise să mituiască una dintre servitoarele hanului să îi scrie și să îi citească scrisorile oriunde s-ar fi oprit. Dar ar fi fost inacceptabil să-l mituiască pe unul dintre servitorii lui Marcus. Vai, trebuia să născocească altceva. Dar ce?

– Tata a construit Iliria pentru a se retrage aici, îi explică Marcus, ca eu, el și Louisa să avem unde să mergem când... anumiți oaspeți se aflau în reședință.

– Oh! Rămase pe loc, minunându-se de palatul oriental al lui Marcus. Este uimitor. Prințul l-a văzut vreodată?

– Nu, se răsti el. Nici el și nici mama nu au fost vreodată primiți aici.

– Ești sigur? Seamănă foarte tare cu un plan de renovare la care se gândește pentru casa lui din Brighton. Îl privi pieziș. Și, dacă îmi amintesc bine, planul acela conține câțiva dragoni.

El se crispă.

– Tata nu i-ar fi lăsat la mai puțin de un kilometru și jumătate de locul acesta, îți garantez.

„Nu *i-ar* fi lăsat." Resentimentul din glasul lui o mâhni. Nu că l-ar fi învinovățit, după ce îi spusese despre ei.

– În orice caz, continuă el, m-am gândit că, dacă ne-am petrece aici luna de miere, te-ai acomoda mai ușor cu viața la Castlemaine. Când dorim să vizităm casa principală și alte părți ale moșiei, o putem face, dar, dacă vrem să stăm singuri aici, putem face și asta. Își alunecă brațul în jurul taliei ei, vocea devenindu-i răgușită. Din partea mea, aș prefera să fiu singur cu tine o vreme.

O sărută chiar în fața servitorilor, iar inima îi sări din piept. „Cât timp înseamnă o vreme?" dorea să întrebe, dar el ar fi înțeles greșit motivul întrebării. Nu putea să îi spună că era îngrijorată pentru Louisa.

Putea doar să spere că Cicely avea să se împrietenească iute cu Louisa pentru a-l ține pe Simon la distanță. Ori că Simon nu avea să găsească o cale prin care să îi forțeze mâna lui Cicely.

Ținând cont de cât de îngrozitoare fusese mama lui, Marcus avea motive întemeiate să fie suspicios față de motivele Reginei de a se căsători cu el. Dar ea nu știa cum să îl liniștească. Dacă i-ar fi spus despre Simon, nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Și să îi spună despre cealaltă problemă... Nu, nu putea, nu încă. Până ce nu împărțeau patul, el putea, teoretic, să anuleze căsătoria. Mintea ei bolnavă i-ar fi dat destule motive. Cât de umilitor putea fi!

Avea să aștepte să treacă noaptea nunții. Apoi, dacă el cerea o pedeapsă pentru că îi spusese despre defectul ei când fusese prea târziu, avea să îi ofere orice, indiferent ce i-ar fi cerut.

Tot lui avea să îi lase decizia în privința copiilor. Poate că nu avea să îi pese. Poate că nu se supăra dacă avea un moștenitor care nu putea citi. Care să aibă mintea slabă sau și mai rău.

Dar el era în regulă, așa că poate copiii lor aveau să fie sănătoși. Sămânța lui poate că ar compensa slăbiciunea ei.

Da, pentru asta avea să se roage. Cu siguranță, după tot ce suferise Marcus în viața lui, Dumnezeu nu avea să îl facă să pătimească și din cauza copiilor săi.

Se retrase de lângă Marcus, străduindu-se să zâmbească pentru binele lui.

– De ce nu îmi arăți casa? Ard de nerăbdare să văd interiorul.

– Desigur. Cu un zâmbet cu subînțeles, îi înconjură talia cu brațul. Să îți arăt mai întâi dormitorul?

– Acum? întrebă ea. Adică...

– Este în regulă, murmură el, cu amuzament în voce. Nu te voi grăbi. Avem întreaga noapte la dispoziție.

Rămase pe gânduri în timp ce el o conduse într-un foaier elegant cu nuanțe orientale de verde și de auriu, apoi într-o salon adorabil, mobilat în întregime cu obiecte lăcuite în negru și sidef. Se minună, dar mintea îi fugea la ceea ce îi spuseseră săptămâna aceea prietenele ei căsătorite despre noaptea nunții.

Folosiseră cuvinte precum *stânjenitor* și *umilitor*. Spuseseră că prima parte era plăcută, iar sfârșitul devenea îngrozitor, dar o liniștiseră că se sfârșea repede, slavă Cerului! Și fiecare povestire se încheiase cu aceleași vorbe: „Dar cel puțin îți dă bijuterii după ce se termină, așa că este în regulă".

De parcă asta ar compensa ceea ce părea să fie o experiență îngrozitoare. Și apoi nici măcar nu și-l putea închipui pe Marcus dându-i flori, darămite bijuterii. Nu era genul care să ofere flori și bijuterii.

Dar părea priceput când venea vorba de sărutări și mângâieri. Așa că poate actul în sine nu avea să fie așa îngrozitor cu el. La urma urmei, nu era ca și cum el nu avea nici un pic de experiență. Existau toate acele femei frumoase pe care le putea plăti la orice bordel. Poate că soții prietenelor ei pur și simplu nu fuseseră prea experimentați.

Pe de altă parte... Aruncă pe furiș o privire către umerii lați și înălțimea lui Marcus. În comparație cu soții prietenelor ei, Marcus era de-a dreptul uriaș ca dimensiuni. În plus, era pătimaș. Nu și-l putu imagina pe nici unul dintre soții prietenelor ei trăgându-și soția în poală. Ori încercând să o seducă într-o trăsură.

Dar Marcus avea să fie pretențios, impunător și... mare. Sfinte Dumnezeule!

– Aici este bucătăria, zise el în timp ce o conduse într-o cămăruță îngrijită, de dimensiunea unei bucătării din cele mai multe case din Londra. Îți este foame?

Cumva, reuși să zâmbească.

– După toată mâncarea pe care am înfulecat-o la micul dejun nupțial? Glumești.

– Bun. Ochii îi licăriră când o luă în brațe. Le-am spus servitorilor să lase o gustare rece pentru orice eventualitate, dar doresc altceva pentru cină.

O sărută și, din moment ce nu era nici un servitor prin preajmă, sărutul lui fu mistuitor și de lipsit de menajamente. Totuși, nu se putu relaxa în brațele lui. Fusese altceva să stea în poala lui în trăsură – știuse că nu îi putea face nimic acolo. Poate chiar își alesese ținuta aceea în adâncul minții.

Dar acum nu mai era nimic care să le întârzie uniunea.

Când îi simți degetele desfăcându-i ținuta de călătorie, se dădu înapoi, îmbujorându-se.

– Cum rămâne cu servitorii? Dacă ne văd aici, în bucătărie...

– Le-am dat liber în seara asta. Se vor întoarce de dimineață pentru a avea grijă de noi. M-am gândit că putem să ne îngrijim singuri de noi în noaptea nunții. Îi cercetă chipul. Încă ești emoționată?

– Doar un pic, spuse ea curajoasă, ascunzându-și neliniștea.

Cu un zâmbet cu adevărat de dragon, el o luă de braț.

– Să mergem sus. Am exact ce trebuie ca să te destinzi.

Când o conduse spre trepte, inima ei începu să bubuie. Dormitorul. Acum mergeau în dormitor.

– Este prea târziu ca să mâncăm gustarea aceea rece?

Privirea îi coborî fierbinte către ea.

– O să-ți spun cum facem. După ce îți arăt surpriza pe care o am sus pentru tine, dacă mai dorești să mănânci, coborâm. În regulă?

Ea ridică o sprânceană.

– Surpriza nu are nimic de-a face cu... știi tu...

El izbucni în râs.

– Nu. Nu în mod direct, oricum.

Asta îi atâță curiozitatea destul de mult încât să nu mai protesteze în timp ce el o conduse pe trepte, apoi într-un dormitor mare, cu un foc aprins. Privi împrejur, vrăjită de pereții acoperiți de mătase roșie, cu modele aplicate, și de covorul oriental strălucitor în nuanțe aurii și stacojii.

Și apoi o zări. Cea mai uimitoare harpă pe care o văzuse vreodată. Ținând nasul în aer ca o regină ofensată de mediul ușor vulgar, instrumentul greu din lemn de nuc stătea alături de patul în stil chinezesc creat de Chippendale.

– Vai, Marcus, șopti, apoi adăugă fără sens: este pentru mine?

– Sigur că este pentru tine. Îți poți imagina cum ar fi să cânt eu la ea, cu mâinile mele grosolane?

Încântarea se revărsă din ființa ei într-un hohot de râs și alergă să o studieze, simțindu-se ca un copil de 5 ani în ziua de Crăciun. Rama era sculptată în forma unui dragon cu coadă lungă. Era limpede că instrumentul fusese făcut la comandă, deși nu își putea imagina cum reușise el să îl obțină într-un timp atât de scurt. Atinse corzile cu degetele, zâmbind la auzul sunetului desăvârșit. O și acordase.

Veni în spatele ei.

– Îți place? Recunosc că nu știu multe despre harpe, dar Louisa m-a ajutat să îi dau instrucțiuni individului care a făcut-o...

– Este minunată! Se întoarse și îl sărută direct pe gură. Absolut minunată! Îmi place la nebunie!

O trase înapoi pentru alt sărut atât de îndrăzneț și de fierbinte încât o înmuie până în vârful picioarelor. Când se retrase, ochii lui sclipeau.

– Ai citit inscripția?

Toată plăcerea ei se stinse.

– I-inscripția?

– De pe harpă. Am cerut să o inscripționeze special pentru tine.

– Nu am văzut-o. Dar mă voi uita mai târziu la ea.

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și își ridică gura pentru un alt sărut. Având de ales între patul matrimonial și dezvăluirea imediată a defectului ei, ar fi ales oricând patul matrimonial.

Dar el se retrase.

– Nu, vreau să o citești. Vino!

Inima îi stătu în loc când el o trase spre harpă și arătă cu degetul spre niște cuvinte gravate pe o mică plăcuță din aur montată în cutia de rezonanță.

– Vezi?

Ea dădu din cap și se prefăcu că o examinează.

– Da. Este foarte drăguț.

Zâmbetul lui dispăru.

– Drăguț? Crezi că este *drăguț*?

Ea continuă să dea din cap, încercând cu disperare să ghicească ce ar fi putut scrie.

– Drăguț, repetă el, cu o amărăciune neașteptată în glas. Sigur. Cu alte cuvinte, cu cât spui mai puține despre o astfel de inscripție scandaloasă, cu atât mai bine.

– Nu știu despre ce vorbești, șopti ea.

– Nu face pe proasta, Regina, nu îți stă bine! Se răsuci și se îndepărtă de lângă ea cu un blestem. Despre asta este vorba de fapt, nu-i așa? Ținuta ta, nervozitatea, dorința ca verișoara ta să locuiască împreună cu noi... Este limpede, gândul de a fi singură cu mine, de a avea relații intime te îngrozește!

– Nu am spus asta! strigă ea, alarmată de amărăciunea care se revărsa din el.

– Nu era nevoie!

Dumnezeule, acum chiar o încurcase!

– Te rog, ce spune inscripția? se aventură ea, sperând ca el să îi spună pur și simplu. Nu am putut să văd bine vorbele.

El pufni.

– Spune-mi doar ce scrie, șopti ea.

El își încordă maxilarul.

– Ți-ar plăcea să mă auzi rostind vorbele acelea, nu-i așa? Atunci ai putea să triumfi. Își frecă bărbia, apoi mârâi ca și cum i-ar fi lipsit barba. Cum reușești să mă faci mereu să uit? Mă amețești cu dulceața ta ca să las garda jos, apoi adevărata ta natură își scoate capul hidos...

– Care adevărată natură?

Cerule Sfânt, ce voia să spună?

– Că tu ești La Belle Dame Sans Merci, că trăiești doar ca să-i umilești pe bărbații care te doresc. Ei bine, nu te teme, doamnă, nu mă voi impune în fața ta în această noapte!

Se întoarse spre ușă, dar ea îl apucă de braț să îl oprească.

– Spune-mi ce scrie, lua-te-ar naiba! Lacrimile i se adunară în ochi. Spune-mi, te rog!

Panica ei păru să-l oprească, pentru că o țintui cu o privire exasperată.

– Încetează cu prefăcătoria asta. Știu că ai citit. M-am asigurat că nu vor folosi unul dintre fonturile acelea caraghios de mici, care...

– Nu am citit, îl întrerupse ea. Chiar nu am citit!

– Atunci citește-o acum.

– Nu pot!

Vorbele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri.

– Sigur că poți. O luă de braț ca pentru a o duce înapoi la harpă. Poftim, uită-te din nou la ea.

– Nu o pot citi! Își smulse brațul, eliberându-se. La naiba, Marcus, nu pot citi nimic! Se prăbuși pe pat într-o criză de plâns. Nu pot citi... Nu pot citi...

Marcus rămase pe loc, incapabil să-i înțeleagă vorbele. Ce voia să spună, cum adică nu putea să citească? Bineînțeles că putea. Era fiica unui duce, pentru numele lui Dumnezeu, nu al unei sărmane spălătorese. O văzuse citind.

Nu?

Dacă stătea să se gândească, refuzase să citească scrisoarea aceea de la Louisa. Și întotdeauna păruse să îi urască obsesia legată de cărți. Ce spusese Foxmoor? „Nu am văzut-o niciodată să deschidă o carte."

Dar se semnase pe actul de căsătorie chiar în acea zi.

I se puse un nod în gât. Da, îl semnase cu o mâzgăleală indescifrabilă. Nu fusese caligrafia unei doamne la care el se așteptase. Iar când o necăjise în legătură cu asta, ea schimbase iute subiectul.

– Am vrut să îți spun mai demult... zise ea printre suspine sfâșietoare. Ar fi trebuit să o fac... Îmi pare atât de rău...

– Nu ai de ce să îți pară rău, zise el, încercând prea târziu să o liniștească, deși încă avea mintea răvășită. Se așează lângă ea și o luă în brațe. Gata, scumpo, murmură el, strângând-o la piept. Oprește-te!

Lacrimile ei îl sfâșiau. Nu o văzuse niciodată plângând și când se gândea că el o făcuse cu criza lui idioată de furie...

– Ești un cititor atât de bun, șopti ea, ridicându-și chipul plin de lacrimi. Am trăit într-o frică ucigătoare din cauza momentului în care aveai să afli. De obicei, îmi citește Cicely, dar cum ea este la Londra...

– Oh, Doamne, gemu el, strângând-o cu putere, căci multe lucruri i se limpezeau în minte.

Din acest motiv voise ea ca însoțitoarea ei să locuiască împreună cu ei. De aceea îi plăceau petrecerile mai mult decât cărțile. Din cauza asta refuzase să cânte cu el la serată. Chiar nu știa cântecul. Și nu îl putea citi.

Fu copleșit de vină gândindu-se la felul în care o umilise în public pentru că nu cântase cu el.

– Am dorit să îți spun mai demult, șopti ea în vesta lui, dar îmi era prea rușine. Apoi, după ce am fost compromisă, m-am temut că vei refuza să te căsătorești cu mine. Iar acum... Suspinele ei încetaseră, dar privirea pe care o ridică spre el încă era dureros de înlăcrimată. Te rog, nu anula căsătoria! Nu aș putea îndura rușinea. Voi face tot ce dorești... Voi sta mereu la țară... Voi...

– Sst, scumpo!

Îi atinse buzele cu un sărut ca să-i oprească rugămințile. Îi înfipsese un țăruș în inimă. Fiecare comentariu răutăcios și fiece acuzație nechibzuită pe care le făcuse vreodată la adresa ei îi reveniră în minte ca să îl chinuiască.

– Nu voi anula căsătoria noastră pentru asta ori pentru orice altceva.

– Nu înțelegi, îngăimă ea, cu fața ca o mască cenușie. Nu pot citi pentru că... pentru că... este ceva în neregulă cu creierul meu.

– Nu este nimic în neregulă cu creierul tău, protestă el, strângând-o în brațe.

– Ba da! Îl împinse. Întreab-o pe Cicely, ea îți va spune! Cuvintele izbucniră din ființa ei, sfâșietor de convingătoare. Nu văd literele cum trebuie, iar când încerc totuși să citesc, am niște dureri de cap îngrozitoare. Dacă îți nasc copii, și ei au același defect sau chiar mai rău... Lacrimile îi umplură din nou ochii. Ah, aș muri pur și simplu!

– Nici măcar să nu te gândești la asta. Îi șterse lacrimile cu un sărut, simțind că moare. Nimic nu va fi în neregulă cu copiii noștri, îți garantez!

De aceea nu se căsătorise până atunci, de aceea refuzase fiecare pețitor, de aceea putea fi cel mai dulce înger un moment, ca apoi să se transforme într-o sirenă nemiloasă. Pentru că supraviețuise ținând la depărtare pe toată lumea. Până când apăruse el.

Dacă ea avea dreptate, iar creierul ei era cu adevărat vătămat? Mințile slabe și nebunia se moșteneau. Dacă și copiii lor...

Nu, orice ar fi fost în neregulă cu ea, nu avea mintea slabă.

– Vom înfrunta asta împreună, scumpo! Ești soția mea până când moartea ne va despărți. Nu te las să scapi, așa că nici măcar să nu pomenești despre anulare.

– Dar, Marcus, nu te-aș învinovăți...

– Dacă insiști să vorbești despre anulare, o avertiză el, voi presupune că tu ești cea care dorește să scape de căsătorie.

Privirea îi zbură către a lui, aprigă și plină de siguranță.

– Niciodată. Am crezut fiecare cuvânt din jurămintele mele de nuntă.

Lui i se strânse inima în piept.

– Și eu.

Mai târziu avea să cerceteze prostia asta despre creierul ei vătămat și avea să o pună să îi explice cum ajunsese analfabetă fiica unui duce. Deocamdată, era destul să o vadă pe vechea Regina readusă la viață.

Hotărât să salveze ce mai rămăsese din seara lor, zâmbi și începu să desfacă ciucurii ținutei ei stupide.

– Nu mă pot gândi decât la o singură cale de a mă asigura că nu va exista nici o anulare a căsătoriei.

Ea trase aer în piept, cu ochii strălucind printre lacrimi ca doi bănuți de argint în lumina lumânării.

– Ce spune inscripția, Marcus?

Sângele i-o luă la goană când îi desfăcu rochia și descoperi o cămășuță de mătase atât de transparentă încât sfârcurile ei se vedeau prin material, doi muguri roz pe care ardea de nerăbdare să îi guste.

– Spune: „Soției mele dragi, singura femeie pe care aș dori vreodată să o înlănțui în temnița mea".

Un zâmbet ezitant atinse buzele ei.

– Nu este foarte... drăguț. Ba chiar s-ar putea spune că este indecent.

– La naiba, sigur că este indecent! Sângele i se revărsă prin vene când își coborî gura peste a ei. Și vom fi mult mai indecenți înainte ca noaptea să ia sfârșit.

Capitolul 18

Mama protejatei tale este responsabilă să îi spună acesteia ce o așteaptă în noaptea nunții sale. Dar, dacă mama nu poate ori nu dorește să își îndeplinească datoria, trebuie să o faci tu.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Regina se desfătă în sărutul lui Draker: atât de cald, atât de tandru. Poate că lui chiar nu îi păsa. Dacă el o dorea destul de mult încât să treacă peste defectul ei, cine era ea să îl contrazică?

Mai ales acum, când mâinile lui se aflau în rochia ei, făcându-și magia incredibilă asupra sânilor ei. Cerule, ce senzație delicioasă!

El își coborî capul ca să o sărute, apoi blestemă.

– Asta trebuie să dispară. Desfăcu în grabă ceilalți ciucuri, apoi trase rochia de pe ea. Gulerul acela afurisit m-a înțepat pentru ultima oară.

Ea izbucni în râs, zăpăcită practic de ușurarea că el nu o alungase.

– Poate că ar trebui să o pui în lanțuri în temniță, îl tachină în timp ce el o arunca în cealaltă parte a încăperii.

Ochii lui sclipiră, privind fierbinți trupul ei subțire îmbrăcat.

– Mai degrabă te-aș lega pe tine.

– Mai bine nu, îl avertiză ea.

Dar respirația i se acceleră și imaginile care îi apăreau în minte fură ademenitor de vii.

– S-ar putea să îți placă.

O împinse cu spatele pe pat până când capul ei ajunse pe pernă, apoi îi luă mâinile și i le prinse în jurul a două dintre ornamentele care formau tăblia patului în stil Chippendale. Aplecându-și gura pe sânul ei, îi linse sfârcul prin cămășuță, stimulându-l până ce deveni un mugur dureros.

– S-ar putea să ți se pară foarte aventuros să fii legată în temnița mea, așteptând ca...

– Dragonul să vină și să mă devoreze? șopti ea, prinsă în fantezia lui.

– Oh, da, mormăi el pe sânul ei.

În vreme ce doar cu puțin timp în urmă fusese temătoare când se gândise la noaptea nunții, vorbele lui scandaloase – și acțiunile – aveau în mod pervers efectul opus asupra ei. Trupul i se înmuie sub atingerile limbii lui fierbinți și deveni cald sub gura lui care o sugea.

Îi slăbi legăturile cămășuței cu dinții. Dar, când dădu să i-o tragă în jos, nu putu să o coboare destul ca să îi dezgolească sânii, pentru că brațele îi erau deasupra capului.

Așa că își coborî mâna până la tivul cămășuței și o trase în sus. Îi eliberă mâinile prinse de ornamente doar cât să îi tragă cămășuța peste cap, prinzându-i-le din nou după câteva secunde.

– Să nu le dai drumul! îi ordonă el. Ești în lanțuri.

– Da?

Se uită fix în ochii fierbinți și hotărâți.

– Pentru moment.

Trupul îi fu traversat de un fior desfrânat.

– În regulă.

Apoi el îi îndepărtă ciorapii și pantalonașii, lăsând-o complet goală în fața lui. Ea se zvârcoli în timp ce ochii lui o măsurară din cap până în picioare. Cât de păcătos părea!

Apoi el părăsi patul, se așeză într-un fotoliu întors cu fața spre ea și o privi intens.

Un fior delicios o trecu din cauza privirii lui din cale-afară de lacome. Cu lumina focului jucându-se pe trăsăturile puternice ale chipului lui, chiar arăta ca un dragon care se încrunta la femeia lui captivă, pregătindu-se să se înfrupte din carnea ei.

Ea înghiți în sec. Din greu. Dar strânse mai departe ornamentele.

Marcus își scoase o cizmă.

– Cred că îmi placi înlănțuită.

Glasul îi era gutural, dornic.

Ei îi crescu și mai mult propria dorință.

– Asta nu dovedește decât că ești foarte păcătos.

Cealaltă cizmă căzu cu zgomot pe podea.

– Ce amabil din partea ta să îmi satisfaci ticăloșia. Puține femei ar face-o. Se ridică să se apropie de pat, răvășind-o cu privirea fioroasă și grea. Nu multora le-ar face plăcere.

Jenată de faptul că se arătase la fel de păcătoasă ca el, își smulse privirea din a lui și cercetă încăperea. Dar asta doar înrăutăți lucrurile, pentru că pictura care ocupa jumătate din peretele opus patului – un tablou care nu era pictat în stilul chinezesc al restului încăperii – înfățișa o gamă întreagă de nimfe îmbrăcate doar pe jumătate. Nu, erau sirene care le făceau semne unor marinari neajutorați de pe o corabie să se arunce pe stânci.

Mormăind, aruncă din nou o privire către Marcus.

– A cui cameră este aceasta?

– A mea.

– Și tatăl tău ți-a permis să ai pictura aceea pe perete?

El izbucni în râs.

– Bineînțeles că nu. Am adăugat-o mai târziu. Ochii îi trecură cu căldură peste trup. Am un interes deosebit față de sirene.

– Ca frumusețile acelea pe care le poți plăti în orice bordel? întrebă ea acru.

– Ca tine, replică el. Nu mi-aș permite niciodată o frumusețe neprețuită ca tine, scumpo!

Aprobarea directă din ochii lui arse orice urmă de jenă, făcând-o să se simtă nerăbdătoare. Fierbinte. Și ciudat de înfometată.

El începu să se dezbrace. Și nu se grăbi, ochii nepărăsind nici o clipă trupul ei în timp ce își dădea jos haina. Apoi își descheie nasturii vestei cu mișcări lente și deliberate, care o făcură să respire accelerat,

în așteptare. Putea să vadă umflătura din pantalonii lui, dar el continuă acțiunea înnebunitor de lent.

Jos în pântecul ei, carnea începu să îi tremure, să se contracte, apoi să doară... Simțea că avea să moară dacă el nu o atingea curând.

El își îndepărtă lavaliera, apoi se apropie de pat ca să-i atingă cu bucata de mătase sânii extrem de sensibilizați și pântecul. O atinse chiar și acolo jos. Afurisitul acela de material îi stârni nevoia până la punctul maxim fără să i-o satisfacă.

Se zvârcoli când el o trecu ultima oară peste sânii ei înainte să îi dea drumul pe podea.

– Acum știu de ce ți se spune dragon, mormăi ea. Pentru că poți fi absolut animalic uneori.

Cu un zâmbet larg, el își deschise nasturii cămășii.

– Ah, dar tu mă placi animalic, nu-i așa? Îți hrănește setea de aventură.

– Nu am o... Se întrerupse când el își trase cămașa peste cap. Sfinte Dumnezeule din Ceruri!

Pieptul lui ar fi rivalizat cu al oricărui luptător – un tors puternic, care se îngusta spre o talie surprinzător de subțire.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Am aprobarea doamnei mele?

– Arăți absolut... animalic.

După ce își scoase pantalonii, se întinse pe pat alături de ea, purtând încă indispensabilii, deși aceștia nu lăsau prea mult loc imaginației.

– Atunci mă voi ocupa imediat de îndatoririle mele animalice.

Când el își coborî capul ca să îi sugă sânul, ea scoase un oftat prelung și adânc.

– Asta îți face plăcere? zise el răgușit, apoi trase cu dinții de sfârcul ei.

– Oh, da, respiră ea, cu degetele încleștate pe ornamente.

Simplul gând de a fi expusă gurii, dinților și mâinilor lui îi ducea excitarea la înălțimi incredibile.

– Vrei mai mult?

Coborî croindu-și o cale de sărutări de la piept până la buric, în timp ce una dintre mâini îi mângâia sânul.

– Da, Marcus, da, îi șopti ea nerăbdătoare. Mai mult, te rog!

Își întoarse capul și le descoperi pe afurisitele de sirene din tablou râzând de ea. Ele nu ar fi cerut niciodată mai mult, dar ea era absolut nerușinată când venea vorba de Marcus.

Închise ochii ca să nu le mai vadă. Dar, când simți că mâna lui îi părăsește sânul, se arcui spre el.

– Te rog, Marcus...

Atunci gura lui o atinse într-un loc cu totul neașteptat. Acolo jos. Între picioarele ei. Vai, Cerule!

Ochii i se deschiseră larg. Cumva, el ajunsese cu capul între coapsele ei. Mâinile îi depărtau coapsele în timp ce își coborî capul ca să-i sărute...

– Marcus! protestă ea din cale-afară de șocată.

Încercă să își apropie picioarele, dar el nu îi permise.

– Stai nemișcată, scumpo. Ochii îi licăriră spre ea. Dragonul își ia cina.

Rămânând cu privirea fixată în ochii ei, își puse gura direct pe mugurul ei. Acolo jos. Ca un amant care o sărută, doar că o făcea în cel mai intim loc. Limba lui ieși ca să o lingă, iar ea aproape că pluti.

Cerul să o salveze! Ce nebunie incredibilă era asta? Abia dacă mai putea să respire. Ori să gândească. Ori să facă altceva în afară de a se preda plăcerii sălbatice care îi traversa ființa.

El folosea chiar și dinții! Și era minunat. Uimitor. Șocant. Cu siguranță, locurile pe care gura lui le dezmierda nu trebuiau să fie atinse într-un mod atât de păcătos. Sau supte atât de puternic, sau tachinate atât de...

– Marcus, respiră ea. Asta este... Vai de mine, ah!

Gura lui se jucă apoi cu ea cu și mai multă nerușinare. Ea se zvârcoli, căutând mai mult. Fiecare atingere a limbii lui o făcu să se arcuiască mai sus, fiecare dezmierdare cu dinții îi smulse un icnet de uimire până când o duru gâtul de atâta strigat. Se îndrepta spre aceeași exaltare dulce pe care o descoperise în seara aceea în trăsura de lângă Almack.

O simțea apropiindu-se. Dacă ar fi putut să ajungă la acea minunată, nebunească...

El își ridică capul și mârâi:

– Ah, nu, nu, soția mea sirenă. Nu fără mine, nu de data aceasta! Nu înainte să pot fi înlăuntrul tău, luând parte la plăcerea ta.

– Marcus! strigă ea, jumătate alarmată, jumătate indignată de faptul că Marcus părăsi patul. Întinse mâna după el. Unde pleci?

– Să îmi dau ăștia jos.

Își dădu jos indispensabilii, iar ea icni. Mădularul acela mare din mijlocul părului negru îi cerea atenția. Chestia... chestia aceea avea să intre în ea?

– Vai, Cerule!

Ochii lui sclipiră.

– O voi lua ca pe o invitație.

Privirea lui zbură către mâinile ei și adăugă:

– Ce s-a întâmplat cu lanțurile tale?

Nu era sigură când dăduse drumul ornamentelor.

– Le-am rupt.

El scoase un hohot de râs strangulat în timp ce se întoarse spre pat.

– Asta este soția mea – mai puternică decât oțelul.

Înainte ca el să urce pe saltea, ea îl prinse de șold.

– Așteaptă!

– Destul cu așteptatul, mormăi el, dându-i mâna la o parte.

– Vreau să te ating, protestă ea. Și să te privesc.

O îmbujorare întunecată îi pătă obrajii.

– Nu.

– Tu m-ai privit destul, insistă ea. Așa că este rândul meu.

– Acum? spuse el cu vocea sugrumată.

Ea își sprijini capul pe mâini.

– Acum.

Marcus mârâi. Cu toate astea, rămase neclintit și o lăsă să își pună timid mâna pe puternicul mădular.

– Te-a pregătit cineva pentru noaptea asta, nu? zise el răgușit. Ți-a spus cum merg lucrurile?

– Prietenele mele căsătorite mi-au spus câte ceva. Dar tot nu m-am așteptat să fii chiar atât de... mare.

– Voi încăpea, nu te teme, zise el scurt.

Ea își trecu un deget peste carnea fină, minunându-se de felul în care zvâcnea sub atingerea ei. El tremură de-a dreptul în timp ce ea îl mângâia. În mod pervers, lucrul acesta o liniști.

– Și ce ți-a spus domnișoara Tremaine? reuși el să întrebe.

Regina pufni.

– A spus că îmi vei face lucruri necuviincioase și rușinoase, că trebuie să stau nemișcată și să te las să mi le faci, chiar dacă nu îmi plac. Pentru că ești soțul meu.

– Fata bătrână îi dă lecții sirenei. Ignoră tot ceea ce ți-a spus ea.

– Așa intenționez.

Își încleștă degetele în jurul mădularului, uimită de cât de ferm devenise. El slobozi o înjurătură.

– Dumnezeu să mă salveze de virginele curioase. Îi dădu mâna la o parte. Destul!

– Dar eu...

O întrerupse cu un sărut apăsat în timp ce se așeză între picioarele ei. Mâna lui îi găsi mugurul încă dureros și îl frecă dur și dulce, suficient să-i atâțe din nou dorința. Apoi acolo nu mai fu mâna, ci mădularul lui masiv, despărțindu-i coapsele și intrând înlăuntrul ei.

Ea își smulse gura de pe gura lui.

– Mă vei sfâșia.

– Ba nu, murmură el lipit de tâmpla ei.

– Ba da. Este atât de... iar eu sunt atât de...

– Strâmtă, da.

Se opri din mișcare ca să-i atingă fruntea cu buzele, deși ea îl putu vedea cum strânge din fălci.

– Așa trebuie. Dar, crede-mă, bărbații au făcut asta de generații...

– Nu mie, protestă ea.

El se înecă râzând.

– Dumnezeule mare, așa sper.

Alunecă mai mult înlăuntrul ei înainte ca ea să apuce să se pregătească. Dar, în mod surprinzător, vorbele lui îi luaseră gândul de la ceea ce se întâmpla mai jos și i se păru ușor să îl primească.

– Asta este, îi șopti el la ureche. Deschide-te, scumpa mea. Lasă-mă să pătrund!

Iar ea asta făcu. Și i se păru acceptabil, dacă nu chiar plăcut. Apoi el împinse în bariera virginității ei. Îl putu simți în ea, iar o neliniște bruscă o făcu să se tensioneze.

El se retrase și o privi lung, cu ochii aprinși.

– Ascultă-mă, Regina...

– Știu, va durea. Oftă. Bănuiesc că nu există nici o modalitate de a trece peste partea asta?

Îi scăpă un râs gutural.

– Din câte știu, nu.

Până în clipa aceea, prietenele ei nu se înșelaseră prea tare. Prima parte fusese minunată. Dar acum era pur și simplu ciudat. Și umilitor. Și, cu siguranță, inconfortabil.

Se pregăti.

– Atunci termină odată. Dar încearcă să nu mă ucizi.

El se încruntă.

– Nu va... Nu contează, nu mă vei crede până când partea rea nu va fi trecut.

O pătrunse cu o împingere ascuțită.

O explozie neașteptată de durere vibră în măruntaiele ei. Dar se stinse grabnic, lăsând în urmă o durere surdă în locul în care el era implântat adânc în ea.

Rămase suspendat deasupra ei, cu mușchii încordați. După un moment, întrebă:

– Ei? Ești încă vie?

Ea își ținuse respirația, dar acum o eliberă.

– Așa cred.

– Bun. Lumea nu privește cu ochi buni pe cineva care își ucide soția în noaptea nunții. Aș fi cu siguranță alungat din societate.

Încercarea lui de a glumi o făcu să zâmbească, în ciuda dezamăgirii că asta era totul legat de prima noapte. În adâncul sufletului, sperase să fie de fapt mai bine decât spuseseră prietenele ei.

– Ești sigură că ești bine? întrebă el din nou, de data asta cu o anumită tensiune în glas.

Își mișcă pântecul ca să experimenteze, surprinsă de faptul că, deși el era în ea, nu se mai simțea nici pe departe așa de rău cum se așteptase.

– Cred că am supraviețuit.

– Nu prea mult dacă vei continua să faci asta, spuse el cu vocea sugrumată.

– Te referi la asta?

Își legănă din nou partea de jos a trupului, smulgându-i un geamăt adânc.

– Dacă nu încetezi să te miști așa, nu voi fi în stare să o fac încet și ușor, cum ar trebui.

– Ce să faci încet și sigur? Am crezut că am terminat.

– Absolut deloc.

Hm, dacă nu terminaseră...

– Deci atunci când fac asta... Își legănă fundul sub el. Te afectează?

– Mă înnebunește! spuse el sacadat.

Poate că până la urmă prietenele ei se înșelau. Își undui în mod voit șoldurile.

– Îmi place să te înnebunesc.

– Femeiușcă nerușinată!

Se retrase din ea. Doar pentru a intra lent din nou. Apoi ieși. Intră din nou.

Foarte interesant! Părțile ei intime deveniră calde și cumva o furnicau. Își ridică șoldurile în întâmpinarea împingerii lui și aproape că își ieși din minți când furnicăturile izbucniră imediat într-o dorință mistuitoare.

– Ah, Marcus, este... Oh...

– Exact... vorbele mele. Își mări ritmul. Am avut dreptate despre tine, nu-i așa?

– Poftim?

Se străduí să fie atentă, dar împingerile lui făceau lucruri uimitoare în măruntaiele ei. Pântecul îi tremura și era fierbinte, iar de fiecare dată când el intra adânc în ea, o străbătea un fior nou.

– Chiar ești... La Belle Dame Sans Merci. Respirația lui greoaie îi încălzi obrazul. O seducătoare înnăscută.

– Da, replică ea, încântată de gândul acela. Poate că nu era capabilă să citească ori să îi dăruiască copii perfecți, dar poate că în această privință putea să îl facă fericit. Da, dragul meu!

Împingerile lui se transformară într-o lovire feroce, care făcu dulcea tensiune să crească în ea, la fel ca mai devreme. Cu un strigăt de încântare, îl strânse tare și se arcui lipindu-se de el, căutând mai mult din senzația aceea magnifică.

Un geamăt răgușit răsună profund în gâtlejul lui.

– Seducătoareo, acuză el. Sireno!

Ea își întoarse privirea spre tabloul din care sirenele o încurajau.

– Da, zise, îngropându-și degetele în brațele lui uriașe. Da!

– Sirena mea, mârâi el.

– Da, oh, da!

El tună în ea, în jurul ei, mistuind-o. Își înălță capul și o străpunse cu privirea.

– Nu vor fi alți dragoni.

– Nu, șopti ea, zvârcolindu-se sub el.

El își alunecă mâna între ei, găsind cu precizie locșorul acela sensibil care părea să răspundă la mângâierile lui.

– Nici unul în afară de mine.

– Nici unul. I se tăie respirația când el își mișcă degetul. Nu... niciodată.

După promisiunea aceea, nu mai existară vorbe, doar trupul lui devorându-l pe al ei, degetul lui crescându-i dorința la aceeași intensitate cu nevoia lui, până când ea se zvârcoli sub apăsarea lui, la fel de dornică să îl mistuie așa cum el o mistuia pe ea.

–Ah, dragul meu... Ah, da, da! strigă ea când lumea explodă în jurul ei. Marcus!

Gemându-i numele, el împinse puternic pentru ultimă dată. Și, în timp ce se revărsă în interiorul ei, luând parte la marea ei eliberare, ea se agăță puternic de umerii lui puternici, un val de ușurare amestecându-se cu plăcerea.

Acum el era soțul ei. Nu mai era cale de întoarcere.

Slavă Domnului!

Capitolul 19

Educă-ți bine protejata ori, când va crește, îți va abandona învățăturile.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

La mult timp după ce Regina adormise, Marcus stătea treaz. În sfârșit, o posedase pe femeia după care tânjise săptămâni bune. Presupusese că, odată ce avea să se culce cu ea, tăișul ascuțit al dorinței lui avea să se tocească, dar nu era așa. Chiar și acum dorea să se îngroape din nou înlăuntrul ei, să o trezească cu sărutări ca să o poată gusta, mângâia și...

Nu, ea avea nevoie de odihnă și de câteva ore să își revină după dragostea lui frenetică. Putea doar să spere că forța nevoii lui nu o speriase. Dacă asta o făcea să alerge înapoi în Londra, către companionii din oraș?

Întrucât gândul acela negru amenința să îi otrăvească mulțumirea, își îngropă înadins nasul în părul ei ciufulit ca să-i inspire mirosul ei amețitor.

Cumva, asta îl alină. Credea că ei îi plăcuse cum făcuseră dragoste, frenetic ori nu. Odată ce trecuseră de partea dificilă, ea se implicase cu totul în asta, cu tot entuziasmul la care putea spera un bărbat.

Ea se cuibări mai aproape de el, iar el o înfășură în îmbrățișarea lui. Abia atunci putu adormi.

Zorii zilei luminau cerul când sunetul muzicii îl trezi. Muzică de harpă.

Dumnezeule Mare, murise și ajunsese în rai. Iar asta, după o singură noapte fermecătoare cu Regina.

Deschizând ușor un ochi, văzu că se afla încă la Iliria. Și totuși, auzea muzică de harpă. Până când o voce feminină blestemă, iar muzica se întrerupse.

Asta îl trezi pe deplin. Se ridică în capul oaselor și o găsi pe soția lui nu prea departe de pat. Așezată pe un scăunel, ajusta ceva la harpă în timp ce bombănea de una singură.

Și era complet goală. Exact așa cum fusese în visul lui.

Mădularul i se trezi și el cu totul la viață.

– Sper să mă trezești în felul acesta în fiecare zi.

Dădu cuvertura la o parte și coborî din pat, încântat și ușurat să descopere că temerile lui din timpul nopții fuseseră false.

Ea ridică ochii speriată, apoi se încruntă.

– Regret să te informez că visul tău cu mine cântând goală la harpă va trebui să rămână un vis. Cu siguranță, este imposibil să cânți gol la harpă.

Părea atât de iritată de descoperirea aceea, încât el își înăbuși râsul.

– Da? zise îndreptându-se spre ea.

– Mi-am zgâriat de două ori genunchii cu obiectul acesta afurisit, se plânse ea. Și lemnul sculptat îmi face carne vie pe umăr...

– Nu am dori așa ceva.

Trecând pe lângă ea, trase harpa în față și o ținu dreaptă, în loc de poziția normală de cântat. Apoi merse în spatele ei.

– Deși, trebuie să recunosc, formează un tablou atrăgător.

Se aplecă și o sărută pe gât.

– La fel ca ținuta mea. Și ai văzut ce bine a mers.

Chicotind, își coborî mâna să îi mângâie sânul. Ea inspiră profund, apoi se lăsă în voia lui.

Aceasta fu toată încurajarea de care avusese nevoie. Ridicând-o de pe scăunel, o duse înapoi în pat.

– Atunci, va trebui să ne descurcăm fără harpă și fără ținuta aceea. În regulă?

Răspunsul ei fu să își ridice gura pentru un sărut.

La ceva vreme după aceea, satisfăcuți și lungiți goi și pe deplin mulțumiți, o trase în brațele lui. Ea se apropie de bunăvoie, odihnindu-și capul pe pieptul lui.

– Sper că nu te-am rănit, scumpo, murmură el. Ar fi trebuit să îți las mai mult timp ca să îți revii după noaptea trecută.

– Dacă aș fi dorit asta, răspunse ea, trăgând cuvertura ca să-i acopere pe amândoi, nu te-aș fi trezit cântând la harpă. Și apoi nu m-ai rănit. De fapt...

Îi scăpă un chicotit.

– De ce râzi?

– Prietenele mele. Sunt niște prostuțe. Ar fi trebuit să auzi ce mi-au spus despre noaptea nunții lor. Aproape că m-au convins că și a mea avea să fie îngrozitoare.

El ridică din sprânceană.

– Sper că asta înseamnă că nu a fost.

Un zâmbet de sirenă înflori pe buzele ei.

– Știi foarte bine că a fost nemaipomenit, ticălos mulțumit de sine ce ești!

– Și tu, la rândul tău, ai fost nemaipomenită.

Îl cercetă suspicioasă.

– Adică sunt o desfrânată fără pic de rușine.

– Absolut fără pic de rușine, slavă Domnului!

– Nu te superi?

– Să am o soție căreia să îi facă plăcere să împartă patul cu mine? Dumnezeule, nu! De ce m-aș supăra?

Ochii ei se îngustară.

– Nu spui asta doar ca să scutești o avere pe bijuterii, nu-i așa?

El o privi pieziș.

– Poftim?

– Prietenele mele au spus că singurul avantaj ale relațiilor matrimoniale este acela că soții lor le cumpără după aceea bijuterii.

– Doreai bijuterii?

– Nu dacă asta înseamnă să renunț la ceea ce tocmai am făcut.

Un zâmbet jucă pe buzele lui.

– Nu înseamnă asta. Dar mă tem că nu mi-a trecut prin minte să îți cumpăr vreuna.

Ea izbucni în râs.

– Știam că nu o vei face. Nu ești genul care cumpără bijuterii.

– Ți-am luat o harpă, sublinie el.

– Da, și este minunată.

– Chiar dacă nu poți citi inscripția.

Ea înlemni și toată exuberanța îi dispăru, iar el se blestemă în sinea lui pentru că amintise asta. Dar acum, când cea de-a doua lor partidă de amor îi liniștise în cele din urmă dorința, dorea să știe cum ajunsese ea într-o asemenea situație.

– Chiar nu poți citi deloc?

Clătinând din cap, se întoarse cu spatele la el, într-o parte.

Marcus o trase ca să stea lungită pe spate, așezându-și mâna pe talia ei.

– Pentru mine nu contează, scumpo. Dar vreau să știu cum se poate ca fiica unui duce să fie...

– Proastă? zise ea cu amărăciune. O idioată?

– Analfabetă, o corectă. Trăgând-o din nou la pieptul lui, își frecă nasul de gâtul ei. Nu ești deloc proastă. Tocmai asta e. De ce nu ai învățat să citești?

Își înălță capul ca să-l privească fix.

– Crezi că nu am încercat? De sute de ori, de mii de ori? Am făcut-o. Am încercat din răsputeri. Dar nu a mers niciodată. Buza de jos îi tremură. Ți-am spus, creierul meu nu funcționează așa cum ar trebui.

– De unde știi?

Ea oftă.

– Când Cicely a început lecțiile cu mine...

– Cicely? Am crezut că este doamna ta de companie.

– Este. Dar e mai mult de atât. A fost guvernanta mea încă din copilărie.

El arcui o sprânceană.

– Ducele nu și-a putut permite să îți ia o guvernantă?

– Ba da. Din fericire, Cicely l-a convins să nu angajeze. Se răsuci ca să fie față în față cu el. Cicely, verișoara primară a tatălui meu, a venit să locuiască împreună cu noi la scurt timp după ce m-am născut eu. Tatăl ei tocmai decedase. Era o femeie simplă, cu o familie săracă, așa că era pe cale să devină fată bătrână încă de pe atunci. Probabil de aceea ținea atât de mult la mine. Ea a fost cea care a observat pentru întâia oară problemele mele de citire. Știind ce așteptări mari avea mama de la copiii ei, a făcut în așa fel încât mi-a devenit guvernantă înainte ca altcineva să afle de problemele mele.

– Părinții tăi nu au știut?

Ea clătină din cap.

– Mama ar fi murit de umilință. Iar tata rareori a avut de-a face cu noi. Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu activitățile obișnuite ale unui domn și foarte puțin în preajma copiilor săi. Nici măcar Simon nu știe.

El se încruntă.

– Așadar, Cicely este cea care a pretins că nu poți citi...

– Știu la ce te gândești. Dar Cicely nu a pretins nimic. Chiar a încercat să mă învețe. Ea îmi arăta o literă, iar eu vedeam alta. Și, da, când am crescut, am încercat și cu alții. Îi ceream lui Simon să îmi citească un cuvânt simplu, unul dintre puținele pe care reușisem să le învăț din vedere. Îmi amintesc foarte clar că l-am rugat să îmi citească *era*, iar el mi-a spus că scria *are*. Lacrimile îi umplură ochii. Nu am putut învăța nici măcar un cuvânt corect.

– Și ai renunțat? zise el.

Se încruntă la el.

– Sigur că nu, dar m-am descurajat. Totuși, poate că aș fi continuat dacă nu ar fi fost durerile de cap.

– Da, ai menționat durerile de cap.

– Le am de fiecare dată când încerc să citesc. Cicely a consultat în secret un doctor care a spus că ar trebui să nu mai încerc. Că sigur creierul îmi este vătămat, posibil de la o febră pe care am avut-o când eram mică, și că, dacă voi continua să îl solicit, aș putea să îl afectez și mai mult. Așa că... am încetat lecțiile.

– Și nu ai mai încercat vreodată.

– Încerc din când în când, dar apar durerile de cap...

– Da, înțeleg.

Înțelegea, desigur. Domnișoara Tremaine consultase vreun șarlatan – sau se prefăcuse că ceruse sfatul vreunuia –, iar Regina, fiind un copil naiv, îl crezuse pe cuvânt pe idiot că avea creierul *vătămat*.

Vru să afle mai multe.

– Așadar, nu citești deloc? Cum te descurci? Nu e un lucru ușor de ascuns de societate.

– Ah, am metodele mele. Zâmbesc forțat. Dacă cineva îmi cere să citesc, spun doar că am ochii obosiți, că nu mi-am adus ochelarii sau că prefer să citesc mai târziu, în particular.

Așa cum făcuse cu o zi în urmă, cu scrisoarea Louisei.

– Dacă cineva este foarte insistent, cum ai fost tu aseară, fie mint în legătură cu ce am citit, fie schimb subiectul. Îi aruncă o privire piezișă. Cei mai mulți oameni nu sunt atât de insistenți. Și, de obicei, nici nu îmi cer să citesc lucruri scandaloase.

– De unde știi din moment ce nu poți să citești?

Ea ridică din umeri.

– Cicely este mereu în preajmă ca să-mi spună ce scrie cu adevărat când nu e nimeni atent. De fapt, Cicely îmi citește tot. Îmi cumpără traducerile pentru operă cu mult timp înainte să mi le citească.

Îmi scrie și îmi citește toate biletele. Îmi citește ziarul și revistele pentru femei...

– Și astfel ai reușit să ascunzi secretul în toți anii aceștia, zise el sec. Altfel, poate că ai fi fost obligată să înveți, iar atunci nu ai mai fi avut nevoie de domnișoara Tremaine.

Îl biciui cu o privire aspră.

– Marcus, nu trebuie să o învinovățești pe Cicely pentru nimic. Mi-a fost foarte loială. Trebuie să îi fi fost greu – să nu poată pleca niciodată de lângă mine, să fie mereu obligată să îmi citească și să scrie pentru mine, ascunzând asta de toată lumea. În clipa în care am nevoie să îmi citească, își scoate ochelarii și o face fără să se plângă.

– Mai bine decât să fie aruncată în stradă.

Regina afișă o expresie plină de revoltă.

– Știe că nu aș arunca-o niciodată în stradă.

– Știe? Fratele tău era mai mult decât pregătit să o alunge la țară. Dacă nu ai fi avut nevoie de ea, ar fi fost obligată să plece. Așa că sigur citește fără să se plângă. Pentru o rudă săracă, este mai bine decât alternativa.

Ea se ridică în capul oaselor și se uită urât la el.

– Încerci să sugerezi că Cicely a plănuit de la început să mă înșele în legătură cu defectul meu...

– Nu, nu în întregime, îngăimă el împăciuitor, deși exact asta credea. Dar poate că a exagerat ca să te facă să depinzi de ea.

– Durerile de cap sunt reale! Nu le-a inventat ea. Nici eu nu le-am inventat!

– Sigur că nu. Se ridică și el, cuprinzându-i în mână obrazul îmbujorat. Dar, scumpo, mulți oameni au dureri de cap când fac tot felul de lucruri. Cu toate astea, continuă să le facă și supraviețuiesc durerilor de cap fără să le fie vătămat creierul permanent.

Lacrimile i se revărsară pe obraji în timp ce își feri privirea.

– Nu înțelegi.

– Ba da. O strânse în brațe. Sincer, da. Durerile de cap sunt îngrozitoare. Eu însumi nu le am, dar știu că Louisa suferă foarte mult din cauza lor. Își întări strânsoarea trupului ei țeapăn, căutând o cale de a o convinge. Spune-mi, Regina, călărești?

– Da, răspunse ea răstit.

– Iar când ai învățat pentru prima dată, nu te-au durut mușchii timp de câteva zile după aceea? Nu te-a durut fundul de fiecare dată când te așezai? Nu ai simțit pentru o vreme că picioarele îți erau ca de cauciuc?

Ea rămase nemișcată.

– Ba da, răspunse pe un ton mai potolit.

– Ai decis atunci că era ceva în neregulă cu picioarele ori cu fundul tău? Că ar trebui să nu mai călărești niciodată?

– Nu. Se retrase de lângă el. Dar asta li se întâmplă tuturor – îi dor picioarele și fundul, și toți știu că trebuie să continue până când vor învăța. Eu sunt singura care are dureri de cap când citește.

– De unde știi? Le-ai întrebat pe toate doamnele pe care le-ai întâlnit vreodată? Pe fiecare fată din școala primară? Din câte cunoști, ar putea fi 20, 50, 100 de doamne care au dureri de cap când citesc. S-ar putea să fie chiar și bărbați.

Regina avea respirația întretăiată și nu își lua ochii de la el.

– Dacă tu ești atât de reticentă și refuzi să vorbești despre asta, continuă el, de ce crezi că ele ar face-o? De ce ar risca să fie numite proaste ori leneșe? De unde știi că nu sunt sute de oameni cu creierele *vătămate* care se plimbă prin Londra în clipa asta?

– Ce spui? șopti ea.

– Eu chiar nu cred că îți poți răni creierul dacă îl soliciți, scumpo. Dar sunt sigur că nu vei ști niciodată până când nu încerci.

Dorința bruscă de pe chipul ei îi strânse inima. Acum înțelegea de ce tânjea după societatea londoneză, de ce se temea să fie izolată la țară. Pentru o doamnă ca Regina, care nu putea citi, dar era prea deșteaptă să se mulțumească doar cu lucrul de mână și îndatoririle de soție, era un blestem să stea la țară.

În Londra, își putea hrăni mintea la operă, la teatru, în saloane. Poate că tovarășii ei erau idioți, dar erau amuzanți, iar ei o distrăgeau de la chinul de a se gândi tot timpul la creierul ei vătămat, cum îl numea.

Acolo, la Castlemaine, ar fi plâns de plictiseală. Așadar, dacă dorea să o țină lângă el...

– Puțin mai târziu, continuă el, voi merge călare până la casa veche și voi aduce câteva dintre abecedarele vechi ale Louisei. Dacă o luăm ușor...

Speranța îi umplu chipul.

– Chiar crezi că aș putea învăța?

– Știu că poți.

– Vai, Marcus, dacă ai putea să mă înveți, nu știi ce ar însemna asta pentru mine!

– Pot să ghicesc. Fără cărțile mele care să îmi țină companie în acești ultimi nouă ani, aș fi înnebunit.

Un nor neașteptat se abătu pe chipul ei.

– Dar dacă doctorul a avut dreptate? Dacă mă voi transforma într-o idioată care vorbește fără noimă...

– Nu va fi așa. Îi apăsă un deget pe buze. Nu voi permite una ca asta. Și știi cum suntem noi, dragonii – întotdeauna căpătăm ceea ce ne dorim. Când văzu că vorbele lui nu părură să o liniștească, încercă o altă tactică: Și apoi, cu siguranță, dacă eu am fost în stare să rezist la Almack pentru tine, și tu poți să înfrunți câteva dureri de cap pentru mine.

Poate că, dacă nu ar fi făcut-o pentru ea însăși, avea să o facă pentru el, dintr-un oarecare simț al datoriei. Cumva, avea să o învețe să citească. Trebuia să o facă. Era singura modalitate de a o ține lângă el.

– În regulă. Se lipi de pieptul lui, oftând. Promit să încerc.

Capitolul 20

Protejata ta îți va urma regulile cu mai multă înflăcărare dacă vede mai întâi consecințele nerespectării lor.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Regina încercă. Și încercă. Și încercă din nou. Totuși, după patru zile de tortură, nu era deloc mai aproape de a învăța să citească decât fusese înainte. Și, mai rău, îi venea să strângă de gât persoana care născocise acea îngrozitoare invenție: abecedarul. Îi venea chiar să îl sugrume pe Marcus. Pentru că el pur și simplu nu renunța.

Era mijlocul celei de-a cincea zile din luna lor de miere, iar ea stătea cu el în salonul frumos din Iliria, chinuindu-se cu abecedarul pe care el îl adusese din clădirea principală. Se săturase să se simtă proastă, se săturase de îngrijorarea de pe chipul lui atunci când ea spunea ceva greșit, se săturase de frustrarea lui, care o oglindea pe a ei.

Se săturase mai ales de durerile de cap. Iar Marcus, blestematul, nu își uita misiunea nici măcar o clipă și îi îngăduia să meargă la culcare cu o compresă rece. Asta, dacă nu îl seducea ea mai înainte, lucru pe care nu reușea să îl facă atunci când o durea capul.

Ce lună de miere se dovedea a fi!

– Din nou, Regina. Întoarse pagina cărții cu coperte roșii pe care ea ajunsese să o urască. Uită-te la forma literei. Un *b* are burta spre dreapta, nu spre stânga. Litera pe care tu o scrii este *d*.

– De la *dobitoc*, mormăi ea. Ori am greșit și asta?

– Nu ești o dobitoacă.

– Nu vorbeam despre mine. Aruncând cartea într-o parte, se lăsă pe spate și se uită urât la el. Când vei accepta că pur și simplu nu o pot face? După toate orele acestea de muncă, abia dacă îmi pot citi numele, darămite o carte. Iar în ceea ce privește scrisul...

– Știu, știu. Își frecă bărbia aspră. Chiar am crezut că va fi mai ușor. Recunosc că acum am un respect mai mare decât înainte față de domnișoara Tremaine. Dar dacă ai încerca doar...

– Să încerc! Închizând cartea cu zgomot, sări de pe scaun. Cum îndrăznești? M-am holbat la cărțile astea afurisite până când mi s-au încrucișat ochii, fundul mi-a amorțit de la atâta șezut, iar tu ai îndrăzneala...

– Nu m-ai lăsat să închei, scumpo. O ridică în poala lui. Știu că ai încercat. Ceea ce începusem să spun era că, dacă ai încerca să nu te gândești că este imposibil, poate că am ajunge undeva. În loc să ne dăm bătuți chiar înainte de a începe.

Înmuiată un pic, își lipi capul de al lui.

– Mă gândesc că este imposibil doar pentru că așa este. De ce insiști că pot face un lucru pe care l-am încercat ani întregi fără succes?

– Pentru că am încredere în tine, murmură el, lipindu-și nasul de obrazul ei. Înainte nu ți s-a oferit șansa de a încerca așa cum trebuie.

– Dar acum da, zise ea. Poate că este vremea să admitem înfrângerea.

– Nu! Se retrase ca să o privească încruntat. Nu îți voi permite!

Ea se încordă.

– De ce este atât de important pentru tine? Nu poți suporta gândul că soția ta nu este în stare să citească?

– Nu este vorba despre asta. Dacă aș crede că tu ești mulțumită de felul în care stau lucrurile, și eu aș fi mulțumit. Dar nu ești. Recunoaște!

– Îmi doresc din suflet să învăț să citesc, dar nu este absolut necesar, să știi. Odată ce luna noastră de miere ia sfârșit, iar Cicely va locui cu noi...

– Nu avem nevoie de Cicely. Dacă trebuie, îți voi citi eu însumi.

Ea îi mângâie obrazul.

– Nu fi caraghios! Nu poți fi mereu prin preajmă ca să faci asemenea lucruri.

El îi aruncă o privire încăpățânată.

– Ba cu siguranță pot. Și o voi face.

– Louisa mi-a spus că ești mult mai implicat în treburile moșiei tale decât stăpânii obișnuiți. Nu vei putea lăsa totul baltă ca să citești meniul menajerei ori niște instrucțiuni pentru mine.

– Sunt stăpânul moșiei – voi face ce doresc. Nu vreau să te bazezi întotdeauna pe verișoara ta. Fie înveți, fie îți voi citi eu și cu asta, basta!

Ea se încruntă.

– Și atunci ce se întâmplă cu Cicely?

El ridică din umeri.

– Poate locui în casa din oraș o perioadă nedeterminată. Probabil că ar prefera asta – sunt mai multe lucruri de făcut în oraș.

– Nu ar putea locui singură. Și, oricum, nu vreau să îmi citești totul. Sunt anumite lucruri pe care o femeie preferă să le țină ascunse de soțul ei.

Încruntarea lui întunecată ar fi topit și gheața.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi corespondența cu prietenele ei. O roșeață i se strecură în obraji. Și informații pentru doamne, care sunt de o natură... mai delicată. Nu putea îndura să îl audă citindu-i cele mai noi descrieri ale calităților grozave ale unui corset, pentru numele lui Dumnezeu! Iar când ne vom întoarce în oraș peste câteva zile, voi...

– Cum adică ne vom întoarce în oraș? Nu ne întoarcem prea curând.

Inima ei începu să bubuie.

– Dar sezonul încă nu a luat sfârșit. Și am crezut că vei dori să fii în oraș pentru Louisa.

– De ce? Îi are pe cei din familia Iversley. Îi cercetă chipul. Dacă nu cumva știi alt motiv pentru care ar trebui să mă întorc degrabă în oraș pentru Louisa.

Ea încercă să zâmbească, deși panica îi umpluse pieptul.

– Nu, sigur că nu. Dar sigur vei dori să te afli în preajmă ca să-i cercetezi pe ceilalți domni care o curtează ori care îi cer mâna. A mai rămas doar o lună sau două.

– Intenționez să petrecem timpul acesta aici, ca să te acomodezi cu datoriile tale de doamnă a domeniului de la Castlemaine.

Ea își ascunse în poală mâinile care îi tremurau.

– Putem face asta odată ce sezonul ia sfârșit.

Atunci când Louisa fie avea să se căsătorească, fie urma să se întoarcă la Castlemaine ca să aștepte noul sezon.

– Dar în perioada aceasta a anului prefer să fiu în oraș, continuă ea.

– Eu prefer să fii aici.

El strânse din dinți.

Ea își înălță bărbia.

– Aș putea oricând să merg singură, să știi.

– Nu și dacă eu nu-ți permit.

Fu scuturată de un fior rece. Până în clipa aceea, nu văzuse nici o urmă din soțul tiranic care se temuse că avea el să fie.

– Mi-ai promis că voi putea veni și pleca din oraș când doresc.

– Nu mi-am dat seama că aveai de gând să te eschivezi de la datoriile tale ca soție ca să faci asta.

Vorbele lui o făcură să se înfurie.

– Dacă vei încerca să mă ții aici împotriva voinței mele, o voi chema pe Cicely să mă ia.

– Cum? Nu e ca și cum i-ai putea trimite o scrisoare.

Ea se înroși.

– Voi cere unuia dintre servitori să scrie o scrisoare pentru mine.

– Da? Zâmbi trist. Îndrăznesc să spun că nici măcar un singur servitor din casa ta nu a știut vreodată că nu poți citi. Așadar, nu prea cred că vei dezvălui asta unui servitor din casa mea.

Faptul că el avea dreptate nu făcu decât să îi crească mânia.

– Atunci voi angaja pe cineva din sătucul tău...

– Ei, asta, draga mea, cu siguranță nu voi îngădui.

– Poftim? Ai de gând să îmi interzici?

– Absolut.

Când cuvântul acela o făcu să se ridice din poala lui, el o ținu ferm, propria furie aprinzându-i chipul.

– Mi-am petrecut jumătate din viață drept subiect al celor mai nemiloase bârfe. Plebea locală a ajuns în cele din urmă să mă vadă ca pe un stăpân drept și just, căruia îi pasă de ceea ce se întâmplă cu pământurile și arendașii lui, iar tu vrei să le dau ocazia să-mi bârfească

soția? Să vorbească despre cum arde de nerăbdare să mă părăsească la doar o săptămână după ce ne-am căsătorit?

– Nu ard de nerăbdare...

– Nu ai idee cum este. Pot avea încredere în servitorii mei că sunt loiali și discreți, dar oamenii din oraș... Clătină din cap. Nu voi îngădui asta.

Toată mânia ei se risipi. Dacă cineva putea înțelege genul acesta de mândrie, ea era aceea. Dar rămânea faptul că el încerca să o țină într-o închisoare făcută de mâna lui.

– Atunci voi fi nevoită să merg pe jos până la Londra, spuse încordată. Asta, dacă nu intenționezi să mă încui în temnița ta.

– Sigur că nu. Îl răvăși un oftat adânc. Foarte bine, ne vom întoarce în Londra pe perioada sezonului, dacă dorești.

– Da.

– Dar numai după ce vei mai lua lecții de citire timp de câteva zile. În regulă?

– În regulă.

Ar fi trebuit să fie ușurată că el cedase. Dar avu sentimentul neliniștitor că dezastrul fusese doar amânat, nu evitat.

– Și apoi, luna noastră de miere abia a început. Cu siguranță, nu mi-ai purta pică vreme de câteva zile în care să te țin doar pentru mine.

– Nu, zise ea, dorința din tonul lui alungându-i întru câtva neliniștea.

Desigur, acum avea să fie pretențios; erau căsătoriți de nici o săptămână.

– Dar nu am de gând să îmi petrec tot timpul îndurând cărțile tale și durerile de cap. Azi, cel puțin, am putea face altceva?

O arșiță mocnită apăru pe chipul lui.

– Cum spui tu, murmură el în timp ce își coborî gura peste a ei.

Râzând, ea își apăsă degetele pe buzele lui.

– Nu asta, diavol lasciv! Facem deja destul.

El lăsă să îi scape o înjurătură frustrată.

– Atunci la ce te-ai gândit?

– Mai întâi, mi-ar prinde bine o partidă de călărie sănătoasă... Își dădu seama ce spusese chiar înainte ca ochii lui să înceapă să lucească. Pe un cal. Poate că am vedea restul moșiei tale și am vizita clădirea principală. Un zâmbet poznaș îi apăru pe buze. Ai putea chiar să îmi arăți faimoasa ta temniță.

Chipul lui se întunecă brusc.

– Să trecem peste temniță. Locul acela afurisit este rece și mohorât, cu nimic altceva decât sticle de vin și lanțuri ruginite în el. Nu este un loc potrivit pentru o doamnă.

– Dar toată vorbăria ta și zvonurile m-au făcut curioasă.

– Doar din cauză că ai în minte o imagine falsă despre ea. Nu este cum ți-ai imaginat tu, îți garantez. Îi aruncă un zâmbet forțat. Dacă dorești neapărat să o vezi, ți-o voi arăta, dar aș prefera să nu stârnesc șobolanii coborând acolo.

„Oh, șobolani!"

– Las-o baltă! Te cred pe cuvânt.

– Totuși, o partidă de călărie sună plăcut. Iar vremea este perfectă pentru asta. Îi atinse urechea cu gura, în timp ce își strecură mâna în corsetul ei și îi mângâie sânul. Dar mai întâi, scumpo, doresc o partidă de călărie în privat. Merit o recompensă după ce am făcut atâtea concesii.

– Ah, chiar așa, meriți? Se prefăcu ofensată, deși sângele începuse deja să îi fiarbă și pulsul să i se accelereze. Și dacă eu spun altfel?

– Atunci voi fi obligat să te conving. Îi mângâie sfârcul cu degetul mare până când ea gemu și își împinse sânul în mâna lui. Presupun că nu va fi foarte dificil.

– Ești...

El îi sărută gâtul.

– ... un foarte ticălos...

El îi linse gâtul.

– ... dragon.

– Întotdeauna, murmură el, în timp ce o sărută în sus, până la bărbie, apoi pe gură. Dar numai cu tine, draga mea, numai cu tine.

Soarele după-amiezii cobora la orizont în vreme ce călăreau către clădirea principală. Marcus își privi soția, căutând un semn care să arate că ea nu era de acord cu renovările fanteziste ale tatălui lui. Dar chipul ei arăta că era mulțumită, la fel cum fusese și de restul moșiei.

Asta îi dădu speranță. Poate că acum ea nu avea să mai fie atât de nerăbdătoare să se întoarcă în oraș. Părea să îi placă ce văzuse în după-amiaza aceea. Exclamase la vederea iazurilor cu păstrăvi, admirase vastele câmpuri de orz și îl întrebase despre randamentul lăptăriei. Deși comentariile și întrebările ei dovediseră cât

de puține știa despre cum se conducea o moșie, el nu putea să îi blameze entuziasmul.

Dar cât putea dura entuziasmul? Fără ajutor, nu putea superviza meniurile pentru mese, nici să se ocupe de corespondența legată de angajarea unor servitori noi ori să supravegheze comenzile de provizii ale menajerei și alte asemenea lucruri.

Știa și ea asta. Dorea deja să scape de îndatoririle pe care neputința ei de a citi ar fi putut să le facă și mai dureroase. Îi aminti de dorul propriei sale mame pentru deliciile orașului.

Alungă gândul acela. Regina era foarte diferită de mama lui, în ciuda asemănărilor aparente. Chiar și în clipa aceea obrajii ei frumoși îi erau aprinși în urma partidei lor de călărie, iar ochii îi sclipeau de energie. Nu semăna deloc cu mama lui, căreia moșia i se păruse plictisitoare și mohorâtă.

Regina avea o inteligență naturală, era încântată de orice provocare – cum ar fi să învețe să fie doamna casei. Și apoi, dacă fusese atât de fericită în oraș, de ce căutase aventura unei curtări cu el?

Totuși, nu putu să stea liniștit. Nu îl deranja să o ducă în oraș. Acum, când nu mai era chiar atât de marginalizat, ar fi putut să se bucure de o seară la teatru ori de o cină la familia Iversley. Dar nu putea niciodată fi pe deplin în largul lui cu crema societății, acolo unde l-ar fi putut întâlni pe prinț.

Și apoi îi plăcea să fie un domn provincial în cea mai mare parte a timpului. Singura lui nemulțumire fusese singurătatea, iar acum, când ea se afla acolo...

Dar pentru câtă vreme? Îl prinsese în capcană. El nu dorea să stea tot timpul în oraș. Dacă ar fi ținut-o acolo cu forța, ea l-ar fi urât. Iar dacă o lăsa să plece singură în oraș, cât timp avea să treacă până ce își găsea un companion?

La naiba, gelozia era o boală pentru sufletul lui. Își dorea să nu îi fi păsat de ceea ce făcea ea. Dar îi păsa prea mult. Cădea rapid sub vraja ei. Tânjea după ea din ce în ce mai mult, cu fiecare zi ce trecea. Ura să o vadă îndurând durerile de cap și își dori să cheltuiască orice sumă doar ca să-i aducă un zâmbet pe buze. Dacă nu era cu băgare de seamă, în curând avea să îl facă să danseze cum îi cânta ea, exact așa cum făcuse mama lui cu vicontele, iar apoi...

– Îmi vei arăta grădinile tale? întrebă ea, îndemnându-și calul să se apropie de al lui cu un zâmbet cuceritor care îi strânse inima.

Dumnezeule, arăta ea însăși ca o grădină scăldată în soare, cu părul auriu strălucind sub o bonetă albastră, care îi făcea ochii gri să capete culoarea cerului și cu jacheta cu o mulțime de flori micuțe. Nu era de mirare că jumătate din bărbații din Londra o doriseră. Probabil încă o doreau.

Inima îi sări din piept.

– Marcus? Grădinile? Ai grădini, nu?

– Da, desigur. Dar, din păcate, au fost neglijate de când a plecat Louisa. Ea era cea care trebuia să aibă grijă de ele, iar bătrânul nostru grădinar nu a putut să se ocupe cum trebuie fără supravegherea ei. O cercetă îndeaproape. Îți place grădinăritul?

– Îmi place grădinăritul altor oameni, admise ea cu un surâs trist. Dar nu îmi plac gândacii și praful. Dacă ar trebui să am grijă de grădinile tale, în curând acestea ar arăta jalnic. Oftă. Ți-ai ales o soție decorativă, Marcus. Sper din suflet că nu vei ajunge să regreți.

– Prostii, zise el cu vocea sugrumată, nu aș putea regreta niciodată. Pot angaja oricând un grădinar, dacă este nevoie. Dar nu aș putea angaja niciodată o soție.

Un rândaș veni în fugă de la grajdurile din apropiere, iar Marcus descălecă.

– Vino, scumpo, să ne plimbăm prin grădinile mele, așa cum sunt ele. Înmână hățurile grăjdarului, apoi merse lângă ea.

– Poate că vei descoperi că, până la urmă, nu te deranjează praful și gândacii.

Cu o privire sceptică, îl lăsă să o ajute să descalece, dar rămase tăcută în timp ce cutreierară cărările îngrijite, printre mulțimea de flori cărora le-ar fi prins bine o mână pricepută.

Însă nu a ei. Fusese clară în această privință.

Tocmai făcuseră ocolul grădinii curbate și coborau o pantă abruptă spre trandafiri, când un țipăt înfricoșător sfâșie aerul în spatele lor. Amândoi tresăriră speriați, iar când se întoarseră, văzură un copil de vreo șapte ani alunecând în jos pe deal, pe fund, ținându-se de picior.

De piciorul care sângera puternic.

Marcus îngheță când îl recunoscu pe fiul curios al bucătăresei. Dar Regina nu pierdu nici măcar o clipă. Zbură către băiatul care plângea și îngenunche lângă el ca să-i examineze piciorul. În vreme ce Marcus se grăbea spre ei, ea își desfăcuse deja eșarfa pe care o purta la gât și o lega deasupra tăieturii ca bandaj de compresie.

– Î-îmi pare rău, milord, exclamă băiatul, cu ochii scăldați în lacrimi tematoare. Voiam doar să o văd... pe doamna voastră, dar am căzut de pe gard pe plug și m-am tăiat. Se uită speriat la Regina. O să mor, nu-i așa, milady?

– Sigur că nu, răspunse cu fermitate Regina. Era surprinzător de netulburată la vederea acelei cantități mari de sânge, în timp ce îi examina rana. Am văzut tăieturi mult mai rele decât asta, băieți mult mai bolnăvicioși, dar ei nu au murit. Un flăcău voinic ca tine va ieși din asta cu felicitări.

Oh, da! Menționase ceva despre faptul că făcea voluntariat la un spital. Marcus se detensionă întru câtva.

– Ce pot face?

– Să îl ducem în casă. Trebuie tratat imediat.

Când se apropiară de partea din spate a casei, acolo unde se aflau bucătăriile, auziră răcnetul bucătăresei, care îl zărise prin fereastră pe fiul ei în brațele lui Marcus. Alergă din casă pentru a-i întâmpina, cu două dintre spălătorese urmând-o îndeaproape.

– Timmy! Ai milă, Dumnezeule, Timmy!

– Este în regulă, îi spuse Regina bucătăresei, în vreme ce Marcus îl duse pe băiat în bucătărie.

Când bucătăreasa examină rapid rana fiului său și păru să confirme opinia Reginei că nu era nimic prea serios, scoase un oftat de ușurare.

Regina făcu semn către o masă aflată în mijlocul bucătăriei.

– Pune-l acolo!

Se întoarse spre bucătăreasă.

– Voi avea nevoie de un ac rezistent, o ață puternică, o cârpă umedă curată și niște pânză curată și uscată. Și alifia lui Taylor, dacă o aveți în cămară.

– Da, avem. Bucătăreasa deschise un dulap. Am un ac și o ață puternică pe care le folosesc ca să cos puii umpluți. Sunt bune? Bucătăreasa aruncă o privire către una dintre fetele de casă. Ce stai și te uiți? Mergi și adu alifia aia!

În vreme ce fata ieși alergând din bucătărie, bucătăreasa își întoarse privirea către fiul ei.

– Vă zic eu, milady, băiatul ăsta o să mă facă să mor. Îi dădu Reginei ce ceruse. E a treia oară luna asta când se rănește.

– Așa sunt băieții, spuse Regina schițând un zâmbet. Mereu gata să intre în bucluc.

Dar, când bagă ața în ac, Timmy nu se arătă chiar atât de pregătit pentru buclucuri, pentru că începu să zbiere ca o oaie rătăcită.

Marcus îl luă pe băiat de mână.

– Ei, hai, băiete, nu îți folosește la nimic să faci atâta tărăboi. Las-o să te coasă și totul va lua sfârșit destul de curând. Doar strânge-mi mâna cât poți de tare când te doare, în regulă?

Timmy încetă să mai bocească și îl fixă pe Marcus cu o privire temătoare. Aproape toți copiii de pe moșie erau îngroziți de el, lucru care îl deranjase întotdeauna. Așa că, atunci când Regina înfipse acul în pielea băiatului, iar copilul îl strânse de mână, valul de satisfacție care îl umplu pe Marcus fu într-adevăr dulce.

– Asta e, băiete, murmură el. Strânge tare!

Băiatul înghiți în sec, dar își ținu privirea ațintită asupra lui Marcus.

– Așa ați căpătat cicatricea aia mare de pe obraz, milord? Ați căzut pe un plug, ca mine?

– Taci din gură, Timmy, zise bucătăreasa, aruncându-i lui Marcus o privire prin care îi ceru iertare.

– A căpătat-o când s-a luptat cu o vrăjitoare bătrână, interveni Regina. A încercat să îi facă o vrajă rea cu un lemn în flăcări, ca să poată pune mâna pe Castlemaine. Deși l-a rănit serios, el s-a ținut tare. Așa cum te ții tu acum, viteazul meu băiat.

În vreme ce Timmy slăbi strânsoarea de pe mâna lui Marcus și își împinse pieptul în față, Marcus își înăbuși un zâmbet. Mama lui i-ar fi scos ochii Reginei pentru că o numise vrăjitoare bătrână.

– Gata, am terminat, anunță Regina, rupând ața cu dinții. Vezi? Nu a fost așa de rău, nu-i așa? Acum putem să scăpăm și de asta.

Desfăcu bandajul improvizat, apoi zâmbi când văzu cât de bine țineau cusăturile ei.

Încruntându-se, bucătăreasa examină bandajul.

– Eșarfa dumneavoastră frumoasă s-a murdărit îngrozitor. Îmi pare tare rău, milady.

– Este în regulă. Regina aruncă o privire spre Marcus. Excelența Sa îmi va cumpăra una nouă, nu-i așa?

– Îți voi cumpăra alte zece noi, mârâi el. Orice dorești.

Când bucătăreasa și cealaltă servitoare se uitară uimite una la alta, Marcus înlemni. Ar fi putut la fel de bine să cadă într-un genunchi și să se proclame un idiot îndrăgostit.

– Din moment ce voi, femeile, păreți că sunteți stăpâne pe situație, adăugă el încruntat, merg să văd ce e cu plugul acela. Nu ar trebui să stea afară.

În timp ce părăsea bucătăria, fata care fusese trimisă după alifie intră cu o cutie plină de sticluțe. Era aproape să iasă pe ușă când o auzi exclamând:

– Vă cer iertare, milady, dar nu știu să citesc, așa că nu am știut care este alifia. Am adus toate sticluțele din cămară.

Panicat, vrut să se întoarcă. Bucătăreasa îi dădea deja cutia Reginei.

– Poftim, milady, uitați-vă dumneavoastră după ea. Eu trebuie să îmi caut ochelarii.

Se grăbi să intre în vreme ce Regina păli și aruncă o privire în cutie. Dar, înainte ca el să apuce să ajungă lângă ele, ea ridicase deja o sticluță. Ca si cum ar fi tras de timp, își trecu degetele peste ea.

Apoi o expresie ciudată îi înflori pe chip.

– Nu, acesta este laudanum. Nu vrem asta.

El îi luă sticla. La naiba, avea dreptate! Se uită la Regina și văzu că îl privea nervoasă.

– Chiar este laudanum.

Trăsăturile ei fură îmblânzite de entuziasm.

– Am pipăit-o, Marcus. Am pipăit literele. Prima nu arăta ca un *l*, dar se simțea ca unul. Și apoi, odată ce l-am simțit, am putut să-l văd.

Servitoarele îi priveau pe amândoi în mod ciudat, dar lui nu îi păsa.

– Încearcă alta.

Ea luă altă sticlă.

– W... C... Taylor? Asta este?

El smulse sticla.

– Da. Este numele de pe sigiliul celui care a făcut-o.

– O să mă ardă când îmi dați cu alifie? întrebă Timmy, trezindu-i pe amândoi brusc la realitate.

– Doar un pic, murmură Regina în timp ce împinse cutia cu sticle spre Marcus.

Unse rana cusută a băiatului cu alifia lui Taylor, apoi înfășură pânza în jurul ei.

– Timmy va avea propria lui cicatrice înspăimântătoare, dar ar trebui să se vindece fără probleme.

– Nu știu cum să vă mulțumesc, milady, începu bucătăreasa.

– Prostii. Legă bandajul improvizat. Mă bucur doar că am putut fi de ajutor.

Mai dură câteva minute ca să poată scăpa de Timmy și de mama lui, apoi porniră pe coridor către salon.

– Văd că nu ai mințit în legătură cu voluntariatul la spital, murmură el.

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Credeai că am mințit?

– Speram că da. Pentru că, dacă aș fi știut că erai așa un model de perfecțiune, nu aș fi îndrăznit vreodată să îți cer mâna.

Îmbujorarea ei de plăcere îl bucură.

– Dar nu știu să grădinăresc, îți amintești?

– Prefer oricând abilitățile doftoricești celor grădinărești. Îi acoperi mâna cu a lui și o strânse. Până la urmă, nu ești doar o soție decorativă, nu?

Ea izbucni în râs.

– Nu m-ai văzut brodând.

– Ce am văzut din abilitățile tale de soție este suficient pentru mine, zise el triumfător.

Ea se jucă cu marginea manșetei lui în timp ce se apropiară de foaier, unde câțiva servitori se foiau de colo-colo.

– Toate ca toate, dar crezi că am putea să continuăm lecțiile acelea de citire? Îi întâlni privirea întrebătoare și zâmbi. După atâta agitație, cred că sunt gata pentru o activitate mai blândă.

Hohotul lui de râs îi făcu pe servitori să se întoarcă în direcția lor. Apoi o siluetă subțire se desprinse de ceilalți și se apropie de ei.

Marcus îl recunoscu pe unul dintre lacheii lui Iversley exact în clipa în care bărbatul îi întinse o scrisoare sigilată.

– Pentru dumneavoastră, milord.

Un fior de panică îi alunecă pe șira spinării în vreme ce deschidea sigiliul. Panica i se transformă în mânie când citi scrisoarea.

– Ce este? întrebă Regina, albă ca varul.

– Trebuie să mergem în Londra.

– Acum?

– Da, acum. Fratele tău ticălos tocmai a încercat să o răpească pe Louisa.

Capitolul 21

Ferește-te de capcanele unui pretendent prefăcut!

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

În trăsură, când plecară de la Castlemaine o jumătate de oră mai târziu, Regina abia își putu stăpâni panica.

– Marcus, acum îmi citești mesajul? Știi că nu îl pot citi singură.

Nu îi spusese nici o vorbă de când îi spusese acele vorbe înfiorătoare. Ignorându-i rugămințile de a-i citi întreaga scrisoare, chemase trăsura și le ordonase servitorilor să-i împacheteze niște lucruri, în cazul în care era nevoit să rămână în Londra peste noapte. Când ea le spusese să le împacheteze și pe ale ei, el îi aruncă o privire întunecată. Dar cel puțin nu o împiedică să meargă.

Așa că acum erau împreună, singuri, gonind spre Londra, cu el privind nemișcat pe fereastră, iar ea aproape înnebunită să afle întreaga poveste.

– Marcus, te rog...

– Sunt sigur că știi ce scrie.

– Ce vrei să spui?

Privirea lui o săgetă, arzând de mânie.

– Ai știut tot timpul că Foxmoor plănuia asta, nu?

– Nu!

– Toată agitația ta de a fi în Londra pentru Louisa... E limpede că știai că el va încerca ceva.

Ea înghiți în sec.

– Recunosc că m-am temut că ar încerca să o vadă. Dar nu m-am gândit niciodată că ar încerca să o răpească. În mod normal, Simon nu este atât de...

– Calculat? Înnebunit după putere?

– Nesăbuit, replică ea. Nu îmi dau seama ce spera să obțină.

– Ruina ei, mârâi el. A aranjat să o întâlnească pe stradă în plină zi ca să o poată lua în trăsura lui, la naiba!

– Vai, nu! gemu ea. I-a văzut cineva?

– Nu, slavă Domnului, dar, dacă nu ar fi fost domnișoara Tremaine, care a urmărit-o pe Louisa când aceasta s-a strecurat afară din casă dimineață devreme, ar fi reușit.

– Este numai vina mea. Dacă cineva ar fi văzut...

– De ce este vina ta?

Își încrucișă brațele peste piept.

Regina îi aruncă o privire disperată. Trebuia să îi spună. Era mai bine să îi spună adevărul înainte ca furiosul Simon să își arunce toate minciunile.

– Trebuie să înțelegi, Marcus. Dacă aș fi crezut măcar pentru o clipă că Simon ar...

– De ce este doar vina ta? întrebă el din nou, de data aceasta cu mai multă răceală.

Inima i se opri.

– Pentru că Simon mi-a spus în seara adunării de la Almack că avea de gând să își încalce promisiunea de a nu o curta. A spus că intenționa să aranjeze o întâlnire între ea și prinț cu orice preț. Dar nu m-am gândit niciodată că va merge atât de departe.

Fața lui avea culoarea pietrelor.

– De asta nu m-ai avertizat?

– Am crezut că Cicely va reuși să-l împiedice. Și a făcut-o, nu?

El se aplecă în față, cu ochii aprinși.

– Reputația Louisei putea fi distrusă, naiba să te ia! Și nu ți s-a părut potrivit să îmi spui?

Mâinile ei deveniră umede și reci.

– Nu am putut. A spus că, dacă vă dezvălui intențiile ție ori Louisei, va pretinde că i-am susținut de la bun început planul. A amenințat că îți va spune că prima oară când am mers la Castlemaine am făcut-o doar la cererea lui.

– Și nu așa a fost? zise el sarcastic.

– Nu se poate să crezi că am fost vreodată parte din planul lui de a-i face rău Louisei!

Un mușchi i se încordă în falcă.

– Nu știu ce să mai cred.

– Dacă aș fi fost părtașă la planul lui, de ce aș fi însărcinat-o pe Cicely să o protejeze? Când eu însămi am nevoie disperată de Cicely?

Trăsăturile lui neîndurătoare se înmuiară imperceptibil.

– Ar fi trebuit să îmi spui de amenințările lui. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

– M-ai fi crezut pe mine, nu pe el? Își îndreptă spatele. Așa cum a subliniat într-un mod foarte nemilos, nu ai avut încredere în mine nici măcar că îți voi fi credincioasă; nu m-am așteptat să crezi că nu te-am mințit de la început.

O înjurătură grosolană îi scăpă de pe buze.

– Fratele tău este un măgar!

– Da, dar știam că avea dreptate. Când Marcus se încruntă la ea, adăugă: Și, chiar dacă ți-aș fi spus, ce ai fi făcut? Ai fi luat-o pe Louisa cu noi în luna de miere? Ai fi încuiat-o la Castlemaine?

– Dacă aș fi făcut-o, ripostă el, nu ar mai fi în situația asta acum.

– Da, dar asta nu ar fi ajutat-o să își găsească un soț. Își ridică bărbia. Am făcut ce am crezut că era mai bine – i-am spus lui Cicely să îl împiedice pe Simon să ajungă la ea. Iar Cicely a făcut ce am rugat-o.

– Dacă ea nu ar fi reușit, Louisa ar fi putut ajunge să...

– Știu, știu. Oftă adânc. Nu îmi voi ierta niciodată asta. Totuși, din moment ce el s-a asigurat că nu a fost văzută, nu cred că a dorit să o ruineze. Tot ce vrea este să o ducă să-l întâlnească pe prinț o singură dată.

O privi chiorâș.

– Presupun că tu ești de acord cu asta.

– Nu sunt de acord cu tacticile lui necinstite, nu. Dar, dacă tu nu ai fi atât de încăpățânat, nu ar fi recurs la manevre atât de ridicole. Ai fi putut să o duci chiar tu pe Louisa să-l întâlnească pe Maiestatea Sa. Apoi, după ce i-ar fi zis ce avea de spus, ea ar fi putut să decidă singură.

– Fata asta riscă să fie distrusă din cauza fratelui tău idiot, iar tu crezi că se poate avea încredere în propriile ei alegeri atunci când este pusă față în față cu regentul nostru manipulator?

– Maiestatea Sa nu este monstrul pe care îl crezi tu, zise ea cu înverșunare.

– Nu știi nimic despre el, la naiba! Vezi zâmbetul încântător pe care îl afișează în fața doamnelor, umorul aparent amabil și gusturile excelente în materie de artă și de muzică. Nu vezi latura pe care eu am văzut-o.

Simți că era pe cale de a afla ceva foarte important despre soțul ei.

– Și ce latură este aceea?

– Cea care îl face să fie atât de plin de el, încât nu dă nici o importanță seducerii femeilor căsătorite, precum mama mea și a lui Iversley...

– A lui Iversley? îl întrerupse. Lord Iversley este fiul lui Prinny?

O privi chiorâș, apoi se încruntă.

– La naiba! Nu aveam nici un drept să dezvălui asta.

Îl privi îndelung, în timp ce mintea îi rătăcea. Din acest motiv el și contele erau prieteni atât de buni. De aceea soția bărbatului o proteja pe Louisa în societate. Cerule!

– Ești sigur că Lord Iversley este fiul lui Prinny?

– Tatăl lui Iversley era impotent, iar mama lui a avut o singură aventură. Cu prințul. Iversley este fiul lui, sunt sigur.

– Dar este posibil ca ea să fi avut și alți amanți...

– Nu, după spusele lui Iversley. Se pare că nu avea nimic în comun cu mama mea. Glasul îi deveni aspru. Deși asta nu prea conta pentru Prinny – s-ar fi culcat cu orice purta fustă.

– E adevărat. Și pot înțelege de ce îl detești. Regina își alese cu grijă cuvintele: Dar mulți bărbați din înalta societate sunt așa – domnul Byrne, de exemplu. Pe el îl accepți în preajma Louisei. De ce refuzi să-l lași pe Maiestatea Sa să se apropie de ea?

– Pentru că, de îndată ce prințul o va avea sub controlul său, va face orice ca să obțină ceea ce își dorește, la naiba! se răsti el. Chiar dacă trebuie să o intimideze ori să ordone să fie închisă într-o temniță...

– Închisă într-o temniță! Nu fi absurd. Nu ar face niciodată...

Expresia fioroasă a lui Marcus îi îngheță sângele în vene.

– Nu ai... Vai, te rog, spune-mi că nu ai fost niciodată închis în temnița de la Castlemaine!

Câteva clipe lungi, singurul sunet fu cel al bătăilor potcoavelor cailor pe drum. El privi pe fereastră, cu maxilarul încleștat.

– Am fost. O dată.

Căscă gura la el, îngrozită.

– Din cauza lui Prinny?

Privirea lui se întoarse din nou spre ea, fierbinte și mânioasă.

– Pentru că el a ordonat. Blestematei Sale Maiestăți nu i-a picat bine să audă ce credea despre caracterul lui insolentul său fiu de 13 ani.

– I-ai ținut o predică prințului de Wales? zise ea, nevenindu-i să creadă.

– I-am spus că era un bastard ticălos care nu merita niciodată să fie rege.

– Cerule! murmură ea, minunându-se de curajul nesăbuit al lui Marcus la 13 ani.

– Eram furios. La ce te aștepți de la un băiat care auzise la școală că mamei lui i se spune Târfa de Wales și alte nume murdare? Era destul de rău că a trebuit să aflu de la băieții de la școală că eram

considerat bastard, dar să mă întorc acasă și să mă prefac că era doar un prieten de familie...

Înjură printre dinți.

– Sunt sigură că a fost foarte dificil.

Încercă să își imagineze cum s-ar fi purtat un băiat care ținea atât de mult la tatăl lui, așa cum era limpede că ținuse Marcus la viconte, auzind de adevărata lui origine de la un grup de copii răutăcioși.

– Orice alt băiat ar fi fost poate mai degrabă intrigat să audă că tatăl său făcea parte din regalitate.

– Nu și dacă ar fi îndurat ca bărbatul acela să îl ciupească de obraji ori să îi ceară carnetul de note. Când eram mic, uram vizitele lui Prinny. Tata se ascundea în bibliotecă, mama flirta, iar eu eram lăsat în grija tutorilor și mi se spunea să stau departe de dormitorul mamei.

Degetele i se strânseră pumn pe coapse.

– Până când am aflat ce însemnau toate astea, Prinny se căsătorise deja cu Caroline. Pentru o vreme, a lipsit de la Castlemaine. Eu m-am ales cu o surioară, iar tata și mama păreau să se înțeleagă bine. Chiar credeam că scăpasem de țapul bătrân. Apoi, la 13 ani, am venit acasă în vacanță și l-am văzut la locul lui obișnuit, alături de mama, și... Înjură printre dinți. Mi-am pierdut controlul și i-am spus că era un bastard ticălos.

– Presupun că e de înțeles.

– Nu și pentru prinț. Tonul lui ar fi înghețat focul. A cerut să îi cer scuze, iar eu am refuzat. Așa că m-a alungat în temnița noastră pentru trei zile.

– Trei zile!

Inima i se prăbuși în stomac.

– Cu șobolanii, răceala umedă și nopțile mai întunecate decât cărbunele. Se cutremură. La 13 ani, eram încăpățânat ca diavolul însuși, dar cbiar și eu aveam o limită și nu mai puteam să îndur. Când a venit mama pentru a treia seară la rând să îmi ordone să îi cer scuze lui Prinny, nu am putut suporta gândul unei alte nopți petrecute acolo jos. Vorbea scrâșnind din dinți. Mi-am călcat mândria în picioare și i-am cerut scuze foarte frumos. Privirea lui furioasă zbură către ea. Dar nu l-am iertat niciodată. Niciodată! Și, în cele din urmă, am reușit să i-o spun și lui, nouă ani mai târziu. I-am zis în față cât de mult îl uram. Apoi i-am poruncit să părăsească Castlemaine, să o ia pe mama cu el și să nu se mai întoarcă vreodată. Și am primit un vătrai peste față pentru eforturile mele.

Durerea din vocea lui o pătrunse până în inimă.

– Ah, dragul meu...

– Nu îți spun asta ca să-ți câștig mila. Soarele care apunea strălucea pe obrajii lui aprinși. Vreau doar să înțelegi că nu este bărbatul pe care îl crezi. Aș face orice ca să o țin pe Louisa departe de ghearele lui. Orice, mă auzi?

Ea aprobă dând din cap, dar tot nu și-l putea imagina pe Prinny – jovialul și comodul Prinny – ordonând ca fiul său să fie ținut în temniță timp de trei zile.

Dar nici Marcus nu ar fi mințit. Și își aminti cât de reticent fusese când îi ceruse să-i arate temnița în acea dimineață, precum și de mânia lui prima dată când îi spusese ce ziceau oamenii despre faptul că ținea femei acolo. Era limpede că spunea adevărul. Dar...

– Ești sigur că prințul a ordonat asta? Poate că mama ta...

– Mama era complet subjugată de bărbatul acesta. Nu făcea nimic fără porunca lui, te asigur.

– Și vicontele unde era?

– În oraș. Tocmai de aceea Prinny se simțea liber să vină în vizită și să se poarte ca un tiran meschin.

Se aventură să îi pună o întrebare pe care știa că el nu avea s-o agreeze.

– L-ai auzit pe Prinny poruncind să fii băgat în temniță?

El se încruntă.

– Sunt sigur. Și nu cred că nu observa că am dispărut timp de trei zile. Și că arătam ca naiba când am mers să îi cer scuze.

I se puse un nod în gât când se gândi la un Marcus tânăr încuiat sub pământ, indiferent cine ar fi ales să facă asta.

– Te-au înfometat?

El pufni.

– Nu era nevoie. Să fiu în locul acela mizerabil era o pedeapsă destul de mare. Am avut un pat, mâncare și o oală de noapte. Atâta doar că nu mi s-a permis să ies, nimic mai mult.

Ridică din umeri ca și cum ar fi dorit să uite, dar păru mai degrabă că se cutremură.

– Oricum, a fost demult. O privi cu ochi aspri. Iar prințul nu este de încredere. Nici fratele tău.

– Simon cu siguranță nu este. Oftă. Așadar, ce vei face acum?

– Vreau să aud ce are de spus Louisa înainte de a lua o decizie.

– Promite-mi că nu te vei duela cu Simon!

El arcui o sprânceană.

– Îți faci griji pentru fratele tău, nu?

– Îmi fac griji pentru tine, strigă ea, rănită că el putea crede că îi păsa mai mult de Simon decât de el.

Fălcile lui încleștate se înmuiară.

– Pot avea grijă de mine când vine vorba de fratele tău.

– Dacă voi doi vă duelați, vă pierd pe amândoi. Unul dintre voi ar muri, iar celălalt ar fi obligat să fugă din țară. Eu nu aș putea îndura asta și știu că pe Louisa ar ucide-o. Promite-mi că nu îl vei provoca, Marcus!

El înjură printre dinți.

– Promite-mi, Marcus!

– Bine, în regulă. Fac asta numai din cauză că Louisa nu poate fi în siguranță dacă eu sunt nevoit să fug din Anglia.

Ea observă că el nu spusese nimic despre faptul că nu dorea să își părăsească soția. Oare din cauză că nu îi păsa? Ori pentru că presupusese că, dacă ar fi fost vreodată obligat să fugă, ea ar merge cu el?

Între ei se așternu o liniște tensionată, în timp ce ea cugeta la dezvăluirile lui. Își dorea ca lui să îi pese. Voia asta cu disperare. De fiecare dată când privea chipul acela drag și încăpățânat, inima îi sărea din piept. După ce împărțise cu el patul în cele câteva nopți care trecuseră și în care el făcuse dragoste cu ea cu o tandrețe feroce care o topea, nu putea îndura ca lui să nu îi pese.

Pentru că îl iubea.

Lacrimi nevărsate i se adunară în gât. Nesigură de sentimentele lui, își ținu emoțiile în frâu. Dar el i se strecurase oricum în inimă, la fel de subtil precum coada dragonului sculptat pe noua ei harpă.

Cum putea să nu se îndrăgostească de un bărbat care renunțase la luna de miere ca să o învețe să citească? Care îndurase un munte de umilințe pentru a o însoți în public? Care ținea atât de mult la sora lui încât era în stare să facă orice pentru a o proteja?

Lacrimile îi înțepară ochii. Fără îndoială, îl iubea. Altfel ce ar fi putut-o face așa de plângăcioasă?

Clipind ca să-și alunge lacrimile, privi lung la soarele care se stingea și se rugă ca și Marcus să o poată iubi. Ca el să o ierte, în cele din urmă, pentru rolul pe care îl jucase în posibila ruinare a reputației Louisei. Pentru că, dacă el nu o făcea, ea nu știa cum avea să îndure asta.

Capitolul 22

Rămâi loială protejatei tale, iar când va fi căsătorită, te va răsplăti!

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Regina tremura în vreme ce erau conduși în salonul familiei Iversley. Atmosfera era sumbră. Louisa stătea pe o canapea, încadrată de Cicely și de Lady Iversley, iar Lord Iversley stătea țeapăn lângă foc, cu mâna odihnindu-se pe polița de marmură. Dar, în vreme ce tutorii Louisei aveau expresii de disperare și îngrijorare, Louisa era însăși imaginea sfidării.

Ignorând-o pe sora sa, Marcus se îndreptă spre Lord Iversley. Fratele lui vitreg. Acum Regina putu să vadă o asemănare în părul lor negru, în înălțime și în bărbiile lor. Poate că Marcus era mai îndesat, dar aveau exact aceeași bărbie. Bărbia prințului.

Lady Iversley o surprinse privindu-i fix și deveni bănuitoare. Știa de adevărata obârșie a soțului ei? Sigur știa. Altfel, de ce ar fi fost de acord să o sprijine pe Louisa în înalta societate? Și ce spusese contele la cina din noaptea seratei muzicale? „E parte din familia noastră."

Regina pufni. Sigur, parte din familie. Trebuia să-și dea seama mai devreme.

Când Marcus ajunse lângă Alec, vina se citi în obrajii bărbatului mai tânăr.

– Draker, îmi pare atât de rău. Jur că nu m-am gândit niciodată...

– Nu este vina ta. Te-ai descurcat cu Louisa mai bine decât aș fi visat vreodată. Dar când fata se poartă ca o proastă, nu poți face prea multe ca să o împiedici.

– Cum îndrăznești? Louisa sări în picioare. Nu înțelegi...

– Taci, Louisa! zise iute Regina. Fratele tău este foarte furios în clipa asta și nu i-aș pune răbdarea la încercare dacă aș fi în locul tău.

Ignorând-o în continuare pe sora sa, Marcus se întoarse către Cicely, care încerca să o convingă pe Louisa să ia din nou loc.

– Domnișoară Tremaine, aș dori să vă spun o vorbă.

Cicely se ridică neliniștită, strângând în mâini o batistă.

– Da, milord?

– Întâi de toate, vă mulțumesc pentru serviciile de calitate pe care ni le-ați adus mie și soției mele. Promit că veți fi răsplătită din plin pentru asta. Acum, spuneți-mi cu exactitate ce s-a petrecut între Foxmoor și sora mea.

Cicely aruncă o privire spre Regina, iar ea dădu din cap aprobator. Chipul lui Cicely se lumină.

– Iertați-mă, domnule, dar nu știu cum a reușit ducele să-i comunice planurile Louisei, altfel nu aș fi permis niciodată să se ajungă atât de departe. Am încercat să opresc orice bilet și scrisoare trimise pentru ea.

– Trădătoareo! mormăi Louisa.

Pentru întâia oară de când intrase, Marcus o privi pe sora lui.

– Iartă-mă, domnișoară, dar te-am auzit cumva insultând o persoană mai presus de tine, o femeie cu o vârstă înaintată, cu o educație superioară și ruda propriei mele soții?

Louisa avu destulă înțelepciune încât să plece capul și să bâiguie:

– Nu.

– Bun. Ar fi bine să nu aud vreodată așa ceva.

Se întoarse din nou către Cicely:

– Continuați!

Cu o privire neliniștită în direcția Louisei, Cicely adăugă:

– Din fericire, am somnul ușor. Adesea, tusea mă trezește devreme. Așa că am auzit-o pe Louisa strecurându-se afară din camera ei. Preocupată de siguranța ei, am urmat-o. Ducele o aștepta în trăsura lui în fundul grădinii, iar Louisa aproape că ajunsese acolo când am strigat s-o opresc. I-am spus că, dacă nu se întoarce în casă, voi striga până când toată lumea avea să sosească în fugă. Simon a încercat să o convingă să meargă oricum, dar... Aruncă o privire spre Louisa. Ea știa că avea să fie inutil.

– Nu am fi putut nicicând ajunge la Gretna Green[1] decât dacă aveam un avans, protestă Louisa.

– Gretna Green! se răsti Marcus. Prostuțo, chiar credeai că are de gând să se căsătorească cu tine?

Louisa păli.

– El așa a spus.

[1] Sat din sudul Scoției, renumit pentru căsătoriile încheiate fără voia părinților. În Scoția, băieții se puteau căsători de la 14 ani, iar fetele de la 12, cu sau fără consimțământ. Legea scoțiană permitea căsătoriile în fața a doi martori și aproape oricine avea autoritatea de a desfășura ceremonia de căsătorie. (n.tr.)

– Afurisit bărbat, mormăi Regina. Nu îi venea să creadă că el chiar o mințise pe Louisa ca să obțină ce dorea. Fratele meu poate fi atât de idiot!

– Acum este un idiot mort, izbucni Marcus.

– Nu! Louisa sări de pe canapea. Nu trebuie să-l rănești. Nu am făcut nimic greșit. Voiam să ne căsătorim, iar tu nu aveai de gând să îți dai acordul.

– Ai promis să nu îl vezi.

Vina inundă chipul Louisei.

– Știu, dar... Ei bine, știam că tu nu îți vei da niciodată acordul, chiar dacă aș fi așteptat cei doi ani. Și m-am gândit că, dacă acceptam, iar tu nu mai puteai face nimic ca să ne împiedici...

– Pot să te opresc acum. Mergi și strânge-ți lucrurile, Louisa! Vei merge cu mine înapoi la Castlemaine.

– Dar, Marcus, sezonul nu a luat sfârșit! protestă Louisa.

– Sezonul s-a încheiat pentru tine, domnișoară. Și va trebui să mă gândesc mult și bine înainte să te las să mai ai altul.

Regina și Lady Iversley schimbară priviri frustrate. Amândouă îl cunoșteau destul de bine pe Marcus ca să-i înțeleagă reacția. Și amândouă o cunoșteau pe Louisa – și pe tinerele fete – destul de bine ca să știe că acesta nu era modul corect de a se ocupa de ea.

– Nu mă poți lua pentru totdeauna! strigă Louisa.

El își îndreptă umerii cu încăpățânare.

– Sunt tutorele tău – pot face orice am chef, la naiba! Ar fi trebuit să fac asta în clipa în care ticălosul acela a început să-ți dea târcoale, dar am crezut că ai destulă înțelepciune să nu te lași păcălită de minciunile lui.

– Mă iubește! protestă ea. Nu îmi pasă ce spui tu, mă iubește! Mi-a spus-o!

Cerule, era din ce în ce mai rău!

– Marcus, trebuie să îi spui adevărul, zise Regina. Dacă el nu o va face, atunci trebuie să o faci tu. Nu ești corect față de ea.

– Nu trebuie să îi spun nici un afurisit de lucru, se răsti el. Și nu te băga în asta, Regina. Nu te privește!

Ea tresări, dar nu dădu înapoi.

– Este și sora mea acum, așa că mă privește.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta atunci când mi-ai ascuns voit planurile fratelui tău.

O îmbujorare stânjenitoare îi coloră obraji când soții Iversley o priviră fix.

– Marcus, te rog, nu putem discuta mai întâi? Singuri?

– Nu este nimic de discutat, zise el înnebunind-o cu obișnuita lui retragere în peșteră. Louisa, mergi și strânge-ți lucrurile. Domnișoară Tremaine, vei dori să faci același lucru dacă ai de gând să mergi cu noi.

Louisa părea gata să se împotrivească.

– Acum, Louisa! lătră el.

Ea tresări și apoi îi îngădui lui Cicely să o conducă afară din încăpere.

Marcus se întoarse către fratele său.

– Îmi pare rău că v-a cauzat ție și lui Katherine atâtea supărări, dar vă asigur că nu dau vina pe voi pentru ceea ce s-a întâmplat.

Lord Iversley își îndreptă umerii.

– Soția ta are dreptate, să știi. Ar trebui să îi spui Louisei ce se petrece. Prinny va continua să încerce.

– La fel și Simon, interveni Regina.

– Voi avea eu grijă de Simon, nu te teme! Marcus o privi pieziș. Și nu voi tolera nici un amestec din partea ta, înțelegi?

Regina se mânie. Cum îndrăznea să-i vorbească pe același ton cu care i se adresase Louisei?

– Ce înțeleg este că pentru moment nu gândești rațional – altfel, cu siguranță nu mi-ai ordona ca și cum aș fi copil.

– Ca soț al tău, am dreptul să îți dau ordine, doamnă! Și mă aștept ca tu să te supui, altfel jur că te voi pune pe genunchi.

Lady Iversley se ridică în picioare, cu o privire ce arunca săgeți.

– Marcus, serios! Mergi prea departe!

– Iversley, controlează-ți soția! mârâi Marcus.

Lord Iversley pufni.

– Așa cum o controlezi tu pe a ta? Mulțumesc, dar nu prea îmi place să dorm cu un ochi deschis. Îi oferi brațul soției sale. Vino, iubito! Ar fi mai bine ca noi doi să ieșim din bătaia puștii.

Când Lady Iversley strâmbă din nas și îi aruncă lui Marcus o privire mânioasă înainte să iasă furioasă, disperarea puse stăpânire pe Regina. Vechiul Marcus revenise, bădăranul morocănos căruia nu îi păsa de sentimentele nimănui, dragonul care reacționa atunci când era încolțit, aruncând flăcări pe nas. Nu avea de gând să stea acolo și să vadă cum se îndepărtează de toți cei care țineau la el.

– Marcus...

El se răsuci către ea cu o atitudine și o expresie războinice.

– Dacă ai de gând să mă îmblânzești cu rugămințile tale, mai gândește-te.

– Nu sunt chiar așa de proastă cum mă crezi!. Când ești în starea asta, nimic nu te poate înmuia. Dar, dacă te vei calma, vei vedea că ar fi o greșeală imensă să o duci pe Louisa la Castlemaine fără să-i explici circumstanțele. Merită un soț bun și un loc în societate. Dacă îi refuzi asta, închizând-o la țară, te va răsplăti în cel mai rău mod cu putință.

– Las-o să încerce!

– Oh, va încerca, te asigur. Și apoi, nu este înțelept să o iei din societate în mijlocul sezonului. Ar trebui să fim în stare să alungăm orice zvon legat de ea și de fratele meu, dar va deveni infinit mai dificil dacă oamenii îl văd pe tutorele ei că reacționează exagerat.

El se încruntă.

– Și soluția ta este să o las să rămână aici?

Ea respiră ușurată. Cel puțin, el nu mai respingea totul fără să ezite.

– Să rămână cu noi. Dacă îi spui cum stau lucrurile, sunt sigură că se va comporta exemplar tot restul sezonului. Mai ales după ce voi discuta cu Simon...

– Nici o șansă. Nu vei vorbi cu bărbatul acela, mă auzi?

Gata și cu respingerea fără ezitare.

– Cineva trebuie să îi spună că nu poate continua...

– Mă voi ocupa eu însumi de Foxmoor. Este limpede că nu se poate avea încredere în tine și în Louisa în preajma acelui bărbat – vă îmbrobodește pe amândouă de fiecare dată. Așa că îl vei lăsa în pace. Vă interzic amândurora să îl vedeți!

Pulsul ei începu să bubuie.

– Lasă-mă să văd dacă te-am înțeles corect. Îmi interzici să vorbesc cu propriul meu frate?

Tonul ei rece păru să îl pună pe gânduri, dar rămase cu încăpățânare pe poziție.

– Da.

– Pentru totdeauna?

Chipul lui deveni de nepătruns.

– Oricum nu vei avea ocazia să vorbești cu el. Ne întoarcem în seara asta la Castlemaine împreună cu Louisa.

Ea scrâșni din dinți.

– Chiar dacă asta îi face pe bârfitori să dea din coadă de bucurie? Chiar dacă Louisa nu va mai putea intra niciodată în societate?

– Aceasta este decizia mea. Nu vom rămâne în Londra, indiferent cât de mult preferi înalta societate în loc să stai cu soțul tău la țară.

– Nu este adevărat!

– Nu? Practic, m-ai bătut la cap să ne întoarcem de când am plecat. Poți să te plângi cât dorești, dar nu îți voi satisface moftur ile – ori pe ale Louisei – așa cum tatăl meu a făcut cu ale mamei. Refuz să privesc cum soția și sora mea o iau pe aceeași cale...

– Ca mama ta? Nu ai putut să o oprești pe mama ta să îl aleagă pe Prinny în detrimentul responsabilităților ei de soție și de părinte, așa că acum intenționezi să ne încui pe mine și pe Louisa înainte să apucăm să devenim la fel de nechibzuite. Asta este? Se înfurie și mai tare și pași mai aproape de el. Louisa nu are nimic în comun cu mama ta. Și nici eu.

– La naiba, sigur că nu ai! Ești de zece ori mai femeie decât a fost ea, de zece ori mai frumoasă, de zece ori mai atrăgătoare, de zece ori mai bună...

– Atunci de ce nu ai încredere în mine, fir-ar să fie?

– Nu spun asta. Nu am încredere în toți lingăii tăi afurisiți. Ești, de asemenea, de zece ori mai irezistibilă decât era mama mea. Ticăloșii aceia sunt acolo, așteptând să te prindă singură acum, când ești căsătorită și nu mai ai nevoie de o însoțitoare.

În lumina a ceea ce îi spusese despre mama lui, îi înțelegea temerile. Dar asta nu însemna că trebuia să le tolereze.

– Este nevoie de doi oameni ca să comiți un adulter. Atât timp cât eu nu accept, nu contează nici dacă 1 000 de bărbați încearcă să mă prindă singură.

– Cu unii bărbați, contează. Nu ai idee până unde merg unii...

– Faptul că în ultimele zile m-ai învățat să citesc un abecedar pentru copii te-a făcut, în mod clar, să uiți că nu sunt copil. Știu cum să mă descurc cu bărbații. Am petrecut șapte ani apărându-mă cu succes de avansurile lor.

– Pe ale mele nu le-ai respins. Ochii îi străluciră. Ți-ai satisfăcut gustul pentru aventură și tocmai din acest motiv am sfârșit prin a ne căsători.

– Și acum ai de gând să mă pedepsești pentru asta?

I se umplură ochii de lacrimi în timp ce ridică mâna ca să-i mângâie obrazul rece și dur.

– Am sfârșit prin a ne căsători pentru că m-am îndrăgostit de tine, neghiobule! Altfel nu m-aș fi căsătorit cu tine, indiferent ce aventuri mi-ai fi oferit.

Pentru o clipă, el nu făcu decât să o privească fix, împietrit. Apoi îi acoperi mâna cu a lui.

– Dacă mă iubești, te vei întoarce la Castlemaine și vei uita de Londra.

Era ca și cum i-ar fi tras o palmă. Nu îi spunea vorbe de dragoste, ci încerca să se folosească de iubirea ei ca să o controleze?

– Cum îndrăznești? Își smulse mâna, străduindu-se să își reprime lacrimile. Nu voi fi prizoniera ta, Marcus. Soția ta, da. Iubita ta, cu siguranță. Dar niciodată prizoniera ta!

O încruntare furtunoasă trecu peste trăsăturile lui.

– Ești soția mea. Îmi aparții. Iar eu spun că ne întoarcem la Castlemaine. Așadar, ai putea să te împaci cu ideea...

Ea se îndepărtă de el, clătinând din cap.

– Nu te voi lăsa să mă închizi, indiferent cât de frumoasă ar fi închisoarea ta. Dacă tu nu ai putut sta trei zile închis, cum te aștepți ca eu să îndur o viață întreagă?

El o urmări ca un animal mitic.

– Vei face cum spun eu.

– Mi-ai promis că pot veni la Londra ori de câte ori doresc. Ai jurat!

– Iar fratele tău a promis să nu o curteze pe sora mea. El și-a încălcat promisiunea, așa că, la naiba, pot și eu să mi-o încalc!

– Promisiunea ta a fost față de mine, nu față de el. Nu îl pot controla pe fratele meu idiot. Dar mă aștept ca tu să-ți respecți jurămintele.

– Așa cum și eu mă aștept ca tu să le respecți pe ale tale. Ai jurat să iubești, să onorezi și să asculți. Așadar, vei veni cu mine și cu Louisa la Castlemaine acum, ori jur că, atunci când te vei întoarce, voi baricada ușile.

Icnetul ei fu urmat de altul din spatele ei, dar ea îl ignoră.

– Ce vei face?

– Nu vei mai fi bine-venită la Castlemaine, zise el crispat, ca și cum ar fi știut că mersese prea departe, dar nu se putea hotărî să își retragă cuvintele.

Nu trebuia să fie surprinsă. Așa își pedepsise și mama, alungând-o din viața lui. De ce s-ar fi așteptat ca el să se poarte altfel cu soția lui?

Pentru că soția lui nu îl închisese niciodată într-o temniță și nici nu îl arsese cu un vătrai. Pentru că soția lui nu îndrăznise decât să îi pună la îndoială autoritatea. Pentru că soția lui îl iubea.

Încă revenindu-și în urma amenințării lui, Regina se întoarse și le găsi pe Louisa și pe Cicely stând în pragul ușii în timp ce un lacheu trecu pe lângă ele, cărându-le bagajele.

Louisa îl privea fix pe fratele ei, cu chipul pământiu.

– Marcus, nu fi prost!

– Mergi la trăsură, Louisa! îi porunci Marcus. Vom veni imediat.

– Dar, Marcus...

– Acum, lua-te-ar naiba!

Louisa se întoarse și ieși în grabă. Cicely o privi plecând, în mod clar neliniștită.

– Domnișoară Tremaine, zise Marcus, te rog să îi amintești verișoarei dumitale care îi sunt îndatoririle.

Cicely tremură de-a dreptul sub privirea lui de gheață.

– Regina, draga mea, poate că deocamdată ar trebui să mergi pur și simplu cu soțul tău.

– Îți mulțumesc pentru sfat, zise Regina înțepată, dar, deși ție poate că ți-ar plăcea să trăiești într-o închisoare, nu este ceva care mie să îmi placă.

– Se pare, domnișoară Tremaine, spuse Marcus printre dinți, că ai de făcut o alegere. Poți rămâne în oraș cu soția mea, caz în care nici dumneata nu vei fi vreodată bine-venită la Castlemaine, ori te poți întoarce cu mine pentru a fi însoțitoarea surorii mele. Sper din suflet că veți face o alegere înțeleaptă.

Regina îl privi pieziș.

– Cum îndrăznești să o târăști în cearta noastră pe verișoara mea suferindă, după tot ce a făcut pentru noi? Ce speri să rezolvi?

O fixă cu o privire febrilă.

– Sper să te fac să îți vină mintea la cap. Nu poți să te descurci în societate fără ea prin preajmă. Cum vei citi cărțile de vizită, cum vei răspunde invitațiilor, cum vei scrie biletele de mulțumire și toate celelalte?

Simți că i se face rău. Ar folosi defectul ei împotriva sa? Ajunsese atât de departe?

– Ș-știe că nu poți citi? spuse pițigăiat Cicely din spatele ei.

– Știe, spuse cu glasul sugrumat Regina. A spus că asta nu contează pentru el. E limpede că a fost o minciună.

Ochii lui ardeau.

– Nu a fost o minciună, la dracu'! Și pariez că pentru prietenii tăi din societate contează mult mai mult. Și totuși, îi alegi pe ei în locul meu.

– Nu, Marcus. Aleg viața în locul unei închisori.

Îi privi fix chipul încăpățânat și atât de plin de mânie. Atât de plin de teamă. Dacă ar fi mers cu el, nu ar fi încetat niciodată nebunia aceasta. Dar, dacă nu mergea, avea el să o ierte vreodată?

Trebuia să își asume riscul. Se afla într-o bătălie pentru sufletul lui și avea de gând să câștige, indiferent de preț.

– Ți-ai petrecut viața ascunzându-te în peștera ta ca să eviți lumea și ce are ea mai urât. În schimb, ai ratat toate frumusețile ei. Ei bine, eu nu voi face același lucru. Când vei hotărî să te alături din nou lumii, voi fi aici, așteptându-te. Dar te iubesc prea mult ca să te las să mă târăști înapoi și să mor într-o peșteră cu tine.

Întorcându-se pe călcâie, părăsi încăperea și se îndreptă către scări, fără să fie sigură unde mergea, dar fiind convinsă că nu mai putea sta nici un minut să îi fie smulsă inima din piept.

Îl auzi pe Marcus urmând-o în hol, în spatele ei.

– Îți poruncesc să vii acasă cu mine, Regina!

Ea continuă să urce treptele.

– Naiba să te ia, ești soția mea!

Da, și cu siguranță o răsplătise bine pentru asta, nu-i așa? Când lacrimile îi umplură ochii, și le șterse fără milă.

Liniștea umplu holul de sub scări. Ajungând în capătul scărilor și îndreptându-se către un loc în care să poată da frâu liber lacrimilor, îl auzi mârâind:

– Bine. Dacă așa dorești, poți să putrezești în Londra, din partea mea. Dar, la naiba, vei putrezi aici singură!

Ea îngheță, și lacrimile i se revărsară. Auzi tunetul cizmelor lui îndepărtându-se pe hol și ieșind pe ușa din față. Apoi auzi tropăitul inconfundabil al copitelor cailor pe piatra cubică, devenind din ce în ce mai stins, până când se pierdu în celelalte zgomote de pe stradă.

Abia atunci se prăbuși. Căzând pe podea, începu să plângă fără speranță. Dacă îl pierduse pentru totdeauna? Putea vreodată să îl recâștige?

Se auziră pași pe scări, apoi voci ce murmurau lângă ea, însă continuă să plângă, neputând să se oprească și nefiind capabilă să se ridice de pe podea pentru a se așeza pe un scaun.

Dintr-odată, un braț o luă de umeri și o voce blândă și familiară îi șopti:

– Gata acum, draga mea, îți vei face rău plângând atât.

– C-Cicely? zise ea, ridicând privirea printre lacrimi către verișoara ei. Tu... tu ar fi trebuit să mergi cu el.

– Prostii! Locul meu întotdeauna este lângă tine, draga mea.

– Își va duce la îndeplinire amenințările, să știi. Te va izola complet. Și nu pot promite...

– Sst, draga mea, murmură Cicely, strângând-o la pieptul ei. Întotdeauna îl vei avea pe fratele tău.

– Nu, zise ea cu încăpățânare. Este doar vina lui Simon. Nu doresc nici măcar să îl văd. Lacrimile o sugrumară. Și apoi Marcus probabil îl va ucide.

– Nu și dacă eu am ceva de spus în privința asta, interveni alt glas.

Ridică privirea și îl văzu pe Lord Iversley, care stătea lângă soția lui, amândoi îngrijorați.

– Îi voi trimite de îndată un bilet fratelui tău, continuă contele, ca să-l avertizez că, dacă știe ce e bine pentru el, să se retragă la țară până când mânia lui Draker se mai domolește.

– Marcus nu va aprecia amestecul dumneavoastră. Și nu vreau să intervin între dumneavoastră și frat... Își dădu seama la timp. Prietenul dumneavoastră.

Chipul lui Lord Iversley se înmuie și mai mult. Aruncând o privire spre Cicely, spuse:

– Prietenia noastră a suportat multe. Dacă am de ales între a-i îndura mânia și a-l vedea ucis într-un duel cu Foxmoor, aș prefera să îi suport mânia, te asigur.

– Se va da pe brazdă, interveni Lady Iversley. Își alunecă mâna în cea a soțului ei cu un ușor zâmbet. Ei întotdeauna o fac.

– Mi-aș dori să pot fi sigură de asta.

– Poți fi sigură că te iubește, zise Lord Iversley. Dar unii bărbați nu reacționează prea bine când se îndrăgostesc. Katherine are dreptate – trebuie doar să îi dai câteva zile. Dacă dorești, voi vorbi cu el.

– Nu. Trebuie să decidă el însuși dacă vrea o soție ori o prizonieră. Știe că nu voi accepta cea de-a doua variantă.

Motiv pentru care se îndoia că avea să dureze doar câteva zile.

– Între timp, zise Lady Iversley, vei sta aici, cu noi, nu-i așa?

– Nu vreau să vă deranjez. Și mai este casa din oraș...

– Prostii, interveni Lord Iversley. Tu și Cicely veți sta aici și gata! Când ea vru să protesteze din nou, adăugă cu blândețe: Nu ai cheile de la casa din oraș, draga mea. Și mă tem că oricum Draker ar putea interzice servitorilor să îți îngăduie să stai acolo.

Posibilitatea aceea o făcu să se mânie destul cât să alunge lacrimile.

– Da, spuse ea cu amărăciune, asta pare să fie exact ce ar face el.

Orice bărbat care ar încerca să ia însoțitoarea soției sale ca să o facă să depindă de el cu siguranță nu ar ezita să-i interzică să aibă servitori.

Dar Cicely rămăsese cu ea, iar asta îi dădu speranță.

De asemenea, îi dădu și o idee. Înghițind cu greutate, o privi lung pe verișoara ei, apoi se uită la Lady Iversley. La Katherine, cumnata ei. Fără îndoială, putea avea încredere în această femeie.

– Din moment ce voi fi aici pentru câteva zile, credeți că împreună cu Cicely m-ați putea învăța să citesc?

Capitolul 23

Nu stăvili pentru totdeauna independența tinerei tale protejate. Puțină încăpățânare ar putea să i se dovedească utilă mai târziu în viață.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Marcus ne se gândise că avea să fie atât de dificil să trăiască fără Regina. De fapt, nu gândise deloc când plecase de la Iversley orbit de furie.

Totuși, avu destul de mult timp să se gândească la asta de atunci. Oftând, aruncă o privire la ceasul care prezida peste salonul gol unde stătea cu pâinea lui prăjită, cafeaua și ziarul de dimineață. Ora nouă fix. În scurtă vreme, administratorul său avea să sosească pentru întâlnirea lor din fiecare zi și putea câștiga o pauză de vreo două ore binecuvântate în care putea uita de gândurile ce îl frământau.

Apoi însă după-amiaza avea să îi aducă ore în care nu făcea nimic pentru că nu se putea concentra asupra treburilor moșiei ori a investițiilor sau măcar a comorilor din biblioteca lui. În cele din urmă, avea să ia cina singur, din moment ce Louisa nu dorea să mănânce cu el. Încă nu mâncase cu el de la întoarcerea lor din urmă cu trei zile.

Nu trecuseră decât trei zile de când plecase de la Iversley? Se simțeau ca trei săptămâni, luni, ani... O eternitate chinuitoare. Patul lui era gol, iar inima pustie. Și locul de la capătul mesei, care trebuia să fie ocupat de soția lui...

La naiba, la naiba, la naiba!

Dădu deoparte pâinea prăjită neatinsă. Înainte trăise mulțumit în acest fel, ascuns la Castlemaine și ocupându-se de moșia lui, doar cu Louisa care să îi țină companie. Trecuse chiar prin perioade în care sora lui era atât de supărată pe el încât nu îi vorbea zile la rând. Atunci de ce îi venea dintr-odată să își zvârle ceașca în ceasul care îi rodea viața cu fiecare ticăit încet și metodic?

Din cauza Reginei. Pentru că, înainte ca soția lui să intre în viața lui, el nu simțise niciodată gustul raiului, nu știuse niciodată cu adevărat ce pierdea. Ea schimbase toate aceste lucruri, naiba să o ia de femeie!

Și, Dumnezeule, cum o mai devorase! Cât de repede se obișnuise să se trezească alături de o soție caldă și dornică în patul lui. Să o aibă așezată în poala lui în timp ce citea ziarul de dimineață și încerca să o ajute și pe ea să îl citească.

Să fie îngropat în ea atât de adânc...

Oftă. În felul acesta ținea subjugat un bărbat o femeie ca ea, fiind atât de moale, de seducătoare și de pregătită să ofere plăcere, încât un bărbat nu putea decât să își implânte adânc mădularul înlăuntrul ei. Apoi, odată ce îl avea prins de mădular, îl conducea cu el, iar bărbatul era neputincios și nu putea să scape. Asta, dacă și-o dorea.

Își ascunse fața în palme. Acesta era necazul. Nu era sigur că își mai dorea să scape. Orice viață, chiar și printre prietenii ei din înalta societate, era mai bună decât ce trăia în acel moment.

Așa ajunsese oare tatăl său să accepte infidelitatea mamei lui? Pentru că ea îl epuizase? Pentru că, în cele din urmă, hotărâse că orice bucățică din ea era mai bună decât nimic? La naiba, nu avea să permită să i se întâmple și lui același lucru!

– Marcus?

Își înălță capul la auzul acelei voci familiare revoltate.

– Da, îngeraș.

– Vreau să îți vorbesc.

Louisa intră în încăpere la fel de maiestuoasă ca orice regină. Dumnezeule, deja mergea ca Regina! În câțiva ani, înalta societate o va numi pe ea La Belle Dame Sans Merci.

El se încordă.

– După expresia ta, înțeleg că încă ești supărată pe mine.

– Tocmai am primit un bilet de la Lady Iversley.

Ochii lui se îngustară.

– Da?

– Cere să trimit îmbrăcăminte pentru soția ta. Se pare că Regina și Cicely locuiesc cu familia Iversley. Pentru că nu au unde altundeva să meargă.

– Prostii, i-am închiriat o afurisită de casă în oraș.

– Nu are chei și nu i-ai instruit niciodată pe servitori să o lase să intre.

Se agită în fotoliul său. Nici măcar nu se gândise la asta.

– Dar fratele ei? Ar putea să stea cu el, pentru numele lui Dumnezeu!

Deși nu îi plăcea ideea.

– Este prea supărată pe fratele ei ca să stea în casa lui. Nu că asta ar avea vreo importanță. Se pare că acesta lipsește.

– Poftim?

Apropiindu-se de masă, ea îi aruncă în față un articol decupat dintr-un ziar.

– Citește asta!

În clipa în care zări numele Reginei, ori mai degrabă numele ei de căsătorie, i se tăie respirația. Smulgându-l din mâna ei, citi:

Lady Draker a fost întâmpinată cu nerăbdare de prietenele sale la dineul de la Merrington, care fură dornice să audă despre luna sa de miere cu proaspătul monden Lord Draker. Excelența Sa a fost chemat de treburi legate de moșie, dar, însoțită de prieteni buni, precum contele și contesa de Iversley, Lady Draker a strălucit într-o rochie de gală elegantă din crep franțuzesc în galben și alb, cu...

„Chemat de treburi legate de moșie?" Pufni. Femeia se grăbea foarte tare să ascundă adevărul. Nu ar fi spus niciodată: „Mi-am abandonat soțul".

Trecu peste toate prostiile legate de modă, apoi îi atraseră atenția cuvintele lui Lord Whitmore. Cu inima bubuind, citi:

Ne întrebăm ce a făcut Lord Whitmore ca vicontesa să îl privească în ochi și să pretindă că nu îl cunoaște, dar Lady Draker și-a manifestat evident nemulțumirea față de vărul ei.

Marcus privi în gol spre hârtie. O amenințase pe Regina că îi interzicea să intre în casa lui, iar ea îl răsplătise ofensându-l chiar

pe bărbatul care îl insultase la Almack. Pe propriul ei văr. Un bărbat care ar fi sărit să-i ia locul dacă ea i-ar fi dat ocazia.

Era limpede că ea nu voia asta. Dar cât avea să treacă până ce o făcea? Dacă Marcus continua să stea deprimat acolo, fără ea, cât de mult avea Regina să stea fermă pe poziție? O teamă rece își strânse pumnul în jurul inimii lui. Dumnezeule, ce făcuse?

Continuă să citească, sperând să găsească și alte mențiuni despre ea, dar în schimb...

Absența altei doamne a fost foarte evidentă. Domnișoara North, cumnata lui Lady Draker, văzută adesea în compania fratelui acestei doamne, ducele de Foxmoor, nu s-a aflat printre oaspeți. Nici ducele nu a fost prezent, în ciuda prieteniei sale cu familia Merrington. După spusele vicontesei, răceala severă a domnișoarei North o împiedică să participe la petreceri în ultimul timp. Lady Draker nu știe motivul pentru care ducele nu a venit, dar putem specula din evidentele sale atenții din trecut față de domnișoara North că acesta nu a dorit să ia parte la nici o petrecere la care aceasta nu este prezentă. Vom urmări îndeaproape acest cuplu. Se întrevede o nuntă?

– La naiba!

Aruncă articolul deoparte. Dacă ar fi făcut cum îi ceruse Regina și ar fi lăsat-o pe Louisa să stea în Londra, nimeni nu ar fi făcut nici o speculație. Putea să despartă cuplul în mod grațios, cu puține comentarii, dar acum...

– Ce i-ai făcut lui Simon?

Louisa îi flutură tăietura din ziar prin fața ochilor. Era limpede care era partea din articol ce i se părea ei importantă.

– Dacă l-ai rănit în vreun fel, jur că nu te voi ierta niciodată!

– Cum se presupune că l-aș fi putut răni când nu am plecat din Castlemaine de trei zile?

Nu că nu ar fi dorit să alerge până la Londra ca să-l sugrume pe cumnatul lui. Dar nu îndrăznise să o lase singură pe Louisa în timpul acesta.

Și apoi îi promisese Reginei că nu avea să îl ucidă. Și, deși își încălcase cel puțin una dintre promisiunile pe care i le făcuse, simți că ea nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi încălcat-o pe aceasta. Să îi ucidă fratele era cea mai rapidă cale de a-și face soția să îl urască. Dintr-odată, părea foarte important ca soția lui să nu îl urască.

– Așadar, ce ai de gând să îi faci lui Simon? întrebă Louisa cu glas plângător.

– Nu m-am hotărât.

Dar nu avea de gând să îl lase să scape fără nici o zgârietură. Cu prima ocazie, Marcus intenționa să discute cu Byrne despre o răzbunare potrivită. Diabolicul său frate vitreg avea să știe exact cum să îl lovească pe Foxmoor acolo unde îl durea cel mai tare pe ticălos.

Louisa se așeză la masă.

– Și cu mine? Ce ai de gând să faci cu mine?

– Abia acum întrebi asta? zise el, ridicând o sprânceană.

– Am așteptat să spui ceva în noaptea aceea în trăsură, dar nu ai făcut-o. De atunci, ai fost atât de morocănos, încât nu am vrut să abordez subiectul.

– Te-ai gândit să îmi dai destul timp ca să îmi treacă mânia, nu-i așa?

Își înălță bărbia exact așa cum ar fi făcut-o probabil soția lui.

– Poate.

El clătină din cap.

– A fost fără rost. Nu mai este vorba despre mânie – fac ce am spus în Londra. Vei sta aici deocamdată. Și cândva, la toamnă, noi ne vom gândi dacă să te lăsăm să ai un alt sezon.

– Ce înseamnă noi? Tu și Regina? Ai alungat-o pe soția ta, îți amintești? Nici măcar nu poate să locuiască în casa pe care se presupune că ai închiriat-o pentru ea.

Vorbele fură ca o palmă usturătoare peste fața lui. Își alungase soția. Ea se afla în Londra, convinsă, se pare, că trebuia să se bazeze pe bunătatea familiei Iversley și probabil urându-și soțul din ce în ce mai mult.

Dumnezeule, dacă nu avea să se întoarcă niciodată?

– Ce s-a petrecut între mine și Regina nu are nici o legătură cu tine, zise el înțepat.

Ea sări în picioare.

– Nu? Te-ai supărat pe ea pentru că mi-a luat apărarea. Încă mi-o ia. Buza de jos îi tremură. Dar nu îi va prinde bine, nu-i așa? Cât timp crezi că poate continua să le spună oamenilor din înalta societate că am o răceală? Și dacă nimeni nu aude că Simon mi-a cerut mâna și stă departe de societate, cât timp crezi că va trece înainte ca ei să împrăștie zvonuri răutăcioase despre mine?

– Nu o vor face, zise el cu vocea sugrumată. Nu le voi permite.

– Și cum îi vei opri? Silindu-i pe bârfitori să tacă? Mergând la Almack și amenințându-i că le vei tăia limbile, cum ai făcut cu Lord Whitmore la operă?

Căscă gura la ea.

– De unde ai aflat asta?

Ea păli.

– Vai de mine, nu trebuia să spun! Ea a zis că s-ar putea să te superi.

– Care ea? se răsti el.

– Regina. Ne-a spus ce s-a întâmplat la operă mie și altor doamne, la micul dejun nupțial. Cred că se temea ca Lord Whitmore să nu te urască destul de tare încât să dezvăluie el însuși, așa că a spus varianta ei ca să prevină bârfele. A zis că voia ca nimeni să nu aibă o părere proastă despre tine. Nu că cineva ar fi avut. A fost foarte romantic modul în care ai sărit să îi aperi onoarea când Lord Whitmore v-a surprins ținându-vă de mână. Louisa înghiți în sec. Dar bănuiesc că nu ar fi trebuit să spun nimic.

– Mă bucur că ai făcut-o.

Chiar dacă fiecare vorbă îi zdrobea conștiința. Regina, isteața lui soție, știuse că versiunea ei cuviincioasă avea să fie imediat crezută în defavoarea poveștii spuse de un petitor refuzat atâta vreme doar dacă ar fi spus întâi varianta ei.

Încercă să și-o imagineze pe mama lui inventând o poveste ca să apere reputația tatălui său, dar nu reuși să conceapă una ca asta. Și cu siguranță nu făcuse nici o încercare să o apere pe cea a fiului ei. Și totuși Regina, soția căreia îi interzisese să intre în casa lor, ca să salveze patetica lui reputație și-o riscase pe a ei.

– Marcus?

– Hm?

Dumnezeule, unde greșise atât de mult?

– De ce îl urăști pe Simon?

El își alese cu grijă cuvintele.

– Pentru că nu te iubește așa cum ar trebui.

Ea cugetă un pic, apoi se încruntă.

– Bănuiesc că ai impresia că este imposibil să mă iubească pentru că sunt un copil nelegitim.

Inima i se opri în piept.

– Cine ți-a spus o asemenea minciună? El ți-a zis asta? Ticălosul acela afurisit ți-a...

– Nu mi-a spus nimeni. Mi-am dat seama singură. Ochii i se umplură de lacrimi. Este adevărat, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Ești fiica legitimă a vicontelui Draker.

Își șterse lacrimile.

– Nu sunt idioată, să știi. Unchiul George... adică prințul... se afla întotdeauna aici și părea normal să fie. Dar, desigur, nu era deloc normal. Așa mi-am dat seama că probabil și eu sunt la fel de nelegitimă ca și tine.

– Nu, tu... Se întrerupse. Știi despre mine?

Ea reuși să zâmbească. Asta îi scoase inima din piept.

– Am aflat din discuția aceea îngrozitoare pe care ai avut-o cu prințul înainte ca el și mama să plece.

El se încruntă.

– Nu credeam că ai auzit.

– Doar o parte. Apoi mi-am întrebat guvernanta, iar ea mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre faptul că ești fiul prințului, mai ales cu tine, pentru că asta ți-ar răni sentimentele. A spus că era secret. Iar când am întrebat dacă eu eram fiica unchiului George, ea a spus: „Bineînțeles că nu", iar eu am crezut-o.

– Avea dreptate.

– Marcus, spuse ea pe un ton mult prea ferm pentru o fată tânără, de când am intrat în societate, am auzit povești despre prinț și despre numeroasele lui amante. Și nu îmi pot aminti măcar o vreme în care el să nu fi fost aici...

– Nu a fost aici în anul în care te-ai născut, iar asta este de ajuns pentru mine. A fost suficient și pentru tata.

Ea își mușcă buza de jos.

– Dar *aș* putea fi copilul prințului, nu-i așa? Mama a făcut multe călătorii la Londra. Nu trebuia ca el să se afle la Castlemaine ca să mă conceapă.

– Să te conceapă? De unde știi despre astfel de lucruri, fir-ar să fie?

Cel puțin ea avu bunul-simț să se îmbujoreze.

– Am întrebat-o pe Lady Iversley. Nu puteam crede că guvernanta mea avea dreptate – ea mi-a spus că se fac copii atunci când un bărbat și o femeie dorm în același pat. Și, din moment ce obișnuiam să mă urc la tine în pat când eram mică, dar nu am avut nici un copil, am știut că a mințit.

– Dumnezeule, oftă el. Nici nu mi-a dat prin minte vreodată că guvernanta ta îți spunea ceva despre asta, altfel aș fi dat-o afară.

Louisa se întristă.

– Chiar crezi că aș fi fost mai bine pregătită pentru viață dacă aș fi fost complet ignorantă?

– Nu, sigur că nu, dar...

– Acesta este necazul cu tine, Marcus. Ai impresia că mă protejezi. Dar, în realitate, nu faci decât să mă ucizi. Puțin câte puțin. Blestemându-mă să stau în casa asta pentru totdeauna... Un suspin i se opri în gât. Jur că voi muri dacă voi fi obligată să stau aici până anul viitor fără măcar să o am pe Regina drept companie feminină.

Acel „jur că voi muri", însoțit de lacrimi, fusese strategia obișnuită a Louisei în trecut, dar de data aceasta îl răni. Profund. Pentru că semăna mult prea tare cu ceea ce spusese Regina.

Și, pentru întâia oară, înțelese cu adevărat ce doreau ele să spună. Avea să moară el însuși dacă trebuia să mai stea acolo măcar un minut fără Regina.

Înghiți amăreala care i se ridica în gât.

– În regulă, îngeraș. Te voi duce înapoi în Londra. Găsim noi o soluție.

Crezu că asta avea să pună capăt conversației, că ea avea să sară în sus de bucurie, să îl sărute și că urma să dea fuga pentru a-și face bagajul în timp ce el avea să rămână acolo, încercând să găsească o cale prin care să își recapete soția fără să fie obligat să facă prea multe concesii pe care nu le putea respecta.

În schimb, Louisa nu făcu decât să stea și să îl privească stăruitor.

– Spui asta doar ca să îmi distragi atenția, pentru că nu vrei să îmi răspunzi la întrebare.

El clipi.

– Ce întrebare?

– E posibil să fiu fiica nelegitimă a prințului?

Vru să nege, apoi își dădu seama și se opri.

„Chiar crezi că aș fi fost mai bine pregătită pentru viață dacă aș fi fost complet ignorantă?"

Oftând, îi luă mâna.

– Sincer, nu știu. Nu cred.

Ezită, dar vocea Reginei și ale celor din familia Iversley îi răsunau în cap, cerându-i ca ea să afle totul.

– Dar cred că prințul este convins de asta.

Ea îi strânse mâna.

– De asta ai întrebat dacă Simon este cel care mi-a spus? Pentru că este prietenul prințului?

El tresări.

– Da.

– Și de asta ai menționat că Simon m-ar fi dus la Carlton House în seara în care tu și Regina ați fost prinși împreună?

El uitase acest lucru.

– Da.

Mâna ei începu să tremure.

– Crezi că Simon și prințul pun ceva la cale legat de mine. De aceea nu ești de acord cu el.

– Eu... mm...

– Și Regina știe, nu-i așa? Era atât de dornică să așteptăm doi ani, încât am crezut că doar îmi ținea partea, dar acum câteva seri era atât de furioasă pe Simon pentru că... Oftă. Pentru că a spus că mă iubește. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Dar nu mă iubește, nu-i așa? A spus-o, dar nu este adevărat.

– Nu cred, nu.

– Și ai știut tot timpul? îl întrebă privindu-l mânioasă. M-ai lăsat să mă fac de râs din cauza lui, în vreme ce tot timpul...

– Nu știam sigur. Regina aproape că mă convinsese că el era sincer. Ea însăși a crezut că era sincer, până în seara aceea de la Almack. Și apoi...

– Apoi ce? Își încrucișă brațele la piept. Vreau să aflu fiecare detaliu. Merit să știu ce s-a petrecut în timp ce eu mă comportam ca o proastă.

Lacrimi îi străluceau încă în ochi, dar acum erau lacrimi de furie. Arăta exact ca mama lor în ziua în care Marcus o alungase. Dumnezeu să îl ajute pe Foxmoor! Poate că, până la urmă, Marcus nu trebuia să caute să se răzbune pe bărbatul acela – era posibil ca Louisa să se îngrijească ea însăși de asta.

– Nu știu totul, începu el, doar ceea ce Regina a reușit să scoată de la fratele ei în seara aceea, dar conform spuselor ei...

Îi povesti despre prinț și despre planurile lui de a o aduce pe Louisa la curte.

Cu fiecare vorbă, spatele ei se îndreptă, iar ochii îi luciră mai puternic, până când el fu sigur că ea avea să se transforme în orice clipă într-una dintre Furii, zburând de-a lungul Angliei ca să-i smulgă capul lui Foxmoor.

Marcus spera să poată vedea asta.

– Și nimeni nu a crezut de cuviință să îmi spună, se răsti ea. Chiar și Regina a ținut lucrurile acestea secrete.

Urma sentimentului de trădare din glasul ei îl făcu să spună grăbit:

– A avut un motiv întemeiat, îngeraș.

Îi spuse despre amenințările lui Foxmoor, iar ea păli.

– Vai, Dumnezeule, bărbatul acesta este cu adevărat mizerabil! Îl privi încruntată. Nu-mi spune ce gândești! Da, ai avut dreptate în ceea ce îl privește, recunosc. Dar dacă aș fi știut măcar o parte din toate astea...

– Nu am avut nici o dovadă până de curând, zise el defensiv.

– Da, dar ai avut argumente pentru părerile tale, pe care se pare că le-ai spus de bunăvoie tuturor, mai puțin mie. Și toate astea din cauză că nu voiai ca eu să aflu despre obârșia mea îndoielnică. Își încrucișă brațele la piept. Ei bine, acum știu. Singurul lucru pe care nu îl știu este cât de mult din această curtare a fost plănuită de Maiestatea Sa.

Marcus se holbă la ea cu un aer absent.

– În totalitate, îmi imaginez.

– Nu în totalitate. Da, poate că prințul m-a dorit la curte, dar i-a spus lui Simon să mă sărute și să îmi spună că mă iubește și...

– Te-a sărutat? mârâi Marcus, ridicându-se de pe scaun. Îi voi smulge membrele ticălosului, unul câte unul!

– Ba nu. Se ridică și ea. În sfârșit, putem ține fruntea sus în societate, iar tu nu vei distruge acest lucru.

– Poftim? scrâșni el.

Când devenise dulcea lui soră atât de înverșunată?

– Cred că Simon merită o pedeapsă mai potrivită pentru nelegiuirea pe care a comis-o.

– Mai exact, care ar fi aceasta? întrebă el precaut.

Ea miji ochii.

– Ah, am eu o idee. Dar mai întâi am nevoie de o informație. Și, dacă Maiestatea Sa ar merge atât de departe încât să mă aducă la curte, cred că ar trebui să îmi dea explicații față în față, nu crezi?

– Cu siguranță, nu.

– Ascultă-mă, Marcus! Am dreptul să știu cât din acest întreg fiasco s-a datorat complotului Maiestății Sale și cât ambițiilor lui Simon.

Tonul ei aspru îl neliniști.

– Bănuiesc că da.

– Vreau să-l întâlnesc pe prinț. Și doresc ca Simon să se afle acolo. Și Regina, din moment ce am încredere că va spune cu sinceritate – în fața Maiestății Sale – ce i-a dezvăluit fratele ei.

Lui îi bubui inima în urechi.

– Singura cale de a permite o întâlnire între tine, Foxmoor, soția mea și Maiestatea Sa afurisită este ca și eu să fiu prezent.

– Nici nu m-aș fi gândit altfel.

O cercetă îndeaproape.

– Asta este vreo cale șireată de a încerca să ne împaci pe mine și pe Regina?

– Nu. Tonul ei se înmuie. Dar aș face-o dacă aș putea. O fi fratele ei josnic, dar ea nu este. Nu vei permite ca legătura ei cu Simon să vă despartă, nu-i așa?

– Nu.

– Poți avea încredere în ea, să știi. Eu am încredere în ea, chiar și după ce mi-ai spus toate aceste lucruri. Nu mi-a făcut niciodată o promisiune pe care să nu o țină și nu m-a mințit niciodată. Și pun pariu că, dacă îți vei întreba inima, îți vei da seama că lucrul acesta e valabil și pentru tine.

Se gândi la tot ce se petrecuse între el și Regina. Nici măcar când îi ascunsese adevărul despre Foxmoor nu îl mințise niciodată. Și nu o putea învinovăți pentru eschivările legate de incapacitatea ei de a citi. Dumnezeu știa că și el, la rândul lui, fusese evaziv în privința trecutului său.

Poate că nu avea să fie niciodată în stare să aibă încredere în La Belle Dame Sans Merci, dar Regina nu era La Belle Dame Sans Merci. Arătase milă de fiecare dată când îi trecuse toanele cu vederea. Arătase milă de fiecare dată când se certase cu el pentru Louisa.

Arătase milă atunci când spusese că iubea un idiot morocănos și exagerat de protector care nu merita să împartă nici aerul cu ea, darămite patul. Întrebarea era dacă îi rămăsese în inimă vreo urmă de milă pentru el. După tot ce îi făcuse el. După tot ce îi spusese. Avea el dreptul să îi ceară mila?

– De fapt, adăugă blând Louisa, pun pariu că o iubești. Iar acesta este cel mai important lucru.

Privi dincolo de ea, către locul din celălalt capăt al mesei, acolo unde Regina ar fi trebuit să stea ca soție a lui. Dacă ar fi fost acolo, dacă nu ar fi alungat-o...

– Nu sunt sigur că știu cum să iubesc, Louisa.

Ea îi lua mâna.

– Nu fi caraghios! Este ușor să iubești. Ceea ce e greu este să găsești pe cineva care să te iubească la rândul lui.

„Gura copiilor grăiește adevărul."

Ea își apăsă mâna pe inimă.

– Și, din moment ce ai trecut de partea grea, ai putea cel puțin să o iubești. Pentru că ea chiar te iubește. Îi aruncă un zâmbet obraznic. Deși nu prea știu de ce.

El încercă să râdă, dar nu reuși să scoată nici un sunet.

– Al naibii să fiu dacă eu știu!

Oare Regina încă îl iubea? Spusese că avea să aștepte să îi vină mintea la cap, dar asta se petrecuse cu câteva zile în urmă. Înainte să i se împietrească inima și să își dea seama cu ce bestie se măritase.

Descoperise prea târziu ce era în neregulă cu viața lui ca să mai poată face ceva. Ca un prost, alungase cea mai bună femeie pe care o cunoscuse vreodată, pentru că fusese prea ocupat să nu calce pe urmele tatălui său.

Încercase să o împiedice să îl părăsească. Dar, atunci când își lăsase temperamentul să îl conducă, nu îi dăduse de ales, forțând-o să facă exact acest lucru.

Acum, când văzuse ce era mai rău în el, dorea ea să se întoarcă? Să trăiască împreună cu el acolo, în oraș sau oriunde altundeva? Nu și dacă avea un strop de minte. El înțelese prea târziu ce dorise ea să spună când numise Castlemaine o închisoare. Pentru că orice loc putea fi o închisoare dacă erai singur acolo și fără posibilitatea de a alege unde să fii.

– Marcus? zise cu blândețe Louisa. Crezi că ai putea să aranjezi o întâlnire între unchiul George, Simon, Regina și noi doi?

El oftă.

– Aș putea. Totuși, ar putea dura o zi sau două.

Ea lăsă să îi scape un oftat adânc.

– Atunci o vei face? Îmi vei da ocazia de a mă răzbuna pe Simon?

Cât de mult dorea să spună nu, să o țină pe Louisa încuiată acolo, în siguranță! Dar acum știa ce greșeală mare ar fi fost. Pentru Louisa și pentru soția lui. Nu era sigur că putea face ceva în privința Reginei. Dar nu era prea târziu să se revanșeze față de sora lui.

– Da, îngeraș. Vei avea întâlnirea asta.

Poate că atunci chiar și soția lui avea să găsească o urmă de milă față de el în inima ei.

Capitolul 24

Este perfect acceptabil să ai o anumită afecțiune față de protejata ta câtă vreme asta nu îți întunecă judecata.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Era după-amiază târziu când Regina, Cicely și Katherine erau așezate în jurul mesei din imaculata cameră de studiu a familiei Iversley. Regina studia cu atenție o poezie scrisă de unul dintre poeții preferați ai lui Katherine. Un rând de litere sculptate în lemn erau aranjate în fața ei.

Regina se străduia să spună cu voce tare primul vers.

– Eu... ră-... ră...

– Este prea dificil! exclamă Cicely.

– Nu, nu este.

Regina își trecu degetele peste litera de lemn care semăna cel mai tare cu următoarea.

– Ah, *t*. Așa este – uneori arată ca un f, dar nu este.

Din nu se știe ce motiv, dacă pipăia literele, îi era mai ușor să le identifice. Nu știa motivul, dar, după ce descoperise asta în ziua aceea la Castlemaine, știuse că era singura cale prin care avea să învețe vreodată. Era de ajutor și faptul că atât Katherine, cât și Cicely erau extrem de răbdătoare cu ea.

Inspiră adânc.

– Am răt-... ră-tăcit... s-s-singur... Singur?

Katherine aprobă dând din cap.

Reginei îi zvâcnea capul, dar continuă să își facă datoria. Bucătăreasa lui Katherine îi oferise o băutură fierbinte din lapte, vin și mirodenii care o ajuta atunci când durerile de cap deveneau prea puternice. Dar păreau din ce în ce mai puțin dureroase odată cu trecerea zilelor. Începuse să se obișnuiască cu ele, exact așa cum spusese Marcus.

Tresări. Nu avea să se gândească la Marcus, nu acum, nu când ajunsese atât de departe. Altfel, ar fi început să plângă, iar capul i-ar fi zvâcnit și mai tare. Încercase să își păstreze lacrimile pentru la noapte, la culcare.

Nu dormea prea mult.

– „ Am rătăcit singur... ca... un... no-... no..."

Ah, nu, iar acele enervante *j-uri*. Sau *r-uri*. Dar *noj* nu avea sens, așa că...

– *Nor. Am rătăcit singur ca un nor?*

Katherine o privi cu ochii strălucind.

– Așa este. Ai reușit!

Regina clipi.

– Am citit un vers dintr-o poezie adevărată? Nu dintr-un abecedar?

– Nu dintr-un abecedar, repetă Katherine.

– Și l-am citit singură!

Neputând să își stăpânească entuziasmul, Regina sări de pe scaunul ei și făcu o piruetă.

– Am citit singură un vers! Dintr-o poezie adevărată!

Râzând, Katherine sări și ea și dansară în jur ca două școlărițe. Până când Regina aruncă o privire și o văzu pe Cicely plângând tăcută, lacrimile șiroindu-i pe obrajii palizi.

Regina se opri din dans ca să alerge spre Cicely.

– Draga mea, ce s-a întâmplat? Te supără plămânii?

– Nu... N-Nu... Cicely se bâlbâi printre suspine. T-Toți anii aceștia... ai fi putut... să înveți. Tamponă inutil râul de lacrimi cu batista voluminoasă pe care o avea întotdeauna la îndemână. Ar fi trebuit... eu ar fi trebuit să te învăț.

Apucă mâna Reginei și i-o strânse tare.

– Te-am dezamăgit. Nu ar fi trebuit niciodată să ascult de doctorul acela. Poate că așa...

Tânguirea din suflet a femeii o făcu pe Regina să lăcrimeze.

– Vai, draga mea, nu te învinovăți! O strânse în brațele ei. Și eu am ascultat de doctor. Amândouă am făcut-o. Nu este vina ta.

– Ba da! Tu erai o copilă. Eu trebuia să am grijă de tine!

– *Și ai avut.* Ai fost întotdeauna profesoara și însoțitoarea perfectă.

– Dar ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Cicely își șterse nasul și apoi începu să plângă din nou. Doar că... îmi era atât de teamă să nu te rănești. Nu am avut niciodată copii, iar tu erai atât de dulce și de fragilă... Nu aș fi putut suporta dacă... ai fi pățit ceva. Și doctorul a spus...

– Sst, murmură Regina, strângând-o cu putere pe Cicely. Știu că întotdeauna mi-ai dorit doar binele.

Cicely se dădu înapoi și o fixă cu ochii plini de lacrimi.

– Este vina mea că a trebuit să te căsătorești cu căpcăunul acela. Dacă nu aș fi fost eu...

– Nu este absolut deloc vina ta, iar el nu este un căpcăun. Regina mângâie mâna verișoarei sale. Serios, draga mea, odată ce vei ajunge să îl cunoști, vei vedea că este un bărbat foarte bun. Doar un pic cam încăpățânat uneori.

– Nu sunt toți așa? zise Katherine, așezându-se lângă ele.

Regina aruncă o privire către cumnata sa.

– Cu timpul, devin mai puțin încăpățânați.

– Nu prea. Doar că înveți cum să treci peste asta. Katherine zâmbi. Și se revanșează în alte moduri.

Regina zâmbi forțat drept răspuns. Deși simțea lipsa lui Marcus din patul ei, mai mult îi lipseau inteligența, stăruința încăpățânată, caracterul lui scandalos. Nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea lui. Fiecare recepție, fiecare bal și fiecare petrecere la care mergea acum i se părea plictisitoare. Zilele acelea, prefera să stea acolo cu Cicely și Katherine, luptând cu fiecare propoziție, în loc să petreacă o după-amiază ascultând o adunătură de idioți făcând conversație despre vreme.

Dumnezeule, acum chiar gândea ca Marcus! Dar trecuseră patru zile și începuse să își facă griji că s-ar putea ca el să nu se răzgândească. Răzvrătirea ei fusese prea greu de acceptat? Căsătoria ei avea să devină unul dintre acele aranjamente în care soțul trăia la țară, iar ea stătea în oraș și aveau vieți separate?

Nu putea suporta gândul acesta.

Se auzi o bătaie în ușa deschisă a camerei de studiu, iar un lacheu vârî capul înăuntru.

– Milady? Aveți aici o scrisoare pentru Lady Draker. M-am gândit că poate o dorește de îndată, având în vedere faptul că este de la Excelența Sa.

Regina se îmbujoră. Cearta lor fusese auzită de fiecare servitor din casă, o umilință pe care o îndura de câteva zile. Iar faptul că Marcus îi trimisese o scrisoare nu putea fi de bine.

Katherine îi permise lacheului să intre și să îi dea scrisoarea Reginei. Când o luă, simți că era mai grea decât ar fi crezut. Cu inima în stomac, rupse sigiliul și o deschise. Două chei îi căzură în poală.

Nedumerită, privi îndelung scrisoarea – o pagină scurtă cu mâzgăleala îndrăzneață a lui Marcus.

– Să ți-o citesc? întrebă Cicely.

Dorea cu disperare să spună nu. Oricât își iubea verișoara și oricâtă încredere avea în ea – și în Katherine –, voia ca nici una din ele să nu îi citească ceva atât de personal. Dar i-ar fi luat cel puțin o jumătate de zi ca să descâlcească ea însăși scrisoarea, mai ales scrisul urât al lui Marcus. Și apoi el știuse cu siguranță că ea avea să îi ceară lui Cicely să i-o citească. Așa că nu putea fi din cale-afară de personală.

Se întristă și mai mult.

– Da, citește-o, te rog, îi spuse lui Cicely și i-o dădu.

Dup ce își puse ochelarii, Cicely începu să citească:

Dragă soție, am auzit că stai cu prietenii mei. Iartă-mă că nu am făcut clar acest lucru, dar nu am intenționat niciodată să nu ai un cămin. Alătur cheile casei din oraș. Poți merge acolo cu Cicely, dacă dorești.

Regina suspină.

– Face surghiunul acesta permanent, naiba să-l ia!

– Nu cred, spuse în grabă Cicely. Mai scrie:

Te rog să le spui servitorilor să pregătească iute casa pentru mine și pentru Louisa. Sosim în oraș mâine.

Inima Reginei începu să bată nebunește. Îi venise mintea la cap? Dar de ce îi trimisese o scrisoare și nu venise el însuși?

– Mâine? exclamă Katherine. Crede că pur și simplu poate să dea fuga în oraș ca și cum nimic nu s-a petrecut, iar tu îl vei întâmpina cu brațele deschise?

– Mai este ceva, zise Cicely.

Dar, înainte ca ea să poată continua, o voce furioasă se auzi de la parter.

– Nu îmi pasă ce dracului spui, știu că este aici. Acum cheam-o pe sora mea... pe sora mea să coboare aici în clipa asta ori să fiu al naibii... să fiu al naibii dacă nu voi merge să o caut.

– Vai de mine! mormăi Cicely. Simon este aici.

Katherine se încruntă.

– Și pare beat.

– Regina! strigă Simon pe scări în sus. Lua-te-ar naiba, Regina, coboară imediat!

– Beat sau nebun, zise Regina în timp ce se ridică și se grăbi spre ușă. Merse la scări și se încruntă în jos către fratele ei. Pleacă!

Simon urcă o treaptă, împleticindu-se.

– Nu plec până ce nu îmi spui ce se petrece.

Era beat, pentru numele lui Dumnezeu! Iar Simon bea foarte rar. Apărură doi lachei care îl prinseră de brațe, iar el începu să se zbată.

– Dați-mi drumul, ticăloșilor! Mă aflu aici cu afaceri de stat. Afaceri de stat, auziți?

Afaceri de stat?

Începură să îl târască spre ușă.

– Este în regulă, zise Regina. Dați-i drumul!

Treaba asta era prea ciudată ca să o ignore, mai ales în urma anunțului lui Marcus că venea în oraș.

Lacheii îi dădură drumul, iar Simon își recăpătă cu greu echilibrul, îndreptându-și haina și mormăind printre dinți.

Ea continuă să coboare treptele.

– Ce cauți aici, Simon? Credeam că ai plecat în provincie.

– Din cauza celor spuse de Iversley? La dracu', nu! Nu voi fugi. Lasă-l pe afurisitul tău soț să mă provoace la duel! Lasă-l! Îi voi lua capul ăla afurisit.

– Deocamdată nu ești în stare să iei capul nimănui.

Apucându-l de braț, îl conduse către salon.

– Aduceți-i Excelenței Sale niște apă rece! strigă ea către un lacheu.

Poate dacă avea să îi scufunde capul în ea...

– Sunt bine. Își smulse brațul din mâna ei. Pot merge singur, fir-ar să fie! Și de ce ești aici? Ar fi trebuit să îl ții ocupat pe soțul tău afurisit.

– Din nefericire, acest lucru a devenit imposibil după ce ai încercat să îi răpești sora, zise ea cu răceală. Atunci s-a enervat și mi-a interzis să intru în casa lui.

– Poftim? Clătină din cap de parcă voia să și-l limpezească. Nu se poate. Trebuie să vii și tu. Dar nu are sens. Nu și dacă este supărat.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi ea, incapabilă să îi înțeleagă aiurelile.

Așteptă până când ajunseră în salon, iar el se întinse pe o canapea înainte de a încerca să mai scoată ceva de la el.

– Așa, ce e treaba asta cu faptul că trebuie să merg undeva?

– La Carlton House. Pentru o întâlnire. Cu soțul tău și cu Louisa.

Katherine își făcu apariția în pragul ușii.

– Are dreptate. Scrisoarea lui Marcus spune că speră să-i îngăduie să te însoțească mâine după-amiază la Carlton House pentru o întâlnire privată cu Maiestatea Sa și Louisa.

– Și cu mine, izbucni Simon. Ce se petrece? Ce as are acum în mânecă Draker, fir-ar să fie?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Regina căzu pe gânduri. Marcus nu îl văzuse pe prinț de ani buni și fusese foarte hotărât să nu-i îngăduie Louisei să se afle în prezența Maiestății Sale. Așadar, ce putea însemna asta?

– Mai spunea ceva în scrisoare? o întrebă pe Katherine.

Cum ar fi „te iubesc"? Ori chiar „iartă-mă"?

Cicely apăru în spatele lui Katherine.

– Nu. Îmi pare rău.

– Draker vrea să-mi distrugă reputația în fața Maiestății Sale, știu asta, bombăni Simon. De aceea o duce acolo pe Louisa. Iar dacă ea îi spune prințului despre... Închise ochii. Dumnezeu să mă aibă în pază, sunt la ananghie!

– Bun. O meriți.

Regina nu se putea gândi decât la Marcus. La ce însemna asta pentru căsnicia lor. La ce încerca el să îi spună prin acest bilet scurt – dacă încerca.

Se întoarse spre fratele ei.

– Ai venit cu faetonul?

– Sigur.

– Și bănuiesc că l-ai mânat tu însuți. Bun. Se îndreptă către ușă. Iau faetonul.

– Poftim? Se ridică cu greu în picioare și aproape că se împiedică de măsuța pentru ceai. Nu poți...

– Oricum nu ești în stare să mergi cu el prin oraș și am de gând să mă duc la Castlemaine în clipa asta.

– Ai condus vreodată un faeton? întrebă Katherine.

– Simon m-a lăsat să țin hățurile de câteva ori.

Katherine ridică o sprânceană.

– Poate că ar trebui să aștepți până când se întoarce Alec de la Tattersall și să îl lași să te ducă în trăsură.

– Nu, nicidecum. Trecu în viteză pe lângă Katherine și Cicely. Dacă apar singură, Marcus nu va îndrăzni să îmi interzică să intru. Nu ar dori să plec singură prin întuneric, înapoi în oraș.

– Nu crezi cu adevărat că respectă amenințarea aceea, nu-i așa? întrebă Katherine urmând-o pe coridor.

– Chiar nu am nici cea mai vagă idee. După biletul lui și după chei...

Un lacheu o ajută să își pună pelerina.

– Știu doar că nu mai stau aici nici un minut, întrebându-mă la ce se gândește. Trebuie să pun capăt acestei povești o dată pentru totdeauna.

Dar, pe măsură ce Regina înainta în faetonul ei, nu se putea liniști. Erau două ore lungi până la Castlemaine, iar ea se agita cu fiecare kilometru. Dându-i cheile casei, Marcus îi recunoștea libertatea? Ori o cerea pe a lui însuși? De ce nu venise el?

Pe de altă parte, bărbatul era atât de mândru, încât nu recunoaștea niciodată că greșea. Poate că întâlnirea lui cu prințul avea rolul de a fi ultima acuzare la adresa bărbatului și a tuturor prietenilor lui, incluzându-i pe Regina și pe Simon.

Dar o lua pe Louisa cu el și fusese foarte hotărât să nu îi spună acesteia adevărul. Se răzgândise? Ori își dăduse ea seama? Sau poate că amândoi voiau să se răzbune pe Maiestatea Sa și pe toți prietenii săi, inclusiv pe Regina și pe Simon? Însă avea de gând să stea în vila de la oraș cu ea, lucru fără sens dacă ceea ce căuta el era răzbunarea.

Când ajunse la Castlemaine, era atât de agitată, încât se mânie. Dumnezeu să îl ajute! Dacă el îi spusese majordomului să nu o lase în casă, avea să intre cu faetonul direct prin pereții prețiosului său Castlemaine și să pună caii să danseze pe capul lui!

Dar nimeni nu scoase un murmur când opri în față. Un grăjdar speriat se grăbi să îi ia hățurile și să o ajute să coboare. Un lacheu la fel de speriat deschise ușa, apoi un majordom vizibil tulburat o întâlni în hol.

Dintr-odată, își dădu seama că nu fusese niciodată prezentată oficial angajaților lui Marcus. Ultima oară când discutase cu majordomul, cu ocazia primei sale vizite la Castlemaine, acesta chiar încercase să o împiedice să intre.

Nici măcar nu îi știa numele.

– Eu... sunt Lady Draker.

Majordomul se înroși puternic.

– Da, știu, milady. Tânărul James aici de față vă va lua pelerina.

Făcu semn către lacheul care stătea cu gura căscată, iar acesta se grăbi să își facă datoria.

Ea lăsă să îi scape un oftat.

– Trebuie să vorbesc cu soțul meu. Știți dacă este aici?

– Da, milady. A cerut să nu fie deranjat, dar... Ei bine, a coborât în temniță acum vreo două ore cu o sticlă de whisky și un tablou și, sincer, sunt un pic îngrijorat.

Nu era singurul care era îngrijorat. Temnița nu putea fi bună pentru nimeni, mai ales pentru un bărbat care petrecuse cândva trei zile în ea.

Apoi cuvintele majordomului își găsiră ecoul.

– A coborât cu un tablou?

– Mă tem că da, milady. Acela îngrozitor cu un dragon, pictat de domnul Blake. Se apropie. Îl urâm cu toții. Este foarte urât. Dar Excelența Sa insistă să îl păstreze în dormitor – exceptând dățile în care îl duce în temniță. De fiecare dată când este într-o stare de spirit foarte proastă.

– Desigur.

Menționase odată faptul că mergea în temniță ca să își verse mânia. Dacă se ascunsese acolo preț de două ore, trebuia să fie destul de mânios. Înghiți în sec.

– Cu toate astea, cred că ar trebui să merg acolo.

Majordomul o conduse către apartamentele servitorilor aflate sub parter, apoi o îndemnă către o ușiță aflată la capătul unui coridor întunecat, de piatră.

– Aceasta este intrarea spre scări. Nu se află prea departe de acolo.

Neliniștea îi trimise fiori pe șira spinării. Glumise cu Marcus despre temniță, dar era cu totul altceva să i se alăture după ce băuse whisky timp de două ore, în compania unui tablou oribil.

Dar ajunsese până acolo...

– Mulțumesc, îi spuse majordomului și deschise ușa.

Coborâse doar câteva trepte pe scara de piatră slab luminată când se auzi un glas de dedesubt.

– Lasă-mă în pace, Louisa! Voi fi în regulă pentru afurisita ta de întâlnire de mâine, te asigur, dar în noaptea asta vreau niște timp pentru mine însumi, să cuget asupra păcatelor mele. Vocea îi scăzu. Dumnezeu știe că am destule să mă țină ocupat.

Inima îi sări din piept. Nu era glasul unui bărbat care băuse. Dar disperarea din vocea lui era mult mai înfricoșătoare decât orice beție.

Își iuți pașii, până când pe neașteptate dădu buzna într-o încăpere foarte ciudată, de vreo șase metri pătrați, înaltă abia cât să îi permită unui bărbat să stea drept. Îngustă și rece, era cioplită în întregime

în piatră. Un fotoliu uzat era lângă un perete, părând nepotrivit printre pietrele cu mucegai și lanțurile ruginite.

Un strop de lumină naturală se strecura prin crăpătura unei ferestre aflate aproape de tavan, dar cea mai mare parte a luminii provenea de la lumânări. O mulțime de lumânări. Erau cocoțate pe pervazurile de piatră, introduse în sfeșnice antice și aliniate în candelabre de-a lungul pereților. În mijlocul lor se afla Marcus, întors cu spatele la ea.

Acel loc nu era potrivit pentru nimeni, nici pentru un bărbat matur, nici pentru un copil de 13 ani. Acum, când îl văzu, înțelese multe despre el, lucruri pe care la început nu le pricepuse.

O ură neașteptată față de mama lui – și față de prinț – i se aprinse în piept. Cum îndrăzniseră să supună un copil cu atâția ani în urmă, aruncându-l acolo? Îl convinseseră că nu merita nimic mai bun și naiba să-l ia dacă el încă nu credea asta!

Nu era de mirare că încerca să câștige totul prin forță. Nu credea că putea obține lucruri în alt mod. Ei bine, era vremea să afle contrariul.

Un râcâit neașteptat pe podeaua de lângă ea îi aminti ceea ce spusese el despre șobolani și țipă înainte să se poată opri.

– La naiba, Louisa, se răsti în timp ce se răsuci, ți-am spus...

Se opri brusc când o zări.

– Regina? zise el răgușit nevenindu-i să creadă. Ce faci aici?

Reginei i se strânse inima. Marcus era tras la față, de parcă ar fi dormit chiar mai puțin decât de obicei. Ochii lui frumoși erau umbriți de durere. Și mustățile îi creșteau la loc.

– Ai uitat să îi spui majordomului să blocheze ușa.

El tresări.

– Nu am uitat.

Avu nevoie de toată puterea ca să nu zboare în brațele lui și să îi spună că totul era bine. Dar nu avea de gând să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Voia să îi salveze sufletul de dragon, să se asigure că el nu avea să mai facă vreodată ceva de genul acesta. Să îl scoată cu forța din peștera lui, o dată pentru totdeauna.

– De ce nu ai venit tu însuți în oraș? Își lăsă toată durerea să se reverse din ea. De ce nu ai adus personal cheile în loc să îmi trimiți o scrisoare injurioasă, naiba să te ia?

El stătu acolo stoic, ca și cum ar fi îndurat o serie de lovituri.

– Pentru că m-am temut că nu m-ai ierta. Ți-am spus niște lucruri oribile...

– Da, așa este. Așa că ar fi trebuit cel puțin să vii personal să îmi ceri scuze.

Vina îi era întipărită pe chipul abătut.

– Sincer să fiu, nu eram sigur că vei dori măcar să mă vezi. Cu un oftat ostenit, își lăsă cu putere trupul mare pe fotoliu. Și nu te-aș fi învinovățit pentru asta.

„Fir-ar să fie, Marcus, luptă pentru mine!"

– Asta ai făcut în tot timpul acesta, când ar fi trebuit să îmi ceri scuze? Ai băut aici, în temnița asta, până ce ai căzut în depresie?

Păși către fotoliu, apoi descoperi tabloul la care se uitase el.

Dumnezeule! Lumânările aruncau o lumină necurată asupra oribilului obiect. Nu era ceva la care se aștepta, adică un tablou obișnuit, cu un dragon cu o coadă lungă, de reptilă. Dragonul era, de fapt, un bărbat căruia îi fuseseră adăugate unele trăsături reptiliene, amintind de Satana însuși. Fără îndoială, Marcus alesese un subiect excelent asupra căruia să mediteze.

– Și presupun că te-ai uitat la asta tot timpul. Se întoarse încruntată către el. Majordomul tău are dreptate – chiar este oribil.

El ridică sticla de whisky într-un toast tăcut.

– „Absolut îngrozitor", ca să o citez pe soția mea.

Reginei i se adunară lacrimi în gât. Li se împotrivi fără milă.

– Bănuiesc că tu crezi că este o imagine de-a ta potrivită.

– Nu este?

Cu o urmă de sfidare, bău din sticla de whisky, apoi își șterse gura cu dosul palmei.

– Nu, nu este.

Apropiindu-se ca să examineze tabloul, observă femeia blondă care se afla la picioarele dragonului. Pe rama tabloului, sub silueta aceea, era o plăcuță de aur cu un titlu inscripționat pe ea. Regina își trecu degetele peste ea, lucru care o ajută să citească.

– Și bănuiesc că mă vezi ca pe *Femeia înveșmântată în soare.*

– Ți se potrivește. O privi pieziș. Stai un pic... cum ai știut cum se numește?

– L-am citit adineauri. În timp ce tu se pare că îți petreceai timpul meditând într-o temniță, eu mi-l petreceam încercând să învăț ceva. Și, datorită lui Katherine și lui Cicely, am evoluat mult. Îi aruncă un zâmbet ezitant. Azi-dimineață am citit un vers întreg dintr-o poezie. Singură.

– Este minunat, scumpo, zise el cu sinceritate.

Apoi încruntarea lui reveni. Puse sticla pe podea.

– Dar asta dovedește doar ce soț inutil îți sunt. Nici măcar nu am putut să te învăț să citești.

Tonul lui plin de remușcări îi sfâșie inima.

– Este adevărat că nu ești un profesor foarte bun. Dar fără tine nu aș fi reușit niciodată, pentru că tu m-ai convins că aș putea învăța. Fără încrederea ta în mine, nici măcar nu aș fi încercat vreodată.

Se liniști înainte să se transforme și să devină prea sentimentală. El nu avea nevoie de sentimentalism în clipa aceasta.

– Dar asta nu are nici o legătură cu ce discutam. Îl privi încruntată. Știi care este necazul cu tine?

O cercetă cu prudență.

– Bănuiesc că ai de gând să îmi spui.

– La naiba, sigur că da!

Când el o privi chiorâș din cauza limbajului nepotrivit pentru o doamnă, îi spuse:

– Necazul cu tine este că nebuna ta mamă s-a așteptat ca și tu să fii același lingău bălos ca și ea, iar atunci când ai refuzat, a încercat să te oblige.

Clipi ca să își oprească lacrimile, hotărâtă să nu îl lase să i le vadă.

– Așa că, pentru a supraviețui intrigilor ei, te-ai transformat într-un dragon. Mai bine decât un lingău, corect? Mai bine decât să devii copia mamei tale care preacurvea, cerșind atenția prințului.

Pași spre el.

– Dar tu nu ești dragonul, exact așa cum nici eu nu sunt *Femeia înveșmântată în soare*, sirena ori chiar La Belle Dame Sans Merci. Da, dragonul este o parte din tine, iar sirena este cu siguranță o parte din mine.

El se ridicase și o privea fix, iar ea continuă fără milă.

– Dar ești mai mult de atât. Ești un protector fioros al celor nevinovați. Ești un bărbat inteligent, căruia îi plac cărțile. I se tăie respirația. Ești chiar un amant atent, cu toată vorbăria ta despre înlănțuirea femeilor în temniță. Și a sosit vremea să nu îi mai permiți dragonului să îți conducă viața. Ridicând mâna, își trecu degetul de-a lungul liniei groase a cicatricii. Este timpul să îl pui pe dragon la punct.

Un geamăt profund scăpă de pe buzele lui.

– Dacă nu știu cum?

– Ba sigur că știi cum. Am bănuit asta din ziua în care te-am cunoscut, dar am fost sigură când te-am văzut intrând la Almack atât de maiestuos. Ești vicontele Draker, un bărbat cu avere și onoruri, fiul unui viitor rege. Ești un prinț, dacă nu după nume, atunci

după caracter. Dacă nu aș fi văzut prințul ascuns sub dragon, nu ți-aș fi permis niciodată să mă săruți, să mă atingi ori să te căsătorești cu mine.

Lacrimile îi curseră fără să le bage în seamă.

– Cu siguranță, nu m-aș fi îndrăgostit niciodată de tine.

Speranța îi lumină chipul preț de câteva clipe. Apoi se stinse, iar el clătină din cap cu încăpățânare.

– Acum spui că mă iubești, dar cât poate dura? Propria mamă nu m-a iubit, Regina. Cum dracului ai putea tu?

Suferința dureroasă din vocea lui era atât de adâncă, încât Regina se temu că nu avea să îl facă vreodată să treacă peste ea. Dar refuză să lase suferința să câștige.

Îi prinse chipul între palmele ei.

– Mama ta te-a iubit în felul ei, sunt sigură. Cum ar fi putut altfel? Doar că nu a știut ce să facă cu tine. Era o himeră care încerca să prindă de coadă o fiară puternică și magnifică și nu a putut să se țină după ea.

Când lui i se umplură ochii de lacrimi, ea își petrecu mâinile pe după gâtul lui.

– Dar eu mă pot ține după tine, dragostea mea. Pot și o voi face. Nu vei reuși să mă scuturi, indiferent ce vei face, indiferent ce vei spune. Nu te voi lăsa niciodată să îmi blochezi ușile. Pentru că și din mine face parte La Belle Dame Sans Merci, iar când vine vorba de tine, nu voi arăta pic de milă. Te voi târî afară din peșteră la lumină chiar dacă este ultimul lucru pe care îl fac.

Ceva se frânse în el pentru că, gemând, o lipi de el. Apoi gura lui o găsi pe a ei, chinuitoare și dureros de flămândă. Avea un gust ușor de whisky și mirosea a fum de lumânare și a Marcus. Marcus al ei.

O sărută profund și pe îndelete, ca și cum ar fi încercat să și-o întipărească în suflet. Apoi își smulse buzele de pe ale ei.

– Îmi pare rău pentru ce am spus, scumpo. Dumnezeule, nu ai idee cât de rău îmi pare!

O sărută ușor pe obraji, pe ochi, pe nas.

– Voi face tot ce îmi ceri. Voi merge în oraș oricând dorești ori voi sta aici dacă dorești. Voi face tot ce vrei, numai nu mă părăsi!

– Nu te voi părăsi niciodată, zise ea.

„Numai să mă iubești."

Însă el nu îi spusese că o iubea, nu? O mică parte din el încă se temea să aibă încredere în ea până la capăt. Totuși, ea credea cu adevărat că Marcus chiar o iubea. Doar că el se temea că, dacă spunea

acele vorbe, ea avea să-l stăpânească. Și se luptase atât de mult ca nimeni, cu atât mai puțin o femeie, să nu îl stăpânească! Chiar și în clipa aceea se dădea o luptă.

Motiv pentru care avea de gând să audă cuvintele din gura lui chiar în seara aceea. Și nu se putu gândi decât la o singură cale prin care el ar fi dat drumul temerilor suficient ca să le rostească.

– Este un lucru pe care îl vreau de la tine în clipa asta, îi spuse.

– Orice, jură el.

– Fă dragoste cu mine, Marcus!

Ochii lui se întunecară.

– Ah, da. Vom merge sus...

– Nu. Fă dragoste cu mine aici, în temniță.

Capitolul 25

Protejata ta ar putea alege un soț pe care tu nu l-ai alege pentru ea. Dacă însă ea este fericită cu alegerea ei, atunci trebuie să fii și tu. Uneori, un bărbat se dovedește a fi mai bun decât la prima vedere.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Un tremur involuntar îl răvăși pe Marcus. Numai gândul de a-și întinde soția pe jos în locul acela infernal îl revoltă.

– Nu. Crede-mă, nu vrei...

– Ba da. De ce nu ar trebui?

– Pentru că este murdar și nepotrivit pentru o doamnă.

Ochii ei sclipiră, privindu-l ca oțelul printr-o negură.

– Totuși, m-ai visat aici. Goală.

O panică ciudată îi strânse pieptul.

– Ți-am spus, nu știu de ce am visat asta. Vin aici doar pentru a fi singur și...

– Să te gândești la păcatele tale. Da, știu.

Luându-l prin surprindere, îl împinse atât de puternic încât el își pierdu echilibrul și căzu pe fotoliu. Înainte ca el să se poată ridica, ea se așezase deja între picioarele lui depărtate.

Mădularul i se întări numaidecât. Cu un zâmbet senzual, ea își îndepărtă agrafele din păr și își scutură capul. Când o perdea de bucle aurii căzu și îi acoperi umerii, lui i se tăie respirația.

Fără să stea pe gânduri, își desfăcu partea din față a rochiei.

– Vii aici ca să dai frâu liber furiei tale, fără să provoci rău. Nu asta ai spus?

Corsajul i se deschise și descoperi pânza transparentă a cămășuței, iar el rămase cu gura căscată. Dădu din cap, neputând să vorbească ori să facă nimic altceva în afară de a o privi fix. Chiar și la lumina lumânărilor, putu să vadă prin material mugurii roz ai sfârcurilor ei. Dumnezeule!

Își împinse sânii înainte, pentru a-l tachina.

– Ceea e ai vrut să spui cu adevărat este că vii aici ca să eliberezi dragonul atunci când este cel mai fioros și mai urât. Când nu dorești ca altcineva să îl vadă. Ei bine, eu am de gând să dovedesc că pot face față chiar și dragonului. Cu toate manifestările lui.

Își împinse rochia în jos, iar sângele lui zvâcni fierbinte la vederea ei în cămășuța acea diafană, cu brațele zvelte și gâtul dezgolit în lumina aurie a lumânărilor.

Întinse mâna spre ea, dar Regina i le împinse într-o parte. Apucându-l de tivul cămășii, i-o trase peste cap. Înainte ca el să își dea seama ce făcea, ea îi ridică mâna către unul dintre piroanele prinse de perete direct deasupra capului.

– Am de gând să pun dragonul în lanțuri, zise ea, prinzându-i degetele în jurul pironului.

Cu inima bubuind, el se ținu în timp ce ea făcu același lucru cu cealaltă mână.

– Am de gând să îl pun în lanțuri, ca tu să înveți cum să o faci. Pentru ca înlănțuirea dragonului să devină o plăcere pentru tine, nu teama că renunți la sufletul tău.

Ochii ei străluciră în timp ce își trecu mâinile peste brațele lui ridicate.

– Pentru ca tu să ai încredere în mine că nu te voi răni data viitoare când îți voi cere să înlănțui dragonul.

Păși înapoi ca să își desfacă nasturii cămășuței.

– Dar dacă nu vreau să fiu înlănțuit? mârâi el.

– Ai spus că vei face orice îți cer. Chiar dorești să încalci altă promisiune față de mine?

El scoase un mormăit care se transformă în geamăt atunci când ea se dezbrăcă de cămășuță. Dumnezeule, chiar era o sirenă!

Și La Belle Dame. Și femeia învesmântată în soare. Lumina lumânării din spatele ei îi sărută umerii cu o strălucire incandescentă și îi transformă părul aurit în foc, dar, la naiba, umbri toate locurile pe care dorea el să le atingă și să le lingă.

Aplecându-se, ea șopti:

– Închide ochii!

Nu voia să închidă ochii după ce stătuse atâta vreme fără să o vadă. Și își petrecuse cele trei nopți în temniță la vârsta de 13 ani în întuneric. De ce credea ea că aprinsese atâtea lumânări acolo? În timpul zilei, fereastra crăpată dădea destulă lumină, dar noaptea...

Privind-o încruntat, îi șuieră:

– Nu.

Ea își ridică bărbia cu încăpățânare.

– Închide ochii, îi ceru ea.

– Obligă-mă!

Ea trase aer în piept. Apoi zâmbi. Malițiozitatea care străluci în zâmbetul ei ar fi trebuit să îl avertizeze. Dar, când ea se aplecă pentru a-i atinge gura cu sânul ei, sfârcul întărindu-i-se imediat, el nu stătu pe gânduri și scoase limba ca să i-l prindă.

Însă nu prinse nimic, ci doar aer.

Ea își freca acum sfârcul de-a lungul cicatricii lui.

– Închide ochii, Marcus. De data aceasta, vocea ei fu ademenirea mătăsoasă a sirenei. Promit că voi face să merite!

Își alunecă mâna în jos pentru a-i cuprinde mădularul, iar el aproape că își vărsă sămânța în mâna ei.

Ochii i se închiseră. Nu era sigur cum. Tot ce știa era că dorea să o guste și, cum ea îl tachina, poate că nu avea să reușească. Nici nu putea suporta ca mâna ei să îl lase suferind și gol. Singur.

Cu un murmur adânc de aprobare, ea îi atinse din nou buzele cu sânul. De data aceasta, când deschise gura, fu răsplătit cu o bucățică din ea. Mai mult decât o bucățică. Ea își împinse sânul în gura lui, iar el îl primi cu bucurie și nerăbdare. El îl supse ca și cum nu ar mai fi avut vreodată ocazia, lingându-i sfârcul până când o auzi gemând.

Triumful i se revărsă prin trup. O fi fost înlănțuit dragonul, dar asta nu însemna că era obligat să stea liniștit. Mâna ei îi deschise pantalonii, iar el se împinse în degetele ei, sperând să o convingă să îl recompenseze și acolo.

Ea chicoti.

– Ridică-ți fundul ca să-ți pot scoate pantalonii, Marcus.

În doar câteva clipe îl dezbrăcă, fundul lui odihnindu-se pe damascul tocit al fotoliului în timp ce ea se așeză de-a curmezișul coapselor lui. El își imagină borcanul ei cu miere deschizându-se și așteptând, își imagină cârlionții de jos strălucind în lumina lumânărilor. Dar nu putu vedea, la naiba! Voia să vadă.

– Vreau să deschid ochii, protestă el.

– Nu încă, dragostea mea. Nu și dacă dorești asta.

Degetele ei atinseră ușor capul mădularului, iar sângele lui pompă și îl înălță și mai sus.

– Dumnezeule, Regina...

Se întrerupse cu un geamăt sugrumat când ea îi dezmierdă mădularul cu o atingere lungă, menită să îl tachineze. Apoi gura ei fu pe pieptul lui, sărutând, lingând și scoțându-l complet din minți.

Faptul că nu știa niciodată unde avea să îl atingă ea și cum avea să îl atingă îl făcea agitat. Ea își trecu vârful limbii peste sfârcul lui, iar el tresări. Îi mângâie bărbăția, iar el își încordă cu putere mădularul ca să nu o pătrundă.

– Sst, murmură ea, lipită de pieptul lui. Liniștește-te, dragonul meu. Știi că nu îți voi face rău. Nu te voi răni niciodată. Arată-mi că ai încredere în mine!

Cu șoapte liniștitoare, ea îl îmblânzi până când el se obișnui ca ea să îl atingă pretutindeni, cum dorea ea, să o aibă peste tot împrejurul lui, mirosul ei de miere pătrunzându-i în toate simțurile și părul ei lăsat liber atingându-i fiecare centimetru de piele. Cu cât își alunga teama de a-i permite să controleze mângâierile, cu atât mai mult îl excitau atingerile ei. Faptul că avea ochii închiși îl făcu să simtă fiecare mângâiere mult mai conștient, fiecare sărut mult mai profund.

Dar acum era cuprins prea tare de dorință și se temea că avea să își reverse sămânța prea curând.

– Vreau să fiu înlăuntrul tău, zise el.

– Chiar așa?

Se mișcă în poala lui până când brusc îi simți cârlionții umezi lipindu-se de el. Se aplecă în față până când mădularul lui ajunse între coapsele ei, nu înlăuntrul ei, dar atât de aproape de a fi în ea, încât avu impresia că avea să moară.

– Te rog...

Se crispă când auzi cuvântul ieșind din propria gură. Dar asta nu îl împiedică să îl rostească din nou.

– Regina, te rog...

– Spune-mi ceva, Marcus.

Își trecă despicătura umedă de mădularul lui în sus, apoi în jos, iar el blestemă printre dinți.

– De ce mi-ai trimis cheile casei din oraș?

Asta îi tăie elanul.

– Pentru că... pentru că știam că le vrei.

Ea îi mușcă ușor sfârcul.

– Și?

– Și ce? mormăi el, neputând să înceteze să se împingă în ea.

– A fost singurul motiv?

Se trecă din nou de mădularul lui.

El gemu. Își aminti vag că îi făcuse și el asta odată, în trăsură, mângâind-o în timp ce îi cerea răspunsuri. Dar el nu avea niciodată să reziste atât de mult ca ea. Dacă nu avea să o pătrundă în curând, mintea lui putea să cedeze, pur și simplu.

– Acela a fost singurul motiv pentru care mi-ai trimis cheile, Marcus? repetă ea.

– Doream să știi că am încredere în tine.

Îl răsplăti pentru răspunsul acesta înfigându-se în mădularul lui. Ochii lui se deschiseră larg, dar ea nu protestă. Propriii ochi erau aprigi și siguri.

– Și? întrebă ea.

El o împinse în sus, încercând să o facă să se miște, dar ea stătea acolo, deasupra lui, căldura ei dulce cuprinzându-l, tentându-l și excitându-l până la înălțimi chinuitoare.

– Și? întrebă ea din nou.

– Și că te doresc, zise el, spunând ceea ce era evident.

Asta nu îi aduse nici un răspuns, cu excepția unei încruntări.

– Și? rosti ea, cu o urmă de mânie în ton.

Atunci el își dădu seama ce voia ea. De ce nu spusese cuvintele acelea până atunci?

Pentru că se temuse că, dacă le spunea, ea ar fi avut un avantaj. Ar fi presupus că putea face tot ce avea chef, iar el ar fi fost incapabil să o oprească.

Dar acum nu dorea să o oprească. Avea încredere că ea nu voia să îl rănească ori să îi fie necredincioasă. Se întorsese acolo, chiar și după toate lucrurile răutăcioase pe care i le spusese. Se întorsese pentru el.

Putea încredința inima lui oricărei femei care ar fi făcut asta, care ar fi înfruntat temnița și care lupta atât de mult pentru el.

– Te iubesc, șopti el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Ești sigur?

– Te iubesc.

În loc să se simtă ca și cum ar fi fost legat în lanțuri, se simți pe neașteptate liber. Complet liber.

O bucurie amețitoare i se ridică în gât. Dând drumul pironului, îi prinse capul în mâinile lui.

– Te iubesc!

Îi sărută gura, obrajii și bărbia.

– Dumnezeule, cât te iubesc, zise el răgușit.

Cum putea să nu o iubească pe femeia care intrase pe ușă cu inima strălucindu-i în ochi și spunându-i cât de inteligent, de protector și de grijuliu era el? Care îi luase apărarea în fața prietenilor ei la operă? Care, de prima oară când o văzuse, îi ținuse piept cu toată furia ei virginală și îi ceruse ce i se cuvenea?

Ea începu să se miște deasupra lui.

– Ah, Marcus, te iubesc atât de mult, am crezut că o să mor când m-ai părăsit!

– Sunt un idiot. Își îngropă fața la gâtul ei, în părul ei parfumat. Sunt absolut idiot.

– Da, ești.

Se prinse de umerii lui în timp ce se mișca pe el, în sus și în jos, extraordinar de fierbinte, de dulce.

– Dar ești idiotul meu. Și nu îți voi da niciodată drumul, mă auzi?

– Bun. Pentru că, dacă o faci, voi elibera dragonul. Respirația îi deveni greoaie. Îl voi trimite... să zboare peste țară până ce te găsește... și te târăște înapoi la mine.

Dorința de a se elibera crescu în el cu fiecare împingere, până când avu impresia că nu mai putea să rabde. Totuși, așteptă până când auzi că și respirația ei devenise greoaie și îi simți mușchii strângându-se în jurul mădularului. Până când o simți că se lasă complet în voia lui.

Atunci furtuna îl copleși, iar mădularul său o umplu cu sămânța lui așa cum dorea să o umple cu dragostea lui. În timp ce ea își striga propria plăcere și se încordă împingându-se în el, el o strânse cu putere la piept.

– Ține-te bine, dragostea mea, zise el cu glasul răgușit. Ține-te de dragon! Pentru că eu nu îți voi da niciodată drumul.

*

Nu stătură mult timp în temniță. Acum, când Regina își atinsese țelul, voia un pat confortabil, în care să își poată ține soțul aproape și să-i amintească faptul că își aparțineau unul celuilalt pentru totdeauna.

Louisa avu înțelepciunea de a nu-i deranja, slavă Cerului, așa că își petrecură noaptea în dormitorul matrimonial într-o amorțeală de vorbe dulci și de sărutări, pecetluind jurămintele căsătoriei lor așa cum nu o mai făcuseră niciodată.

Când se trezi aproape în zori și îl simți înlăuntrul ei, împingând puternic, ducând-o din nou la extaz, nu putu decât să mulțumească oricărui zeu care o trimisese acolo în urmă cu câteva săptămâni. Pentru că, dacă nu ar fi fost Marcus, și-ar fi putut petrece întreaga viață permițând temerilor ei legate de defectul pe care îl avea să o împiedice să găsească această iubire sălbatică și minunată.

Abia după ce se aflară unul în brațele celuilalt, satisfăcuți și sătui printre cearșafurile încâlcite ale patului imens, se aventură să îi pună întrebarea care o chinuia.

– Marcus, ce ai de gând să faci în legătură cu Cicely?

El ridică din umeri.

– Credeam că am decis deja. Va locui aici.

– Nu eram sigură. Erai atât de supărat la gândul că am nevoie de ea...

– Doar pentru că știam că nu aveai nevoie de ea. Știam că, în cele din urmă, vei putea citi. Îi sărută ușor părul. Și pentru că eram egoist. Doream ca tu să ai nevoie de mine.

Ea se ghemui mai aproape de el.

– Am nevoie, te asigur. Deși eu nu mai am atâta nevoie de Cicely, ea are nevoie de mine.

– Știu, scumpo. Cu toții avem nevoie de tine. Îi mângâie spatele. Când vom merge în oraș astăzi, o vom lua acasă, oriunde am decide că înseamnă acasă. Și apoi Louisei i-ar prinde bine o însoțitoare, chiar dacă stăm în oraș restul sezonului.

Vocea îi deveni răgușită.

– Vom fi prea ocupați pentru a fi însoțitori.

Fu scuturată de un fior delicios, dar mai avea o întrebare.

– Că a venit vorba de Louisa, de ce ai aranjat o întâlnire între ea și Maiestatea Sa?

Oftând, o așeză pe pieptul lui.

– Mi-am dat seama că aveai dreptate. Louisa trebuie să audă adevărul despre posibila ei obârșie și nu doar de la mine. Nici măcar nu mai sunt sigur că știu adevărul. Am petrecut atâția ani urându-l pe Prinny, încât nu știu cine este el cu adevărat. Așa că această întâlnire înseamnă la fel de mult pentru mine, cât și pentru Louisa.

– L-a făcut pe Simon să tremure cu adevărat. Îl sărută pe piept. A venit în oraș ca să întrebe ce se petrece.

– Ce i-ai spus?

– Că nu am habar, desigur. Răspunsul nu i-a fost tocmai pe plac.

Marcus chicoti.

Își înălță capul ca să-l cerceteze bănuitoare.

– Poți fi un bărbat foarte josnic, să știi. Și, oricum, ce se petrece?

El nu făcu decât să râdă din nou.

– Știu la fel de multe ca tine, dacă îți vine să crezi.

Îi relată conversația pe care o avusese cu Louisa, iar Regina clătină din cap.

– Oare ce are de gând să îi facă lui Simon? Dacă Maiestatea Sa este cel care a pus la cale curtarea, atunci...

– Știu, dar ea pare să creadă că a găsit o cale de a-l pedepsi. Și, desigur, sper că o va face.

– Și eu.

O privire amuzată înflori pe chipul lui.

– El este fratele tău.

– Da, și s-a purtat foarte rău. Sper că Louisa îl va îngenunchea.

– Așa cum tu m-ai îngenuncheat pe mine? zise el ușor, dar fără vreo urmă de amărăciune.

Ea zâmbi larg.

– Oh, da! Îmi place când ești îngenuncheat.

Cu ochii strălucind, el o rostogoli sub el, apoi îi despărți coapsele până când putu îngenunchea între ele.

– Așa, vrei să spui?

– Exact.

– Sireno, murmură el în timp ce se aplecă pentru a-i cuceri gura cu un sărut.

Și, în timp ce el o pătrunse, hotărî că îi făcea plăcere să fie sirenă câteodată. Îi plăcea foarte mult.

Capitolul 26

Ai grijă dacă protejata ta este isteață! Îți va da multă bătaie de cap.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Așteptau în salon de 20 de minute și nici urmă de prinț. Spre surpriza Reginei, asta nu păru să îl deranjeze pe Marcus la fel de mult cât o deranja pe Louisa.

Regina aruncă o privire îngrijorată către locul în care tânăra se plimba înainte și înapoi.

– Louisa, scumpo, va fi aici, sunt sigură. Nu te agita!

Marcus se relaxă în fotoliul lui și zise:

– Este doar felul lui de a ne aminti cine este cel care deține puterea, atâta tot.

– Mă cunoști atât de bine, spuse cu amărăciune o voce din spatele lor.

Regina sări în picioare, iar Marcus o urmă mai încet, în vreme ce prințul intră în încăpere cu Simon alături.

Urmară cuvenitele plecăciuni și reverențe, dar imediat după aceea prințul se întoarse către Louisa.

– Nu ai un sărut pentru unchiul George, păpușă? Când erai mică, obișnuiai să mă întâmpini cu un sărut.

Țeapănă, Louisa înaintă și îl sărută pe obraz.

– Dacă îmi permiteți să întreb, Maiestatea Voastră, cum se face că am ajuns să vă numesc unchi când între noi nu există absolut nici un grad de rudenie?

Simon suspină, Marcus își înăbuși râsul, iar Regina se strădui din răsputeri să nu zâmbească.

Prințul însă realmente chicoti.

– Nu te-ai schimbat deloc. Întotdeauna ai spus în față ce gândeai.

Se îndreptă alene spre un fotoliu și se prăbuși în el.

Regina aruncă pe furiș o privire spre Marcus. În vreme ce soțul ei îl privea pe prinț strâmbându-se de durere când își ridică piciorul bolnav de gută pe un scăunel, Marcus păru mai întâi șocat, apoi îngrijorat. Îngrijorat?

George îl surprinse privindu-l fix.

– M-am schimbat, nu-i așa, Draker? În nouă ani, am îmbătrânit 20. Asta te va face regent.

Marcus se încordă.

– Asta îți face o viață depravată.

Dumnezeule, aveau să fie aruncați afară înainte ca Louisa să apuce măcar să vorbească!

George nu făcu mai mult decât să se încrunte.

– Ah, înaltul caracter moral al fiului meu își scoate capul urât. Uitasem cât de des apare ca să mă critice aspru.

În încăpere se așternu tăcerea. Oare prințul își dăduse seama că tocmai se referise la Marcus ca la fiul lui în fața altor trei oameni?

Simon o făcuse cu siguranță. Părea ca și cum nu s-ar fi simțit bine când intrase, dar acum arăta în mod categoric ca și cum i-ar fi fost greață. Ea trebuia să se întrebe de ce.

Prințul făcu un semn către Louisa.

– Vino, copilă! Mesajul fratelui tău spunea că ai niște întrebări pentru mine. Acum ai ocazia să mi le adresezi.

Louisa înghiți în sec, dar se apropie de prinț.

– Regina mi-a spus deja că ați dori să vin la curte, precum și motivul, dar...

– I-ai spus lui Lady Draker despre intențiile noastre, Foxmoor? o întrerupse prințul, aruncând o privire către Simon.

– Nu am avut de ales, răspunse Simon. Regina și-a dat seama singură și a amenințat că îi va spune lui Draker. Așa că i-am mărturisit totul și i-am cerut să își facă datoria.

– I-ai cerut? se răsti Marcus. Ticălos mincinos, ai șantajat-o! Ai amenințat că îmi vei spune despre ea minciuni care ne-ar fi distrus căsnicia!

– Este adevărat? o întrebă prințul pe Regina.

Ea dădu aprobator din cap.

– Am făcut ce am crezut că era de datoria mea, scrâșni Simon.

– Să mă săruți a fost tot datoria ta? izbucni Louisa. Și să spui că mă iubești? Și că vom merge la Gretna Green, când în realitate plănuiai doar să mă duci să îl întâlnesc pe prinț?

Simon arăta absolut cadaveric.

– Răspunde-i!

Chipul prințului păli din ce în ce mai tare în timpul protestului Louisei, până când păru că i se scurge tot sângele din corp.

– Spune adevărul, Foxmoor. Ai făcut toate aceste lucruri? Te-ai jucat cu sentimentele ei?

Ochii lui Simon sclipiră.

– M-au forțat. Nu am avut încotro. Făcu semn spre Marcus. A făcut-o pe Louisa să promită că nu o să mă mai vadă niciodată, iar ea a insistat să își țină promisiunea. A trebuit să o prind singură la un bal și s-o conving...

Se întrerupse, dându-și seama că se îngropa și mai adânc. Întorcându-se spre prinț cu o privire împietrită, spuse cu îndârjire:

– Mi-ați spus că o doreați la curte. Că trebuia să aranjez în așa fel încât să o puteți întâlni între patru ochi. Nu am făcut decât ceea ce mi-ați...

– Nu ți-am spus să o săruți.

Simon își strânse pumnii pe lângă trup.

– Este adevărat. Am făcut asta din proprie inițiativă.

– De asemenea, ți-am spus să nu îi faci nici o promisiune, iar tu i-ai făcut.

– Nu am avut de ales, la naiba!

– Mie mi se pare că ai avut cel puțin o alegere. Ai fi putut discuta cu mine despre această situație.

– Ați vrut asta și o știți, mârâi Simon.

Prințul se crispă și își luă privirea de la prietenul său.

– Mulțumesc, Foxmoor. Voi decide cum să acționez și te voi informa fără întârziere. Iar acum, aș dori să vorbesc singur cu oaspeții mei. Asta este tot.

Expresia de trădare de pe chipul lui Simon era neîndoielnică.

– Nu este corect!

– Asta este tot, domnule, zise cu răceală prințul. Dacă nu plecați, va trebui să chem...

– Plec, se răsti Simon, dar obrajii îi erau aprinși și ochii din cale-afară de luminoși.

Reginei i-ar fi fost milă de el dacă nu ar fi suferit și ea, la rândul ei, din cauza uneltirilor lui.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Louisa strigă:

– Simon?

El se opri, dar nu se întoarse.

– Da?

– A fost ceva adevărat? Sau totul a făcut parte din planul tău pentru Maiestatea Sa?

Se întoarse foarte încet, apoi o măsură pe Louisa din cap până la pantofii ei eleganți cu o privire la fel de fierbinte și de lacomă precum cele pe care Marcus i le aruncase Reginei.

– Sărutul a fost real, spuse el răgușit. Sărutul a fost absolut real.

Apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Louisa păru zguduită în timp ce rămase privind în gol în urma lui.

– Spune-mi ce pretenții ai din partea mea, zise prințul. Spune-mi ce trebuie să fac ca să mă revanșez pentru acțiunile prea entuziaste ale prietenului meu.

Îndreptându-și umerii cu un zâmbet hotărât, Louisa își îndreptă din nou atenția spre el.

– Mai întâi, vreau să aflu motivul pentru care doriți să vin la curte.

Chipul prințului se întunecă.

– Adică vrei să știi dacă ești fiica mea naturală.

Ea se îmbujoră, dar nu dădu înapoi.

– Da.

Marcus se încordă alături de Regina.

– Mama ta a spus că ești. Am avut o... întâlnire care ar fi putut face ca lucrul acesta să fie adevărat. Dar este la fel de posibil să nu fii. Sincer, nu pot fi sigur. Când văzu că Louisa se întristă, adăugă: În inima mea însă, ești fiica mea. Acesta este motivul pentru care te doream la curte. Și încă te doresc la curte. Pentru că mi-ar plăcea să o cunosc pe femeia pe care o știu doar ca fetiță.

Louisa zâmbi, iar Marcus mârâi alături de Regina. Fără îndoială, se gândea la cât de fragile erau emoțiile surorii lui în clipa aceea și cât de ușor putea fi influențată. Și avea dreptate. Regina nu putea decât să spere că tânăra avea destulă minte încât să își dea seama singură de asta.

– Mă voi gândi la oferta Maiestății Voastre, zise Louisa. Și chiar înțeleg ce mare onoare este să mi se ceară să servesc la curtea Maiestății Voastre. Însă, dacă voi fi de acord, vreau un singur lucru în schimb.

Maiestatea Sa se aplecă în față.

– Îl vei avea, orice ar fi.

– Ambiția lui Simon este să fie prim-ministru, nu?

Regina și Marcus se uitară unul la celălalt.

Prințul ezită.

– Da.

– Cred că va fi un bun prim-ministru... după un timp. După ce va cunoaște câte ceva din lumea asta. Marea lume din afara Angliei.

Prințul o cercetă gânditor.

– Da, s-ar putea să ai dreptate în legătură cu asta.

– Numirea ca ambasador ori guvernator undeva l-ar educa cât se poate de bine, nu credeți? Poate în India ori în Indiile de Vest. Undeva unde, pentru o vreme, nu se poate juca nicicum cu sentimentele unor tinere englezoaice.

Marcus șopti la urechea Reginei:

– Și credeai că eu sunt un dragon.

– Simon nu o va ierta niciodată pentru asta, replică Regina în șoaptă.

– Bun. Cu cât află mai curând că nu trebuie să se joace cu familia mea – incluzându-te pe tine –, cu atât mai bine.

Îi strânse mâna.

Ea îi răspunse strângându-i mâna la rândul ei.

– Foxmoor pur și simplu va refuza numirea, spuse prințul.

Louisa, mica obrăznicătură, se apropie sfioasă.

– Nu și dacă îi spuneți că îi veți retrage tot suportul pentru postul de prim-ministru dacă nu acceptă.

Prințul îi aruncă o privire aspră.

– Vrei să te aleg pe tine în locul prietenului și sfătuitorului meu cel mai apropiat?

– Nicidecum. Subliniez doar faptul că nu pot servi la curtea Maiestății Sale și că nu mă pot învârti în aceleași cercuri cu un bărbat în care nu pot avea încredere, un bărbat ca ducele. Buza de jos îi tremură mai degrabă dramatic. Ar fi prea dureros pentru mine.

Regina se gândi că nu mai era nevoie ca Marcus să își facă griji pentru ea.

– Foarte bine, spuse Maiestatea Sa. Un post de guvernator să fie. Se sprijini de spătar. Iar tu vei servi la curtea mea.

– A spus că se va gândi la asta, interveni Marcus.

Louisa nu îl luă în seamă pe fratele său.

– Dacă ducele de Foxmoor este numit în străinătate, Maiestatea Voastră, aș fi onorată să vă servesc la curte.

– La naiba, Louisa... începu Marcus.

– Taci din gură, Draker! Prințul se ridică cu greu în picioare. Dacă ea vrea să accepte, nu este treaba ta.

Marcus merse până la el.

– Sunt tutorele ei.

– Da, și cu siguranță ai făcut o treabă grozavă, replică Maiestatea Sa. Ai cocoloșit-o atât de mult la Castlemaine, încât i-a luat doar o lună unui tip lingușitor ca Foxmoor să o convingă să fugă cu el la Gretna Green.

– La cererea ta!

– Asta nu contează. I-ar prinde bine să învețe câte ceva din lumea reală. Și poate face asta la curte.

– Va fi coruptă la curte!

– Marcus, te rog... începu Louisa.

– Destul, Louisa! A fost o greșeală să venim aici. Marcus se uită strâmb la prinț. Te-ai înșelat – nu te-ai schimbat deloc. Ești la fel de egoist și de manipulator ca întotdeauna.

Se duse furios la Louisa și o luă de braț.

– Vino, mergem acasă! Vino, Regina!

Regina oftă. Se temuse că asta avea să se întâmple. Când era vorba de Maiestatea Sa, Marcus nu putea fi rațional.

– Vino înapoi aici! strigă prințul în urma lor. Nu vei pleca așa de lângă mine!

– Privește-mă, mârâi Marcus în timp ce se îndrepta hotărât spre ușă, urmat de Louisa și Regina, aflată în spate.

– Naiba să te ia, prost încăpățânat! Nu am știut de temniță! strigă Maiestatea Sa.

Marcus se opri, fiecare centimetru din el transformându-se în stană de piatră. O tăcere grea se lăsă în încăpere, tăiată doar de șoapta Louisei:

– Se referă la temnița noastră?

– Louisa, draga mea, spuse prințul răgușit. Mergi, te rog, cu Lady Draker pe coridor pentru o clipă.

– Regina rămâne. Marcus îl înfruntă pe tatăl lui cu o privire împietrită. Rămâne sau plec eu.

Prințul se albi.

– Foarte bine. Louisa, dacă ieși pe ușa din stânga ta, vei găsi o doamnă de companie în imediata apropiere. Sunt sigur că va fi bucuroasă să îți arate Carlton House.

Louisa avu înțelepciunea de a se supune.

De îndată ce dispăru, prințul se îndreptă greoi către ei.

– Înțeleg că soția ta știe despre... timpul pe care l-ai petrecut în temniță.

– Trei zile, mârâi Marcus. Au fost trei zile, așa cum știi prea bine.

– Nu am știut, jur! Nu până în ziua aceea în care mama ta s-a năpustit asupra ta cu vătraiul. De ce crezi că s-a înfuriat atât de tare?

– Pentru că i-am spus să iasă din casa mea, zise Marcus scrâșnind din dinți. Și să îl ia pe bastardul ei de amant cu ea!

Când prințul tresări, Regina își așeză mâna pe brațul lui Marcus. El i-o luă, degetele strângându-i-se dureros în jurul degetelor ei.

– Și pentru asta, admise Maiestatea Sa. Dar nu a fost tot. Știa cum aș fi reacționat dacă aș fi auzit că te-a încuiat într-o temniță timp de trei zile. O durere neașteptată îi răvăși chipul. Dumnezeule, Marcus, chiar ai crezut că toată afacerea asta cu Simon și Louisa era doar pentru că o doream la curte? Nu a fost, te asigur. Nu m-am putut gândi la nici o altă cale de a te face să mă asculți. Am încercat să îți spun chiar în ziua în care mi te-ai plâns de asta, dar faptul că te-a lovit cu vătraiul a pus capăt oricărei conversații raționale.

Se apropie de ei călcând apăsat.

– Am așteptat să îți treacă mânia, apoi ți-am trimis o scrisoare. A fost returnată nedeschisă. Toate au fost returnate nedeschise. Am trimis un mesager, iar tu l-ai pălmuit. Glasul îi tremură. Am continuat să cred că, în cele din urmă, te vei întoarce în înalta societate. Că într-o zi voi auzi de tine la vreun bal ori la vreo altă reuniune mondenă și voi avea ocazia de a te întâlni.

Marcus îi strângea mâna atât de tare, încât ea se temu că ar fi putut să i-o rupă.

– Dar nu ai făcut-o niciodată, zise Maiestatea Sa. Apoi am auzit de debutul Louisei și am văzut o cale de a vă avea pe amândoi. Știam că vei face orice ca s-o protejezi, chiar și să iei cu asalt Carlton House ca să o smulgi din ghearele mele.

Marcus rămase în continuare tăcut și doar îl fixă pe prinț cu ochii goi.

– Nu mă vei ierta niciodată? zise prințul într-o șoaptă răgușită. Nu am știut, te asigur. Nu aș fi încurajat niciodată un astfel de lucru.

– Cum se poate să nu fi știut? spuse Marcus cu glasul sugrumat. Nu te-ai întrebat unde am dispărut timp de trei zile?

– Ba da. Mama ta mi-a spus că a pus să fii încuiat în camera ta. În camera ta! Cu mâncare din belșug și toate cărțile tale la dispoziție.

Marcus pufni.

– Arătam eu ca și cum aș fi petrecut trei zile citind în camera mea când am venit să îți cer scuze?

– Eram prea furios din cauza manierei în care ți-ai cerut scuze ca să observ, recunosc. M-ai fixat cu ură în ochi în timp ce ai spus: „Îmi pare rău".

– La ce te așteptai? Petrecusem trei zile într-o temniță cu șobolanii. Noaptea nu era nici o lumină și m-am ghemuit pe vechiul fotoliu pe care mi l-a lăsat mama, încercând să nu mă întreb când aveau să vină șobolanii aceia ca să îmi roadă degetele de la picioare. Ziua, nu aveam nimic de făcut decât să pândesc zgomotul făcut de mama mamei când venea să îmi aducă de mâncare și să discute cu mine dacă puteam să îmi înghit mândria ca să spun ce dorea ea...

– Tu și mândria ta afurisită! șuieră prințul. Ar fi trebuit să îi spui orice dorea în prima zi în care te-a închis acolo, ca să poți ieși, apoi să vii la mine cu mânia ta.

– Și ce ai fi făcut? Ai fi părăsit-o? Ce crezi că mi-ar fi făcut atunci?

– Aș fi vorbit cu tatăl tău, iar el s-ar fi ocupat ca ea să primească... ajutor. Prințul veni mai aproape, chipul fiindu-i chinuit de vinovăție. Până când nu s-a repezit la tine cu vătraiul acela, nu îmi dădusem seama cât de... dezechilibrată devenise. Fusese întotdeauna încăpățânată, dar, spre final, te-a văzut doar ca pe singura ei modalitate de a-mi păstra afecțiunea. Așa că, de fiecare dată când nu îmi făceai pe plac, ea... lua orice măsură necesară ca să te dea pe brazdă.

– Iar tu, desigur, erai întotdeauna de acord. La urma urmei, nici trei zile închis în cameră nu ar fi fost foarte amuzante.

– Nu, dar am văzut asta ca pe o bună modalitate de a te învăța că nu puteai vorbi cu viitorul rege ca și cum ar fi fost un vagabond oarecare de pe stradă. Se ridică țanțoș. Nu puteam să îți permit să-mi strigi în public că sunt bastard.

– Atunci ar fi trebuit să îți ții afurisitul de mădular în pantaloni.

– Atunci nu te-ai fi născut niciodată.

Asta îl făcu pe Marcus să se oprească brusc. Își privi tatăl cu un aer sumbru.

– Marcus, am făcut multe greșeli în viața mea. Dar nașterea ta nu a fost una dintre ele. Îmi doresc doar să îți fi explicat cum stăteau lucrurile între mine și tatăl tău înainte să pierd ocazia asta.

– Ce era de explicat? Ți-a fost prieten înainte să îi furi soția.

– Nu am furat-o. Oftă. Tatălui tău pur și simplu nu îi păsa atât de mult de lucrurile care erau importante pentru mama ta.

– Cum ar fi statutul, înalta societate și...

– Cum ar fi pasiunea. Mama ta a fost o femeie pasională, dar tatăl tău era un ascet. Pasiunea nu îl interesa prea mult. Așa că, atunci

când el a lăsat-o singură pe mama ta atât de multă vreme, ea a găsit pe altcineva care să îi dea ceea ce râvnea.

– El a iubit-o! zise cu înverșunare Marcus.

– În felul lui, da. Dar nu destul de mult încât să îi dea ceea ce ea își dorea de la el. Ridică din umeri. Îl interesau cărțile. Îl interesau clădirile. Nu și oamenii. Zâmbi slab. În afară de tine și de Louisa. Pe voi doi v-a iubit. Și Dumnezeu știe că și voi l-ați iubit. Vocea i se frânse. L-am invidiat pentru asta, pentru că a avut dragostea și respectul tău. Indiferent cât de mult am încercat, eu nu am reușit să le obțin.

Prințul își feri privirea, ochii devenindu-i duri.

– Mama ta a știut. Așa că a încercat al naibii de tare să îmi ofere aceste lucruri. Un râs aspru îi scăpă de pe buze. I-aș fi putut spune că era în zadar. Un singur lucru ai moștenit de la mine, și acesta este afurisitul acela de sânge de Hanovra. Ești exact la fel de îndărătnic, încăpățânat și de mândru cum era tatăl meu. Privirea îi fugi din nou către Marcus. Când Gillian a început să împrăștie zvonurile alea afurisite despre tine, de ce nu le-ai negat, pur și simplu, pentru numele lui Dumnezeu?

– Tu de ce nu ai făcut-o? interveni Regina, care începuse să se înfurie. Ar fi trebuit să îl susții pe fiul tău, în loc să îl abandonezi în ghearele lupilor.

Prințul clipi, ca și cum uitase că ea se afla acolo. Apoi se încruntă.

Ei nu îi păsă. Trăgându-și mâna din mâna lui Marcus, se apropie de prinț.

– Și-a petrecut viața singur în exil pentru că ai fost prea laș ca să îți faci datoria față de el. Merita mai mult din partea ta.

Prințul îi cercetă chipul.

– Într-adevăr. Dar mă voi revanșa acum, dacă pot.

– Corupând-o pe sora mea? izbucni Marcus.

Maiestatea Sa scoase un oftat ostenit, apoi clătină din cap.

– Dacă într-adevăr nu dorești ca ea să se afle aici, atunci îmi voi retrage invitația.

Marcus dădu drumul unei respirații înăbușite.

– Dar ține cont de un lucru, continuă Maiestatea Sa. Câțiva ani la curte îi vor da Louisei rafinamentul social de care va avea nevoie ca să încheie genul de căsătorie pe care îl merită cu adevărat. O căsătorie din dragoste cu un bărbat demn de ea. Privirea sa o întâlni pe cea a lui Marcus. Cu siguranță, ar șterge orice zvonuri care ar putea

să își facă apariția ca rezultat al prost gânditelor mele intrigi legate de Foxmoor.

De fapt, prințul avea un argument bun. Logica lui îl convinse chiar și pe Marcus – Regina putu vedea lupta care se dezlănțuise pe chipul lui.

În cele din urmă, el oftă.

– Mă voi mai gândi la asta, zise Marcus morocănos.

Faptul că nu respinsese sugestia fără ezitare era un pas înainte.

Ușurarea se citi pe chipul prințului.

– Și, cu timpul, crezi că ai putea să iei în considerare ca într-o zi să mi te alături la cină alături de soția ta?

Urmă o tăcere lungă, iar când Regina se uită la Marcus, îi văzu ochii împăienjeniți de lacrimi.

– Poate, zise el în cele din urmă, cu o voce sugrumată. Poate în timp.

Apoi plecară, luând-o pe Louisa cu ei.

Câteva ore mai târziu, după ce Louisa se retrăsese, iar ei se aflau în dormitorul lor din casa de la oraș, Marcus întrebă:

– Crezi că are dreptate?

– Cine? zise ea în timp ce își desfăcea părul.

Veni în spatele ei la oglindă.

– Prinny. Crezi că Louisa ar avea de câștigat dacă ar fi la curte?

Faptul că punea o astfel de întrebare era uimitor. Iar faptul că el îi aprecia părerea cu privire la acest subiect era absolut emoționant.

Își alese cuvintele cu grijă.

– S-ar putea. Fără îndoială, ar învăța destule despre lume ca să poată aprecia ce înseamnă de fapt o căsnicie reușită.

– Da? zise el cu glas răgușit, aplecându-se să îi sărute părul. Și tu cum ai defini o căsnicie reușită, dragostea mea?

– Una cu un bărbat care are încredere în tine.

Se ridică pentru a se întoarce cu fața spre el.

– Te respectă.

Își înlănțui brațele în jurul gâtului lui.

– Și te iubește.

– Atât? zise el sec.

– Nu chiar.

Îi aruncă un zâmbet seducător.

– Ar trebui să aibă și o temniță foarte rezistentă.

Epilog

Dacă protejata ta se căsătorește pentru că e mulțumită, atunci ți-ai atins scopul, dar, dacă se căsătorește pentru că e fericită, te poți felicita pentru o treabă bine făcută.

Domnișoara Cicely Tremaine, *Însoțitoarea ideală*

Nu putea vedea absolut nimic nici de acolo, la naiba! Marcus se ridică, legănându-și pruncul pe brațul îndoit în timp ce traversă terasa aflată în fața sălii de bal a familiei Iversley ca să se apropie de ușile de sticlă închise.

Când Jasper salivă pe mâneca hainei sale, Marcus chicoti.

– Nu îl lăsa pe unchiul Byrne să vadă că faci asta, băiatul meu, altfel nu o să te mai ia niciodată în brațe.

Marcus privi prin sticlă, apoi îl înclină pe fiul său, în vârstă de două luni, ca să vadă și el.

– Uită-te la unchiul Alec și la mătușa Katherine cum dansează cadrilul. Nu-i așa că arată bine? Iar undeva pe acolo, mama dansează cu unchiul Byrne. Bietul diavol! Zilele astea, ea a pornit misiunea de a-l însura, iar el nici nu vrea să audă.

Schimbând poziția micului Jasper, cercetă mai îndeaproape mulțimea, apoi chicoti.

– Îmi pare chiar că domnișoara Tremaine și-a găsit un amorez, judecând după felul în care colonelul acela s-a ținut după ea toată seara. Faptul că și-a publicat cărticica de sfaturi a făcut-o să aibă trecere în înalta societate.

Apoi o zări pe sora lui.

– Iat-o pe mătușica Louisa, condusă de pe ringul de dans de un tânăr chipeș. Nici o surpriză. Are mulți tineri chipeși în jurul ei acum, când se află la curte.

Era greu de crezut că trecuse un pic mai mult de un an de când stătuse aici, privind-o cum dansa cu Foxmoor.

– Mătușica Louisa și-a părăsit postul înalt doar ca să participe la petrecerea ta de botez. Ce părere ai de asta?

Marcus privi plin de sine la inteligenții ochi căprui ai fiului său, la părul lui negru subțire și la binecuvântata talie potrivită. Nici urmă de Prinny în acest copil, cu siguranță.

– Nimeni nu te va numi vreodată pe tine dragon, băiatul meu. Dacă o vor face, tatăl tău va sufla foc spre ei până când o vor lua la goană. Zâmbi. Dacă mama ta nu ajunge la bietul nefericit prima și îl face fâșii cu limba ei ascuțită.

– Pe cine acuzi tu că ar avea o limbă ascuțită? întrebă o voce de femeie.

– Vai, îi spuse Marcus fiului său, iat-o acum pe doamnă! Mama este cuvântul, băiete.

– Foarte amuzant, bombăni Regina. Și oricum, ce cauți aici furișându-te cu el în întuneric?

Marcus zâmbi.

– Ideea de a avea petrecerea aceasta la Iversley era să te împiedice să te obosești prea tare atât de curând după nașterea lui Jasper. Însă te agitai atât de tare din cauza bietului băiat, încât am știut că nu te-ai fi distrat nici o clipă dacă nu ți-l luam din brațe.

Îi aruncă o privire liniștitoare.

– Nu că ar fi folosit la ceva. Sunt sigur că, de îndată ce am dispărut, ai început să îi ții prelegeri bietului Byrne legat de statutul lui marital. Când ar fi trebuit să dansezi.

– Dar am dansat. Ochii i se aprinseră buclucaș. Și dacă s-a întâmplat să scap câteva cuvinte despre avantajele căsătoriei, am făcut doar conversație. Sunt sigură că nici măcar nu și-a dat seama.

Marcus pufni, apoi își aplecă ușor capul spre fiul său.

– Nu te teme, băiatul meu! Când va veni vremea să îți cauți o soție, o voi ține ocupată pe mama ta.

Regina se strecură lângă el pentru a-l privi drăgăstoasă pe fiul lor.

– Nu ai încredere în mine să aleg o soție potrivită pentru dragul nostru Jasper?

– Nici măcar o clipă. După tine, Katherine și Louisa, singura fată care ar trece de examinare ar fi vreo fecioară neprihănită, care l-ar plictisi până la lacrimi.

Ea pufni.

– Bănuiesc că tu ai dori să se însoare cu o zgâtie ușuratică și lipsită de maniere, care îi va frânge inima.

– L-aș însura cu o femeie ca mama lui. Marcus se aplecă pentru a o săruta pe obraz. Cu siguranță, mie se pare că îmi merge bine.

Înmuiată, Regina îi oferi un zâmbet.

– Când ai devenit atât de lingușitor?

– Când femeia de care m-am îndrăgostit mi-a spus că o să mă lase s-o curtez doar dacă mă port ca un domn.

– Isteață femeie!

El chicoti.

– Într-adevăr, isteață femeie! Am auzit de la Cicely că azi-dimineață ai citit din Shakespeare.

Regina strâmbă din nas.

– Mai degrabă m-am bâlbâit. Dar mă descurc mult mai bine. Săptămâna asta, am terminat o piesă întreagă. Acum, că te-ai întors în oraș de la Castlemaine, s-ar putea să te conving să îmi citești următoarea piesă.

Un zâmbet timid îi apăru pe buze.

– Asta dacă nu ai de gând să ne iei din nou pe toate acasă.

– Nici măcar nu mi-ar trece prin minte să te iau din Londra în timpul sezonului.

Își urcă degetele pe mâneca hainei lui.

– Ah, dar sunt anumite avantaje în a sta la Castlemaine. Mai multă intimitate. Își coborî glasul până la șoaptă. Un pat mai mare.

El zâmbi larg.

– Foarte tentant, scumpo! Din nefericire, i-am promis Louisei că vom lua cina la Carlton House săptămâna aceasta.

Îl cercetă îndeaproape.

– Adică i-ai promis prințului că îl vei lăsa să îl vadă pe fiul nostru.

– Nu pot să fac nimic fără știrea ta. Ai dreptate, desigur.

– Așa cum am avut dreptate în legătură cu intrarea Louisei la curte?

– Bănuiesc că da, mormăi el.

Regina îl lovi în joacă peste brat.

– Recunoaște, bădăran ce ești! I-a prins bine să fie doamna de companie a prințesei Charlotte. I-a oferit o anumită eleganță și stil.

El oftă.

– Da, așa este. Deși încă nu s-a căsătorit cu nimeni.

– O va face. Este mai bine pentru ea să nu se grăbească decât să accepte prima propunere care i se face.

Își ridică spre el ochii scânteietori.

– La urma urmei, asta este ceea ce am făcut eu și, cu siguranță, se pare că îmi merge bine.

Când el îi răspunse cu un zâmbet cald, care aduse pe chipul ei o expresie visătoare, fu cât pe ce să își ducă soția în spatele tufișurilor.

– Am o sugestie, dragule, murmură ea, cu glasul acela mătăsos care încă îi făcea sângele să fiarbă și inima să bubuie.

Deschizând ușile de sticlă, păși înăuntru și apoi se întoarse ca să-i arunce o privire ademenitoare.

– De ce nu îl dăm pe Jasper uneia dintre nenumăratele rude iubitoare pentru a avea și noi un dans al nostru?

Stătu acolo preț de o clipă cu fiul lui în brațe și noaptea întunecată în spate, privind-o fix pe femeia pe care o iubea mai mult ca viața.

Totul era diferit acum. Nu mai pândea prin umbre. Nu se mai ascundea în peșteri. Nu mai exista surghiun.

– Credeam că nu mă mai întrebi, zise el răgușit.

Apoi vicontele Dragon își urmă soția în lumină.

Nota autoarei

Probabil că cititorii au ghicit până acum că dificultățile de citire ale Reginei porneau de la faptul că era dislexică. Dislexia ia o varietate de forme – eu am ales-o pe cea mai comună pentru povestea mea. În cercetările mele, am aflat că unii oameni cu dislexie deprind mai bine cititul dacă sunt învățați prin metode tactile – tocmai de aceea m-am axat pe asta în cazul Reginei.

Detaliile despre prințesa Charlotte sunt toate adevărate – tatăl ei a aranjat, într-adevăr, o logodnă între ea și prințul de Orania, dar mai târziu, în vara anului în care se petrece acțiunea cărții mele, ea s-a îndrăgostit de alt bărbat, prințul Leopold de Saxa-Coburg, și a pus capăt logodnei cu prințul de Orania. S-a căsătorit cu prințul Leopold în 1816, dar a murit tragic un an mai târziu, dând naștere (unui copil mort).

Personajul Lady Draker a fost vag bazat pe două dintre amantele căsătorite din nobilime ale lui Prinny, deși nici una nu a avut natura nemiloasă a personajului meu. Se presupune că prima doamnă, vicontesa de Melbourne, i-a dăruit prințului un fiu, George Lamb, în timpul celor patru ani în care a fost amanta lui Prinny.

Cea de-a doua doamnă a fost marchiza de Hertford, al cărei soț s-a făcut că nu vede nimic timp de 12 ani, vreme în care ea și Prinny au avut o relație. Prinny era apropiat de marchiz, vizita frecvent moșia Hertford din Warwickshire și mai târziu a devenit destul de binevoitor cu fiul lor, care însă cu siguranță nu era fiul lui, din moment ce s-a născut când Prinny avea doar 15 ani.

Deși unul dintre cele mai faimoase poeme, intitulat *La Belle Dame Sans Merci*, este semnat de John Keats, acesta încă nu fusese scris în perioada în care a avut loc povestea mea. Dar, întrucât Keats și-a bazat poemul pe traducerea lui Chaucer a unui poem de Alain Chartier (pe timpul regenței, se credea că era originalul lui Chaucer), am putut totuși să folosesc fraza.

Versurile *Somn de aur să îți sărute ochii/Zâmbete să te deștepte atunci când te trezești* nu au aparținut inițial trupei Beatles, ci sunt dintr-un poem al lui Thomas Dekker, un cântec de leagăn cunoscut în Anglia. De fapt, notele de subsol ale albumului *Abbey Road* îl creditează.